

ПЪРВА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА
„Добре дошли в Карсън Спрингс“

АЙЛИЙН
ГОУДЖ

Сужденец
в рая

АЙЛИН ГОУДЖ ЧУЖДЕНЕЦ В РАЯ

Превод: Нина Чакова

chitanka.info

В първия роман „Чужденец в рая“ 48-годишната Сам, която наскоро се е сприятелила с 30-годишния доведен син на дъщеря си се превръща от опора на местното общество в героиня от клюкарската хроника. Фактът, че е бременна, прави нещата само още по-скандални.

На Джон — другия човек, когото събуждам сутрин

„Затова пък майката на този приятел ме схвана, подхвана и наду корема тъй бързо, че се сдоби с хлапак за люлката, преди да се е сдобила със съпруг за леглото. Намирисва на грях, а?“

Шекспир, Уилям.
Избрани трагедии. Крал
Лир. Библиотека
„Световна класика“. Прев.
Валери Петров. Народна
култура, С, 1983, с. 485.

ПРОЛОГ

Избра си място по-назад в автобуса, за да не привлича вниманието — момиче на около шестнадесет, което би могло да отговаря на описанието, на която и да е обява за търсено лице: „Ръст 168 см, кестенява коса, кафяви очи. Когато е видяна за последен път е била облечена с джинси и морскосин памучен пуловер“.

Момиче с изгризани до живеца нокти и сребърна обица на носа, с войнишка раница, зелена на цвят, поставена на пода между захабените ѝ гуменки. В нея имаше един кат дрехи, четиридесет долара на смачкани банкноти от по пет и един долара, пакет цигари „Уинстън Лайте“ и ключове за апартамент на Флетбуш Авеню, където в този момент един мъж лежеше мъртъв в локва кръв.

Тя остана седнала, изопната като струна, докато ярките светлини на града се стопиха в трептящия, напомнящ морско дъно мрак на полето. Отдавна беше достигнала пълно изтощение, но за сън не можеше да става и дума. По лицето ѝ потрепваха мускулчета. Очите ѝ бяха като сухи, горещи камъни вкопани в черепа. Започнеше ли да се унася, веднага се сепваше, като че ли някой я беше раздрусал силно. Главата ѝ кипеше от кошмарни видения — тъмната дупка в гърдите на Лайл, червеният кръг, разрастващ се върху белия рипсен потник. В онзи момент не беше осъзнала случилото се, но сега, когато към нея бавно се надигаше топла вълна, идваща от радиаторите до краката ѝ, тя можеше да спре да трепери. Държеше се заради лекото лашкане на автобуса, с мускули, стегнати до схващане. Като че ли животът ѝ зависеше от това да остане будна. Кое в известен смисъл си беше точно така.

Но по времето, когато автобусът пристигна в Харисбърг, момичето все пак беше заспало. Спа, без да се събуди до Кълъмбъс, свита на една страна, с глава върху шушляковото си яке, поставено като възглавница, без да усеща ципа, който до сутринта щеше да остави червена следа на бузата ѝ, напомняща хирургичен шев. В тъмнината, под накъсаните светлини на магистралата, играещи върху

отпуснатото ѝ лице, тя изглеждаше много по-млада от възрастта си — спокойно заспало дете, което някой щеше да посрещне на последната спирка.

Когато автобусът спря за почивка в Сейнт Луис, а слънцето вече багреше ярко хоризонта, тя слезе да се разтъпче. Сняг покриваше тук-там паважа. Запали цигара и се облегна на студената колона. Очите ѝ с празен поглед не виждаха нищо. От цигарата ѝ „Уинстън Лайт“, която държеше скрита в дланта на отпуснатата си ръка, се издигаше сива спирала дим. Цигарата изгоря до върха на пръстите ѝ, тя примигна и се сепна. Фасът изсъска, когато го хвърли върху мокрия паваж. Зъзнеца от студ, загърната плътно в тънкото си яке, както старите селянки се увиват с шаловете си, тя ребром влезе вътре.

Отиде до тоалетната и след това се нареди на опашката пред автомата, който с неудоволствие изкашля пред нея пакет бирени фъстъци и минерална вода. Не беше особено гладна, макар че не бе яла нищо след закуска. Това беше просто ход, целящ да не позволи на стомаха ѝ да закъркори, за да избегне любопитните, отправени скришом към нея погледи. Опитът я бе научил на нещо, което на младите хора на нейната възраст изобщо не се налага да знаят — как да бъде невидима. Правилата бяха прости:

Не повишавай глас, когато говориш близо до възрастни.

Не пий прекалено много вода (или честите ти посещения до тоалетната ще предизвикат погледи на съмнение).

Не се заглеждай продължително време в скъпи предмети по магазините.

Не задавай прекалено много въпроси.

Не давай повече информация, отколкото ти се налага.

В Топека една жена на средна възраст, с коса с цвят на ръждива тръба, седна до нея и след няколко минути започна да я разпитва.

Момичето се стегна. Изглеждаше ли като човек, който бяга? Измърмори нещо неразбрано и се сви на мястото си с лице към прозореца, като скри глава в сгъвката на ръката си. Когато най-после вдигна глава, жената с ръждавеещата коса се беше преместила на едно празно място два реда по-напред, където шумно възхваляваше прекрасните качества на някакъв лекарствен препарат на едра чернокожа жена със спретнато сгънат върху коленете сиво-син шлифер.

Обърна лице към прозореца. Пътят беше като безкрайна река, течаща между брегове от царевични ниви. Път, който като че ли я връщаше назад. Спомни си времето, когато беше малка. Тогава играеше нещо като игра, която се състоеше в това да разглежда майките, чакащи след училище на улицата, и да избере онази, която ѝ си стореше най-симпатична. Представяше си, че жената я хваща за ръка и даже я смърмя майчински за нещо дребно от сорта, че не си е завързала връзките на обувките или че си е забравила кутията за сандвичи. От това ѝ ставаше още по-мъчно. Но сега се опитваше да си представи какво би било да имаш някой, който да те чака там, закъдето си се запътил. Жена с топла усмивка и куп истории за разказване, които са се случили, докато те е нямало.

Но в Оклахома Сити, Амарило или Албъкърки никой не я чакаше. Беше прекарала почти три дни на път, преди да се осмели да си купи вестник. Въпреки че убийството на дребен пласъор на наркотици от Бруклин едва ли щеше да влезе като новина в пресата, тя почувства огромно облекчение, когато откри, че за Лайл не беше споменато нищо. Облекчението ѝ обаче бе съпроводено от известно разочарование. Името ѝ, отпечатано във вестниците, щеше най-последно да насочи вниманието към нея. За съучениците си тя никога не бе била нещо друго, освен новото момиче. Социалните работници прехвърляха набъбналото ѝ досие с цяла колона задраскани адреси от един метален шкаф в друг. Дори това да означаваше, че отива в затвора, не беше ли по-добре, отколкото да продължава да мимикрира?

Когато достигна Бейкърсфийлд, безкрайните участъци пустош и опалени от слънцето хълмове бяха отстъпили място на зелени овощни градини и горички цитрусови насаждения. Дори и заведенията за бързо хранене изглеждаха някак по-привлекателни. При мисълта за „Биг Мак“ устата ѝ се напълни със слюнка. Но когато провери в раницата си, установи, че са ѝ останали само няколко банкноти. Засега трябваше да се въздържа. Кой знае колко време ще трябва да изкара с тези пари?

На една бензиностанция на изток от Санта Барбара се разпусна и си купи още един вестник. Тъкмо сядаше обратно на мястото си, когато лъскава брошура на агенция за търговия с недвижими имоти се изтърси на пода. Възрастният човек до нея се наведе и я вдигна.

— Най-красивото място на света — каза той, докато я разглеждаше.

Тя хвърли поглед през рамото му на снимката на вила, тип ранчо, опасана от сенчещи дървета. Зад нея се виждаше оградено пасище, на което пасяха коне. В далечината се издигаха планини със заснежени върхове.

— Изглежда прекалено съвършено, за да е истинско — каза тя.

Той повдигна поглед, като че ли току-що бе забелязал, че седи до него.

— Карсън Спрингс ли? Той е ей тук, точно зад онези хълмове. — Мъжът вдигна изкривения си от артрит пръст към прозореца. Беше много стар човек, чиято плешива глава се лющеше на места, а тялото му изглеждаше провиснало като старо палто на закачалка. На съсипаното му от годините лице светеха необикновено сини очи. — Разбирам, че не сте гледали филма.

— Какъв филм?

— „Чужденец в рая“. Сниман е тук. — Той се усмихна. — Разбира се, вие сте прекалено млада, за да сте го гледала.

— Мисля, че съм го гледала по телевизията.

Лицето му още повече светна и тя забеляза, че някога трябва да е бил красив мъж.

— Ами, аз бях режисьор на този филм. — Той протегна ръка, която създаваше усещането, че докосваш стара бейзболна ръкавица, забравена на дъжда. — Името ми е Ханк Монтгомъри.

— Аз отивам точно там. В Карсън Спрингс. — Думите излязоха от устата ѝ, без да се усети.

Възрастният човек съсредоточи острия си поглед върху нея.

— Така ли?

— Леля ми живее там.

„Това е лудост“ — помисли си тя. Доколкото ѝ беше известно, тя изобщо нямаше леля, а допреди минута въобще не беше и чувала за Карсън Спрингс.

— Били ли сте някога там досега?

— Не. — Това поне не беше лъжа.

— Е, добре, очаква ви наистина приятна изненада.

Момичето не можеше да разбере какво я бе прихванало, но идеята някак я завладя. Освен това, така или иначе нямаше място,

където би имала желание да отиде.

Когато пристигнаха в Санта Барбара, с последните си пари си купи билет за автобуса до Карсън Спрингс. Два часа по-късно беше отново на път, пътуваше на север, по стръмно, виещо се шосе. Вече беше започнала да задрямва, когато достигнаха върха и през прозорците се откри великолепна гледка. Долина, оградена от всички страни с планини, като огромна зелена купа, от която преливаха хълмове и пасища. Дъното ѝ беше набраздено от спретнати редици портокалови дръвчета, а на изток — езеро, бистро като Клейтън, отразяваше безоблачното небе. Самият град, букет от сгради с червени покриви в бонбонено сладки цветове, като че ли беше картинка от книга с приказки.

Само минути по-късно те вече минаваха надолу по главната улица. Огромни дървета сенчеха тротоари покрай редици от магазини в испански стил, украсени с цветни теракотени плочки. Миниатюрни дръвчета в глинени саксии очертаваха бордюра. От една страна на улицата се проточи пасаж с магазини, завършващ с каменна арка, увенчана с цветя, през която тя зърна за миг облян в слънце двор.

След още няколко къщи автобусът изхърка и спря. Когато стъпи на тротоара, слънцето я посрещна като ласкава топла ръка. Тя видя, че стои пред библиотеката, ниска сграда, обрамчена от двете страни с дървета, напомнящи високи зелени свещи. Наоколо сновяха хора, по ризи с къс ръкав и сандали, със здрав вид и златист тен. Дали с бледата си кожа и измачкани дрехи нямаше да провокира излишен интерес?

Тя тръгна обратно към пасажа с магазини, където спря пред салон за сладолед. Пред него, на дървена пейка, седеше момче, което ближеше фунийка със сладолед, докато майка му разглеждаше витрината на съседната книжарница. Имаше ли представа той колко е щастлив? Най-близкото подобие на майка, която някога бе имала, беше добре закръглената Една с къносаната коса. Един от първите ѝ спомени беше как се сгушва на дивана до нея и я гледа как прелиства дебела книга, пълна с рисунки на птици. Една ги знаеше наизуст всичките, а след време те станаха точно толкова познати и на момичето.

Тя продължи по-нататък, като с всяка стъпка огладняваше все повече и повече. Дразнещи апетита ѝ аромати долитаха до нея: прясно смляно кафе, печаш се хляб, сладък мирис, който както по-късно

разбра, идваше от лимоните. За разлика от лимоните в супермаркетите вкъщи, които бяха почти без мирис, тези тук висяха като коледни топки по дръвчетата в глинените саксии по тротоара.

Спря пред витрината на магазин с огромна като колело пита сирене на нея. Вътре се виждаше рафт, на който бяха изложени плата с дебели сандвичи, направени от хляб с хрупкава коричка. Последното ѝ ядене беше пликче картофен чипс, разреден с кока-кола. Трябваше да употреби всичката си воля, за да не се втурне вътре и да грабне един от сандвичите. Продължи с усилие покрай мексикански ресторант с наниз сухи люти чушлета над вратата. Спря, за да престане виенето на свят, което бе усетила, едва когато стигна до един магазин за седла, пред който имаше изнесено дървено конче за панаирджийска въртележка.

На първия ъгъл пресече улицата в посока към парка. Тя все още нямаше представа къде отива, но изпитваше странното чувство, че нещо я влече към някакво свидно за нея място. В парка, като поскита под хладната прегръдка на старите дървета, тя спря и свали гуменките си. Колко мека бе тревата под стъпалата ѝ! Тук нямаше изкуствено сътворени фигури с цветя или бронзови статуи, отправили заплашителен поглед в пространството. Цветята подаваха главички от туфи папрат и оплетени една в друга лози, а каменни фонтани нежно ромонеха.

Навсякъде, където погледнеше, се виждаха птици. Пъстропери врабчета, сойки, сини птички, чинки, сипки. Тя забеляза малка кафява птичка с петна в убито червено по гърдите. Пурпурна сойка. Тя пърхаше с криле над басейнче за птици и разпръскваше наоколо капки вода, които отразяваха слънчевата светлина и се превръщаха в искри. Момичето беше така очаровано, че не забеляза децата, които играеха наблизо, докато едно от тях не се блъсна в нея. Тя го улови, за да не падне, и усети съпротивата на крайниците му, преди то да се отскубне от ръцете ѝ.

Момченце с гъста рошава коса гледаше нагоре към нея.

— Здравей, аз съм Дани. А ти как се казваш?

Момичето се поколеба. Нямаше основание да смята, че е в списъка на десетте най-търсени от ЦРУ хора. Все пак, по-добре е човек да бъде предпазлив. Погледът ѝ попадна отново на веселата

птичка. Видя я как отлетя, като разпръсна искрящи капки вода и се скри в клоните на близкото дърво. Без да се замисля, тя отвърна:

— Финч^[1].

Превъртя няколко пъти думата през съзнанието си, както човек премята в устата си нещо, което вкухва за първи път. Да, става.

Изглежда, на момчето това име изобщо не му се видя странно. То протегна кална ръка и отвори дланта си, за да ѝ покаже една още по-кална монета.

— Вземи я, ако искаш.

Тя взе монетата с усмивка.

— Благодаря. — Кой знае, можеше пък да ѝ донесе късмет.

Момчето изтърча при другарчетата си и играта продължи.

Момичето тръгна по виещата се пътека, докато не стигна до другия край на парка. На отсрещната страна на улицата, на върха на сенчесто възвишение, се издигаше стара мисионерска сграда. Бледорозова, с олющена тук-там мазилка, тя завършваше с тумбеста камбанария, като украшение на торта. Момичето се загледа като омагьосано натам, когато камбаните започнаха да бият и масивните дървени врати се разлюляха и разтвориха. Булка в бяла премяна и облечен в смокинг жених се появиха на огрените от слънцето стъпала, последвани от поток сватбари, изливащ се след тях.

Приятели и семейство, които за миг ѝ се сториха като нейни. Усмихна се през сълзи — момиче на среден ръст с кестенява коса, облечено в протрити джинси и избеляла кафява фланелка, момиче, което нямаше къде да отиде и някой, който да го посрещне с „добре дошла“, което обаче изпитваше най-невероятното чувство, че най-после е пристигнало там, където трябва.

[1] Сойка (англ.) — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

„Как стигнах дотук?“, чудеше се Саманта Кайли — четиридесет и осем годишна жена в рокля от шифон с прасковен цвят, на която още не ѝ се вярваше, че по-малката ѝ дъщеря се омъжва. Не бяха минали кой знае колко години, откакто тя самата, хванала под ръка баща си, бе вървяла по същата тази пътека към олтара. А и не беше отдавна времето, когато бе държала бебета на ръце над купела за кръщение? Времето не просто лети, то те захвърля някъде, на места, където никога не си очаквала, че ще се озовеш. Бяха минали около две години от смъртта на Мартин, а на нея все още ѝ беше трудно да мисли за себе си като за вдовица, положение, извикващо в съзнанието ѝ образи на облечени в черно старици със запалени свещи, които водеха нагоре по Кале де Навидад процесиите всеки път на Бъдни вечер.

Мъчно ѝ беше, че Мартин го няма, но беше решила да не позволи това да развали деня. Съсредоточи вниманието си върху младата жена, застанала пред олтара — едно видение в тафта с цвят слонова кост и облаци от бял тюл, с медено руса коса, опънат назад в кок, какъвто навремето носеше Грейс Кели. „Моята дъщеря...“

През високите прозорци от двете страни на кубето на църквата струеше светлина и огряваше позлатената дърворезба на олтара. Отец Риърдън, достолепен в черното си расо и бял стихар беше отворил на „Песен на песните“ и тъкмо навлизаше в бурните води на брачните обети. Сам извади носната си кърпичка. Беше успяла да се сдържи по време на четенето — Байрон и Т. С. Елиът, пасаж от любимата на Алис в детството книга „Малкият принц“. Сега идваше истинското изпитание...

— Уесли Леланд Карпентър, взимаш ли тази жена за своя законна съпруга, в щастие и беда, в богатство и бедност, в здраве и болест, докато смъртта ви раздели?

Сам спря погледа си на Уес. Той беше истински мъж, като баща ѝ — висок и добре сложен, с гъста коса с цвета на закалена стомана и поразяващ погледа бял кичур точно по средата на добре оформената

му черна брада. Изпълнителен директор на телевизия с многомилиарден капитал, той щеше да обезпечи дъщеря й... Няма значение, че Алис щеше да се възмути от такава мисъл. По-важното бе, че ще се отнася добре към нея. Това ставаше ясно, стига веднъж да ги погледнеш.

Също така беше петдесет и четири годишен — шест години по-възрастен от Сам и двадесет и осем — от булката.

Тъй като Уес беше идеален във всяко друго отношение, Сам беше потиснала задръжките си. Но независимо от това един глас в нея протестираше: „Та той е достатъчно възрастен, за да й бъде баща!“ По времето, когато Алис е била бебе, той е карал втория период от военната си служба във Виетнам. По времето, когато вече ще е стар, тя все още ще бъде млада жена. Ако имат деца — а Сам се надяваше непременно да имат, — може да се получи така, че в края на краищата Алис да трябва да ги отгледа сама или с допълнителното бреме — болен съпруг.

„Възрастта невинаги е решаваща“, напомни си тя. А и Алис не беше превзета госпожичка. Тя беше пълноценна, независима жена, телевизионен продуцент, със собствено токшоу, с което можеше да се гордее. Стоеше до Уес и го гледаше, все едно не той палеше и гасеше луната, а те двамата правеха това заедно.

Дори и така да беше, Мартин нямаше да одобри този избор, тя знаеше това. В най-добрия случай, щеше да направи всичко възможно да го осуети. Кой знае? Може би щеше да успее. Алис — и двете сестри всъщност боготворяха баща си. А и той, на свой ред, щедро ги обсипваше с всичко... от което лишаваше теб.

Тази мисъл беше поразяваща, като крясък, прорязал мъртва тишина. Откъде дойде тя? Не беше ли Мартин точно толкова предан съпруг, колкото и баща?

Сам насила я прогони от съзнанието си. В момента това, което имаше значение, беше щастието на дъщеря й. И ето, погледнете я само! Алис сияеше подобно на рисуваната върху дърво Мадона от дясната й страна, осветена от цял ред свещи. Единственият знак на нервност беше едва забележимото потрепване на ръцете й. Под воала усмивката й грееше като слънчев лъч, промъкващ се през утринна мъгла. Сините й очи се спряха съсредоточено върху Уес, когато той с ясен баритон отвърна: „Да.“

Сам примигна силно, а здравият дъбов църковен стол, излъскан от поколения Делароса, като силна ръка я държеше изправена. Засега — добре. Беше успяла да задържи напирания поток сълзи. Погледът ѝ се отмести към по-голямата ѝ дъщеря, която нямаше особен късмет в живота в живота. Лора, изправена до сестра си, държеше леко килнат букета с едната си ръка, докато с другата бършеше очи.

Милата Лора. Можеше да се разчувства от всичко — сантиментални песни, стари снимки от семейните албуми. Нищо чудно, че вратата ѝ беше като Мека за всяко бедно, изгладняло същество от километри разстояние наоколо. Може би не ѝ беше дошло наум — тя беше най-несуетното същество, което Сам познаваше, — че ролята на умиращ лебед не е най-подходящата за нея. Сълзите бяха оставили дири по матовата ѝ кожа, а мъх от книжните кърпички беше обсипал отпред роклята ѝ от шифон с цвят на увехнала роза, рокля, избрана от Алис, която беше колкото модерна и изискана, толкова и неподходяща за не така изящната фигура на Лора.

Сърцето на Сам се сви. Не от съжаление за Лора. Как би могъл някой да съжاليا човек така талантлив и умен, каквато беше Лора? Безспорно тя можеше да ръководи „Деларосас“ и без нея. Само съпругът ѝ да беше съумял да види какво тя наистина представлява, а не да изтъква това, което не беше успяла да му даде. Фактът, че Питър я изостави, ѝ нанесе жесток удар. Беше изминала вече година и половина от развода, а тя все още не можеше да надживее случилото се. Единствената надежда на Сам беше, че един ден Лора отново ще се влюби и ще е щастлива, както... са, да кажем, Алис и Уес.

Погледът на свещеника се обърна към Алис.

— Ти, Алис Имоджин Кайли, взимаш ли този мъж за...

След секунди само Уес вече поставяше на безименния ѝ пръст халката, чийто четирикратов диамант отразяваше светлината с такъв ослепителен блясък, че не беше необходимо Сам да докосва очи, за да разбере, че са мокри. На свой ред Алис постави на пръста на Уес обикновената златна халка, принадлежала някога на баща ѝ.

Отец Риърдън затвори Библията.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга! И нека онези, които Господ е съединил, никой човек да не разедини.

Изглеждаше сякаш светлината отгоре струи от разветите ръкави на расото му, когато издигна ръце, за да ги благослови. С доза

цинизъм, който наред с красотата му на тъмнокос ирландец беше възбудил някои определено несправедни мисли у известен брой от енориашките му, той се обърна към Уес.

— Можете да целунете булката.

Докато гледаше как новият ѝ зет повдига воала на Алис, в гърлото на Сам се надигна буца. Целувката им, макар и съвсем целомъдрена, наемкваше за страст, която ѝ беше непонятна. Дали на отдавна отминалия ѝ сватбен ден тя беше изпитвала към Мартин същото, което дъщеря ѝ безспорно изпитваше към Уес? Най-ясният ѝ спомен от това време беше, че бяха страшно млади, все още колежани. Достатъчно млади, за да ги занасят приятелите им, като ги питат няма ли бебе на път. Три месеца по-късно, когато наистина забременя, единственото, което ѝ остана в съзнанието, беше, че по-голяма част от времето страшно ѝ се гади. После, когато се появи Лора, тя беше съвсем като втрещена.

Трудно е да останеш влюбен, мислеше тя, когато бебето ти плаче и електромерите и газомерите щракат, а готварската книга „Радост от готвенето“ е бутната между „Логика“ и „Поети от епохата на романтизма“. Когато спиш до един мъж в продължение на много години, се появява друг пламък, различен — той гори слабо, но постоянно, като фар.

Всичко това тя беше оставила зад себе си. Животът без Мартин беше приел обичайното си русло. Тя имаше дома си и работата си, както и комитета за музикалния фестивал. Вече нямаше място за онзи вид страст, за каквато беше мечтала, когато беше млада.

Осъзнаването на всичко това ѝ навя лека меланхолия, която бързо беше разсеяна от кантата на Бах, която заехтя из църквата, придружена от ликуващия звън на камбаните. Когато се изправяше на крака, Сам имаше чувството, че нещо буквално я носи напред. Тя срещна погледа на кума, сина на Уес, с дълга до раменете руса коса и сребърни обици на ушите и ѝ се стори, че забелязва лека ирония в погледа, който той ѝ отправи. Иън беше само няколко години по-голям от Алис. Какво ли трябва да мисли той за всичко това?

Сам закричи след него. Лора и трите шаферки, стари приятелки на Алис, вървяха пред тях в розова колона с булката и младоженеца начело. Сам се усмихваше на неясната маса сияещи лица от двете ѝ страни. Църквата, с неизменния си хлад, с ръчно одяланите дървени

греди, поели в себе си през годините мириса на дим и тамян, като че ли я обгръщаше с уморените си крила на птица.

Вратите на църквата се разтвориха и изпълниха пътеката между седалките със слънчева светлина. Имаше един миг, преди всички останали да ги настигнат, един-единствен миг, когато Алис и Уес останаха сами, изправени отвън на стъпалата като приказни принц и принцеса в рамката на вратата, извита като арка, излезли все едно от страниците на книга с позлатена подвързия. Гърлото на Сам се сви и тя си помисли: „Съществува ли такова нещо като вечно щастие?“

После се намери навън, зае мястото си в редицата на приемащите поздравления, като предлагаше ръката и бузата на изсипващите се от църквата гости, развълнувани като излизачи за пръв път от училище деца. Ето сестра ѝ и зет ѝ — Одри и Грант, с двамата си синове колежани — Джоуи и Крейг. Брат ѝ Рей и съпругата му Долорес, дошли чак от Далас. Двете омъжени дъщери на Рей и Долорес, последвани от престарелите чичо Пърнъл и леля Флорин, вкопчени толкова здраво един в друг, колкото и всеки в бастуна си.

Родителите на Уес, и двамата снажни и енергични, със загорелия тен на хора, запалени по голфа, стояха от дясната ѝ страна — неприятно напомняне, че нейните собствени родители не бяха доживели да видят този ден. Представи си ги така, както изглеждаха на снимката, направена на последната им годишнина от сватбата: висок, як мъж с оплешивяваща глава, понаведен, за да влезе в обсега на камерата, с буза, допряна до тази на дребната му белокоса съпруга. Какво ли щяха да мислят те за този необичаен брак?

Най-добрата приятелка на Сам се приближи до нея, за да я притисне в напарфюмирана си с „Шанел“ прегръдка. Със сламената си шапка с голяма периферия и прилепнал по тялото изумруденозелен костюм, Джери Фицджералд като че ли беше излязла направо от някой филм от четиридесетте години на миналия век. Никой от хората, които не я познаваха, не би и предположил дори, че е бивша монахиня.

— Държиш се добре — каза тя.

— Ами? — Сам се отдръпна с лек смях на неудобство.

— Когато дойде моят ред, ще трябва да обявят готовност за бедствие.

И двете знаеха, че до този момент има още време, защото дъщерята на Джери, по-голямото от двете ѝ деца, беше едва на

петнадесет години.

Погледът на Сам се плъзна към Алис, която топло прегръщаше доста по-едрия по-възрастен брат на младоженеца, който можеше да мине за баща на Уес.

— Хубава е, нали?

— Заклевам се, че виждам теб на твоята сватба.

Отдавна забравен образ изплува в съзнанието на Сам — симпатично момиче с тъмна коса, все още в колеж, прекалено младо, за да се омъжва, облечено в сатенената сватбена рокля на майка си, специално стеснена в талията.

— Радвам се, че едната от нас може да си спомни нещо станало толкова отдавна — усмихна се тя.

— Не сме чак толкова стари. — Джери поклати глава, а зелените ѝ очи заискриха весело. С един бивш съпруг и цял низ любовници, тя обичаше да се шегува, че старее без достойнство.

— Стара си, когато няма мъж, който да ти закопчае ципа отзад — вметна Сам и сведе поглед.

Джери кимна многозначително към Том Кемп в редицата зад нея.

— Мога да се сетя за един човек, който ще е повече от щастлив да върши тази работа — прошепна тя.

Сам почувства, че лицето ѝ пламва, но в този миг към нея се приближи бившият съдружник на мъжа ѝ, за да я целуне по бузата. Той се извишаваше поне една глава над Сам, която също беше висока, а раменете му бяха леко превити от необходимостта да се приспособи към света, който не беше изработен по негова мярка. Приятен на външен вид човек, миришец леко на лосион за след бръснене с два полумесеца наскоро подстриган череп на местата, където четвъртите му тъмни очила се захващаха над ушите му. Слънчевата светлина се плъзна по лещите им, когато той се отдръпна назад и ѝ се усмихна.

— Поздравления, Сам. Знаеш поговорката, ти не губиш дъщеря, а...

— Печеля зет. — Догади ѝ се от баналността на репликата. Но Том беше добронамерен, тя знаеше това. — Радвам се, че можа да дойдеш — каза тя съвсем искрено. — Без теб нямаше да бъде същото.

— Искаше ми се само Мартин да беше човекът, който да я отведе към олтара.

Рей беше изпълни ролята, но нищо повече.

— И на мен също.

Като че ли усетил, че тя се чувства неудобно, той побърза да добави:

— Изглеждаш прекрасно, Сам. — Изчерви се леко, несвикнал като че ли да прави комплименти. — Харесва ми роклята ти. Отива ти.

— Благодаря. Радвам се, че мислиш така.

Беше й все едно. Когато избираше роклята, беше мислила преди всичко за Алис — искаше тя да събира всички погледи. Сега обаче й се щеше да беше избрала нещо недотам правещо я да изглежда, да речем... като матрона.

Изглежда, че на Том му се искаше да постои още, но се притесняваше, че задържа редицата. Той докосна рамото й. Високата му фигура й се стори като въпросителен знак.

— Ще продължим по-късно, нали?

Тя изпита лека вина. Какво щеше да прави през последните няколко години, ако не беше Том? Той беше до нея през най-тежкия период от болестта на Мартин. Преведе я през целия лабиринт от попълване на документи след смъртта му. Ако го избягваше напоследък, то беше, защото се страхуваше, че може да му причини болка. Той й беше показал ясно, че иска нещо повече от приятелство. За съжаление, тя не чувстваше същото.

Сам се обърна и видя, че новобрачните се спускат надолу по стълбите под градушка от семена — храна за птици. Лора беше изтъкнала, че оризът е вреден за птиците. Алис повдигаше изящно края на роклята си до глезените, за да не се препъне, а белият й воал, подхванат от вятъра, се носеше на талази след нея. До тротоара чакаше черна лимузина.

Гостите започнаха да се разпиляват по посока към паркинга. Ако не си тръгне бързо, те ще пристигнат в къщата преди нея. Започна да нервничи. Закачил ли е Гилермо сватбената украса? Дали Лупе е запомнила, че трябва да сложи резенчета лимон в пунша?

„Отпусни се“, успокоително й нашепваше вътрешният й глас. Икономката и градинарят й работеха в Исла Верде почти толкова време, колкото и Свети Петър на пропуска на Рая. Те са се погрижили за всичко. Ако са изпуснали някоя и друга подробност, какво значение има? Нищо, освен земетресение, не може да развали този ден.

— Ще те видя вкъщи! — извика Лора след Сам.

Тя помагаше на Мод да слезе по стълбите. Жената беше почти на нейната възраст, облечена в плътно прилепнала синя рокля от сатен, която затрудняваше движенията ѝ. Тя се спря да повдигне края на роклята си, като откри обувки в същия цвят.

— Обула съм си пантофките за танци — каза тя, като ѝ намигна хитро и повдигна ръка към гнездото от коса с цвят слонова кост, която имаше опасност да се откачи от придържащите я фиби.

Преди Сам да може да излезе, още няколко души спряха, за да я поздравят, между тях и отец Риърдън. Той стисна сърдечно ръката ѝ.

— Ще ви видим в неделя, нали?

До репетицията вчера не беше стъпвала в църквата „Сейнт Ксавиер“ от смъртта на съпруга си. Казваше си, че е прекалено заета, но нямаше ли и нещо друго, което да я възпира? „Може би се страхувам да се потопя в дълбините на собствената си душа“, признаваше си тайно.

— Ако не съм съвсем изтощена — измъкна се тя със смях.

— Обещавам да не ви приспя с проповедта си. — Сиво-сините му очи искряха, но тя улови в тях лек укор.

— Никога не ме отегчавате. — „Нима можеш да заспиш, докато гледаш отец Риърдън?“ — Просто нещата някак не са същите.

Пръстите му стиснаха нейните.

— Още една причина, за да дойдете. Ще цитирам Робърт Браун: „Земята се мени, но твоята душа и Бог остават неизменни.“

Той пусна ръката ѝ и се подсмихна като човек, който добре разбира и от нещата, които не са свързани с религията.

— Край на проповедта. А сега, тръгвайте.

Сам се отправи зад църквата, където малката ѝ червена хонда беше една от малкото останали на паркинга коли. Тя се качи, завъртя ключа, за да запали, но моторът само за кратко изпъшка. Почака малко и опита отново. Нищо.

С вопъл на огорчение, тя изскочи навън, като удари главата си в рамката на вратата. Заслепи я болка, последвана от тъпо пулсиране. Сам примигна и започна да масажира скалпа си.

— Добре ли си?

Сам се обърна и откри, че Иън Карпентър приближава към нея. Тя му хвърли обърканата усмивка на жена, която не се отнася достатъчно сериозно към нуждите на колата си от сервиз.

— Чувала бях за изоставени булки — каза тя през смях, като се почувства още по-глупаво, стояща там и разтвиваща главата си, — но не и за майката на булката.

— Ще ѝ хвърля един поглед.

— О, не бих могла да...

Но той вече беше свалил сакото си. Вдигна капака и след като почопли тук-там няколко минути, се изправи и заяви:

— Изглежда, ще ти трябва нова помпа за бензин.

— О, боже! — Опита се да не мисли колко ще струва това. — Тогава по-добре да се обадя в сервиза.

— Можеш да се обадиш от къщи.

Той затвори капака и потърси в джоба си кърпа, с която да избърше смазката от ръцете си.

— Хайде, ела, ще те закарам — посочи той към бял шевролет комби в другия край на паркинга.

— Предполагам, че не върви да закъснея за празненството, организирано от мен самата — каза тя и закрачи след него.

Иън се засмя.

— Не се обиждай, но не мисля, че някой ще забележи това.

С русата си коса, прибрана зад едното ухо, на което блестеше възможно най-миниатюрната обица във вид на полумесец, той ѝ напомни за момчетата, които се въртяха около Лора и Алис, когато бяха тийнейджърки.

Докато се качваше в колата, я заля вълната на спомените. Не беше ли едва вчера самата тя тийнейджърка, пътуваща в натъпкани с приятелите ѝ коли на път за танци и протестни ралита? Някога там в миналото животът беше изглеждал като отворена врата, очакваща тя да прекрачи през нея. И въпреки че пътеката, която си беше избрала, в повечето отношения я задоволяваше, оставаше и малка доза съжаление, с което сега отправяше поглед назад, като изпитваше лека болка от усещането, че за този млад лъв с очи като летен сумрак и усмивка, която би трябвало да бъде забранена със закон — точно този тип мъж, който някога щеше да бъде причина за безсънни нощи и мечтателно размотаване насам-натам — тя не беше нищо друго, освен приятна жена на възраст, която има нужда от кола.

— Благодаря — каза тя, докато Иън се плъзна зад кормилото. — Не знам какво щях да правя. Виждаш ли ме да пътувам на автостоп с

тази рокля?

Той ѝ хвърли една усмивка. „Син на баща си“, помисли си тя. Същата тази усмивка, която като че ли обещаваще луната, а след нея и още нещо, очевидно беше привлякла Алис към Уес.

— Щеше да си единствената, която пътува облечена в розова рокля и корсаж.

— Прасковен е всъщност.

— Какво?

— Цветът на роклята ми. Нарича се прасковено а ла майката на булката. Знаеш ли в сватбените магазини имат специални серии рокли. Всичко без изключение е стриктно под коляното и в цветовете, които да хармонират с букетите.

Сам си позволи да пусне една леко тъжна усмивчица за своя сметка.

Той ѝ хвърли хладно преценяващ поглед, докато излизаше от паркинга.

— Ако рисувах портрета ти, щях да те облека в нещо с повече живот. Във венецианско червено, например.

Тя си спомни, че той е художник.

— Само това ми липсва, да вися в някой музей.

Почувства, че ѝ става топло и се слиса, когато си даде сметка, че флиртува с мъж, достатъчно млад да ѝ бъде син.

— На пресечката завий вляво.

Тя посочи пощата. Чудатата ѝ камбанария, облицована с декоративни плочки, редовно показвана в рекламни туристически материали, хвърляше сянка върху стария Парк Рио срещу нея.

— Знам пътя. — Иън натисна спирачка, за да могат група хихикащи тийнейджъри по шорти и фланелки да пресекат. — Бях на годеща, не помниш ли?

— Така ли? Извинявай. Имаше толкова много хора...

Слабо извинение, знаеше това. Истината беше, че не си беше направила труда да се запознае със сина на Уес. Каза си, че се е получило така, защото беше прекалено заангажирана със сватбата. Но не ѝ ли напомняше Иън колко по-стар е Уес?

— Не стоях дълго — каза той. — Не си падам по купоните.

— Нито пък аз. Почти винаги предпочитам да се уединя някъде с книга.

Сам се засмя на иронията. Като дъщеря на Джек и Кора Делароса, беше започнала активно да общува веднага щом беше пораснала достатъчно, за да вижда над тезгяха. На хората им беше приятно, че знаеше имената на децата им и помнеше различните им болести и несгоди. На свой ред и те често ѝ се доверяваха. Като главната библиотекарка Вивиън Хикс, която точно вчера спомена, че мисли да отиде на лекар. Като Иди Григзби, съпругата на презвитерианския свещеник, която се притесняваше, че синът ѝ може би взема наркотици. Колко от хората, които изслушваше или на които беше дала рамо, биха могли да се досетят, че в сърцето си тя беше отчаяна самотница?

Погледна навън към обрамчените с дървета тротоари, претъпкани с купувачи. Дъска с надпис с тебешир пред „Плетената кошница“ съобщаваше специалитетите за деня. Отвън, пред „Между кориците“ беше поставена маса с книги на половин цена, докато собственикът на книжарницата Питър Макбрайд атакуваше предната витрина с ролка хартиени салфетки и спрей за миене на прозорци. От другата страна на улицата, в книжарницата, собственост на конкуренцията — бившата съпруга на Питър Макбрайд, сполучливо кръстена „Последната дума“, можеше да се види как Миранда полива саксиите си с разреден торов разтвор.

Иън постави компактдиск в плейъра си — Чарли Паркър — и хвърли кутията на пода, по който се търкаляха монети, смачкани хартийки и изцапан с боя парцал.

— Обичаш ли джаз?

— Обичам всякаква музика — каза тя. — Особено класическа.

Той кимна.

— Ти спомена снощи нещо за музикален фестивал.

— Председател съм на тазгодишния комитет. — Изненада се, че беше запомнил. На репетицията за обяда бяха седнали в двата срещуположни края на масата. — Ако по това време си тук, трябва да дойдеш. Имаме заявено страхотно участие.

— Кога е това?

— Третата седмица на октомври.

— Може би ще съм в Лондон.

— Ще ти запазя билет за всеки случай.

— Благодаря, иска ми се да дойда.

— Пътуваш ли много? — попита тя след малко.

— Повече, отколкото бих искал. Ако имах възможност, щях да прекарвам цялото си време в ателието.

— А защо не можеш?

Той сви рамене.

— Стенописите ми плащат наема. За щастие по-голяма част от нещата се правят върху платно. Пътувам само за да ги монтирам.

— Завиждам ти.

— В смисъл?

— Винаги съм искала да пътувам.

— И какво те спираше?

Минаха край кметството и съда, две викториански сгради, които стояха като розови дантелени картички за Свети Валентин в море от солидни, белосани сгради. Той зави по Гроув Авеню, откъдето пътят започваше да се изкачва нагоре.

— Бях прекалено заета с отглеждане на деца и ръководене на търговията, изглежда — каза тя.

— И сега не е късно. — Той ѝ хвърли поглед, с който като че ли ѝ отправяше някакво предизвикателство.

— Според теб излиза, че мога да се грабна и да тръгна всеки път щом имам настроение за това.

— А не можеш ли?

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Имаш кой да ти помага, нали?

— Дъщеря ми Лора. Но тя и без това има доста грижи.

Той сви рамене.

— Просто ми мина през ума.

— Когато станеш на моите години, ще разбереш, че не е така лесно.

— Говориш, като че ли си старица.

— На четиридесет и осем съм.

— Това едва ли е пределна възраст. Освен това изглеждаш десет години по-млада. — Иън изстреля към нея още една усмивка, която я стопли. Като че ли ток премина през нея. Беше ясно, че това определено не е една от ония топлите вълни, които я спохождаха напоследък. — Ако не знаех как стоят нещата, щях да си помисля, че си сестра на Алис. — Устата му се обърна надолу в красноречива

гримаса. — Знам, че това е най-баналната фраза на света, но заклевам се, в случая е вярна.

— Благодаря за комплимента — отговори с лекота, макар че топлината обля и бузите ѝ.

„Той флиртува с мен.“ Загледа се в пластовете шифон в прасковен цвят, които тържествено обвиваха коленете ѝ. Да, тя все още съвсем лесно влизаше в моминския си размер и освен няколкото сребърни нишки, косата ѝ си беше с все същия тъмен червеникавокестеняв цвят. Но през последните дни, когато погледнеше в огледалото, виждаше жена с тънки бръчици около очите, която беше преживяла толкова изпитания, колкото и триумфи. Жена, която не можеше да чете без очила и в чието шкафче за лекарства имаше и няколко вида хидратантен крем. Какво всъщност би могъл да вижда той в нея?

На Иън от друга страна му се искаше да я освободи от притесненията ѝ, без да я подплаши. Беше ѝ хвърлил око от известно време — на годеща, както и на репетицията за тържествения обяд вчера. Това, което го беше поразило повече дори и от красотата ѝ на жена с дълга шия, беше грациозността, с която се движеше, като танцьорка — висока, изправена, без възраст, полата и почти не се гънеше около коленете. Чистият ѝ поглед беше също така директен, поглед на жена, която не разиграва мъжете. Ако имаше някакво желание, щеше направо да го каже. Ако пожелаеше някой мъж, той щеше да разбере това.

Момичета? Беше изморен от вечните им усилия да го моделират, от техните неоригинални, прозрачни интриги, взети от книгите и статиите в списанията. Когато последната му приятелка Емили започна да съкращава телефонните им разговори, отначало не можеше да разбере защо... докато случайно не видя една писателка по телевизията, която подчертаваше важността на това всеки телефонен разговор да трае не повече от петнадесет минути. Идеята, предположи той, беше да се остави мъжът в очакване на продължението. След това той започна да засича времето на Емили, при което отчете, че всеки разговор е малко над четиринадесет и половина минути. Когато я уличи с доказателства, тя дори на си направи труда да се почувства неудобно.

„Че защо ти трябва да си човекът, който решава всичко? — сопна му се тя. — Може да имам по-важна работа от това да бъда вечно на твое разположение.“

Той скъса с нея веднага там, на място. Това, което искаше, беше жена, на която би се видяла смешна идеята човек да си определя времето за разговор по същия начин, по който се определя времето, за което трябва да се свари яйце, жена, който би се интересувала повече от изкуство, музика и книги, отколкото от това да намери мъж, който да се ожени за нея. Жена, много подобна на жената, която сега седеше до него...

— Ателието ми е на морския бряг. — Каза го уж случайно, като си даде сметка, че и то прозвуча банално. — В случай, че ти е интересно да видиш някои от работите ми.

Сам изпита срам. Дали той не виждаше в нея някаква жалка по-стара от него жена, която е готова да скочи в леглото с първия мъж, който и обърне и най-малкото внимание. „Не — каза си тя — той не е такъв. Той просто проявява любезност.“

— Разбира се — каза тя, като се стремеше да говори със спокоен глас, — че искам.

Настъпи неловка тишина. Спретнато подстриганите живи плетове от олеандри, които обграждаха пътя в покрайнините, отстъпиха на дъбове и декоративни вечнозелени дървета от вида пиперови. Диви цветя преливаха през канавките и се промъкваха през процепите между дъските на оградите — бисерче и татул, подобната на маргаритка жълтичка и нейният любимец, белият мак. Пътни знаци с неизменния символ на кон и конник маркираха почти всички пътеки, които се виеха навътре в гората.

Те следваха пътя, който минаваше покрай големия като хамбар магазин за антикварни предмети на Ейвъри Лулин. Ейвъри, който всяка Коледа се обличаше в червен костюм и гледаше стадо бяло опашати сърни в оградено място отзад. Точно на завоя се намираше „Ла Серениза“, дузина неугледни бунгала, разпръснати из евкалиптова горичка, където винаги и по всяко време пребиваваше една или друга холивудска знаменитост, скрила се от света.

Сам знаеше, че цялата тази дива красота не беше случайна. Драконовските местни закони, които вбесяваха предприемачите строители, бяха обезпечили запазването на големи парцели земя в

техния първичен вид. Най-голямата опасност бяха не хората, а природните бедствия: земетресения и наводнения, сланите, които можеха да намалят десет пъти портокаловата реколта, ужасните горски пожари, които идваха с ветровете, духащи откъм Санта Ана в края на лятото и началото на есента.

— Бил ли си някога женен? — попита тя.

Той видимо се стегна.

— Не.

— Съжалявам. Извини ме за любопитството.

— Няма нищо. — Той ѝ хвърли пълен с извинение поглед. — Просто прекалено често ми задават този въпрос. И то обикновено хора, които искат да ме оженят за някого.

— И през ум не ми е минало такова нещо, повярвай ми.

Той се разсмя.

— Добре, щом е така.

Не посмя да попита дали има някоя жена, с която се среща. Можеше да го изтълкува погрешно.

— А ти? Трябва да си била много млада, когато си се омъжила.

— На деветнадесет. На времето това ми се виждаше добра идея. — Позволи си лека усмивка. — Истината е, че и двамата бяхме прекалено млади, за да осъзнаем какво правим.

— Вероятно сте постъпили правилно. Останали сте заедно толкова години.

Тя почувства острата болка на загубата, примесена с вина от чувството за облекчение, което изпитваше.

— Мисля, че е нещо, с което повечето двойки не могат да се похвалят.

— Преди колко време почина съпругът ти?

— Преди две години.

— Алис често го споменава.

— Тя все още не може да приеме смъртта му.

— На теб също трябва да ти е било тежко.

— Беше.

Изведнъж ѝ стана нервно. Какво знае той! Смъртта не беше завеса, която пада след финалния акт. Тя бе съпроводена от стотици дребни унижения. Болнични стаи, обявени за лични, но оказващи се всеобщо достояние. Лекари и сестри, които влизат и излизат по всяко

време на денонощието. Изследвания, изследвания и пак изследвания, за да ти кажат в края на краищата онова, което вече знаеш.

— Майка ми умря, когато бях на тринадесет години.

— Съжалявам, не знаех.

Беше разбрала, само че Уес е вдовец от доста време.

— Сигурно изглежда странно баща ти да се ожени повторно след толкова години.

„И то за жена толкова млада, че би могла да ти бъде сестра“, въздържа се да добави тя. Той сви рамене.

— Алис ми харесва.

— Не това имах предвид.

— Знам. — Иън намали, за да не блъсне една катеричка, която прекосяваше на подскоци през пътя. — Но моето мнение няма значение.

— Но имаш право на мнение, нали?

Той се засмя.

— Ще бъда откровен. Мисля, че ще бъдат страхотна двойка. В много отношения значително по-добра, отколкото бяха той и майка ми.

Тя не коментира. Това можеше да отвори път за разговор, който не искаше да започва. В същото време не можеше да не си спомни за Мартин и колко нечестно беше да се говори за мъртвите само с преклонение. Да погребеш чувствата си заедно с човека, когото си обичал, като лишиш себе си от единствения шанс, който си имал, за да разбереш всички нерешени проблеми, беше непростимо.

Някакъв шум на драскане накара Сам да се обърне назад. Стори й се, че забелязва някакво кратко раздвижване сред купчината брезенти и кутии отзад. Може би нещо просто се беше търкулнало.

— Нямах куче случайно, нали?

— Не. Защо?

— Стори ми се, че чух нещо.

— Моторът чука.

Тя си спомни за своята кола.

— Трябва да я закараш да я видят.

— Ще я закарам. Тези дни.

Прозвуча й както Мартин казваше някога. Защо да се притеснява днес, когато има утре? Но Иън беше млад и нямаше семейство, което

да трябва да издържа. Той можеше и имаше право да прави това, което си иска.

Отново замълча. Цял живот бе пътувала по този път, но той никога не ѝ омръзваше. Ето ореховата гора, из която някога тя, брат ѝ и сестра ѝ скитаха, за да събират опадали орехи. Рекичката, в която поколения деца Делароса бяха ловили в буркани дребни рибки и жаби. Точно от другата страна имаше един високо извисяващ се локаут, вечнозелено дърво, земята, под което беше осеяна с опадали жълти плодове. Сам си спомни как ги събираха в чували и донасяха в къщи на Лупе, която правеше от тях конфитюр.

Минаха край малкия параклис с покритата с евтини пластмасови броеници статуя на Свети Франциск в него точно на завоя за Исла Верде. Няколко минути по-късно Иън се изтегли встрани, за да спре зад дълга редица коли, проточила се по алеята към дома ѝ.

Тя се обърна към него.

— Благодаря ти. Не само, за това, че ме докара. Беше ми приятно да се запозная с теб.

— И на мен също. — Той се усмихна, ярка светкавица, която я накара да почувства срам заради слабостта, която се разля по тялото ѝ.

Какво беше това? Начинът, по който той говореше с нея, не като с връстница на баща си, а като равен с равен? Дали причина за това не беше самият ден, ден на щастливо начало и тъжни спомени? Във всеки случай тя остана с усещането за беззащитност, сякаш всяко нейно нервно окончание бе оголено. Остро усещаше пластовете шифон, хладно плъзгащи се по бедрата ѝ, докато слизаше от колата.

Изкачиха се заедно по стръмната алея. Когато наближиха върха, пред очите им се появи Исла Верде с двойката силосни кули от двете страни на портите, през които се влизаше в двора, със стръмния, остър керемиден покрив и високите прозорци с арки под него. След всички тези години — цял един живот — тази изчистена от всичко излишно красота все още я караше да изпитва някакво чувство на страхопочитание и възторг. Къщата, която беше построил дядо ѝ, при това по-голямата част от нея — със собствените си ръце. Къщата, в която тя, брат ѝ и сестра ѝ бяха отрасли.

Перголата, която сенчеше предната алея пламтеше от цветовете на виещите се растения, а кораловите камбанки по протежение на пътеката блестяха след неотдавнашното поливане. Изпита задоволство,

когато видя, че Гилермо е подрязал розите и окосил тревата под грейпфрутовите дървета.

На моравата отзад имаше голяма група хора, които разговаряха, а чашите им с шампанско искряха на слънчевата светлина с ослепителни отблясъци. Оркестър „мариачи“ свиреше под раирания сенник. Закачена беше дори и сватбената украса. Подобни на шишарки, книжни топки и гирлянди се люлееха под арките на верандата с колоните — ярки цветни петна на фона на кремавия варовик.

Сестра ѝ я настигна, когато влизаше вътре.

— А, ето те и теб! Търсих те навсякъде.

Одри изглеждаше по-спокойна от обикновено, може би поради изпитото шампанско. Тя хвана Сам за ръката и я придърпа към пейката под големия стар явор, на който се бяха катерили като деца. Сам се отпусна на пейката с неохота с надеждата, че ще ѝ бъдат спестени обикновените завоалирани хапливи забележки.

— Изглежда, всички си прекарват добре — отбеляза тя ведро.

Сестра ѝ се усмихна.

— Тържеството е великолепно.

Погледът на Сам се плъзна към кръга, образувал се около младоженците, главно приятели на Уес и Алис. Алис изглеждаше, че лети в роклята си като облак на фона на алената каскада на буганвиловия храст зад нея.

Уес, леко обхванал раменете ѝ с една ръка, беше отметнал глава назад, смеейки се на нещо очевидно много забавно, което разказваше един от приятелите им.

С усилие тя обърна поглед отново към сестра си. Ако Сам приличаше по външност на майка им. Одри с високото си чело и добре оформена брадичка, с бледността си и къдравата коса на Делароса приличаше по-скоро на баща им. За съжаление тя не беше наследила благия му нрав. За сестра ѝ чашата на живота винаги беше наполовина празна. По някаква космическа ирония фамилията ѝ по мъж беше Пейн^[1].

— Между нас да си остане, но Алис щеше да бъде точно толкова щастлива, ако беше избягала, за да се омъжи тайно — довери ѝ Сам с усмивка.

Одри доби ужасен вид.

— Радвам се, че се е осъзнала. Помисли си колко щеше да загуби!

Сестра ѝ не можеше да се заблуждава — и Одри, и Сам бяха отпразнували сватбите си на същата тази поляна.

Сам, набрала опит през годините, ловко избегна спора.

— Така ми се щеше мама и татко да са тук.

— Нямаше да познаят мястото. Честно казано, Сам, не знам как успяваш да го поддържаш. Дори и овощната градина. Но — и тук пролича язвителна нотка — вероятно за това мама го остави на теб.

— Това не беше точно подарък — напомни ѝ Сам.

— О, да, знам — прекъсна я Одри с леко махване на ръката.

Като че ли решението на родителите им да се преместят в по-малко жилище беше някаква форма на изнудване. Сякаш спечелените с труд пари за изплащането на цялата стойност в брой не бяха нищо, освен символична сума. Всъщност Сам беше изненадана не по-малко от Одри, когато при четенето на завещанието на майка им разбра, че остатъкът от дълга ѝ е опростен.

— Виж не ме разбирай погрешно. Не ти завиждам ни най-малко. Това е нещо, което не е по силите ни с Грант.

— Аз имам прислуга.

Сестра ѝ се изсмя сухо.

— Имаш предвид Гилермо и Лупе? Господи, те трябва да са по на сто години! Бяха старци още по времето, когато ние бяхме деца.

Сам съсредоточи погледа си върху движещите се устни на Одри, като се опитваше да изключи гласа ѝ. Помисли си, че не беше съвсем редно да се сърди на сестра си. Майка им и баща им някак си наистина бяха облагодетелствали Рей и нея. Въпреки че, ако бъдем честни, Одри не беше от най-обичливите деца. Сам беше щастлива, че имаше две, доставящи ѝ толкова радост деца, че не ѝ се налагаше да избира.

Тя седя и слуша тирадата на сестра си още няколко минути, като изчака момента, в който да се махне, без да рискува да я обиди. Когато изтичвайки към къщата, попадна на Джери, прие това като божия благословия. Нейната най-добра приятелка тръгна с нея, като я хвана под ръка.

— Май доста ти проглушиха ушите там долу — отбеляза тя сухо.

— Сестра ти напомни ли ти пак за всичко онова, което ти си получила и от което тя на свой ред е била лишена?

Джери беше свалила екстравагантна като нея самата шапка. Тя се полюшваше от едната ѝ страна, докато вървеше. Слънчевата светлина блестеше върху нишките сребро в черните ѝ къдрици.

— И какво ли още не. — Сам завъртя очи.

— Ревността е като бурен — отбеляза Джери. — Трябва да я изтръгнеш с корен, иначе избуява отново.

— Страхувам се, че този плевел е пуснал корени прекалено дълбоко.

— Не можеш да бъдеш сигурна, преди да опиташ.

Те влязоха през задната врата в хладната кухня с бакърени съдове, висящи на куки около почернялото кирпичено огнище. Малка армия се въртеше наоколо, като нареждаше плата, следвайки строгите разпоредби на Лупе, най-дребния на ръст генерал в света. Пренебрегвайки раците и аспержите увити в шунка „проскито“, Джери грабна една кайсия от дървената купа, която стоеше на шкафа, и лакомо я захапа.

Докато растяха, Сам беше смятана за по-хубавата от двете. По ирония на съдбата едва когато беше приета в манастир, Джери изведнъж разцъфтя и момчетата, които дотогава не ѝ обръщаха внимание, започнаха да я виждат по съвсем различен начин. Сам подозираше, че не един от тях е живял с мечтата, че може да я спаси от безбрачието.

Сега, тридесет години по-късно, Джери наистина беше намерила себе си. Момчешкият ѝ вървеж беше се превърнал в уверена походка, а зелените ѝ очи, прекалено дръзки някога, изглеждаха омекотени от леките бръчици. Дори и сегашната ѝ работа ѝ подходдаше. Като светски мениджър на „Крайпътната мадона“, работата ѝ беше да следи рафтовете на магазините, включително тези на „Деларосас“, да бъдат добре заредени с меда, неслучайно кръстен „Благословената пчела“.

Като се увери, че всичко в кухнята е наред, Сам отново излезе навън с Джери. Беше почти станало време за обяд. Носеха платата покрай тях към масата за сервиране под сенника. На масите за хранене бяха наредени хлебчета и масло и пълни чаши с вода.

За миг тя си позволи да погледне тази мила картинка през очите на гостите си. Исла Верде, зелен остров, където слънцето светеше ярко, а цветята цъфтяха през цялата година! От мястото, където стоеше, пред нея се откриваше гледката на брулени от вятъра, покрити

с храсталаци и самотни дъбове хълмове, плъзгащи се като огромна приливна вълна към планините, в които преди милиони години се бяха плискали водите на океана.

И все пак, както се казваше в катехизиса, и раят имаше цена. Сестра ѝ беше права за разносните по поддържането. Покривът течеше поне на десетина места, а поправките на остарялата водопроводна система, както и на електрическата мрежа, нямаха край. Най-различни плесени и вредители редовно нападаха овощната градина, а в плувния басейн не спираше битката с водораслите. Понякога ѝ идваше в повече, въпреки че Лупе и Гилермо бяха до нея.

Погледът ѝ се насочи към Иън, който говореше на поляната с Лора. Дъщеря ѝ изглеждаше щастлива, почти като девойче. От това, което виждаше, изглеждаше, че Иън лови всяка нейна дума. Сам почувства, че нещо внезапно я преряза, но успя бързо да преодолее това чувство, като си каза твърдо: „Защо не? От тях може да излезе хубава двойка?“

Джери се наклони плътно към нея и прошепна:

— Прекрасен е!

— Да не забравяме, че е достатъчно млад, за да ми бъде син — изстреля неволно в отговор Сам.

Но Джери дръзко продължи:

— Каква коса! Напомня ми момчетата, с които ходехме, когато бяхме в гимназията. Повечето от тях сега са плешиви. — Смехът ѝ беше кикот на жена, взела полагащия ѝ се дял мъже. — Разбрах, че бил художник.

— И то добър.

— От това, което чувам, разбирам, че доста добре се познавате.

— Пътувахме заедно с неговата кола. Моята предаде богу дух.

— А-а, рицар с блестящи доспехи, значи. — Джери придоби хитрото изражение, което Сам прекалено добре познаваше.

Тя се обърна с лице към нея и каза с тих, предупреждаващ глас:

— Знам какво си мислиш, но си го избий от главата. Достатъчно стара съм, за да му бъда майка.

— Това вече го каза.

— Е, добре, истина е.

— Не разбирам защо възрастта трябва да има някакво значение.

— Джери повдигна едната си вежда, вперила поглед в младоженците.

— Тя не спря Уес да излиза с Алис.

— Отвратителна си, знаеш ли! — Сам, която в този миг беше в състояние да удуши приятелката си, не можа да удържи смеха си. — Честно казано, човек би очаквал нещо по-добро от една бивша монахиня.

— Занасяш ли се? Ние сме най-порочните.

Джери не криеше факта, че се радва на здрав полов живот. Сам не можеше да си спомни друг период, през който тя да се е откъсвала от света, освен онази ужасна година след като напусна манастира. Време, когато нищо не можеше да я утеши...

Мислите на Сам бяха прекъснати от внезапно рязко движение на неясна фигура под навеса, която се материализира във вид на слабичко момиче с черна коса, облечено в протрити джинси и тъмносиньо яке. Оглеждайки се крадешком наоколо, то грабна нещо от масата за сервиране и го пхна в джоба си.

— Хей! Ти там! — Сам бързо претича през поляната.

Момичето ѝ хвърли стреснат поглед, като сърна, която чува изщракването на затвора на пушка, и побягна. Може би щеше да избяга, ако в този момент една висока фигура не беше се втурнала след нея — висок мъж без сако, с официална риза, навити над лактите ръкави и развяваща се руса коса.

Момичето тичаше прекалено бързо дори и за Иън. В подножието на склона рязко кривна към овощната градина, като се хвърли с главата напред в живия плет от олеандъри. Беше почти успяла да избяга, когато якето ѝ се закачи за един клон. Живият плет остро прошумоля, докато се мъчеше да се освободи. В това време част от гостите дотичаха да видят за какво е цялата тази суматоха.

Момичето престана да се блъска и пхна ръка в джоба си. Това накара братя на Сам да извика:

— Внимавай! Тя има пистолет!

Няколко души изпищяха. След това настъпи бързо раздвижване, докато всеки хукна да търси къде да се скрие. Точно в този момент Иън, подобно на защитник, който блокира пас, се хвърли напред, сграбчи момичето през кръста и го събори на земята. Наоколо се разхвърчаха листа и пръст, докато се боричкаха известно време. Висок, тънък писък процепи синьото безоблачно небе.

— Пусни ме, по дяволите!

Той изправи момичето на крака. Тя дишаше тежко, смачкани листа и сухи клечки се бяха заплели в рошовата ѝ кестенява коса. На фона на пламналото ѝ лице очите ѝ бяха като въглени. Тя се хвърли диво към него, но Иън пъргаво отскочи, без да пуска китката ѝ. Тя се завъртя отново, този път по-слабо.

— Спокойно. Никой нищо лошо няма да ти направи.

— Пусни ме!

— Ще те пусна, ако обещаеш да не бягаш.

— Майната ти!

Сам дотърча и можа само бегло да мерне дълбоките, тъмни сенки под очите на момичето, преди то да наведе глава и да промърмори с дрезгав глас:

— Аз не крадах. Просто бях... гладна.

С едно движение тя се изтръгна от Иън, бръкна в джоба си и хвърли нещо на тревата. Не беше пистолет, както си бяха помислили, а едно хлебче. Сам не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Как се казваш? — попита незлобливо тя.

Момичето вдигна рязко глава.

— Какво те интересува?

— Ами защото това е частна собственост и ти нямаш право да влизаш в нея — спокойно отговори Сам.

— Нищо не съм откраднала — настоя то.

— Аз не те обвинявам.

Момичето изглежда мълчаливо Сам. Вонеше. Имаше вид на човек, който не е взимал душ в продължение на дни. А вероятно и от толкова време не беше яла. Избягала от къщи, нямаше съмнение. Колкото по-бързо бъде експедирана за дома, толкова по-добре.

— Може би предпочиташ да водим този разговор в полицията — каза Сам.

Лицето на момичето побледня и тя видимо затрепери.

— Не, моля ви! Ще направя, каквото кажете, но само... не ме давайте на полицаите?

Иън улови погледа на Сам и с почти незабележимо поклащане на глава той ѝ каза: „Остави ме аз да се оправя с това.“

— Успокой се, никой няма намерение да вика полиция — рече той и протегна ръка с приятелски жест. — Иън Карпентър.

Момичето се поколеба, преди да я поеме и промърмори:

— Финч.

— Това името или фамилията ти е?

— И двете. — Тя присви очи, като че ли го предизвикваше да реагира по някакъв начин.

— Достатъчно е. — Той направи крачка назад. — От колко време не си яла?

Момичето сви рамене и отново наведе глава.

— Добре — произнесе той търпеливо, — хайде да опитаме по друг начин. Как дойде дотук? Доста е далече пеша.

Сам си спомни драскането в колата.

— Ти беше това, в колата, нали?

Момичето направи крачка назад, оглеждайки се на двете страни, като че ли се готвеше отново да побегне.

— Не беше заключена.

Иън повдигна рамене.

— Добре. Нищо лошо не е станало.

Тя му хвърли благодарен, макар и предпазлив поглед.

— Сега мога ли да си вървя?

— Не и преди да си яла.

Думите излязоха от устата на Сам, преди да разбере, че ги е изрекла. Това беше единственото разумно нещо, което можеше да се направи. Момичето приличаше по-скоро на умиращо от глад коте, отколкото на крадец.

Сам се обърна и закри нагоре по склона. Миг по-късно една сянка падна до нея на тревата. Не й беше необходимо да поглежда, за да разбере, че е Финч.

Видя Алис да ги посреща и почувства тръпка на безпокойство. Дали щеше да възрази? Този ден беше неин в края на краищата. А тя винаги беше толкова взискателна, искаше всичко да бъде както трябва още от малка. Мартин ненапразно я наричаше „моята малка принцеса“.

Но Алис хвана Финч за ръката и все едно че нищо не беше се случило, каза:

— Ела, ще ти дам чиния.

Докато гледаше как странната двойка върви към навеса, булката като излязла от приказка в снежнобялата си рокля и окъсаната бегълка

с листа и клечки в косата, Сам усети как гърлото ѝ се свива. Никога досега не беше се гордяла толкова много с дъщеря си.

— Постъпи много добре.

Обърна се и видя Иън да ѝ се усмихва.

— Какво друго можех да направя? Тя изглеждаше примряла от глад, горкичката. — И добави, като му хвърли строг поглед: — А ти можеше да бъдеш мъртъв. Откъде знаеше, че няма пистолет?

— Не знаех — засмя се той, като пригладждаше с ръка темето си. На ярката слънчева светлина косата му блестеше като полиран дъб.

„Мартин нямаше да се хвърли така през глава“, помисли си тя.

Ако отвлечаха някой от семейството, той щеше да измоли, да вземе назаем или да открадне пари за откупа, но да рискува живота си, без да се замисли, като скочи направо в огъня, едва ли. Не, това не беше в стила на Мартин.

— Винаги ли си така импулсивен?

Иън се изсмя, като се мъчеше да заличи петната от трева по ризата си. Една от обиците му липсваше, забеляза тя.

— Баща ми използва за това друга дума. Питай го колко пъти е трябвало да ме хваща за врата, когато бях на подходяща възраст.

— Не е било излишно.

— За щастие и на двама ни, аз много рано съобразих къде ми е силата. — Той засенчи с ръка очите си. — Като говорим за това, поканата ми е съвсем сериозна. Много искам да ти покажа работите си.

— И аз също искам да ги видя — каза тя с мек тон. — Някой от близките дни.

Под тънката линия на сянката, която падаше върху лицето му, погледът на Иън беше обезоръжаващо откровен. Изведнъж тя остро почувства горещина, сякаш слънчевият пек проникваше през тънката ѝ рокля. Като че ли беше гола — така пареше кожата ѝ, така се свиваше всичко вътре в нея при мисълта, че той би могъл да я докосне. Какво ѝ ставаше? Никога не беше изпитвала подобно нещо, дори и с Мартин.

— Какво ще кажеш за утре? — попита Иън. — Ще нощувам в града. Мога да те взема сутринта.

Тя погледна сянката си, която падаше върху идеално окосената трева, с изражение, което трябваше да бъде едновременно и приятно, и неутрално.

— Не знам. Много скоро е.
— Имаш ли други планове?
— Ами... не. Нищо специално.
— Добре, тогава. Около единайсет.

Тя поклати глава.

— Някой друг път може би.

— От какво се страхуваш? — Гласът му беше тих и звучеше интимно. И, господи, по какъв начин ѝ се усмихваше само... като че ли ролите им се бяха разменили, като че ли той беше по-старият и някак по-знаещият.

— От нищо — излъга тя и сърцето ѝ бързо заби.

— Ще бъда откровен — каза той. — Искам пак да те видя.

Неочаквано се почувства разкрита. Като че ли беше обърната отвътре навън като джоб и всички срамни мисли се посипаха навън като дребни монети. Господи! Какво ли си мисли той? Самотна застаряваща жена, която единствено може да бъде благодарна за вниманието, проявено от мъж, много по-млад от нея?

— Не смятам, че трябва да водим този разговор — каза тя студено.

Понечи да се отдалечи, когато почувства дланта му върху ръката си. Не се отдръпна, просто застина, сякаш беше пуснала корени на това място, а горещото слънце заплашваше да я изпепели през роклята. Помисли си, че Джери щеше да знае как да се прави, ако ѝ се случеше подобно нещо. Със сигурност щеше да намери какво да каже.

— Не исках да те разстроя — каза той.

В нея се надигна гняв, който не знаеше към кого да адресира.

— Страхувам се, че имаш грешна представа за мен.

Той наклони глава на една страна.

— И каква ще е тази представа?

— Не мисля, че трябва да я изричам буква по буква.

Иън кимна с разбиране и се усмихна криво.

— О, разбирам. Проблемът възраст, нали? Едва ли ще ми повярваш, но дори не бях си го помислил.

— Прав си. Не ти вярвам. — Въпреки това усети известна несигурност. Възможно ли беше да не вижда това, което тя виждаше в огледалото?

Той отдръпна ръката си от нейната, но остана неподвижен.

— Хубаво ми е да бъда с теб. Това е всичко, кълна се.

— Това не променя факта, че съм достатъчно възрастна да ти бъда майка.

— Но не си ми майка.

— Добре, майка на твоята мащеха, тогава. — Изречено на глас, това прозвуча толкова абсурдно, че не можа да не се засмее.

— Е, това наистина е нещо невероятно. — Иън я гледаше с весело учудване, присвил сините си очи. После кимна с глава към навеса. — Ела, хайде да хапнем нещо. За това можем да говорим и утре.

— Утре?

— По пътя.

Каза го толкова естествено, че прозвуча съвсем невинно. Слънцето намигна в едната от останалите сребърни обици на ухото му и тя трябваше да си наложи да не посегне да махне едно листо от косата му.

— Добре. Ако не го смятаме за среща.

— Какво ще кажеш за обещание, което трябва да бъде изпълнено?

— Струва ми се по-приемливо.

Докато вървяха към навеса, Сам откри, че се пита с притеснение дали обещанието беше дадено на Иън или на някаква по-млада версия на самата нея, на момичето, което в съзнанието ѝ гледаше с копнеж пътеката, по която още не беше поело.

[1] Болка (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лора наблюдаваше дрипавото момиче, което седеше с кръстосани крака на тревата, наведено над чинията си с храна. Финч, ако това беше истинското ѝ име, нещо, в което Лора се съмняваше, ядеше като човек, умиращ от глад, но не и без следа от добри маниери. Беше почти трогателен начинът, по който се бореше с ножа и вилцата, като се стараеше да запази чинията си в равновесие върху коленете. Често поглеждаше нагоре, за да види дали някой не я гледа, а след това бърза като колибри грабваше поредното парченце и го лапваше.

Изглеждаше на около шестнадесет години. Избягала от къщи, но очевидно свикнала да се оправя сама. Личеше, че е изплашена. Като че ли бягаше от нещо... или от някого. Лора не се съмняваше, че ако съдбата не беше се намесила, щеше да продължи нататък.

Тя се приближи към момичето с чиния в ръка.

— Може ли да седна при теб?

Момичето вдигна рязко глава като подплашена птица. Ясно беше, че няма навик да приема жестовете на приятелство с доверие. В същото време личеше, че не иска да изглежда груба. В това отношение също я бяха понаучили на някакви маниери. Младото ѝ лице отрази кратка вътрешна борба, преди тя да възнагради Лора с кимване на глава.

Лора се отпусна на тревата под дъба, под който дядо ѝ някога организираше специални пикници за тях с Алис със сандвичи и сладкиши в картонени чинийки на цветя. На няколко метра от това място, в лехата с рози до преддверието, лежеше погребан малък скелет — домашният любимец, канарчето Уинки. Тя си спомни подобие на погребение, което бяха организирали. Баба им носеше картонената кутийка тържествено като ковчег, а Алис завършваше процесията, стиснала сълзяща свещ в малката си ръка.

— Трябва да опиташ гуакамолата — каза тя, като посочи чинията на момичето, в която гъстият сос беше останал недокоснат.

Финч го докосна със съмнение с вилцата си.

— Не прилича на това, което сервират в „Тако Бел“.

— Така е. Защото това тук е истинското. Приготвено е с авокадо от нашите собствени дървета.

Финч поднесе мъничко на върха вилицата към устата си.

— Доста люто е.

— В този край на Америка всичко е люто. Ще свикнеш. — Лора отхапа от една емпанада и между другото попита: — Ти откъде каза, че си?

— Не съм казвала откъде съм.

Лицето на момичето така рязко доби затворен вид, като че ли някаква врата се захлопна.

„Внимавай“, чу Лора вътрешния си глас. Реши да опита друг подход.

— Точно си мислех, че ако търсиш място, където да отседнеш, аз бих могла да те взема при мен за ден-два. Моето ранчо е на няколко километра оттук надолу по пътя. — Знаеше, че това е лудост. Не ѝ ли стигаше това, с което имаше да се справя! Но момичето изглеждаше така дяволски... измъчено. Като кон, който толкова са били с камшик, че недвусмислено ти показва, че не трябва и да си помислиш да се приближиш със седло до него. Нима би могла да не ѝ предложи?

Финч се пооживи малко.

— Ти имаш ранчо?

— Мисля, че може да се нарече така. Държа някой и друг кон. Яздиш ли?

— Аз, ъ-ъ... винаги съм искала да се науча — призна си тя срамежливо.

— Ето, сега имаш тази възможност. — Лора поддържаше лек тон, като не забравяше колко нервен беше нейният Апалуза, когато най-напред го беше взела, целият в течащи рани и щръкнали ребра. Тя отправи към момичето окуражителна усмивка.

— Мисля, че ти и Пънч чудесно ще се разберете.

— Ама че смешно име!

„Не по-смешно от Финч“, едва се сдържа да не каже Лора.

— Моята кобила е Джуди. Разбираш, нали? Пънч и Джуди. — „Не, помисли си тя, Финч няма да може да разбере. Прекалено старомодно е за нейната възраст.“

Но момичето я изненада, като каза:

— О, да-а! Като куклите. Гледах това представление на улицата веднъж. — Стегна се, като че ли се изплаши, че е разкрила прекалено много за себе си.

Погледът на Лора се плъзна към навеса, където почти всички места бяха заети. Главно от приятели и роднини на Уес — той изглежда, имаше доста такива. Подобавашо бе представено и нейното семейство. Вуйчо Рей — дебел и плешив, откакто го помнеше. Вуйна Долорес — стройна като на сватбената им снимка, само малко по-руса. От двете ѝ страни седяха омъжените братовчедки на Лора — Джен и Кристи, и двете по съвпадение бременни. При Джен — току-що започнало да личи, докато Кристи имаше вид, че всеки момент ще роди.

Лора изпита вина. Тя бе избягвала братовчедките си цяла сутрин. Просто ѝ беше много трудно да показва, че се радва за тях, когато вътрешно изпитваше завист. Ако тя можеше да има деца, може би Питър нямаше да я изостави.

— Мога да спя в плевнята, ако имате плевня. — Гласът до нея звучеше меко и умолително, като че ли не принадлежеше на същото кораво момиче, което само допреди няколко минути ругаеше грозно.

Лора се обърна към Финч и сърцето ѝ се сви от несигурността, с която я гледаха потъналите в дълбоки сенки очи — очи на човек, който е свикнал да приема най-лошото.

— Не ставай глупава — каза тя. — В стаята на Мод има второ легло.

— Мод дъщеря ли ти е?

— Опазил ме бог, не. Тя е... Ами, ето я Мод, ей там.

Тя показа с ръка към една от масите. Мод не спираше да разказва нещо на чичо Пърнъл и леля Флорин, които имаха леко зашеметен вид, като че ли не можеха да проумеят какво ги е сполетяло.

— О-о. — Финч кимна, като че ли да покаже, че не ѝ трябват повече обяснения. Очевидно беше свикнала с домове, които бяха всичко друго, но не и традиционни.

— Вярвай ми, тя няма да има нищо против — каза Лора. — В края на краищата става дума за ден-два, нали?

Финч замълча.

Лора я наблюдаваше как смутено поднася вилицата с храна към устата си и забеляза, че ноктите ѝ са изгризани едва ли не до дъно.

Почувства, че нещо в нея се стърчва, като травмиран мускул.

— Не се безпокой, че мога да направя нещо зад гърба ти. Това няма да стане — възможно най-предпазливо произнесе тя.

Момичето ѝ хвърли разтревожен поглед.

— Няма да извикаш полицаите, нали?

— Обещавам ти, че няма.

За момент, който се стори безкраен на Лора, Финч не каза нищо. Тя просто остана на мястото си, наведена над чинията, забила поглед в пространството пред себе си. Когато най-после се обърна към Лора, това беше направено с несигурността на човек, който е свикнал да го лъжат... или нещо още по-лошо.

— Звучи добре. — А после, след кратък размисъл, добави: — Ъ-ъ, ами благодаря.

— Няма защо, не е кой знае какво.

Лора се изправи, изтупвайки задната част на роклята си, която беше непоправимо позеленяла от тревата. Какво пък? Тя нямаше намерение да я облече някога отново. Тази рокля, както знаеше много добре, я правеше да изглежда като розова колона.

— Между другото, името ми е Лора. Лора Кайли. — Тя подаде ръка.

След миг колебание момичето я пое.

— Приятно ми е. — Срамежливите ѝ пръсти, студени като снежна вода, се плъзнаха по ръката на Лора.

— Виж, това тук ще продължи още някой и друг час — каза тя. — Ако не ти се стои тук, в колата ми има достатъчно място да полегнеш. Зеленият експлорър ей там.

Момичето кимна неопределено, като че ли си запазваше правото да реши. Ако Финч беше бездомно котенце или кученце, Лора щеше да я пхне под мишница, за да не може да избяга.

Останалата част от следобеда ѝ се стори цяла вечност. Беше ѝ приятно, че сестра ѝ изглежда толкова щастлива, но денят събуди у нея много нежелани спомени за Питър. Не ѝ се искаше нищо повече от това да си бъде вкъщи, облечена в най-старите си джинси, разменяща по някоя и друга дума с Мод и Хектор. Когато тортата най-после беше разрязана, а букетът на булката съвсем нарочно хвърлен по посока на Лора (и точно толкова нарочно неуловен), тя, без да губи време намери Мод. Момичето, от друга страна, никъде се виждаше.

Лора я намери в експлоръра, здраво заспала, свита на кълбо отзад върху едно покривало за седло, поставила под глава мръсния си сак вместо възглавница.

Мод погледна през прозореца.

— Горкичката. Напомня ми Наполеон, когато най-напред го взехме. Мислиш ли, че ще позволи да я гледаме.

Лора си спомни с каква всеотдайност тя беше гледала до пълно излекуване котарака им, който се беше появил на прага полумъртъв и без половин ухо. Ако и с хората беше толкова просто...

— Ще бъде с нас само ден-два — каза твърдо тя, по-скоро да убеди себе си, а не Мод. — Сигурна съм, че има семейство. Може би даже сега, докато разговаряме, я търсят.

— Чудя се дали е така. — Сините очи на Мод гледаха тревожно. Дали се бе сетила за собствено си семейство? За сина си и снаха й, които я бяха принудили да побегне посред нощ с куфар в ръка. — Какво, ако има достатъчно сериозна причина да не се връща?

— Всяко нещо, когато му дойде времето, нали така? — Лора зарови из чантата си, за да намери ключовете. — Първо, няма да е зле да се преоблече. Ще прегледам гардероба си, когато се върнем вкъщи.

Тя пазеше някои неща от времето, когато носеше дрехи един номер по-малки, преди Бен и Джери, чието шоу гледаше през самотните си нощи, да изцедят най-доброто от нея.

Момичето не се събуди, когато запали колата, и продължаваше да е глухо за света наоколо, когато петнадесет минути по-късно влязоха в алеята към къщата. Скърцайки по чакъла в двора, докато спираше, Лора видя къщата такава, каквато Финч щеше да я види — нуждаеща се от боядисване, с преддверието, в което се мъдреше един стар, издраскан от котки диван, леко килнат надясно. Нищо луксозно, но Лора и не искаше друго.

С помощта на Мод тя успя да събуди момичето и да я накара да се придвижи по предната пътека и влезе вътре в къщата, където Финч като зашеметена се доклатушка по коридора до стаята на Мод. След секунди само тя беше отново здраво заспала. Лора я зави с подплатеното одеяло, плетено на една кука от Мод, и излезе на пръсти в коридора, като много внимателно затвори вратата след себе си.

— Аз ще я наглеждам — прошепна Мод. — Знам, че нямаш търпение да се измъкнеш от тази рокля.

Лора мечтаеше да се метне на гърба на някой кон. Беше все още достатъчно светло.

— Ще трябва да изведе конете.

Тя не видя конете в оградения за тях открит участък. Хектор може би не беше успял да го стори.

— Няма за какво да бързаш — каза Мод. — Както изглежда, тя сигурно ще спи, без да се събуди до сутринта.

Възрастната жена събу официалните си сатенени обувки с ток с въздишка на облекчение — естествено, след толкова танци, и ги постави пред себе си, хванати като две палави кученца отзад за врата. Лора никога преди не беше виждала стария си чичо Пърнъл с така зачервено лице.

Лора бързо я прегърна.

— Благодаря. Четеш ми мислите.

В окъпаната ѝ от слънце спалня в другия край на къщата на стената над бюрото върху поизбелелия син тапет имаше по-тъмно петно — мястото, от което беше махната фотографията ѝ с Питър, направена преди шест години на тяхната сватба. Тя погледна през него, като че ли гледаше през прозорец безрадостен зимен пейзаж.

„О, Питър, дали причината беше само това, че не можах да ти родя дете... или все едно щяхме да се разделим?“

Това, от което я болеше още повече, беше, че новата му съпруга очаква дете. Вече в шестия месец и по думите на хората — грамадна като палатка. Добре поне, че се бяха преместили в Санта Барбара и нямаше да се притеснява, че може някой ден да се сблъска случайно с тях на улицата. Защо не можеше и тя по някакъв начин да се махне, да промени нещата? Не, не от къщата, а да се освободи от спомените. Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Лора ядно я избърса. Повече никакво самосъжаление. Стигаше ѝ за цял живот.

Тя свали роклята и я хвърли върху леглото. Нямаше смисъл да я закачва. Скоро щеше да се намери в кашона за стари дрехи, предназначени за роднините на Лупе в Еквадор. Като нахлузи едни протрити джинси и не по-малко овехтяла ленена риза, тя зашляпа с боси крака към всекидневната, за да си вземе ботушите, които стояха до камината. Стаята, с пода си с хлътнали дъски и олющени стени, с щедро посипани с котешки и кучешки косми столове, като че ли скочи към нея, когато тя се отпусна на дивана. Върху издраната на места чак

до дървената си част кушетка беше метната стара плюшена кувертюра за легло, а градинските цветя, поставени в боядисана бутилка от мляко до камината, трябваше отдавна да бъдат сменени с други. Не беше място, където сестра ѝ би благоволила да живее, но на Лора то пасваше идеално, точно както старите ботуши, които сега с такова доволство нахлузваше на краката си.

В кухнята кучетата наизскачаха от сандъчетата си, сложени до печката, запрозяваха се и се запротягаха. Пърл, златистият лабрадор, който имаше от времето, когато беше ученичка в гимназията и който имаше артрит и не виждаше с едното си око, и рошавият малък черен мелез, наречен Роки — Изгубените лапи. Той дотича да близне ръката на Лора, махайки буйно късата си опашка, докато Пърл потропваше от крак на крак като кенгуру до бюфета, пред който стоеше. Лора им хвърли по един кучешки кокал от стъкления буркан за сладки.

— Дръжте се добре, палета. Имаме гостенка.

През антрето с параван към задния вход между камарата от гумени ботуши със засъхнала по тях кал, стари велосипеди, сгъваеми столове и изгризани дискове фризби беше прокарана пътека. Докато се спускаше надолу към двора, тя забеляза вчерашното пране, което все още стоеше на въжето захванато с щипки. Тя се усмихна и поклати глава със смесица от отчаяние и добродушие. Машината за сушене работеше идеално, но Мод упорито вършеше всичко по старомоден начин... дори и това да означаваше, че ще трябва да спи на чаршафи, корави като брезент.

Лора тръгна с лека стъпка към конюшната, с палци, пъхнати в гайките за колан на джинсите ѝ. Слънцето беше слязло надолу към хоризонта и като намигаше през протегнатите като ръце клони на белия дъб срещу нея, караше сенките да потрепват, като че ли са следи от стъпки на някой, претичал през двора. Далече на хоризонта се издигаха планините, оцветени в сиво мораво с изсветлели била на повисоките върхове. При залез-слънце за кратко време щеше настъпи така наречения розов момент, когато, отразявайки светлината планините на изток щяха да засияят. Ако побързаше, щеше да успее да стигне до върха на хълма точно навреме.

Вътре в конюшната конете запротягаха глави над преградите на отделенията си и зацвилиха, щом тя се приближи — Пънч,

седемгодишен апалуза, и старата ѝ кобила Джуди, която имаше още от дете.

— Здравейте, приятели! Липсвах ли ви?

Тя бръкна в джоба си за бучки захар, без които рядко оставаше. Пънч пъхна нос в дланта ѝ, докато Джуди търпеливо изчака реда си.

Тя чу шум в плевнята и погледна нагоре. Каубойски ботуш с остър нос стъпи върху стълбата, последван от чифт яки крака, обути в джинси. След това мускулесто тяло скочи на пода, пъргаво като котка.

— Не те очаквах толкова рано. — Хектор се усмихна, като изтръскваше парченца слама от фланелката си.

Тя му се усмихна криво.

— От високите токове краката ме заболяват.

— Добре ли мина?

— Идеалната сватба, като на кино. Убедена съм, че ѝ меденият ѝ месец ще бъде прекрасен, пак като на кино. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на ирония, от което изпита лек срам. Защо е тази жлъч? Не биваше да се нахвърля върху сестра си само заради това, че на нея не ѝ беше провървяло с Питър. Тя опря бузата си върху петнистия врат на своя апалуза, повдигайки глава нагоре и отправяйки към Хектор леко смутен поглед. — Радвам се за тях. Наистина.

— Наистина ли?

Хектор се приближи към нея бавно, както би се приближил до плашлива кобила. Беше тъмнокос мъж с прашни джинси „Ливайс“ и бяла фланелка, толкова износена, че на места прозираше. Имаше едър гръден кош и ръце, леко смъкната талия, която завършваше с недотам дълги мускулести крака, леко изкривени от многото години, прекарани върху седлото. Изпъкналата сребърна катарама на колана му проблясваше на слънчевата светлина, която падаше на прашни ивици върху посипания със слама под на конюшната. За миг, като на сън, ѝ се прииска да прокара пръст по излъсканата ѝ повърхност. Колко ли гладка и хладна щеше да я почувства под ръката си.

Ядосана на себе си, тя се изправи и бутна резето на отделението на Пънч.

— Е, добре? Изпитвам самосъжаление. Но не трябва ли да съм преодоляла това вече? Година и половина е достатъчно дълго време. — Тя метна оглавника през главата на коня и го поведе към мястото за

подковаване. — Освен това сватбата не беше напълно изгубено време. Там срещнах един интересен човек.

Стори й се, че забелязва нещо да проблясва в бездънните очи на Хектор, докато чакаше да му каже нещо повече. Той никога не бързаше да проявява любопитство, което беше част от причината да бъдат заедно, но на моменти това я дразнеше до полуда. Като го гледаше как отива, за да й донесе покривало и седло, й се прииска да го разтърси, както се разтърсва спестовна касичка, за да изплюе някоя монета.

— Едно момиче се появи неканено на сватбата. Избягала от къщи. — Лора повдигна един от задните крака на Пънч, за да изчисти копитото му. — Доведох я с мен вкъщи.

— Защо ли това не ме изненадва? — Хектор се спря под рамката на вратата на помещението, където държаха такъмите, прехвърлил седлото над едната си ръка.

— Защо не оседлаеш Джуди? Ще ти разкажа всичко, докато яздим.

Хектор я погледна с любопитство, после кимна:

— Малко раздвижване ще й се отрази добре. Не можах да ги разходя днес. Ремъкът на вентилатора на камиона пак се скъса.

През отворената врата на конюшната в двора се виждаше неговия раздрънкан син пикап, марка „Шевролет“. Отдавна трябваше да си купи нов и нямаше спор, той щеше да може да си го позволи, ако работеше някъде другаде. Единствената причина, поради която продължаваше да бъде тук, беше чувството за дълг — две сами жени, кой да се грижи за тях? „Трябва да го освободя“, — каза си тя. Но Хектор работеше за нея от години, преди това — за семейството й. Как би могла да се оправи без него?

Тя си спомни деня, когато той се появи в тяхната къща, без пари, гладен. Знаеше само няколко думи на английски. Не беше първият нелегално пребиваващ в страната чужденец, прекрачил прага им... но беше някак си по-различен. Когато майка й му донесе чиния със задушено, той го погледна с гладен поглед, но поклати глава, обяснявайки, главно с жестове, че търси работа, а не подаяние. След един час той беше отново пред вратата, но този път тревата беше оскубана, а алеята — изметена. Лора, шестнадесетгодишна по това време, никога нямаше да забрави как той поглъщаше, гладен като вълк, храната си, отдавна вече изстинала. Позната до болка поука, поднесена

й убедително и безспорно — не всички имаха щастието да живеят като нея. Още тогава, на място, тя реши, че никога няма да отвърне поглед от изпадналите в нужда.

Оттогава до ден-дневен Хектор живееше със семейството й — денем работеше, а вечер ходеше на вечерно училище, където научи английски, преди да се подготви и да вземе изпитите си за средно образование. Сега той комбинираше обучението в колеж с работа на непълен работен ден тук, като от време на време помагаше на Гилермо за някоя по-тежка работа в Исла Верде.

Докато язدهа към хълма, Лора се обърна към него.

— Нищо нямаше да ти стане, ако беше дошъл, нали? Мисля, че Алис се почувства малко обидена, че те нямаше.

— Ремъците не се оправят от само себе си — промърмори.

— Знаеш, че не това е причината.

Той сви рамене.

— Нямам нищо против сватбите, но просто не обичам да ходя по сватби.

Не можеше да разбере дали говори сериозно или не. Може би фактът, че вече беше на тридесет и две и все още не беше женен, бе достатъчно обяснение. Не че не бе имал възможност за това.

— Изтъкни ми поне една причина — каза тя, по-скоро, за да го подразни, отколкото заради нещо друго.

— Може би, защото повечето от браковете не издържат дълго.

Намек за Питър, без съмнение.

— Не всички се развеждат — тросна се тя малко ядосано. — Вземи например моите родители. — Тези думи й причиниха мъка. Баща й трябваше да е човекът, отвел Алис към олтара.

— Да продължаваш да живееш с някого, не означава, че си щастлив. — Той мина пред нея, когато пътеката се стесни.

Наблюдаваше поклащания му се гръб и се питаше дали не знае нещо, неизвестно на нея.

— За какво точно намекуваш?

Хектор се изви на седлото си. Периферията на сламената му шапка хвърляше сянка върху част от лицето му.

— Нищо — каза той. — Това не е моя работа.

— Моите родители се обожаваха един друг. Всъщност не вярвам мама някога да се омъжи повторно. — Лора се сепна от собствената си

убеденост в това, което казваше. Всъщност Хектор не беше споменал нещо различно, съвсем не. Тогава защо тя заемаше такава защитна позиция? — Както и да е, какво ще кажеш за твоите родители?

Той ѝ хвърли усмивка през рамо.

— С десет деца не мога да си спомня кога двата за последен път са имали време да седнат и разменят някоя дума, камо ли да се карат.

Лора изпита болка и завист заради всичките тези деца. „Жените — помисли си тя — се делят на две групи: на такива, които могат да имат деца, и такива, които не могат.“ По цели седмици се заставяше да не мисли за това... но имаше дни, като днешния, когато тази истина непрекъснато ѝ се набиваше в съзнанието.

Докато се изкачваха нагоре, храсталакът край пътеката се сгъстяваше. Сухата кафява трева изчезна, заменена от море от градински чай и осеяни с петна от катран високи, подобни на стрели листа на юка и агава. Земята под тях беше обагрена от ярки цветни петна — дивите цветя цъфтяха при всякакви условия. Горски теменужки и лайкучка, червен лапад и сладък корен. Въздухът беше пропит с аромата им. Тя забеляза и следи от огньове, въпреки че паленето им беше забранено.

Бяха дело на търсещи обетованата земя нелегално пребиваващи чужденци, какъвто беше някога и Хектор. Обикновено намираха работа в портокаловите гори, където им плащаха заплата наполовина на тази, която получаваха работниците със зелени карти.

Единственият звук, който се разнасяше наоколо, беше кухият тропот на копита по земята, изсъхнала така, че беше станала гладка и твърда като камък. Малки облачета прах се виеха на спирали на златистата слънчева светлина, процеждаща се под ъгъл през дърветата. Големите скали и скупчени гъсталаци хвърляха дълги сенки. Хектор се открояваше ясно на фона на притъмняващото небе, като бронзов бюст, дело на Ремингтън. През износената му фланелка можеше да види как се напрягат мускулите на гърба му.

На върха на хълма спряха, за да си починат конете. Слънцето се снишаваше зад далечните върхове на планините, като ги увенчаваше със златни корони и оцветяваше в розово разположените на изток върхове. Почти неуловимият розов момент. Лъвската глава и Серният връх, Лунното гнездо и покритият със сняг Спящ индиански вожд — все запомнящи се имена. На съседния хълм около подобния на крепост

манастир сенките бяха образували пръстен, напомнящ защитен ров. Лора едва различаваше открития път, който водеше към пчелина от другата му страна, от който монахините от „Крайпътната мадона“ събираха мед вече повече от век. Тя въздъхна.

— Колко е спокойно.

По тези хълмове все още бродеха койоти и пуми. От време на време забелязваше гърмящи змии, а нарядко и някоя кафява мечка. Беше разбрала, че ако не им обръщаш внимание, и те нищо няма да ти сторят.

— Понякога си мисля, че всичко би било прекрасно, ако можех да прекарам останалата част от живота си яхнала кон.

Хектор изцъка с език.

— Ще се протриеш от седлото.

Тя си спомни за Питър.

— Има и по-лошо от това.

Той се намръщи и тя видя, че на челюстта му потрепва мускул. Лора си спомни любимата максима на майка си: „Ако не можеш да кажеш за някого нещо хубаво, по-добре не казвай нищо.“ Хектор от самото начало не беше харесал мъжа ѝ, макар че тя не можеше да си спомни веднъж да е казал лоша дума за него. Питър, от друга страна, не спираше да критикува Хектор, че се държи като член на семейството, а не като наемен работник.

Измина един безкраен миг. После той се обърна към нея:

— По-добре си без него, макар че все още не си го разбрала.

Тя го погледна учудено. Хектор рядко беше така грубо откровен... Все смяташе, че няма право на това.

— Старите навици умират трудно.

— Да, като пушенето. — Беше отказал цигарите миналата година.

Лора реши, че да преодолееш развода, е в някои отношения нещо подобно — с всеки изминал ден ти става все по-лесно.

— Чух, че Питър и жена му очакват дете. — Постара се тонът ѝ да бъде безгрижен, опитвайки се да сподави болката, която като гладен чакал все обикаляше около нея.

Хектор кимна.

— Срещнах го у Фарбър миналата седмица. Спомена нещо такова.

Рич Фарбър, семейният им зъболекар, беше стар приятел на Питър.

— Изглежда, бившата съпруга е последният човек, който научава това.

Сега болката наистина я нападна, впи зъбите си до кокал. Лора примигна да прогони избилите сълзи. Какъв мръсник! Какво щеше да му стане, ако беше вдигнал телефона? Вместо това, трябваше да го научи от старата клюкарка Гейл Уорингтън.

— Не е нещо, което можеше да ме изненада — беше казала тя. — Той не би се оженил за жена, която не иска деца.

— Но ти искаше деца.

— С тази разлика, че не мога да имам.

— Има и други възможности. — Устните на Хектор бяха стиснати, той не се усмихваше.

— Искаш да кажеш осиновяване? — Последва къс, горчив смях. — Щях тутакси да приема това, но Питър не искаше дори и да чуе за нещо такова. За него единственото приемливо решение беше дете от негова кръв и плът.

Той и хвърли загрижен поглед.

— Не знаех. Нищо не беше споменала досега.

— Не можех да говоря за това с никого. Даже и с Алис. — Как да му обясни колко неадекватна се чувстваше. Като стока с фабричен печат „дефектно“. Даже и сега й беше мъчително да говори за това.

Той не каза нищо, но съчувствието, изписано на лицето му, поуспокои малко болката й. После тя му разказа за момичето. Как се беше появила, сякаш бе паднала от небето. Как яростно се бе съпротивлявала, когато Иън я бе повалил на земята, и в същото време колко безпомощна изглеждаше. Хектор я слушаше внимателно, като кимаше с глава от време на време с разбиране.

Когато тя свърши, попита:

— Ами родителите й?

— Дори не знам откъде е. — Лора си спомни думите на Мод. — Но от това, което видях, мога да се обзаложа, че родителите й са проблемът, а не решението.

— Може да се забъркала в нещо.

— Нещо такова или бяга от някого. Не съм сигурна, но нещо ми подсказва, че е била малтретирана.

— Какво те кара да мислиш така?

— Външният вид — каза Лора. — Като някакво животно, което няма да вземе храна от ръката на човек, дори да умира от глад.

Тя прокара разсяно ръка по гърба на Пънч. Преди четири години беше го открила зад една ясла в полуразрушена къща, умиращ от глад и затънал в мръсотии до колене, а раната, причинена от прекалено стегнатите поводии, беше се инфектирала. Ветеринарният лекар не беше сигурен дали конят ще оцелее. Трябваше да минат месеци на най-старателни грижи, за да оздравее и да стане годен за езда.

— Мисля, че ще трябва просто да почакаме, за да видим какво ще произлезе — каза Хектор. — Ако има нещо, което мога да направя, кажи ми.

Лора леко смушка Пънч с пети и те започнаха слизат надолу по пътеката. Небето беше пепеливо розово и призрачна луна плуваше по него върху облак като върху лек сал. Един кондор кръжеше над главите им, явно си търсеше вечеря. „На западния фронт нищо ново“, помисли си тя. Поне засега...

Когато се върнаха, вече почти напълно се беше стъмнило. Лора слезе от коня си и го поведе към конюшнята. Запали горната лампа и бетонният под се превърна в лъскав релеф.

— Не бях разбрала, че е толкова късно — каза тя и се сети, че Мод е сама с момичето.

— Върви, прибирай се — каза Хектор. — Аз ще се погрижа за конете.

Тя се поколеба.

— Нямах ли лекции тази вечер?

— Имам време.

Той свали шапката от главата си и я метна на близкия пирон. Под ярката светлина лицето му остро се откри: ъгловатата му челюст и двете бръчки, ограждащи носа, очите с цвят на кафе, почти винаги полуприсвити. На челото му блестеше пот, а черната му коса стърчеше на влажни кичури. Тя отмести поглед. Не искаше той да я улови, че го гледа. Точно както когато беше на шестнадесет и ходеше навсякъде по петите му като нещастно влюбено кученце. Вероятно е знаел, но както беше типично за него, беше се преструвал, че не забелязва.

— Защо непрекъснато имам чувството, че те използвам? — попита тя.

Той се усмихна широко, като показа нащърбен преден зъб.

— Не се ласкай от тази мисъл.

Забележка, без съмнение, отнасяща се до всички жени, които безуспешно бяха се опитвали да го манипулират.

— Е, добре. Щом така искаш.

Беше излязла наполовина през вратата, когато се обърна и тихо каза:

— Благодаря ти, Хек. Не ти плащам достатъчно и ти знаеш това.

— Защо не ми разрешиш аз да се притеснявам за това?

Докато Джуди чакаше реда си, той завърза поводите на Пънч за напречната греда. И двамата знаеха, че тя не можеше да му предложи повече от мизерно заплащане, жилище и храна. Нямаше смисъл да се впускат в излишни приказки.

— Аз май и без това имам доста неща, за които да се притеснявам — съгласи се тя.

Хектор взе кърпа и започна да бърше Пънч.

— Едно нещо само искам да ти кажа. Не се привързвай прекалено много. — Той като че ли четеше мислите ѝ. — Рано или късно ще трябва да я оставиш да си иде.

Думите му отекваха в съзнанието ѝ, докато вървеше през двора. Хектор беше прав. Финч не беше нито кон, нито куче, което да може да вземе под крилото си. „Каквито и да са проблемите ѝ, не е моя работа да ги разрешавам.“ Може би отхапваше повече, отколкото можеше да сдъвче. И все пак, под слоя закоравяла твърдост в момичето имаше нещо толкова уязвимо. Малка искрица надежда в уморените очи, която докосваше някаква струна. „Може би няма да съм в състояние да поправа лошото — помисли си тя, — но поне да задържа тази искрица в очите ѝ.“

Намери Мод на кухненската маса. Пиеше чай. Беше се преоблякла в плюшения си халат и чехли. Косата ѝ висеше отзад на гърба, сплетена в хлабава плитка с цвета на клавиши на пиано. Тя погледна Лора.

— Нито звук. Все още спи като пребита.

Лора дръпна ботушите си, за да ги събуе, и ги хвърли в антрето.

— Не съм изненадана — каза тя. — Имаше вид на човек, който не е спал с дни.

— Да не говорим за всичката тази храна на празен стомах.

Мод поднесе чашата с чай към устата си с разтревожен вид. Ръката ѝ се разтрепери и част от чая се разплиска навън.

Лора грабна една салфетка и избърса масата, след което се отпусна на стола срещу нея.

— Мод, всичко наред ли е?

Припомни си състоянието, в което най-напред беше намерила Мод, някъде по това време миналата година, спряла в канавката от едната страна на пътя в повредената си импала. В багажника имаше куфар и буркан, пълен със стари копчета, които Мод беше събирала през годините. И това беше всичко, което притежаваше. Лора я закара до къщата, за да може да се обади на пътна помощ, за да дойде камион и да я извлекат. Но се оказа, че поправките ще струват повече, отколкото струваше купчината старо желязо, а и Мод беше почти без пари. Лора я покани да остане при нея за няколко дни, дни, които се превърнаха в месеци. Междувременно Мод, която не можеше да стои без работа, пое върху себе си готвенето, прането и цялата домакинска работа, освен най-тежката. Сега и тя, както Хектор, беше неразделна част от домакинството.

— Елрой се обади, докато те нямаше — каза тя.

— Синът ти? — Лора се постара да прикрие неприязънта в гласа си. Последният път, когато Елрой се обади, беше на рождения ден на майка му, преди месец и половина.

Хванала чашата си с две ръце, Мод внимателно я остави на масата.

— Искат да се върна обратно при него и Върна.

— Какво? — Лора се облегна назад, силно изненадана.

— Знам, знам — поклати Мод глава, като че ли и на нея не ѝ се вярваше. — Това беше последното нещо, което очаквах. Щях да падна от изненада.

— След начина, по който се държаха с теб? Това е направо лудост. — А на нея ѝ беше известна само половината история. Мод беше прекалено лоялна, за да обрисова сина си и снаха си като чудовищата, които Лора нямаше ни най-малко съмнение, че бяха.

— Изглежда някак невероятно, нали? — въздъхна Мод.

— Елрой сигурно се чувства виновен. Предполагам, че за него това е начин да се освободи от чувството за вина.

— Не бях помислила за това, но може би си права. — Мод замълча, потънала в мисли.

Лора започна да се притеснява.

— Ще сгрешиш, ако постъпиш както той иска.

— Е, може би не е било чак толкова лошо. Бях товар за тях в много отношения. Трудно е човек да свърже двата края и без някоя бабичка да го тегли надолу. А Елрой е избухлив, метнал се е на баща си.

Пак започна, все му намираше извинения.

— Ти не влечеш мен надолу — каза Лора. — Точно обратното.

— Бог да благослови доброто ти сърце. — Мод я погали по ръката с вид на човек, готов да заплаче. — Ами, ако мислех, че съм товар за теб, щях... щях да се самоубия като старо куче.

— Ти какво му каза?

— Че ще си помисля. — Малката шарена котка скочи на коленете на Мод, като че ли разбираше колко ѝ е мъчно. Тя започна нежно да я гали, докато Наполеон, който ревнуваше Джози заради вниманието, което ѝ се обръщаше, започна сърцераздирателно да мяучи в краката ѝ. Такъв грамаден, свиреп на вид котарак с едно разкъсано ухо, а се държеше като двегодишно бебе! — Не исках да нараня чувствата му. Каза, че съжaliaва за начина, по който се е отнасял с мен. Звучеше съвсем... искрено.

— А ти какво искаш?

Мод се усмихна, като че ли отговорът се разбираше от само себе си.

— Тази, последната година, беше най-щастливата в живота ми.

— Защо не го каза на Елрой.

— Той е единственото ми дете.

Мод поклати глава бавно. Очите ѝ блестяха, пълни с непролети сълзи. Беше прекалено любезна, за да каже: „Ти не знаеш какво е да си майка.“

Независимо от това, нещо се сви вътре в Лора.

Точно в този миг остър вик отекна в къщата. От него по врата ѝ полазиха мравки. Беше дошъл от спалнята в дъното на коридора.

Все един и същ сън. Някакъв мъж я гонеше надолу по тъмната улица. Тя не можеше да види лицето му, виждаше само пистолета в ръката му. Ако я настигнеше, щеше да я убие. Имаше само един начин да се спаси — трябваше да отлети. Тя разперваше ръце, махаше с всичка сила и усещаше как се издига, но пръстите на краката ѝ все оставаха малко над тротоара... По-високо от това не можеше да се издигне. А ето, че мъжът беше почти до нея...

— Финч.

Спираловидно движение и бум! — тя се върна към съзнателния живот, като отвори широко очи срещу някаква неясна фигура, страшна даже и от онази в съня ѝ. Защото тази беше истинска. „Каккво?“ Скочи и се изправи, като разтриваше очи, покрити с гурели. Чувстваше гърлото си раздразнено и сухо.

Две силни ръце я хванаха здраво за раменете и я задържаха.

— Няма нищо, миличка. Аз съм... Лора.

Момичето започна да трепери. Беше студено, студено като през зимата в Ню Йорк. После си спомни... сватбата... и как заспа отзад в някаква кола. Но нямаше спомен как се беше озовала тук и сега оглеждаше чуждата стая, за да се ориентира. С помощта на светлината, която идваше откъм коридора, видя бюфет, грубо тапициран стол и нещо, подобно на юрган, което висеше на стената. Върху шкафа имаше буркан, който блестеше, като че ли в него имаше съкровище. Видя, че беше пълен с копчета. Погледна отново жената.

— Трябва да съм сънувала — каза тя замаяна.

— Изглеждаше повече като кошмар. — Жената се усмихна. Беше се преоблякла в джинси и ленена риза и ѝ се стори някак по-красива, отколкото на сватбата. Кестенявата ѝ коса беше вързана отзад на конска опашка, страните ѝ бяха зачервени, като на човек, който е бил навън на разходка. — Искаш ли да ми го разкажеш.

— Не си спомням.

Някой се беше сетил да я завие с одеяло и сега тя го обвини около раменете си, като го придържаше като плащ. Изглежда, не можеше да спре да трепери.

— Понякога и аз говоря насън — довери ѝ Лора с такава лекота, като че ли я беше познавал цял живот. — Така казва мъжът ми. Не знаех, докато не ми каза.

— Вие омъжена ли сте?

— Разведена.

— О-о. — За момичето това беше нещо нормално. Тя не познаваше почти никого, чиито родители да не бяха разведени.

— Почти от две години — каза Лора.

Финч каза първото, което ѝ дойде наум.

— Не изглеждате толкова възрастна.

Лора се разсмя.

— Той ми беше гадже още от ученическите години. Оженихме се веднага след като завършихме колежа. — Тя повдигна края на одеялото, който се влачеше по земята и го приглади върху леглото. — Смешното е, че не можех да си представя живота без него, но не се свих на топка и не умрях, както си мислех, че ще стане.

Момичето не знаеше какво да каже. Цялото това добродушие ѝ се виждаше съмнително. А в същото време изпитваше странен копнеж да се довери на тази жена. Ограничи се с неангажиращо свиване на рамене.

— Не си имала друг избор.

— Има една стара поговорка: Господ никога не ни изпраща повече от онова, с което можем да се справим. — Лора се замисли. Светлината осветяваше четвъртитото ѝ лице, което трябваше да е обикновено, но всъщност беше красиво. След миг тя се откъсна от мислите си и каза весело: — Не се държа като добра домакиня, нали? Какво да ти донеса — чаша вода, нещо за ядене?

— Вода, ако обичате. — Никога в живота си не беше се чувствала толкова жадна. А в същото време се усещаше и някак преситена... а нямаше спомен да е яла. Събитията от последните няколко дни се бяха размили в съзнанието ѝ като рисунка с водни бои.

Лора стана и излезе от стаята, върна се след няколко секунди със студена чаша, в която бучките лед звънтяха с някакъв слаб, музикален звук. Момичето изгълта водата толкова бързо, че от студенината я заболя главата.

— Трепериш — докосна Лора рамото ѝ. — Хайде да те пхнем под завивките. — Тя се наведе да вдигне сака ѝ.

— Не го пипай! — извика Финч.

Жената замръзна на мястото си.

— Не исках да се спънеш в него — каза тя кротко.

Лицето на момичето пламна.

— Извинявайте — промърмори тя, — просто не обичам никой да ми пипа нещата.

Лора се изправи, като постави ръце на хълбоците си.

— Виж, все трябва да вярваш на някого, така че, защо този някой да не съм аз? Не се отказвам от това, което казах. Никакво разпитване, никакво ровене, а това важи и за личните вещи. Честна дума. — Гласът ѝ беше рязък, но не и нелюбезен.

Финч сведе поглед, изведнъж изгубила дар слово. Не знаеше какво би трябвало да чувства. Почти всички, на които някога се беше доверила, я бяха разочаровали по някакъв начин. Защо тази жена трябва да е различна?

— Къде е банята? — попита тя, защото изведнъж разбра, че ѝ се пишка.

— Направо по коридора — посочи ѝ пътя Лора. — Оставила съм ти там и хавлиена кърпа, ако искаш да вземеш душ. Ако ти трябва нещо друго от нещата там, използвай го.

Това беше то — първата ѝ нощ на това чуждо място. Вървеше като насън надолу по коридора със семейни портрети по стените, а старите му дъски скърцаха под босите ѝ стъпала. Жената я гледаше от вратата на спалнята с такава загриженост, все едно беше току-що прохождащо малко дете. Стомахът на момичето се присви от странно чувство, чувство, каквото никога не беше изпитвала досега — че за нея се грижат. Спомни си съня и изведнъж ѝ се стори, че става безтегловна, като че ли отново полита.

ТРЕТА ГЛАВА

Сам погледна часовника на нощното си шкафче и се намръщи. Шест и половина сутринта, а тя е будна, като че ли часовникът специално е звънял, за да я събуди. Възможно ли е сватбата, а след това брат ѝ и сестра ѝ, които останаха до късно вечерта със съпругата и съпруга си съответно, да са я изморили толкова, колкото нормално се изморяваше за цяла седмица? Би трябвало да спи до обяд. Но днес не беше неделен ден като другите недели. Заради Иън. С когото имаше среща след точно четири часа и половина.

„Не среща“, поправи се тя.

Тогава защо дори не спомена на когото и да било, че ще се видят? На Лора, която беше последният човек, който би си правил някакви изводи, или дори на брат си — човек, който се занимаваше с анализиране на стокови показатели и цифри, а не с живота на другите хора. Ако беше нещо толкова невинно, споменаване мимоходом щеше да я спаси от... това да се чувства като тийнейджър, който се измъква зад гърба на родителите си.

Сам се обърна по корем с пъшкане и зарови лице във възглавницата. Алис и Уес вече са пристигнали в Мауи, прекалено далеч, за да им иска разрешение, ако такова ѝ трябваше.

Искра от юношески бунт пламна в нея. Разрешение? „Господи, на четиридесет и осем години съм!“ Не ѝ трябваше благословията на когото и да било, за да прекара приятно един следобед с човек, който беше почти член на семейството. Какво от това, че е мъж, и то привлекателен. Алис, да не би да поиска разрешение от нея, преди да започне връзката си с Уес?

При това сравнение Сам отново изпъшка. Разбира се, беше ѝ приятно, че Иън я намира привлекателна — и тя е жив човек в края на краищата! А освен Том Кемп, когото дори не беше и целунала, след Мартин не беше имало никой. Мисълта, че може да има връзка с някой достатъчно млад да ѝ бъде... — е, добре, на възрастта на Иън — беше смешна.

А в същото време тази мисъл я караше да пламти, като че ли току-що излизаше от горещата вана. Почувства се едновременно неспокойна и странно отпусната, като усети с някаква острота и нощницата си, която се беше усукала около бедрата ѝ, и бледата слънчева светлина, която обливаше оголените ѝ крайници. Затвори очи и си представи как Иън прокарва ръка по крака ѝ. Можеше почти да почувства лекото докосване на пръстите му, които гъделичкаха косъмчетата от вътрешната страна на бедрото ѝ, съживявайки нещо, което тя беше смятала отдавна за мъртво.

Подскочи от леглото като оципана. Изглеждаше неуважение към паметта на Мартин някак си... Не толкова, че му изневеряваше, по-скоро, че никога не беше изпитвала такова чувство с него, никога не беше пламвала от докосването му. Това, заради което се бе влюбила в него, беше пъргавият му ум, това, че лесно можеше да се разсмее, че стига само да влезеше в стаята и там веднага някак си светваше. Мартин съумяваше да я накара да се чувства не просто единствената жена на света, а единственият човек. Дори и предложението му за женитба беше необикновено, уникално като самия него. Бяха седнали по турски върху леглото му в спалнята в общежитието, заобиколени с кутии доставена от китайски ресторант храна, когато тя разчупи сладкиша си и откри в него листче с късметче, на което пишеше: „Ще се омъжиш ли за мен?“

Докато се чудеше дали да го приеме на сериозно или не, Мартин стана на крака, поклащайки се, падна на колене и постави на пръста ѝ книжния пръстен, с който бяха стегнати клечките му за хранене, и произнесе тържествено: „Ще ти купя истински, щом бъда в състояние да си го позволя.“

Това, което не бе разбрала тогава, когато гледаше широкото му ирландско лице, искрящо от палава веселост, беше, че всичко, каквото всъщност би могла да разбере за Мартин, се състоеше именно в този един-единствен жест: безмерно романтични изхвърляния без нищо, което да ги подкрепи, великолепни жестове, които бяха като брачната халка, която така ѝ никога не ѝ купи. През целия им брачен живот тя беше носила златната халка на баба си, която тя ѝ бе дала.

Погледът ѝ падна на снимката на Мартин, поставена в бяла метална рамка на писалищната маса, направена точно преди да се разболее. Стоеше изправен на кормилото на платноходката си, присвил

очи срещу слънцето: красив мъж на средна възраст, малко понапълнял в кръста, със сребриста къдрава коса, развяна от вятъра. Мартин винаги се чувстваше най-щастлив, когато беше в морето. Бракът им беше само още една версия на същото — тя беше твърдата земя срещу полетите на фантазията му, човекът, който натискаше спирачките, когато имаше опасност нещата да излязат извън контрол. Когато той умря, тя не се почувства като паднала от луната, както повечето вдовици, защото през всичките тези години не Мартин, а тя беше тази, която ръководеше домакинството и плащаше сметките.

Сам придърпа халата си с почти предизвикателен жест. Тази стая беше нейният отговор на всичките минали години, години на излишно харчене. Няколко месеца след смъртта на Мартин тя нареди да бъдат махнати мокетът и тапетите, продаде леглото и тоалетката от орехово дърво с дърворезба и свали рамката на леглото и писалищната маса, които беше използвала като дете и от които изстърга всяка полировка, докато достигна до естествената, чиста повърхност на дъбовото дърво. И сега с белите си гипсови стени и излъскания под от борови дъски — семплия казахски килим, няколкото акварела, поставени в рамка, и стария красив лампион с абажур от слюда — стаята просто сияеше със сдържаната си красота.

Докато слизаше надолу, до нея достигна слабото тракане на съдове от суетенето на икономката ѝ в кухнята. Нямаше съмнение, Лупе пренареждаше нещата там по свой вкус. Сам поклати глава отчаяно. Колко пъти трябваше да настоява да не се товари толкова много? Беше вече над седемдесетгодишна и по-млада нямаше да стане.

Когато Сам влезе, видя, че Лупе се надига на пръсти, опитвайки се да намести едно плато на най-горната полица на стария дъбов шкаф за чинии. Спусна се да ѝ помогне.

— Чакай, нека аз!

Тъй като беше поне двадесет сантиметра по-висока от Лупе, лесно намести платото на мястото му.

— Благодаря, моето момиче. — Лупе отпусна петите си с облекчение, като хвърли на Сам поглед, пълен с лек упрек. — Божичко, какво правиш тук толкова рано? Забрави ли, че днес е неделя?

— Този въпрос мога и аз да ти задам. — Сам се огледа намръщено. — Какво е всичко това? — Тя посочи струпаните на плота

купи и плата за сервиране. — Мислех, че всичко беше прибрано още снощи.

— Беше. — Острите бръчки на неодобрение по лицето на Лупе потвърдиха това, което Сам беше отгатнала вече — че почистването, извършено от екипа на компанията за доставка на храна, не беше задоволило изискванията на нейната икономка. — Мъже! — изсумтя с презрение тя. — Какво разбират те от кухни? Чудо е, че нищо не е счупено.

— А още по-голямо чудо е, че ти не лежиш просната по гръб на пода — скара ѝ се Сам. — Направи ми една услуга, моля те, иди и останалата част от деня почивай.

Лупе отговори на безпокойството ѝ с ново изсумтяване.

— Предпочитам да умра изправена на крака, отколкото просната по гръб.

Тя вдигна купчина от купи, тежаща, колкото можеха да издържат ръцете ѝ — дребна женица, облечена в джинси и риза на червени карета, с лице, кафяво и сбръчкано като орех, с катраненочерна коса, навита на главата ѝ на стегнато сплетена плитка като корона.

Косата на Лупе, само тук-там прошарена с някой бял косъм, беше нейната гордост и радост. Тя я миеше със специални масла и я сушеше на слънце. Веднъж, пред години Сам я беше заварила блажено изложила се на слънце, поставила глава в скута на мъжа си. Единственото, което Гилермо правеше, беше, че разресваше косата ѝ, но Сам имаше чувството, че се е натъкнала на дълбоко интимна сцена. Петдесетте години брачен живот не бяха изтрили леката усмивка от устните на Лупе, докато лежеше със затворени очи, с отметната назад глава, а косата ѝ преливаше през кафявите възлести пръсти на мъжа ѝ като някакъв скъп дар.

Сам усети по миризмата, че нещо се пече.

— На царевичен хляб ли ми мирише?

Лупе се наведе да подреди купите една върху друга, след което се изправи.

— След като си станала, няма да ти навреди да хапнеш нещо.

Сам изпъшка.

— Все още се чувствам претъпкана от вчера.

— Мъжете харесват жени, които са пооблепили с нещо костите си.

Сам посегна към кафеварката на печката и напълни любимата си чаша. Лора ѝ я беше подарила преди години. На нея имаше надпис: „На най-страхотната майка на света“.

— Аз не си търся мъж. — През последната година това непрекъснато се повтаряше като припев. Лупе нямаше да млъкне, докато тя не се ожени повторно.

— Сама жена за нищо не става. А сега седни.

Лупе извади една тава от печката — царевичен хляб, златист отгоре, с хрупкава коричка. Сам се учуди сама на себе си, когато установи, че е излапала два крайшника, намазани с масло и мед „Благословената пчела“. След това, докато отпиваше от кафето си, седнала на масата, тя изпита чувство на задоволство, каквото повечето дни ѝ липсваше. Причината може би беше кухнята, така вкоренила се в съзнанието ѝ — семейните закуски, обеда и вечери край дъбовата маса, с неизменната кана с прясно изстискана лимонада всеки път, когато се връщаше от училище вкъщи. И Лупе, която учеше Одри и нея как да разточват тортиляс — мексикански питки, и да приготвят маса за тамалес — мексиканско ястие, нещо като сърми, завити в листа от царевичен кочан и пълнени с маса — плънка от месо, подправки и царевично брашно.

Правеха и пуканки над открития огън, в телена кошница с дълга дръжка, и торти за рождените дни, украсени с целувки и желирани бонбони, а преди всяка Коледа — и къщичка от бисквити с джинджирил.

Тя се огледа наоколо, видя почернялото огнище и полицата над него с накачени бакърени съдове, вградения шкаф със смесица от порцеланови съдове, събирани с години, които беше наследила. Слънцето хвърляше по мексиканските плочки под краката ѝ подобни на листа светли петна. Отвън, в покрития с плочи заден вътрешен двор, се виждаше лимоново дърво, отрупано със зрели, готови за бране плодове. Една забравена след вчерашното празненство чаша от шампанско блестеше върху пейката от ковано желязо край басейна.

Мисълта за Иън бавно се прокрадна в съзнанието ѝ и накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

— А, да не забравя — каза тя, — не си прави труда да приготвяш обяд. Отивам до крайбрежието с колата на един приятел.

Лупе, която миеше иначе идеално измитите и преди това чинии, се извърна от умивалника.

— Познавам ли го?

Сам почувства, че лицето ѝ пламва.

— Синът на Уес.

— Високият, с руса коса дотук? — Лупе показва със сапунена ръка раменете си.

— Казва се Иън. Той е художник. И доста талантлив според това, което чух. — Сам говореше бавно, като че ли си подбираше думите. — Той предложи да ми покаже картините си.

— Божичко! — Лупе затвори крана, от което старите тръби изхриптяха.

Сам се скова. Това беше цената, която плащаше за това, че Лупе я беше отгледала — икономка, която се държеше повече като майка.

— Не е това, което си мислиш — каза тя.

— Ако знаеш какво мисля, разбираш, че е нещо, което не бива да правиш.

— Защото той е млад, а аз съм... — Сам млъкна. Как можеше да очаква Лупе и всички останали да я разберат? — Не съм толкова стара — неуверено додаде тя.

Лупе избърса ръцете си в престилката.

— Сега не — каза тя, — но един ден ще бъдеш. Имаш нужда от мъж, който да се грижи за теб.

Сам знаеше, че това беше деликатен намек за недостатъците на Мартин.

— Напълно способна съм да се грижа сама за себе си. — Тя стана и занесе чинията и чашата си в умивалника.

Лупе я изгледа с присвити очи.

— Ще се върнеш ли за вечеря?

— Не се грижи за това.

Думите ѝ имаха желания ефект. Устните на Лупе се стиснаха така плътно, че устата ѝ заприлича на връвчица. А това беше само върхът на айсберга. Дъщерите на Сам щяха да бъдат не по-малко шокирани. За Алис, която обожаваше баща си, всеки друг мъж — да не говорим за Иън — би бил светотатство, докато Лора щеше да открие още една причина да се терзае.

Докато се качваше нагоре, Сам си спомни момичето, което се появи изневиделица на сватбата. Зачуди се дали Лора е постигнала нещо с нея. „Ще трябва да ѝ се обадя по телефона...“

Не беше още завършила мисълта си, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Одри да каже колко чудесно са прекарали на сватбата... и, между другото, дали някой не се е обадил, че не се чувства добре? Грант половината нощ повръщал и си мислели да не е нещо от храната.

След минути само се обади и брат ѝ, на път за летището.

— Страшен купон, сестричке! — Гласът на Рей гърмеше през пукота на мобилния му телефон. — Следващия път, когато дойдеш в нашия край, ще ти се реваншираме по тексаски.

Не можа да не се усмихне. Рей, съвсем нова присадка в Далас, беше станал по-голям тексасец от семейство Юинг от прословутия сериал. Когато му беше на гости миналата пролет, брат ѝ я посрещна на летището с шапка, която можеше да побере тридесет литра, и ботуши „Тони Лама“, които струваха триста долара. На барбекюто в нейна чест бяха поканени петдесет от „най-близките“ им приятели и количеството ребра върху скарата беше достатъчно да изхрани цяла малка нация от третия свят.

След това още няколко души се обадиха, за да ѝ кажат колко хубава е била сватбата и колко добре са прекарали. Когато най-послед затвори телефона след разговора с последния обадил се, беше вече почти десет и половина. Тя изхвърча под душа, а когато втъкваше ризата си в джинсите, на вратата се позвъни. Тя се втурна надолу, но Лупе я беше изпреварила и вече фиксираше Иън със студен оценяващ поглед. Сам тутакси го измъкна навън.

— Подранил си.

Той си погледна часовника.

— Всъщност, точно навреме съм.

— Май съм свикнала да ме карат да чакам. — Мартин винаги беше закъснявал.

— Навици от военното ми образование — пошегува се той, докато вървяха нагоре по пътеката.

Когато се качи в колата му, с удоволствие забеляза, че той я беше разтребил, единственото нещо, което се виждаше, беше бинокъл,

поставен на седалката. Иън го премести в жабката на колата, като обясни:

— На около километър и половина от мястото, където живея, има колония на орли рибари. Помислих си, че може да ги погледаме.

„О, боже“, каза си тя. Като дългогодишен природозащитник любимият ѝ проект, така да се каже, беше опазването на златния орел, който вече бе започнал да се завръща по тези места. Ако Иън споделяше любовта ѝ към природата, ставаше наистина опасно за нея.

— Колко далеч е къщата ти? — попита тя.

— На около час и половина оттук. — Той запали мотора и се понесе надолу по алеята, като при Чумаш зави наляво. — Можем да спрем за обяд някъде по пътя. Знам едно наистина страхотно ресторантче, като убежище сред камънака е.

— Звучи добре.

Тя го погледна с крайчеца на окото си. Иън очевидно се чувстваше по-добре в панталони от памучен плат в цвят каки и тъмносиня памучна фланелка, отколкото в смокинг. В косата му се виждаха влажни следи от гребен. Беше без чорапи, обут само в удобни, поизносени мокасини. Сребърната обица блестеше в ухото му, а около китката му имаше плетена кожена гривна.

Почувства, че ѝ става горещо. Дали си даваше сметка той как ѝ действа? Имаше чувството, че времето е направило пълен завой назад и тя изведнъж отново преживяваше вълненията от момичешките си години — лудото влюбване в едно или друго момче, изгарящия копнеж, предизвикан от един по-дълъг поглед, от докосване по ръката, от мириса на определен лосион за след бръснене.

Тя поведе разговор за това-онова, като се стараеше да изглежда, че не се интересува от него повече, отколкото, от който и да е друг член на семейството на Уес. Говориха за детството на Иън в Малибу и годините, които беше прекарал в университетския колеж „Бъркли“ — едно от най-реномираните учебни заведения в Америка, — за да получи степен магистър по изкуствата. Сам, от своя страна, се опита да го накара да разбере какво е да живееш цял живот на едно и също място. На панорамната височина при Прат Блъф, край магистрала 33, тя го помоли да се изтегли от пътя и да спре.

— Виждаш ли това? — Тя показва старото шосе, което се виеше през хълмовете над Соренто Крийк. — Моят прадядо е бил собственик

на една от първите портокалови гори в долината. Той е построил този път с помощта на китайски работници. Това е бил единственият начин да може да изнесе реколтата си извън долината.

— Мислех, че е бил собственик на магазин — каза Иън.

— Това е станало по-късно, след като сланата унищожила по-голяма част от реколтата му една година. Решил е, че ще е по-изгодно, ако започне търговия с манифактурни стоки.

— Трябва да е бил благоразумен човек. Ти, изглежда, си се метнала на него. — Гласът на Иън беше плътен и мелодичен, глас, който тя можеше да слуша до безкрайност, без да се умори. Той посегна да отмести кичур коса от лицето ѝ и пръстите му запалиха огнена пътечка по бузата ѝ. Докато стоеше застинала на мястото си, със силно биещо сърце, тя се упрекна за неблагоразумието си в този момент.

„Благоразумните хора не са хора, които се радват на живота“, прошепна ѝ един глас.

Петнадесет минути по-късно те завиха по крайбрежната магистрала. След вдигналата се мъгла океанът изглеждаше като потъмняло сребро, което тук-там блестеше с ярки петна, огрени от слънцето. Докато продължаваха да пътуват на север, доковете и заведенията за хранене, враснали се като бурени по бреговата линия, започнаха да отстъпват на скали от пясъчник и навети от вятър дюни. Няколко километра преди Пюризма Пойнт Иън пое по непавиран път и спря. Там те слязоха от колата, за да погледат гигантските гнезда на златния орел, поставени като плетени кошници на телефонните стълбове. Докато Сам ги гледаше, един женски орел, преди да се намести в гнездото си, издаде характерния си остър писък „тиуп-тиуп-тийей“.

Когато стигнаха Пинън, малко португалско рибарско селце на юг, точно под Санта Мария, тя просто умираше от глад. Иън спря пред мизерна на външен вид кръчма, сгушена в малък залив с остър нос. Вътре от тавана се спускаше рибарска мрежа, украсена с плувки от стиропор. Посетителите, главно семейства, изглежда, бяха местни хора. Сам не изпита особен ентузиазъм.

Иън ѝ стисна ръката.

— Имай ми доверие. Няма да те подведа.

Точно думите на Мартин. Но той я беше подвел. Най-накрая всичко, което ѝ беше останало, бяха куп сметки и една застраховка живот, която едва покри разносните по погребението му. Надяваше се да не е тръгнала отново по подобна наклонена пътека.

Изненадващо, но храната се оказа точно толкова вкусна, колкото ѝ беше обещано: крехки миди, задушени в масло, и бяло вино; планини от сладководни скариди; камбала, която се трошеше само да я докоснеш с вилицата, и крайшници топъл, добре набухнал хляб, за да може да се изтопи сосът от чиниите. Когато дойде десертът — дебели парчета пай с горски плодове, сервиран с ванилов сладолед отгоре — Сам изпъшка, не можеше да вкуси нито хапка повече. Накрая все пак си изяде парчето до последната троха.

Ателието на Иън се намираше в дъното на непавиран път — в малка селска къща, покрита с дъски, посивели до цвета на парчетата дърво, които изхвърляше морето. Тя се издигаше над дълга, пясъчна ивица земя с изглед към пристанището. Малка флотилия от рибарски лодки се полюляваше, закотвена до кея. Имаше и една рибарска хижа, килната на една страна от вятъра. Отгоре се разхождаха и крециях чайки.

— Както виждаш, не е точно Малибу. — Когато той блъсна портата към двора, за да я отвори, тя силно изскърца. — Но хубавата страна на това място е, че тук никой не си заключва вратата. Сякаш си капсулиран във времето.

— Във всички случаи бих предпочела спокойствие и усамотеност пред градската суета.

Сам пристъпи в голяма стая с прозорци от всички страни и прозорци на покрива, през които струеше слънчева светлина. Стените бяха покрити с панели от светло дърво, по които бяха накачени картини без рамки. От дясната страна имаше малка кухненска ниша, не по-голяма от корабна кухня, а в другия край — стълба, която водеше към тавански кът, който служеше за спалня.

— О, Иън, чудесно е!

— Радвам се, че одобряваш. — Изглеждаше доволен.

— Не разбирам как издържаш да не живееш непрекъснато тук.

Той сви рамене, като хвърли ключовете си на малка резбована масичка до вратата.

— Все трябва да си изкарвам хляба някак.

Макар че баща му беше богат, той очевидно не беше разглезено, живеещо за сметка на семейството синче.

Тя се приближи към част от стената, покрита с корк. Върху нея бяха забодени три полузавършени работи — части от проектите за стенописа, върху който работеше. Работната полица под нея беше обсипана с изстискани туби, палитри със засъхнала боя, четки, наkisнати в буркани. Статив и чертожна маса бяха отрупани със същото. Платна без рамки, на групи по три-четири, бяха изправени долу, по дължината на стените.

Една от картините по-специално задържа погледа ѝ — почти сюрреалистичен портрет на моряк с голи гърди, завързан за фала, подобно на разпъването на Христос на кръста — колкото провокираща, толкова и добре технически изпълнена.

— Изобщо нямах представа — промълви тя.

— Не е това, което очакваше ли?

— Представях си морски пейзажи, лодки — нещо от този род.

— Имаш предвид това, което продават в магазините за туристи — повдигна едната си вежда той, като я гледаше с развеселено изражение.

Тя си спомни малкия пейзаж, който тя и Мартин бяха купили преди години от една галерия.

— Не всичко е лошо.

— С нещо такова ще изкарвам повече пари, спор няма. — Погледът му падна върху грубо нахвърляна скица, забодена върху чертожната маса. — От друга страна, аз съм човек, който никога не е оцветявал картинка, предварително нарисувана с молив.

Тя разгледа внимателно още няколко платна: улична котка, която душеше разпиляното съдържание, на кофа за боклук; почти фотографски портрет на възрастен рибар португалец; танцьори на фламенко, които изглеждаха изключително живи, едно от друго пореалистични.

— Впечатлена съм. А аз не се впечатлявам лесно.

— Доколкото разбирам, вие също не сте плътно ориентирани към пазара за туристи.

— О, така е — каза тя с лек смях. — Обикновено хвърлят един поглед на етикетите с цените и след това се отправят към врата. Повечето от клиентите ни са местни хора.

— Изглежда, работите доста успешно. — Той имаше предвид, разбира се, факта, че Карсън Спрингс си имаше богати собственици на къщи, между които баща му беше един от най-видните.

— Търговията ни върви добре, макар че сега имаме малко повече конкуренция, отколкото по времето на прадядо ми. — Тя не добави, че приходите тази година бяха с двадесет процента по-малко от миналата, не само защото времената се менят, а и заради играта на гоненица с конкуренцията. Годишите, през които Мартин беше болен, бяха дали своето отражение.

— Не се ли изморяваш от работата си понякога?

— Понякога, да — призна тя. — Когато бях в колежа, изобщо не си представях, че ще преживея така останалата част от живота си. Вероятно скоро ще се оттегля и тогава ще мога да правя, каквото аз искам... щом открия какво всъщност искам.

Иън се усмихна, като че ли идеята му се виждаше смешна — ленива усмивка, която премина през нея като пясък през стеснената част на пясъчен часовник.

— Неприятно ми е, че трябва да те разочаровам — каза той, — но в момента имаш вид на около шестнадесетгодишно момиче.

Сам сигурно си мислеше, че просто я ласкае, но в този момент, с коса, дръпната назад на конска опашка, с падащата върху лицето ѝ светлина, която изглаждаше тънките бръчки по него, лесно можеше да види как вероятно е изглеждала като тийнейджърка. Дали разбираше колко по-красива е сега? Забеляза медночервеникавите отблясъци в косата ѝ, чистата линия на челюстта ѝ, леката, като нанесена с пръст сянка в основата на шията ѝ. Беше без какъвто и да било грим и той се опиваше от искреността на нейното чисто, неразкрасено лице и от светлината, която като че ли извираше от сиво-зелените ѝ очи. Дори от начина, по който го гледаше — като че ли искаше да му се довери, но някак не беше готова за това.

Усетила погледа му, Сам изпита неудобство. Защо я гледаше така? Тя заби поглед във фланелката му, избелена на места. Ясно, никой не го беше учил по какъв начин да пере правилно. Ако му беше майка...

„Но не си...“, прошепна ѝ глас. Бавна топлина плъзна от пръстите на краката ѝ нагоре, изви се през нея като приятен пушек на огън, напален с дърва, и завладя всяко нейно най-интимно кътче.

Почувства слабост като след дълго боледуване. Каза си, че това не беше предвидено да се случва. В живота ѝ нямаше място за нещо, наречено желание, страст или един бог знае какво, — което като че ли имаше своя собствена воля.

Почувства нужда да постави нещата по местата им.

— Виж, Иън, ако съм ти създала грешна представа...

Той продължаваше да я съзерцава. О, тези очи! Като океана, който може да те хипнотизира, ако го гледаш прекалено дълго.

— Въобще никаква грешна представа не си ми създала.

Тя се изчерви от искреността на думите му. Той знаеше какво чувства... Да, инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да хукне да бяга.

— Винаги ли си толкова директен? — попита тя, трепереща въпреки топлата слънчева светлина.

— Когато някой ме интересува — да.

Устата ѝ пресъхна и тя ясно почувства пулса в основата на шията си. Едва може да запази самообладание:

— Е, добре, признавам, че съм поласкана, но това все пак не променя факта, че съм достатъчно стара, за да... Знаеш добре какво.

— Да, знам добре — или да, знам какво искаш.

Сърцето на Сам започна да бие на силни, разтърсващи я тласъци. Тя вдигна ръка към бузата си — гореше.

— О, боже, нещо не се справям с положението! — Каква ирония, че тя — по-възрастната от двамата, беше нервна като ученичка.

Той ѝ се усмихна окуражително.

— Справяш се отлично.

Стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да види леко наболата златиста брада, покриваща челюстта му, и малкия белег, които се извиваше като полумесец над едната му вежда. Погледът му беше ясен и открит. Той не ѝ се подиграваше.

Когато я привлече в прегръдките си и я целуна, отначало леко, а после по-силно, имаше чувството, че пада от висок клон — усещане за безтегловност, което ѝ донесе облекчение. Тя не знаеше, че отговаря на целувките му, докато ръцете ѝ не се устремиха нагоре да докоснат тила му. Гладко, о, колко гладко! Господи, тя беше забравила какво представлява великолепната гъвкавост на младостта.

Той миришеше на дрехи, изсушени на въже на открито, и имаше лек вкус на море. Изведнъж, цялата се изпълни със спомени от

младостта си — запотени прозорци на кола, ръце, които се суеят с копчетата в тъмното, слаби, промърморени протести. А всичко това — нещо ново, вълнуващо, забранено.

Една-единствена мисъл биеше в нея като пулс: „Не спирай.“

Той измъкна ризата ѝ от джинсите. После се зае с копчетата ѝ, посегна отзад да разкопчае сутиена ѝ. Обзе я паника. Дали няма да му се види грозна? Гърдите ѝ бяха кърмили две деца, кожата ѝ вече не беше стегната. Изправена пред него, трепереща, тя трябваше да сдържи подтика си да кръстоса ръце пред гърдите си.

Иън се наведе, за да целуне най-напред едната, а после и другата ѝ гърда, като ги подхващаше в обожание в дланите си. Дори и да не беше свършена, той изглежда не забелязваше това. Сам си пое дъх, от което като че ли се замая. О, езикът му. Неговото докосване. Като че ли знаеше от какво точно има нужда...

Той разкопча ципа на джинсите ѝ, като ги теглеше надолу по хълбоците. После коленичи и започна нежно да я целува, дъхът му през тънката памучна материя на бельото ѝ беше топъл и гъделичкащ.

— Не — отдръпна се тя.

Той се олюля назад на колене и я изгледа.

— Какво има?

— Аз никога досега... — Пристъп на срам задави думите ѝ.

Иън, изглежда, разбра. Без да каже нито дума, той стана, хвана я за ръката и я поведе към стълбата, водеща към леглото. Господи, какво ли си мислеше? Жена на нейната възраст, която никога не беше... Причината беше Мартин, който не искаше да прави... някои неща, които я караха да се чувства нечиста, дори и ако само ги предложеше.

Но Иън не беше Мартин. Затвори очи, докато слушаше как се съблича. После той легна до нея и тя почувства хладината на дългите му крайници върху кожата си.

— Не се безпокой. Няма да бързаме. — Той започна да я гали, като леко целуваше устата и шията ѝ.

Топлият въздух, качил се горе над платформата, на която беше леглото, ги обгръщаше като пашкул. Тя почувства, че започва да се отпуска. Тялото му беше чудесно, само мускули и кости, гладко, освен на местата, където беше покрито с фин златист пух като кожата на стройно, бързоного животно. Когато най-после нежно пъкна ръка

между краката ѝ, те се разтвориха с лекота. Изглеждаше така естествено като дишането.

Иън се смъкна надолу, устата му докосваше пъпа ѝ, а краищата на косата му се разпиляха върху корема ѝ. После започна да я целува. Долу, там. О, мили боже! Откъде знаеше? Кой му беше дал картата на тялото ѝ? Удоволствието беше по-голямо, отколкото можеше да издържи. Безсрамно повдигна хълбоци, за да срещне устата му, като захапа устни, за да потисне вика си.

Когато достигна върха имаше чувството, че е обърната отвътре навън — усещането беше толкова великолепно, че беше почти болезнено. Вълна след опияняваща вълна. Светлина, преминаваща зад затворените ѝ клепачи. Тя извика и после, почти веднага след това, се обля в сълзи.

Иън седна и я придърпа в прегръдките си.

— Ш-ш! Всичко е наред.

— Сссъжалявам — изхлипа тя.

— Няма за какво.

— Беше ми толкова... — Тя млъкна, защото не знаеше как да изрази това с думи.

— Не е необходимо да обясняваш.

— Ти, на теб... беше ли ти приятно?

Той се отдръпна, изненадан.

— Господи! Някой наистина сериозно те е объркал.

— Единственият мъж, с когото някога съм била, беше мъжът ми.

— Тя почувства пристъп на вина, като че ли оскверняваше паметта на Мартин. — Предполагах, че повечето мъже са като него.

— Не знам какво мислят другите мъже — каза той, — но за мен това е нещо изключително вълнуващо.

— Вероятно нещата са били различни по мое време.

Той се усмихна.

— В такъв случай, мога да кажа, че ще трябва да наваксваш.

Той я целуна и тя усети собствения си мирис върху устните му, мирис като на някакъв нов, екзотичен плод. Сам се удиви, че му отговаря точно така ненаситно, както и преди. Тя прокара ръце по тялото му, по него целия. Иън като че ли се опиваше от нейното желание, от всяко плахо докосване, което ставаше все по-смело. Когато я отблъсна леко, беше само за да ѝ прошепне дрезгаво:

— Не, просто искам да съм вътре в теб, когато свършвам.

Той посегна, за да вземе презерватив от тясната полица над главите им. Тя си помисли: „А по мое време аз трябваше да стана, за да си сложа диафрагмата.“

От тази мисъл ѝ стана смешно. Кога за последен път беше имала менструация? Беше... Е, добре, толкова отдавна, че не помнеше. Възможността да забременее беше на последно място между грижите ѝ.

— Няма нужда — каза тя, като сложи ръка върху неговата и почувства острите краища на станиоленото пакетче.

Той се поколеба за миг.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

След миг, той беше върху нея, а тя разтвори крака да го приеме. Поклащайки се в ритъм, стар като света, влажните им от пот тела издаваха лек звук на засмукване, докато се притискаха и отдалечаваха едно от друго, а топлината преминаваше като лятна светкавица през корема и бедрата им.

Тя се приближаваше с наслада до освобождаващия край. Когато той най-после настъпи, беше по-дълъг и по-силен от първия път. Като че ли кръвта ѝ беше заменена от топъл еликсир, които пулсираше през нея. Иън се сдържа толкова дълго, колкото може, а после с един силен тласък се отпусна в нея. Достигна кулминацията с вик, приличен на дивашки.

Падна върху нея, като дишаше тежко. По обратната страна на преплетените им крайници течеше пот. Тя почувства, че сърцето му лудо препуска... Или това може би беше нейното сърце?

След около минута, тя се измъкна изпод него.

— Господи! Нямах представа. През всичките тези години невинно си гледах работата и някак съм се разминала със сексуалната революция.

Тя поклати глава и започна да се смее объркано. Той се усмихна лениво, като протегна ръка да затъкне кичур коса зад ухото ѝ.

— Бързо се учиш.

— Имам страхотен учител.

Сам разбираше, че и това беше позволено. Да се шегува. Да говори с лек тон за нещо толкова грандиозно... за нея поне. За секса не

беше необходимо да се говори само с благоговееен шепот.

— Това означава ли, че пак ще се видим?

Говореше леко, почти като че ли се шегуваше, но очите му я гледаха изпитателно изпод вежди. Всъщност тя знаеше, че я пита дали има достатъчно кураж за това.

— Бих искала — отвърна тя кратко.

— Това не е точно да.

— Но не е и не.

— Страхуваш се какво ще кажат хората?

— Знам какво ще кажат. — Тя въздъхна. — О, Иън! Лесно ти е на теб. Цял живот съм живяла в Карсън Спрингс. Хората ме знаят като госпожа Кайли, приятната дама, собственичка на „Деларосас“. Отгледах две дъщери и погребях съпруг, когото всички мислеха за светец. Та аз съм абонирана за списание „Сънсет“^[1]! Картината започва ли да ти става ясна?

Той постави ръка на бузата ѝ.

— Ако тези хора са ти приятели, няма ли да искат да бъдеш щастлива?

— Аз съм щастлива — каза тя, като че ли се защитава.

— Трябва да има и нещо друго, което да искаш.

Очите му светеха в сумрака. „Той може да има, която жена си поиска — помисли си тя. — Какво толкова вижда в мен?“ Още докато се чудеше, откри, че обвива ръце около врата му и го привлича плътно към себе си, за да му прошепне.

— Ето! Люби ме отново. Още веднъж, преди да тръгнем.

Прекараха останалата част от деня в леглото, докато гладът ги свали отново на земята. Иън изрови от хладилника хляб и сирене и направи печени сандвичи — които бяха божествено вкусни, — последвани от силно кафе, предвид предстоящото пътуване към къщи. Когато най-после дойде време за тръгване, тя имаше чувството, че все още е във властта на вълшебен сън.

Минаваше единадесет, когато спряха пред къщата ѝ.

Забеляза, че в пристройката все още светеше. Но веднага щом той си тръгна, прозорците станаха тъмни — Лупе бе приключила със своето бдение. Това беше предупредителен сигнал за онова, което

щеше да последва. Щом не можеше да избегне строгото наблюдение в собствения си дом, какво щеше да стане, ако целият град обърне очи към нея?

След безсънната нощ, понеделнишката сутрин просветна ясна и хладна. Техникът в гаража ѝ съобщи, че хондата ѝ няма да стане готова преди сряда, затова до града я закара Гилермо. Седяха в приятелско мълчание, прозорците на стария му пикап, марка „Форд“, бяха свалени надолу, но димът от цигарата му „Кемъл“ идваше към нея на тънка, синкава струйка — възрастен мъж с пожълтели от никотина мустаци, точно толкова сдържан, колкото жена му бърбива — и жена на средна възраст, тъжно размишляваща върху избора, който ѝ предстоеше да направи.

Не съжеляваше за станалото между нея и Иън — толкова време беше минало — дори и Господ щеше да се съгласи, че ѝ се полагаше. Но животът ѝ беше толкова сложен, случващото се не можеше да не даде неприятни отражения. Дъщерите ѝ, на първо място. И приятелите ѝ, всички, освен Джери.

После и Иън, разбира се — толкова зрял с уменията си, с които я беше очаровал в леглото, какво можеше да знае той за една истинска връзка? За реалния живот, всъщност? Живот на съпружество и майчинство, живот на обществени задължения и членство в клубове. Той ни най-малко нямаше да разбере какво щеше да ѝ причини това... нито с какво се захваща.

Не, това, за което съжеляваше, беше, че не отиде докрай в откровеността си с него, че не затвори вратата напълно.

По пътя към железарския си магазин Гилермо я остави на няколко преки от площад „Делароса“. Сам нямаше нищо против да походи. Това щеше да ѝ освежи главата. Тя мина покрай фотографския магазин и си спомни за филма, който трябваше да остави там, чакащ все още в чекмеджето вкъщи. След всичко, станало вчера, сватбата на дъщеря ѝ изглеждаше някакъв далечен спомен. Спря да погледне кученцата на витрината на магазина за домашни любимци „Бау-Мяу“ — може би доставени от фермите за кученца, против които Лора, сред най-активните членове на „Изгубените лапички“, водеше кампания с фанатична настойчивост. Въпреки това Сам не можа да сдържи усмивката си — та те бяха толкова сладки!

Мина покрай заведението за палачинки „Франсоаз“, от което се носеха съблазнителни аромати. Можеше да види как вътре собственичката се суети — дребна жена с бузи, пламнали в цвят, почти толкова червен, колкото и червеният цвят на косата ѝ. Но ако някой очакваше френски акцент, щеше да се разочарова. Истинското име на Франсоаз беше Фран О`Брайън и говореше с тежък бруклински акцент. Сам си я спомни в началото, наскоро, след като се беше преместила тук преди седем години. Мъжът ѝ я беше изоставил с две малки деца, които тя трябваше да отглежда със заплата на секретарка. С помощта на родителите си се беше вдигнала и преселила на четири хиляди и петстотин километра, за да изпълни мечтата на живота си. Сега малкото ѝ заведение за хранене беше едно от най-популярните в града. Сам често виждаше децата на Фран, сега тийнейджъри, как ѝ помагат след училище.

При „Рагтайм“ забеляза Маргьорит Мур, която точно излизаше. Сам доби изражение, което, надяваше се, беше весело.

— Добро утро, Маргьорит.

Нямаше да ѝ навреди да бъде любезна. Магазинът събираше средства за музикалния фестивал и колкото ѝ да не я харесваше Сам, тя отделяше повече време от който и да било друг... дори и да подценяваше усилията на хора като Сам, които трябваше и да работят, за да си изкарат хляба.

Маргьорит, пълна, прекалено издокарана жена с пръстен с диамант, който можеше да ти извади окото, закачи една усмивка на подходящото за целта място.

— А, Сам, тъкмо си мислех за теб. — Тя размаха голям жълт плик. — Написах на машина протокола от последното ни събрание. Тъкмо отивам да му направя фотокопия.

Сам знаеше, че Маргьорит не може да преглътне факта, че заема второ място. Нямаше удобен случай, който Маргьорит да не използва, за да покаже колко много работи.

Сам взе плика от пълната ѝ, отрупана с пръстени ръка.

— Защо аз да не свърша тази работа? Имам машина за фотокопиране в магазина.

Лицето на Маргьорит помръкна.

— Ами, ако няма много да те затрудни...

— Ни най-малко. Довиждане, Маргъорит. — Сам се усмихна, докато Маргъорит отплува в обратна посока.

Завивайки край ъгъла при старата мисия, тя видя, че кафенето „Трий Хаус“ е препълнено както обикновено, с опашка от хора, преливаща чак на тротоара. Деца се катереха вътре и вън от къщичката, направена в корубата на вековния дъб, намиращ се в центъра на покрития му с плочки двор със сенник, докато родителите им се наслаждаваха на възможността да пият кафе и да попрелистят някой от поизтърканите романи с меки корици, изваден от разположените в дъното на заведението шкафове. Келнерки влизаха и излизаха от малката сграда, в която се намираха кухнята и магазинът за подаръци.

Сам махна с ръка на собственика му, Дейвид Рейбек, който притичваше до „Ингърсол“ — сигурно за да вземе още от кифличките им, направени със суроватка. Дейвид, футболна звезда някога, когато бяха с Лора съученици в гимназията, ѝ махна разсеяно в отговор. Тя беше чула, че синът му, Дейви, пак е в болницата и си отбеляза наум, че не трябва да забрави да му изпрати картичка.

Когато пресече улицата, спря в „Хай Граунд“, за да купи кафе и кифли. След няколко минути вече минаваше под арката, водеща към площада. „Деларосас“ се намиреше в най-далечния ъгъл на площада с формата на полумесец, ограден от двете страни с магазини. Всички сгради тук бяха еднакви — кирпичени, в испански стил, украсени с цветни плочки и решетки от ковано желязо. Издадени напред навеси, застлани с теракота, пазеха от слънцето, а пейки с дърворезба предлагаха място за почивка на уморените купувачи. Буганвили спускаха по високите каменни стени вълни от червени цветове, а в средата на двора, марокански амфитеатрален фонтан пръскаше вода като хармония на три етажа.

Тя отвори вратата на магазина. Лора стоеше наведена над щанда отзад и нареждаше нещо във витрината. Сам вдигна книжната кесия, която беше в ръката ѝ.

— С къпини нямаше останала нито една. Затова ти взех с банан и орехи.

— Чудесно — хвърли ѝ Лора бегла усмивка.

Сам се приближи, за да види какво подрежда.

— Не си спомням да сме поръчвали нещо такова.

Лора постави една огърлица на горния рафт, след което се изправи.

— Ти беше заета със сватбата — каза тя. — Не исках да те товаря излишно. Оригинални са, нали?

Сам се спря и заразглежда бижутата. Оригинални? По-скоро — странни. Всяко мънисто имаше в център си вградено насекомо — калинки, бръмбарчета, щурчета, пчели. Странно, посвоему красиви, но пък...

— Не съм сигурна, че нашите клиенти са готови за нещо такова — каза тя, като се намръщи. — Не са ли някак малко... — затърси тя думата.

— Чудати? — вметна Лора. — Точно това е важното, мамо. Трябва да привлечем младите хора. Помниш ли онези японски шноли? Разпродадохме ги само за два дни. Децата направо се влюбиха в тях.

Идея на дъщеря ѝ беше да продава по-малки, по-евтини предмети като бижутерия и ключодържатели. Сам се притесняваше, че това ще отклони купувачите от по-елитните стоки, с които „Деларосас“ беше известен.

Една брошка по-специално привлече вниманието ѝ: бръмбар в цветовете на дъгата, ограден от сребърни листа. Тя го опипа замислено.

— Като говорим за чудати неща, как е нашата бегълка? Мислех да ти се обадя вчера. Но някак не успях. — Мисълта ѝ отлетя към Иън и това ѝ подежда като наркотик, накара я цялата да пламне и крайниците ѝ да натежат.

Лора въздъхна.

— Изглежда здрава, храни се достатъчно, но човек може да си помисли, че е паднала от небето. Знам за нея толкова, колкото и ти.

— Нито дума за родителите ѝ?

— Не знам дори дали съществуват. Горкото момиче. Ходи на пръсти, като че ли се страхува някой да не я удари.

— Или да извика полицията. — Сам си спомни ужаса на момичето при споменаването на полицията на сватбата. — Какво мислиш да правиш с нея?

— Ще я оставя на мира няколко дни, за да видя какво ще стане през това време. — Лора сви рамене, но това не можеше да прикрие загрижеността ѝ.

„Светецът, покровител на изгубени души“, помисли си Сам.

— Междувременно, имам голям проблем с Мод. Няма да повярваш, но онзи неин син изведнъж размислил и иска тя да се върне отново да живее при него?

— Бях забравила въобще, че има син.

— Мисля, че и Мод беше почнала да забравя.

— Не може ли да му каже, че се чувства добре там, където е?

— Опита се. — По бузите на Лора избиха петна от негодувание.

— Казах ѝ, че не трябва да се поддава. Трябва да го накара да я чуе.

— Че какво ѝ пречи?

— Грешно разбрана лоялност. — Ъгълчето на устата на Лора се изкриви надолу в кисела усмивка. — Убедена е, че и той има сърце.

Тя започна да придърпва стъклото на витрината, за да го затвори, когато Сам импулсивно посегна и измъкна брошката. Закачи я на ревера си и отстъпи назад пред огледалото, за да ѝ се полюбува. Древните египтяни са вярвали, че скарабеите носят късмет. Може би този бръмбар ще направи същото и за нея. Лора одобрително кимна.

— Не бих повярвала... но, да, в твой стил е. Определено. Задръж я, мамо, можеш да въведеш мода.

Сам се усмихна.

— Ако преди това не изплаша клиентите.

Тя направи бърз обход на магазина, за да се увери, че всичко е наред, като се чудеше, както често ѝ се случваше, в какъв елегантен магазин се беше превърнал претъпкания с всякакви стоки склад за всичко на прадядо ѝ. Дори и по времето на родителите ѝ магазинът продаваше безразборна смесица от стоки — топове плат, кухненски прибори, съдове за хранене от всякакъв калибър. Спомни си дребничката си майка, която непрекъснато се катереше на дървена стълба, за да достигне най-високите рафтове, и баща си, който навиваше нагоре ръкавите си, за да гребне карамели и ментови бонбони от бурканите на тезгяха.

През годините, изминали оттогава, домакинските стоки постепенно бяха отстъпили място на предмети на занаятите и изкуството: ръчно тъкани платове и оригинални индиански кошници, вносно стъкло, керамични уникати. Тя прокара пръсти по една бродирана покривка за маса. До нея на малка масичка от борово дърво беше поставена кутия за закачване, направена от пластове стъкло,

между които се местеха и плуваха малки мъниста. Единственият предмет, останал като спомен от времето на дядо ѝ, беше поцинкованият кръгъл шкаф, в който сега бяха наредени буркани с мед, с ярко открояващия се етикет „Благословената пчела“.

Звънчето звънна. Тя вдигна глава и видя Ана Винченци, която буташе през вратата сестра си в инвалидна количка. Моника, облечена в жълта туника и панталони в същия цвят, с тъмночервената ѝ коса, свита на хлабав кок, имаше вид на императрица на трона си.

— Саманта, миличка, точно ти си човекът, когото искам да видя! — запревзема се тя. — Агентът ми пристига, а той беше толкова, толкова добър към мен! Трябва ми нещо специално, за да му изразя благодарността си. — Тя престорено свенливо докосна къдрица от косата си.

Може кариерата ѝ на актриса да беше свършила с катастрофата, която я бе оставила парализирана, но Моника продължаваше да играе ролята на фатална жена.

Сам се усмихна с най-топлата си усмивка, която отправи бегло към Моника, преди да я спре твърдо на Ана, толкова обикновена и незабележима, колкото възхитително чаровната ѝ сестра.

— Знам какво точно ви трябва.

Сам ги поведе към една витрина до стената с изложени стъклени предмети в нея.

— Това е най-купуваният подарък за администратори.

Тя вдигна стъкленото преспание, направено от преплетени пластове бяло и синьо, така че да напомня земното кълбо.

Моника му хвърли оценяващ поглед.

— Идеално! Взимам го. И не си прави труд да го опаковаш като подарък — махна с ръка към сестра си тя. — Ана ще свърши тази работа.

Горката Ана! Каквото и съчувствие да беше изпитвала някога Сам към Моника, то беше изличено от унизителния начин, по който тя се отнасяше към сестра си. Не беше само днес — Сам беше ставала свидетел на подобни сцени и друг път. Като че ли Ана беше извършила нещо, за което трябваше да я наказват, докато е жива.

„Защо понася всичко това“, чудеше се Сам. Дали се нуждаеше от пари или подобно на Мод това беше израз на погрешно чувство за лоялност? Известно беше, че и без това Ана имаше достатъчно много

грижи с престарялата им майка. Ако само малко отслабнеше и престанеше да носи тези ужасни пуловери и жилетки, може би щеше да събере кураж да се измъкне на свобода.

— Защо не поогледате едно друго, докато сложа това в кутия? — посочи Сам към щанда. — Получихме нов асортимент бижута, нещо много модерно. — И тя си помисли, че отровен паяк „черна вдовица“ би стоял идеално на Моника.

Едва когато те минаваха през вратата със специалната торбичка на „Деларосас“ на бели и червени райета, закачена на дръжката на инвалидната количка, Сам забеляза позната, облечена в черно фигура сред групата купувачи в дъното на магазина: сестра Агнес!

Сърцето ѝ се сви. Пълничката, розовобузеста дребна монахиня имаше вид на невинно дете от коледна пиеса, но напоследък Сам беше забелязала, че по нещо изчезваше след всяко нейно идване в магазина. Обикновено това бяха дребни и не особено скъпи предмети: метален нож за разрязване на писма, ключодържател, миниатюрна порцеланова кутийка. Въпросът беше какво да направи? Сам не искаше да произтече скандал. Как биха приели другите клиенти обвинение в кражба, отправено към монахиня? Още по-неприятна беше мисълта, че ще трябва да говори с Майка Игнасия. Реши, че най-добрият план на действие ще бъде да не изпуска от очи монахинята, за да не се случи пак нещо такова.

— Добро утро, сестро — приближи се Сам към нея. — Има ли нещо, с което бих могла да ви помогна?

— А, не, госпожо Кайли. Бих искала да имаше. — Дребната монахиня, толкова ирландка, колкото и Бларни Стоун^[2], поклати глава със съжаление. — Но не е грях да погледа човек, нали? При вас има такива красиви неща.

Сам се усмихна.

— Радвам се, че така мислите.

Колкото и да се опитваше, не можеше да изпита лошо чувство към сестра Агнес. Може и да беше крадла, но беше крадла с чар.

— Ето това, например. — Сестра Агнес докосна с пръсти деликатна дантелена покривка за маса. — Напомня ми за вкъщи.

— Току-що ги получихме — каза Сам, като приглади покривката и я постави отново на купа.

— Извинете, мисля си дали нямате друга такава?

Сам се обърна и видя добре облечена жена с посивяла коса, която държеше в ръка ваза за едно цвете, едно малко парченце в основата, на която беше отчупено.

— Божичко! Страхувам се, че е последната. Да ви покажа ли нещо друго.

— Нека се поогледам наоколо. — Жената с неохота ѝ подаде вазата.

Разговорът едва ли отне повече от няколко секунди, но когато Сам се обърна сестра Агнес си беше отишла, а заедно с нея — и покривката. Тя чу извъняването на звънчето и пред погледа ѝ се мерна нещо черно, докато дребната монахиня изчезна през вратата.

Въздъхна. Вече нямаше какво да направи. И да иска, и да не иска, ще трябва да говори с Майка Игнасия. Но не по телефона. Трябваше да отиде лично.

— Сам. — Познат глас, плътен и музикален.

Сам се обърна и се изненада, че вижда Иън пред себе си. Как е успял да влезе, без да го забележи? Бузите ѝ пламнаха и тя погледна крадешком през рамото си. Никой не гледаше към тях.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

Той ѝ се усмихна най-спокойно.

— Не знаех, че ми трябва специална покана.

— Знаеш какво искам да кажа!

Той не изглеждаше ни най-малко смутен. Със същия спокоен тон попита:

— Има ли някъде, където можем да поговорим? Насаме?

Тя хвърли още един поглед през рамо. Лора обслужваше някого, а единственият друг клиент обикаляше наоколо.

— Добре — каза тя, — но не повече от минута.

Поведе го към малкия офис в задната част на магазина, достатъчно голям за едно бюро и шкаф за папки. Туптенето на сърцето ѝ сякаш изпълваше цялата малка стая без прозорци.

Не изчака той да започне да говори.

— Иън, слушай, вчера беше... нещо невероятно. Не съжалявам за това, което стана, нито за миг. Но не можем да продължим.

Тя затвори очи и се облегна на шкафа. Почувства хладината на метала под пламтящата си кожа.

— Заради онази работа с възрастта ли? — Звучеше по-скоро озадачен, отколкото нещо друго.

— Сложно е.

— Няма защо да бъде.

— За теб.

— И за двама ни.

Той се приближи към нея и тя неочаквано се намери в прегръдките му. Господи! Колко беше лесно, все едно се отпуснаше в топла вана. И като че ли съзнанието ѝ някак си се бе отделило от тялото. Тяло със собствена воля. Тя почувства устата му върху своята, умелия му език...

„Само този път — помоли се тя като на някой по-властен, повисш от нея господар. — После, никога вече.“ За да може да му устои изобщо, трябваше да сложи край на всичко. Тук и сега!

Въпросът беше как?

Обгърнатата от ръцете на Иън, изгубена в целувката без начало и край, Сам не разбра, че вратата се отвори зад нея. Тя не чу как дъщеря ѝ ахна:

— Господи, извинете, не знаех!

Сам се откъсна от Иън. Дъщеря ѝ стоеше на входа, с израз на ужас, като че ли беше станала катастрофа, с пламнали страни и широко отворени от изумление очи, а крайчетата на устата ѝ продължаваха да задържат прекъснатата усмивка. После, със слаб вик, Лора избяга навън.

[1] Залез (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Скалата Бларни — легендарно място в Ирландия. Смята се, че който целуне тази скала, придобива необоримото дар слово, с което ирландците се славят. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Карай по-бавно — каза Алис. — Не искам да свършва. Докато мерцедесът се изкачваше по стръмния път към къщата им, тя изпита странно желание да избяга, да се скрие в пашкула на тези последни три седмици. Мауи беше рай, в който всяка вечер те бяха приспивани от шума на прибоя, след като бяха прекарали целия ден на плажа и любейки се. Сега се връщаха отново на земята, където животът — объркан и непредсказуем — ги чакаше веднага зад завоя, за да ги сграбчи.

В съзнанието си виждаше червената светлина на телефонния секретар, примигваща като око на влечуго, камарата поща до вратата, купчината сватбени подаръци, които трябваше да се разопаковат. Утре щеше да има изваждане от куфари, телефонни обаждания, на които трябва да се отговори, сметки за плащане. А после, в понеделник, отново на работа, където я очакваше още една, друга планина. През идущата седмица, когато президентът щеше да бъде в града и израелският външен министър предстоеше да обяви започването на мирни преговори, и тя, и Уес щяха да имат късмет, ако успееха да седнат на една маса за обяд или вечеря един-два пъти заедно, а свещи и рози бяха нещо немислимо.

— Имаме още около час до вечеря — усмихна ѝ се Уес. Две миниатюрни слънца се движеха по тъмнозелените стъкла на марковите му очила. — Достатъчно време да поплуваме... или каквото друго ти дойде наум.

— Банските ни са в багажа. — Тя обгърна врата му с ръка. — Ще трябва да плуваме голи.

Той се засмя с великолепия си бумтящ смях.

— Алис, милинка, ти си единствената жена от тези, които познавам, която не изпитва непреодолимо желание да започне да се разсъблича в мига, в който мине през вратата. Мисля, че точно за това се ожених за теб.

— Това ли е единствената причина? — Тя повдигна вежда.

— Но с какво съдържание само — отвърна той загадъчно.

Слънцето залезе и върховете на планините бяха облени с пурпурна светлина. Въздухът, влизащ през отдушниците, носеше мириса на евкалипти, леко напомнящ лекарство. Уес отклони остро, за да избегне паднал на пътя клон, минавайки от едното в другото платно на пътя с ловкостта на автомобилен състезател. Караше по начина, по който правеше всичко, без видимо да качва кръвното си налягане. Той беше единственият мъж, от чийто ръце тя не чувстваше физически необходимостта да изтръгне кормилото, единственият, с когото се чувстваше напълно и абсолютно спокойна.

Алис се загледа в профила му — като от някоя антична монета — високо чело и римски нос, подрязана брада и гъста коса на стоманеносиви къдрици. Рядко мислеше за разликата във възрастта им, а когато това ставаше, винаги имаше някакъв елемент на учудване. Уес не беше като другите мъже на петдесет и две години. Той навлизаше в средната възраст по начина, по който Теди Рузвелт беше атакувал хълма Сан Хуан — с оголени зъби и звънтяща сабя. И след като мине седемдесет, той щеше пак да натиска педала на газта докрай, да води едновременно телефонни разговори на четири линии и да печели и най-трудните преговори. И да плува без бански с жена си под звездите, помисли си тя.

Спомни си деня, в който той влезе в живота ѝ и го промени завинаги. На двадесет и една, току-що излязла от Университетския колеж на Лос Анджелис, и току-що наета за помощник-продуцент на „Марти Милник Шоу“. Уес Карпентър, с когото ѝ предстоеше да се запознае — кабинетът му бе на етаж на ръководството над нейния, — беше все едно Магьосникът от Оз, поне според легендите, които се разказваха за него. Беше чула история за скромния му произход. Как като собственик на малка Телевизионна станция в Окснард имал куража — в дните преди лицензирането да забрани подобни дейности — да препредава чрез сателит програми на големите телевизионни мрежи на малки кабелни станции на другия край на страната. Известен беше и случаят с банковия заем с изтекъл срок — как той се бил появил в залата за заседания на дирекционния съвет на „Фърст Нешънъл“ като герой от Дивия запад и успял не само да удължи срока на заема, но да вдигне и главницата.

Беше работила в Си Ти Ен около шест седмици, преди да се срещне с Уес лице в лице. Качваше се нагоре в новинарското студио на шестия етаж, когато асансьорът спря и висок широкоплещест мъж с най-големите ръце, които беше виждала някога, влезе в него. Беше с панталони от туид с диагонална сплитка, риза с отворена яка и блейзер от рипсено кадифе, доста поизтърган. Над тъмната линия на брадата му бузите му бяха загорели от вятъра. „Това е той“, помисли си тя. Очите им се срещнаха и тя сведе поглед. Изпод краищата на панталоните му се подаваше нещо, което я накара да захихика — той беше с един кафяв и с един тъмносин чорап!

Когато забеляза, че го гледа в краката, тя се почувства длъжна да каже:

— Извинете. Но просто... просто нямаше как да не забележа — и посочи краката му.

Той погледна надолу с изненада и бавна усмивка се разля по лицето му.

— Какво мога да кажа? Обичам от време на време да ги обърквам.

Погледна я с интерес. Очите му бяха с необикновен кафяво-зелен цвят и изглеждаше, че има повече от тридесет и два зъба.

— А вие сте?

— Алис Кайли. — Тя протегна ръка.

Ръката ѝ потъна в огромната му топла длан. Не беше срещала директор като него, с вид на ученик, който бяга от училище.

— С кого сте?

В първия миг на объркване тя взе въпроса му за нещо друго, много по-лично и отговори:

— С никого. — Не, защото искаше да подчертае пред този напълно непознат за нея човек — шеф при това, че е сама, просто някак се бе изплъзнало от устата ѝ. Един поглед — и разбра грешката си. Почувства, че се изчервява:

— Всъщност съм с вас. Искам да кажа... работя за вас.

Уес прие казаното, като ли беше свикнал жените да се държат глупаво в негово присъствие, но Алис не можеше да остави нещата така. В училище тя бе била винаги търсената — когато беше в последния клас при едно проучване бе получила най-много гласове, че тя е момичето, с което повечето момчета искат да бъдат изхвърлени на

пуст остров. Беше израснала, свиквайки момчетата да заекват от вълнение в нейно присъствие, и можеше да състави енциклопедия на недоизказаните фрази. Но това беше нещо ново — мъж, който я караше да се изчервява.

— Я виж ти! — Очите му заискриха, като че ли му бе казала нещо изключително важно. — Никога не съм мислил, че ще настъпи денят, когато няма да познавам всичките си служители. От колко време работите при нас? — Говореше с лек тексаски акцент и тя си спомни, че беше чула, че е роден в Остин.

— От два месеца — каза тя и още повече се изчерви.

— Толкова дълго?! Значи крайно време е да се запознаем. Свободна ли сте за обяд?

— Всъщност, да.

— Дванадесет и половина? Ще се видим във фойето. — Той ѝ намигна. — Аз ще съм момчето с един кафяв чорап.

Асансьорът спря на нейния етаж и Алис излезе. От загубата на гравитация, с която се понесе надолу по коридора имаше чувството, че бе кацнала на луната. Тя знаеше какво е любов — с Брус Китърдж, приятеля ѝ от колежа, отношенията им бяха станали достатъчно сериозни, за да говорят за брак — но това беше първият път в живота ѝ, когато се влюби от пръв поглед. Помисли си, че е точно като в комиксите — все едно гигантски чук се стоварва върху главата ти.

От тогава до сега не беше се обръщала назад.

— Обичам те! — изрече тя с повече чувство от обикновено.

— И аз също, госпожо Карпентър.

Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Пръстенът ѝ — четири карата диамант, шлифован като изумруд, улови светлината и блесна като светкавица. Спомни си чувството на абсолютна сигурност, което изпита, когато той го постави на пръста ѝ. Нищо не можеше да застане между тях, в това беше сигурна.

Той смени спирачките, защото пътят ставаше все по-стръмен. Минаха по виещия се път край стръмни склонове от пясъчник, в които се бяха вкопчили, висящи несигурно, хвойна и диви ябълки. Отдясно имаше чист отвесен склон, от който се откриваше почти панорамна гледка към долината долу — окъпани от слънцето пасища, спретнати редици портокалови дръвчета и зеленината на Дос Палмас Кънтри Клъб, наподобяваща зелено сукно. След изкачване, което изглеждаше

безкрайно, пред очите им се появи и тяхната къща. Построена по специална поръчка по времето, когато Уес не беше женен, тя заемаше най-високата част на Фокс Кениън Роуд. С начупените си нива от стъкло и кедър отдалеч тя приличаше на някакво странно скално образувание, стърчащо над хълма.

Алис почувства лек трепет на безпокойство. Живееха заедно повече от година, но сега щеше да бъде различно. Щеше ли бракът да бъде всичко онова, за което бе мечтала? Всичко онова, което беше съществувало между нейните родители?

Поеха по вътрешната алея с почти вертикален наклон, който завършваше с кръгообразен завой, след който Уес гладко спря. Алис изскочи навън, протегна се, за да се освободи от изтръпването, причинено от дългото пътуване с кола и дори още по-дългия полет. Въздухът, макар и не така топъл както в Мауи, беше сух. В градината храстите бяха нацъфтели и лилиите вече се разпукваха по стъблата си. Видя как една птица излетя от гранитния фонтан, сгушен сред възглавници от декоративна трева. Тя й напомни нещо — не можеше да се сети какво. После си спомни: момичето на сватбата. Дали все още живееше при Лора или вече я бяха изпратили вкъщи. Щеше да го научи съвсем скоро.

Тя тръгна по пътеката с леко чувство на притеснение. В момента, в който влезе вътре, меденият месец официално ще завърши, светът, който бяха оставили, отново щеше да почука на вратата ѝ.

Първото нещо, което забеляза, докато се приближаваше, беше купът с подаръци до вратата — грижливо оставени там от майка ѝ. Без да им обърне внимание, тя влезе във всекидневната: възвишен химн на живота на открито, с тавана си като на катедрала и прозорците по него, с камината си от неодялан камък и прозорец от пода до тавана. Тя отвори плъзгащата се врата, която водеше към терасата. Последните лъчи на слънцето, отразени от Лорейлинда, къщата на Моника Винсент на върха на отсрещния хълм, проблясваха като морзови светлинни сигнали. В каньоните долу, сенки пълзяха изпод скалите или се протягаха от храстите от сребърна чола и котило като дълги пръсти на вещици. От лекия вечерен бриз шумяха борове. Точно под нея, басейнът я зовеше и тя си помисли, колко хубаво ще бъде да поплува в приятно хладната му вода.

Две силни ръце я прегърнаха изотзад. Тя се сгуши в тях, като отпусна глава на рамото на Уес и придърпа ръцете му още по плътно около себе си.

— Все още ли искаш да сме в Хавай?

— Ммм — измърка тя с полузатворени очи. В този момент искаше единствено това: да бъде сама с Уес, далеч от външния свят. Ако можеше някак да съхрани този миг, като цвете между страниците на книга.

Телефонът вътре в къщата зазвъня, но когато телефонният секретар не се включи след няколко позвънявания, тя разбра, че вероятно лентата се е свършила. С въздишка, тя неохотно се откъсна от прегръдката на съпруга си и влезе вътре.

Вдигна телефона, поставен на малко лакирано шкафче до дивана.

— Ало?

— Не мога да повярвам, че наистина те чувам. Звъня от часове!
— Лора, както обикновено звучеше леко задъхана. — В момента ли влизаш?

— Не, преди няколко минути. Не съм прослужала още телефонния секретар.

Пауза, после Лора попита:

— Как беше в Мауи?

Ясно беше, че едва се сдържа да й каже нещо важно. Не беше ли типично за Лора да се насилва да води любезен разговор, вместо да мине направо на въпроса?

— Идеално, ако не се смята това, че трябваше да се върнем. — Алис реши да освободи сестра си от мъчителното протакане. — Всичко наред ли е?

Още една пауза.

— Седнала ли си?

Алис изпита болезнено предчувствие, че новината няма да е добра. Тя се отпусна на дивана и усети прохладата на меката му, гладка като масло повърхност от телешка кожа до изгорелите си от слънцето гръб и бедра.

— Вече, да.

— Става дума за мама.

Алис почувства, че сърцето й замира. Със смъртта на баща си беше изгубила повече от баща — бе изгубила и чувството си за

сигурност. Беше научила нещо, което не знаеше, когато беше дете: че родителите са смъртни. Дръпна една възглавничка и я постави на коленете си, като я притисна към корема си, който изведнъж се беше свил на топка.

— Добре е, нали?

— Добре е. Ако не смятаме за болест временната загуба на разум.

Алис си представи сестра си, седнала до кухненската маса, и телефонния кабел, провякъл се от стената през половината помещение. Изведнъж почувства, че губи търпение.

— Лора, за бога, кажи ми какво има!

— Среща се с мъж.

— С Том?

Хубаво. Това можеше да преживее. Том Кемп, макар и малко скучен, беше безопасен. В най-лошия случай, ако майка ѝ все пак се оженеше за него, това щеше да е от приятелски чувства.

Последва рязко поемане на въздух.

— Не е Том. Иън.

Думите на Лора се стекоха като вода по рамката на прозорец. Иън? Иън на Уес? Това беше невъзможно.

— Ти нещо си си въобразила — каза тя. — Познаваш мама. Сега, след като Уес и аз сме женени, тя сигурно ни вижда всички като едно голямо семейство, включващо и Иън. Просто разширена версия.

— Видях ги. — Лора продължи мрачно. — Целуваха се... и повярвай ми, беше нещо повече от приятелска целувка.

Алис се опита да си представи това, но картината някак се разми. В същото време отчетливо усещаше как кръвта се отдръпва от лицето и ръцете ѝ. Тя преглътна с труд.

— Това дали... искам да кажа, те дали...

— Са спали заедно? — Сестра ѝ се изсмя кратко и сухо. — Не смея да попитам. Нека да кажем, че непрекъснато се срещат през последните няколко седмици.

Алис изпъшка.

— Картината ми става ясна.

— Грешката е отчасти и моя — каза Лора с нещастен глас. — Изпуснах се пред леля Одри. Мисля, че мама беше заела защитна позиция, но щом веднъж котката изскочи от чувала, тя се наежи. Каза,

че съжалява, че по този начин съм открила какво става, но може би така било най-добре. Мисля, че думите ѝ бяха точно: „Изморена съм и ми се гади от това да се старая да живея по вкуса на всички останали, крайно време е да започна да живея както на мен ми харесва.“

— Господи! По-лошо е, отколкото си представих.

В настъпилата за кратко тишина, тя можеше да чуе дишането на сестра си. Като дете Лора страдаше от алергии и Алис си спомни как нощем я беше събуждало високото ѝ, задушаващо хъркане. Изведнъж ѝ се прииска да е пак в стаята си, в къщата на Блосъм Роуд, да бъде отново малкото момиче, притиснало възглавницата около ушите си.

— Какво мислиш, че трябва да направим — попита Лора смутено.

„Това е истина — помисли си Алис. — Това действително се случва.“

Стаята се завъртя пред очите ѝ като лентата за багаж на летището, пред която беше стояла преди няколко часа, часове, които сега ѝ приличаха на дни.

— Нека първо да говоря с Уес — чу се да казва съвсем разумно, като че ли това беше някакъв съвсем незначителен за решаване въпрос. — После ще ти се обадя, става ли?

Продължаваше да гледа, без да вижда телефонната слушалка в ръката си, когато чу, че плъзгащата се врата изтрака и се затвори. Вдигна поглед и видя, че Уес се приближава към нея. Спокойният поглед веднага се смени с обезпокоен и той се отпусна до нея на дивана, като я прегърна през раменете.

— Какво има? Гледаш така, като че ли някой е умрял.

— Беше сестра ми. Тя... — Думите не искаха да дойдат. Алис загриза края на нокътя си, желаейки да беше цигара. Отказа се от цигарите, когато започна да се среща с Уес, но изведнъж почувства, че е готова да даде всичко за една цигара. Най-после се обърна с лице към него.

— Майка ми има любовна връзка. Със сина ти.

Той я погледна поразен.

— Господи! Не може да бъде.

— Кой би повярвал?

Той поклати глава и изсвири леко.

— Признавам си, през ум не ми беше минало. Колко време продължава това?

— От сватбата.

— Любов от пръв поглед в истинския смисъл на думата.

— Не се шегувай!

— Не се шегувам.

Тя покри лицето си с ръце.

— Това е кошмар!

— Не бих използвал точно тази дума.

— Коя би използвал тогава?

Лицето на Уес се сбръчка в невесела усмивка.

— Нека да признаем, че не точно ние сме хората, които имат право да хвърлят камъни.

Алис го изгледа с широко отворени очи.

— Не е същото.

— Доста близко е.

— На нейната възраст — тя може да му бъде майка!

— А аз, миличка — той стисна раменете ѝ, — съм достатъчно възрастен, за да ти бъда баща.

— С нас е по-различно — продължи да настоява тя.

— Защото аз съм мъж? — Той не я провокираше. Ясно беше, че наистина искаше да знае какво мисли.

— Не мога да повярвам — произнесе тя, клатейки глава. — Не мога повярвам, че ти не си възмутен точно толкова, колкото съм аз!

— Заради теб единствено бих искал да е така. — Погледна я с нежност. — Но не мислиш ли, че ще бъде повече от лицемерие? Във всеки случай, сигурен съм, че и майка ти е имала своите съмнения по отношение на нас.

— Не каза нито дума.

— Не е ли уместно и ние да проявим същата любезност към нея.

Алис се отдръпна и се сви на другия край на дивана, откъдето го гледаше така, като че ли беше чужд човек, и то съвсем недостоеен за доверието ѝ.

— Това, което каза, звучи, като че ли ти всъщност одобряваш?

— Не съм казал такова нещо. Просто посочвам, че всяка монета има и обратна страна.

Ето ти го Уес — винаги логичен! Това беше едно от нещата, заради които го обичаше. А беше и нещо, което понякога я подлудяваше. Той протегна ръка към нея, като че ли я умоляваше за нещо.

— Алис, какво наистина има? Дали само това, че Иън е толкова по-млад от нея?

— Какво повече трябва да има?

Тя обви ръце около тялото си и се загледа в купчинката подпалки, подредени в огромната открита камина. Тук, горе, след залез-слънце можеше да стане доста студено дори и през юли. Помисли си, че тази нощ щеше да бъде точно такава. Температурата изглежда, беше се понижила поне с десет градуса.

— Имах предвид баща ти.

Думите му попаднаха на болното място. С нисък, треперещ глас, тя изказа мислите, които пъплека в главата ѝ като рояк новоизлюпени насекоми.

— Човек би помислил, че всички тези години, прекарани заедно, биха имали някакво значение. Човек би помислил, че дори само паметта му... — В гърлото ѝ се качи буца, която задуши думите.

— Изминаха вече две години — каза той.

— Какво значение има това? Ако наистина го е обичала... — обърна се тя към Уес, — нямаше да направи това. Да се подиграе с всичко, което е имало между тях, с мъж достатъчно млад, за да ѝ бъде... Това е неприлично!

— Не мислиш ли, че реагираш малко по-остро, отколкото трябва? — Уес говореше нежно. — Тя е човек, в последна сметка. Това, че спи с Иън, не означава, че не е обичала баща ти.

Алис чувстваше очите си раздразнени и подути, въпреки че не беше проляла и една сълза.

— Ти не разбираш. Той беше...

Затърси вярната дума, за да може да го опише. Светец? Не, всичко друго, но не и това. По-скоро като палаво момче от време на време. Когато трябваше да ги гледа с Лора, бяха като три деца, които палуват в отсъствие на майка си — вечеряха сладкиши и сладолед, докато хранителните, пълноценни вечери, приготвени и поставени, покрити с фолио, в хладилника от Сам, оставаха недокоснати; бой с възглавници; а имаше и един незабравим случай, когато играха хоккей

вътре в стаята и играта завърши с това, че любимата ваза на майка ѝ се разби на парчета.

Тя беше побесняла от яд тогава, но той успя да я очарова и да си върне благоразположението ѝ — както винаги.

Още един спомен изплува в съзнанието ѝ — баща ѝ я измъква в средата на стаята, за да танцуват на сребърната им сватба. „Да си спомним ли миналото?“, беше казал той и ѝ бе намигнал, напомняйки ѝ за времето, когато беше малка и се качваше върху обувките му по чорапи. Тази вечер, полюшквайки се в ръцете на баща си, тя се бе почувствувала по същия начин, както някога, когато качена върху обувките му, се бе плъзгала с него под звуците на „Тенеси валс“. Като че ли нищо лошо не може да ѝ се случи, докато той я държи.

— Той понякога, когато не можеше да заспи, ме будеше посред нощ, — продължи тя. — Това беше нашето специално време, само той и аз. Приготвяше какао и заедно гледахме стари филми по телевизията. — Тя обърна лице към Уес. — Как можа тя да му причини това? Как можа!

Не ѝ беше необходимо Уес да ѝ напомня, че него вече го нямаше — тя знаеше това, усещаше го поради огромната дупка в сърцето си, през която като че ли духаше студен вятър.

— Това за теб ли се отнася или за майка ти?

Тя се изправи, почувствувала се изведнъж прекалено изморена, за да спори.

— Така няма да стигнем доникъде.

Уес и първата му жена са били пред раздяла, когато тя се разболяла. Как би могъл той да разбере какво е представлявал брачният живот на родителите ѝ?

Тя погледна, като че ли го виждаше за първи път. Бузите на Уес бяха зачервени от вятъра и слънцето, а мускулестата му ръка беше потъмняла до цвета на кожения диван, върху който беше я поставил. Имаше изражение на човек, гледащ отстрани със съчувствие. Защо да можеше да види колко ужасно беше това?

Той стана, отиде при нея и започна да разтрива ръцете ѝ, като че ли искаше да ги стопли.

— Какво ще кажеш да поплуваме? Ще отклони вниманието ти от всичко това.

Тя се отдръпна, като скръсти ръце на гърдите си.

— Не ми се иска вече.

Уес наклони леко глава и я загледа така, както се гледа капризно дете. Улови се, че си спомня неприятната история в „Риц Карлтън“ в Капалуа. Беше направила резервацията на моминското си име и имаша неприятности при настаняването. Преди да може да поправи грешката, Уес се изстъпи пред нея и избумтя на администратора: „Моля, извикайте шефа.“

Тогава всъщност това не я подразни, но от този спомен потръпна. Защо не я беше оставил тя да оправи нещата? „Защото не му е за първи път“, нашепна ѝ в отговор един тих глас.

Алис вдървено се отправи към мястото, където стоеше куфарът ѝ, паркиран до този на Уес, като голямо послушно куче. С цялото достойнство, която успя да събере, тя го грабна за каишката и започна да го влачи по коридора. Беше изминала не повече от половината път, когато той пристъпи към нея, вдигна го с лекота и го внесе в спалнята, след което се върна за останалата част от багажа.

Малко по-късно той дойде със собствения си куфар, който тръсна върху леглото.

— Искаш да се разопаковаме. Добре, ще се разопаковаме тогава — каза той весело.

Почувства, че започна да се размразява.

— Не забравяй и подаръците.

— Тях ще ги отворим после.

— Да се надяваме, че в този куп няма още една кафеварка за еспreso.

— Ако има, ще ни станат три, нали така?

Отвори ципа на куфара и се обърна с усмивка към нея. В мъжката някога спалня, която тя беше предекорирала в убито жълто и кремаво, той продължи да стърчи като удивителна.

Тя кимна.

— Изглежда, че това е сватбеният подарък на деня.

— По мое време бяха самотвещи съдове. — Той трепна заради несъзнателното споменаване на първия си брак. — Извинявай, миличка.

Но това само ѝ напомни колко внимателен обикновено бе той. Почувства, че още повече се размеква.

— Какво точно е самото съд? Не съм сигурна дори дали имам представа какво се прави с него.

Уес хвърли куп дрехи за пране на пода и отиде при нея. Прегърна я и каза тихо:

— Много е просто. Само драсваш една клечка кибрит.

Тя се отдръпна престорено смръщена.

— Надявам се, че не смяташ по този начин да ме стопиш. И не мисли, че се шегувам.

Той се разсмя с нисък, плътен смях, който отекваше в гърдите му като удар на барабан.

— Все още не е късно за плуване — каза той. — От друга страна пък, тази част винаги можем да я прескочим.

Той потърка лице в шията ѝ. Преди да стане близка с Уес, винаги си бе представяла, че брадите са остри, но неговата беше мека и лъскава. Миришеше леко на лосион за слънце — нейния — миризмата беше останала, след като се бяха любили тази сутрин. Уес никога не използваше такива неща. Шегуваше се, че щом като два периода служба във Виетнам не са му видели сметката, значи ще може да преживее някоя и друга озонова дупка.

Тя обаче продължи да се държи студено.

— Това съвсем не е някаква дреболия, която ще отмине от само себе си. Аз към сериозно разтревожена.

— Нека да те успокоя.

Той пхна ръцете си под фланелката ѝ, като галеше гърба ѝ с бавни кръгообразни движения, докато тя най-после започна да се отпуска.

Алис почувства, че няма сили да се съпротивлява. Как можеш да удържиш на мъж, чието докосване ти действа като искра, паднала върху сухи листа? Тя вдигна покорно ръце над главата си, докато той я събличаше. Беше без сутиен. Уес не обичаше сутиените, а и гърдите ѝ бяха достатъчно малки, за да може да мине без сутиен. Простена тихо, когато той прокара палците си върху зърната на гърдите ѝ.

Пред очите ѝ се появи картина — топлият прибой припляска в пръстите на краката им, а обсипаното със звезди небе над тях бавно се върти, като фойерверк, докато те се любят на морския бряг в Уайлуа. Затвори очи и остави познатите усещания да я завладеят. Устата на Уес се движеше по вдлъбнатината между гърдите ѝ. Меката четка на

брадата му галеше кожата ѝ. Ръцете му бяха едновременно и груби, и нежни.

Алис се изви на дъга към него и чу, че той изпъшка в отговор. После плъзна ръка под полата ѝ.

— Влажна си.

Свали бикините ѝ до коленете и пхна пръст вътре в нея.

— Господи. Искам те вече цял ден. — Гласът му беше нисък и дрезгав. — На самолета. Докато карахме към къщи. Само за това мислех.

Алис разтвори бедра, като се търкаше в меката част на дланта му. Тръпки на удоволствие минаваха през нея. Почувства, че и последното най-малко зрънце на съпротива се стопява. О, боже. Още една минута така и ще свърши...

Уес отдръпна ръката си, хвана я през кръста и леко я положи върху килима. На втората им среща, след като бяха изпили доста на брой картините в „Спаго“, когато я попита какво би очаквала от една интимна връзка, тя, пийнала, се пошегува: „Дупки от изгоряло по килима.“ Всеки друг мъж би я погледнал осъдително, Уес просто вдигна чашата си към нея и отговори: „Мила госпожице, не мога да ви обещавам луната, но спокойно мога да ви обещавам това.“

Тя разкопча колана и смъкна панталоните му надолу по хълбоците, луда от желание. Той беше точно толкова нетърпелив. Усети, че токата на колана му притиска коляното ѝ от вътрешната страна, докато той проникваше в нея със силен тласък. Изведнъж изпита някакво лудо чувство на удивление. Идеалният любовник и той беше само неин! Мили боже, по-хубаво от това не можеше да бъде.

Уес не бързаше. Той знаеше кога да спре... и как да се движи, за да ѝ достави най-голямо удоволствие. Едва когато тя свърши няколко пъти, като се изненада сама на себе си — тази сутрин не ѝ ли беше стигнало? — той се отдръпна и я погледна.

— Трябва ли да използвам нещо?

Уес винаги държеше презервативи под ръка в случай на нужда.

Алис изпита познатото чувство на... съжаление. Не, още не.

— Сложила съм си диафрагмата — измърка тя. Това му беше достатъчно. След миг се изпъна назад и нададе вик. Тя почувства пулсиращата топлина на семето му и внезапно ѝ се прииска... прииска... Какво ѝ се прииска?

Той се отпусна на килима, смеейки се беззвучно.

— Ти никога не преставаш да ме учудваш.

— Във всички случай е по-хубаво от разопаковането на подаръци. — Тя се обърна на една страна, като постави глава на лакътя си. — Освен, разбира се, ако не планираш да замениш една от кафеварките за еспreso с нещо по-рисково.

Той хвърли многозначителен поглед върху топката смачкано бельо в краката ѝ.

— Внимавай — изръмжа. — Такива приказки могат да те вкарат в беля.

Уес, тя знаеше това добре, беше напълно в състояние да повтори изпълнението. Той беше единственият мъж от тези, с които беше имала нещо общо, който можеше да се мери с нейния сексуален апетит, хапка срещу хапка. В моменти като този ѝ беше лесно да забрави, че бе толкова по-възрастен от нея, че имаше голям син, който по някаква случайност спи с майка ѝ.

Алис се изправи рязко и обгърна коленете си с ръце.

— Става късно.

— Защо не стопля нещо от хладилника, докато ти свършиш с разопаковането? — предложи той.

— Няма да е лошо.

Икономката им, Роза, сигурно беше заредила хладилника в тяхно отсъствие.

Алис разопакова багажа, докато той взимаше душ, изчака да чуе как трака из кухнята и си свирка с уста така безгрижно, сякаш нямаше никакви проблеми и се стовари върху леглото.

Загледа втренчено в тавана, по-нещастна, отколкото някога си беше представяла, че може да бъде. Изведнъж всички предсватбени страхове, които я бяха предупреждавали, че може да очаква — и каквито тя въобще не беше изпитала, — се стовариха върху нея като лавина.

Начинът, по който Уес реагира на новината за нейната майка беше изненада... дори съчувствие. Но не беше разбрал какво чувства тя. Той не знаеше какво значи да изгубиш баща. Ако Уес се беше метнал на баща си, щеше да бъде в състояние да я изтощава даже и когато мине осемдесетте. А имаше и друго, много повече, което не

можеха да споделят. Като започнем с факта, че той беше имал дете, а тя...

„Това е наше общо решение — каза си тя твърдо. — Никой не ме спира да имам деца, ако поискам.“

Прогони мисълта от съзнанието си и се концентрира върху проблема, който сега стоеше пред нея. Уес нямаше да ѝ бъде особено полезен — очевидно беше, че той няма намерение да говори със сина си. Значи оставаше тя да се опита да налее малко разум в главата на Сам. Първото нещо утре сутрин ще бъде да отиде при нея.

Алис се изправи и погледна купа дрехи до леглото. Разбирането на Уес за разопаковане беше да остави Роза да събере дрехите му за пране, хвърлени на пода, макар че знаеше много добре, че Алис няма да издържи да ги гледа в този вид, докато Роза дойде.

Тя изпъшка и се отпусна отново върху леглото. От кухнята се чу слабо тракане на чинии и звукът на отваряне и затваряне на хладилника. Как може да се сърди на мъж, който след осемчасов полет весело се захваща да приготи вечеря? Може би проблемът беше не Уес, а тя. Може би нещо с нея не беше наред, нещо по-дълбоко и сериозно.

Дългият изморителен ден и перспективата, че следващият ще бъде още по-дълъг, направо я повалиха и мигновено заспа.

На другата сутрин Алис взе душ и се облече, преди Уес дори да беше станал. Закуската ѝ се състоеше от препечена филия с масло и чаша кафе без мляко, достатъчно силно да зареди и изтощена батерия. После изхвърча през вратата, като остави мъжа си да прерови събраната през изминалите три седмици поща. Не беше изминала и сто метра, когато извади мобилния си телефон от чантата и набра номера на Лора.

— Аз съм. На път съм към теб.

Гюрукът на колата ѝ, порше „Карера“, подарък от Уес, беше свален и тя трябваше да повиши глас, за да може Лора да я чуе.

— Ще направя още кафе. — Лора звучеше всичко друго, но не и мрачно. Алис чу шум от течаща вода и слабото гъргорене на стари тръби. — Закусвала ли си?

— Не идвам, за да ям.

— Да видим дали ще позная? Тръгнала си при мама.

— Не аз. Ние двете.

— Не ме брой в групата. — Сестра ѝ изпъшка. — Потънала съм до уши в... да не започвам да ти казвам в какво.

— Ей, я си спомни, ти ми се обади, нали?

Лора въздъхна.

— Знам, но размислих — всъщност по-голяма част от нощта не съм спала и всъщност — не съм сигурна, че имаме право да нареждаме на мама как да живее живота си.

— Ние нищо не ѝ нареждаме — отсече Алис. — Просто ще ѝ напомним на какъв риск се излага.

Последва пауза. Можеше да чуе смесица от гласове в далечината, единият от тях — плътен и мъжествен — това трябва да беше Хектор, а другият мек и любезен.

— Сигурна съм, че мама вече е премислила това. За нея в никакъв случай не може да се каже, че е импулсивна — каза Лора.

— Не беше. В случая това е в минало време.

— Добре. Ами ако тя не иска да изслуша това, което имаме да ѝ казваме? Тогава, какво?

— Дължи го на татко.

— Какво общо има татко с това?

— Как ще изглежда — Алис продължи да говори, като че ли не беше я чула — мама да хвърчи нагоре-надолу с любовника си по всички онези места, където тя и татко... — Захапа долната си устна, защото се изплаши, че може да се разплаче.

— О, Ал! Отвратително се чувствам. Не трябваше да вдигам такъв шум. — Лора отново се самобичуваше. Защо тя винаги мислеше, че всичко е нейна грешка? — Виж, всичко може да свърши след някоя и друга седмица.

Последва вълна от шум и гласът на Лора потъна някъде.

— Добре, ще говорим, когато дойда при теб! — изкрещя Алис. Натисна бутона и изключи телефона.

Небето над нея беше безоблачно, полъхът на топлия вятър и напомни Капалуа с бриза, ухаещ на франджипани, със залези с цвета на мимоза... и чувството за сигурност, което изпитваше по отношение на Уес. Ръцете ѝ стиснаха кормилото още по-здраво. Не придаваше ли тя прекалено голямо значение на всичко това? В света на телевизията хората непрекъснато имаха любовни афери. По-възрастни мъже с по-млади жени; по-възрастни жени с по-млади мъже. На никого и окото

му не мигна, когато Лейни Бачълър, вдовицата на магната от Си Би Ес, Марвин Бачълър, която си признаваше, че е на шестдесет години — което означаваше, че е по-стара, — се появи на миналогодишното раздаване на наградите „Еми“, хванала под ръка мъж, който беше достатъчно млад да ѝ бъде внук.

Но тук не беше Лос Анджелис и майка ѝ нямаше да бъде нищо друго, а най-обикновен обект на клюкарски одумки. О! И как щяха да я одумват!

„Горкичката, на кой да му мине през ум, че толкова е закъсала.“

„Ясно е каква е работата. За какво друго ще ѝ е мъж, достатъчно млад, за да ѝ бъде син?“ „Мартин ще се обърне в гроба си.“ Алис направи завои при „Гроув“, където порутена сграда от дясната ѝ страна прекъсна мислите ѝ — това беше старото градско училище с една класна стая, в което бяха учили и прадыдо ѝ и дядо ѝ. Прозорците му бяха заковани с дъски, боята му се лющеше на спираловидни ивици. Около заключената му врата се бе събрала купчина боклук. По нейно време това беше място за срещи на гимназистите. Нейният приятел, Биф Холоуей, спираше ето там, под онзи дъб, където се целуваха, докато устата ѝ се разранеше. Но място беше забележително и с нещо друго: през петдесетте години тук беше снимана една сцена от „Чужденец в рая“, за който тук говореха като за Филмът.

Най-любимата от историите, които ѝ разказваше баба ѝ, беше случаят, когато тя решила да се вмъкне на мястото на снимките една неделя, когато останалата част от семейството била на църква. Най-голямата ѝ изненада била — казваше тя, — че звездите, които на екрана ѝ изглеждали три метра високи, всъщност били ниски — почти джуджета. Не било и като да гледаш пиеса. Следвали кадър след кадър, като една възпълна жена, облечена в жилетка, притичвала между кадрите с четка и лак за коса в ръка. Нищо особено бляскаво, съвсем нищо, въпреки че очите на баба ѝ се замъгляваха, когато говореше за режисьора, Ханк Монтгомъри. „Най-красивият мъж, който някога съм виждала — въздишаше тя. — О, какъв женкар беше!“ Това беше първият поглед — макар и бегъл — зад плюшената завеса и съблазънта на шоубизнеса, която не я беше напуснала оттогава.

Когато пристигна, завари къщата на сестра си пълна с оживление, в кухнята — камара ботуши, жакети, метнати по гърбовете на столовете, кучета и котки с носове, пъхнати в купички с храна,

наредени на пода по дължината на стената. До масата седеше Хектор, наведен над чинията си, а Мод миеше съдове на умивалника. Лора стоеше права, подпряна на плота, в едната ръка с чаша кафе, а в другата с някаква готварска рецепта.

— Не мога да си спомня дали в банановата торта на баба се слагаше една чаша брашно или две. Тази част на рецептата е размазана. — Тя погледна рецептата. — Дали пък не трябва да започна да нося очила.

— Не ме питай. Нямам представа. — Алис кимна за поздрав към Хектор. — Ей, Хек! Липсваше ми на сватбата.

Опита се да не прозвучи много обидена. Не беше нещо лично, знаеше това. Откакто помнеше Хектор, той си беше все такъв: истински самотник. С едно изключение — винаги се хранеше със семейството. Майка ѝ беше настояла на това, а и той още от самото начало не беше оказал особена съпротива. Едва много години по-късно, когато някои от братята и сестрите му също се преселиха на север, тя разбра колко трябва да му е било мъчно за това, че се е наложило да напусне семейството си. Доказателство за това беше и фактът, че Хектор помнеше рождените дни на всеки един от своите двадесет и двама племенници и племеннички, даже и на тези, които никога не беше виждал. Стаята му зад конюшната беше галерия от семейни снимки, забодени с карфици.

Той ѝ хвърли обезоръжаваща усмивка, показвайки зъб с отчупен край, това беше се случило някога, в началото, през по-буйните му години.

— Сестра ти всичко ми разказа. — В гласа му нямаше и намек за извинение. — А аз? Чакам да разгледам снимките.

— Такава хубава сватба. — Мод се обърна от умивалника, като се усмихваше на Алис и бършеше сапунените си ръце в кухненската си престилка. — И каква хубава булка.

— Ти самата беше красавицата на бала. — Алис си спомни необикновения, но много модерен тоалет на Мод. — И Мод, благодаря за... тъъ... — Какво ли пък им беше подарила? — ... кутията за писма. Голяма работа ще ни свърши.

Възрастната жена се засмя.

— Всъщност, мила, това е кутия за препечени филийки.

Алис се смути от грешката си. От друга страна, кой в днешно време, от тази страна на Атлантическия океан ще вземе да подари на някого посребрена кутия за препечени филийки.

— Тъй като ние закусваме набързо — каза тя весело, — повече работа ще ни свърши, ако я използваме за писма.

— Ето защо е толкова слаба — закачи я Лора без злоба. Тя пхна рецептата обратно в кутията с въздишка. — Отказвам се. Ще направя друга торта.

— По какъв случай? — попита Алис.

— За Финч — каза тя. — Има рожден ден. Можеш ли да си представиш, никога досега не е имала торта за рождения си ден, дори не и купена от магазина. Що за родители... — Тропането на ботуши в антрето я накара да млъкне.

Пърл и Роки се втурнаха към врата с развълнуван лай. Беше момичето.

— Почистих яслите, както искаше и... — Тя забеляза Алис и рязко спря. — Здравсти. — Очите ѝ зад мрежата на вратата блестяха с тъмен пламък.

После с решителен жест тя бутна вратата и влезе.

Алис едва я позна. Само за три седмици беше се закръглила. Облечена в стари джинси и чиста бяла фланелка, с вързана отзад на опашка коса, тя приличаше на всички други тийнейджърки.

— Честит рожден ден, Финч — каза Алис с най-обикновен тон. — Мисля, че ще решиш да отпразнуваш рождения си ден с нещо малко по-вълнуващо от чистене на яслите.

Бузите на момичето се зачервиха и тя сведе поглед.

— Мислех да излезем да пояздим малко по-късно — намеси се Лора бързо. — Докато не види гледката от върха на хълма, човек нищо не е видял.

Финч сви рамене.

— Добре, както кажеш.

— Маковете сега цъфтят. Не можеш да си представиш колко са красиви.

Тя се обърна весело към Алис, като че ли не беше забелязала как Финч се бе свила в себе си.

— Уча Финч да язди. Почакай само да я видиш — тя е роден ездач.

Част от напрежението в раменете на момичето изчезна. То хвърли към Лора поглед, който като че ли казваше: „Знам, че имаш добри намерения, но не съм готова все още да общувам.“

— По-добре да отида да взема душ — промърмори тя, докато минаваше край тях.

Алис почака да се чуе шумът на затварящата се врата надолу по коридора.

— Нищо ли не се чу за родителите й?

— Нищо. — Мод въздъхна, като намести паднал кичур коса в кока си. Като че ли беше леля Ем, която се тревожеше за Дороти от „Магьосникът от Оз“. — Горкото дете. Като си помисли човек през какво ли е минало...

— Засега не я притискам. — Лора заговори с необичайна за нея твърдост. — Тя сама ще заговори, когато се почувства готова за това. Междувременно, може да остане тук, до когато иска.

Алис се питаше дали сестра й не прекалява.

— Не оставяй нещата да се проточват прекалено дълго. Тя има дом... някъде. Сигурна съм, че родителите й биха искали да знаят къде се намира.

Хектор стана и занесе чинията си на умивалника.

— Извинете ме, дами, но аз имам работа за вършене. Резкостта на тона му говореше по-ясно от думи — все едно беше казал на Алис да си гледа работата.

Опита се да не се чувства обидена. Хектор, макар и с любезно и приятелско държание към всички тях, винаги беше бил най-близък с Лора — може би, защото смяташе, че тя има нужда от някой, който да я закриля. Между тях имаше някаква странна взаимност. Даже и сега. Алис не можеше да не забележи как сестра й проследи с поглед Хектор до антрето, където той свали шапката си от един ръждив пирон и я отупа в бедрото си. В продължение на няколко дълги секунди, докато той отиваше към двора, очите на Лора продължаваха да гледат прашинките, които плуваха мързеливо в снопа слънчева светлина на мястото, където той беше стоял.

„Тя е влюбена в него“, помисли си Алис. Спомни си някогашната слабост на Лора към него, която само слепец не би забелязал. Хектор не беше сляп, просто дискретен. Лора беше само тийнейджърка, в края на краищата, макар и той да не беше кой знае колко по-възрастен.

После се появи Питър. Зачуди се дали сега Хектор ще бъде все така сдържан.

Вестникът, които лежеше на масата, отклони вниманието на Алис. В очите ѝ се наби заглавие:

„САМОЛИЧНОСТТА НА УБИТИЯ ОСТАВА НЕИЗВЕСТНА.“

Прегледа статията. Нещо за някакъв човек, не местен жител, открит убит, прободен с нож на хълмовете над Хорс Крийк. Колко ужасно. Последното убийство, което си спомняше, беше когато онова старо псе, пияницата, Ансън Гръндиг, преби до смърт нещастната си жена, но това беше станало преди осем или девет години. Карсън Спрингс в никакъв случай не беше място, което влизаше често в криминалните хроники.

— Какво знаеш за този случай? — попита тя.

— Станало е миналия петък — каза Лора. — Няма още заподозрени, доколкото знам. Полицията продължава да търси.

— Нощем не мога да заспя само като си помисля за това. — Мекото, напомнящо възглавничка лице на Мод, изглеждаше като че ли се смачква от само себе си. — Някакъв непознат свободно да убива невинни хора.

— Може да не е непознат — каза Алис.

Мод видимо пребледня.

Лора хвърли предупредителен поглед към Алис.

— Ти нямаше ли ходиш някъде?

Алис погледна часовника си.

— Права си. Трябва да вървим.

Видът на Лора подсказваше, че се готви да протестира, но след това въздъхна и разбърка с ръка и без това разрошената си коса.

— Добре, добре. Дай ми само една минутка да метна някоя дрешка на гърба си. — Тя погледна смачканите си шорти и фланелка, като че ли едва сега забеляза как е облечена. — Господи, какво ли щеше да прави мама, ако не бяхме ние да ѝ оправим живота, нали?

В колата, докато пътуваха на изток по Олд Соренто Роуд покрай къщи, много напомнящи къщата на Лора — повечето тях с конюшни и задължителното ремарке за превозване на коне отпред — Алис внезапно си помисли, че всъщност не знае колко сериозно е случилото се. Какво, ако беше нещо повече от сексуална връзка? Ами, ако наистина се бяха влюбили? Не можеше да си представи, че майка ще отиде да живее при Иън. Тогава оставаше само една възможност: Иън да дойде да живее в Исла Верде.

„Той ще спи в тяхното легло. Ще сяда на масата на мястото на татко...“

Алис почувства, че започва да ѝ се гади.

Наближиха Соренто Крийк и пътят започна да се спуска надолу. Изтрополиха край ограда, спираща добитъка да излезе на пътя, край слънчеви пасища със самотни дъбове, разхвърляни тук-там по тях, по които мирно пасяха крави. Отвъд хълма се виждаха покритите с лози стени на „Крайпътната мадона“.

Алис си спомни един случай, когато тя и сестра ѝ се бяха промъкнали в манастира. Тя беше на десет, а Лора на дванадесет години. Единственото, което знаеха за уединения живот на монахините, беше онова, което им беше казала приятелката на майка им Джери. Но това, което видяха зад тези забранени стени, нямаше нищо общо с очакванията им: разкошната градина със странни сгради, като илюстрации от книга с приказки, параклисът, от които се чуваха нежни гласове като хор от ангели. Беше малко след разсъмване — бяха се измъкнали, докато родителите им все още спяха и бяха изминали на велосипедите си три километра почти на тъмно — и бяха страшно гладни. Алис протегна ръка да откъсне портокал от едно дърво, когато екна глас:

— Не пипай!

Висока монахиня със строго лице пристъпи напред изпод сянката на параклиса. В едната си ръка държеше молитвеник, а в другата — броеница. От нея под лъчите на изгряващото слънце върху земята се проточваше дълга сянка.

— Ние... ние само гледаме — успя да изписука Алис.

— Къде са родителите ви?

— Те не знаят, че сме тук. — Побледняла от страх, Лора застана пред Алис, като че ли искаше да я защити.

— Разбирам. — Видът на високата монахиня сякаш подсказваше, че тя се чуди какво наказание да им наложи. — Елате с мен. — Тя се обърна и пое надолу по пътеката.

Нямаха друг избор, освен да я последват, и те тръгнаха разтреперани след нея надолу по виещата се пътека, а после по няколко стъпала нагоре. След известно време, което им се бе сторило цяла вечност, достигнаха сграда с кръст, издялан в каменната арка над солидна дървена врата със статуя на Дева Мария пред нея.

Вътре беше хладно и тъмно и миришеше на църква. Продължиха напред по дълги коридори, върху излъсканите с восък плочки на пода, на които отраженията им се появяваха и изчезваха като призраци, докато достигнаха голяма, изпълнена със светлина кухня с открити греди на тавана. По дължината на едната стена имаше голяма маса. Монахинята ги накара да седнат и им сипа по една купичка овесена каша от тенджерата върху печката.

— Аз към Майка Игнасия — каза тя доста любезно. Постави пред тях мед и мляко. Тогава Алис видя, че беше стара — по-стара от родителите ѝ — лицето ѝ беше набраздено от бръчки, а и сините ѝ очи гледаха, сгъшени в гнезда от бръчки. — Когато закусите, ще ви заведеа вкъщи.

Алис ѝ хвърли объркан поглед.

— Как?

Доколкото тя знаеше монахините не караха коли. Майка Игнасия сви вежди учудено, после бръчките по челото ѝ се изгладиха.

— О, както обикновено. На крилете на ангели.

На Алис ѝ се прииска сега да бяха на ангелски криле. Защото имаше неприятното чувство, че — колкото и полезна да се окаже тяхната мисия за майка ѝ — тя съвсем не беше мисия на милосърдие. Сякаш чу отново думите на Уес: „И майка ти е човек.“

Но как можеше тя да остане безучастна, когато майка ѝ осквернява паметта на баща ѝ? Петното щеше да остане и дълго след като Иън излезе от живота ѝ. Алис се намръщи и натисна малко по-силно педала за газта.

Завиха на юг към Чумаш, където пасищата отстъпиха място на горички от цитрусови плодове и авокадо. През дървета Алис забеляза порутена фермерска къща — старата къща на Трусдейл. Откакто преди повече от пет години жената на Дик Трусдейл беше умряла, никой те

беше го виждал. Носеха се слухове, че бил на легло, превърнал се бил почти в инвалид.

Само след няколко минути вече спираха пред къщата на майка ѝ — къщата, за която Алис винаги щеше да мисли като за къща на баба ѝ и дядо ѝ. Когато излезе от колата, я посрещна познат звук — бръскането на метлата на Лупе. Алис забеляза възрастната икономка на майка си през решетката от ковано желязо на градинските порти: суха, слаба като въже жена, която атакуваше плочите така, като че ли убиваше змия.

— Лупе! За бога, влез вътре, не стой вън на тази горещина — извика един отчаян глас отвътре.

Алис и Лора се спогледаха. Откакто се помнеха, майка им непрекъснато молеше Лупе да понамали темпото. Нищо не се беше променило. Кое то, предвид задачата им, не беше кой знае какво успокоение. Лора се поспря на вратата.

— Смяташ ли, че трябва да правим това?

— Нямаме избор — каза Алис.

— Помниш ли всички онези притеснителни разговори за птичките и пчелите? — Сестра ѝ изпъшка. — Кой би могъл да помисли, че ще трябва водим такъв разговор с майка си?

Те продължиха нагоре по пътеката, минаха под перголата, покрита с пламтящите цветове на виещите се върху нея храсти — хладен тунел след пътуването в жегата. Звънче леко прозвъняваше от полъха на вятъра под упорития акомпанимент на бръскането на метлата на Лупе.

Крайно съсредоточена в работата си, отначало тя не ги видя. Листата, паднали от растящите в сандъчета цитрусови дръвчета, бяха сметени на спретнати купчинки. На края на езерото с лилиите бе оставена лопатка препълнена с опадали цветове на буганвила. После тя погледна нагоре и доволна усмивка светна на набръчканото ѝ кафяво лице.

— А, моите момичета! Не ми казаха, че ще идвате.

— Беше случайно решение. — Лора погледна разтревожено Алис.

Лупе подпря метлата на една колона и се отправи към тях, за да ги прегърне.

Тя игриво ошипа Алис за дупето.

— Животът на женена жена добре ти се отразява. Сложила си някое килце. — Кафявите ѝ очи заискриха. — А може да има и бебе на път.

Бузите на Алис пламнаха. „По-добре свикни. Ще има да чуваш това поне още десет-петнайсет години.“ Но нещо я спираше да обясни как точно стоят нещата. Лупе не влизаше в сметката, но как би приело това собственото ѝ семейство? Нещастната ѝ сестра, който въобще не можеше да има деца, и майка ѝ, която ще бъде безкрайно огорчена, като разбере, че няма да има внуци.

— По-скоро някоя и друга пина колада в повече. — Алис се насили да пусне слаб смях.

— Лупе! — извика отново Сам.

Старата жена въздъхна, като че ли искаше да каже: „Ето, виждате ли какво трябва да понасям?“ Като клатеше глава и мърмореше нещо на испански под носа си, тя взе отново метлата и продължи да мете.

Както бяха правили много пъти, когато бяха деца, сестрите се хванаха за ръце мълчаливо и пристъпиха в преддверието на нивото на земята и минаха през вратата. Къщата почти не беше се променила от времето на баба им и дядо им. По пода, покрит с теракотени плочки, бяха разхвърляни поизтрити индиански черги навахо, а в слънчевата всекидневна дъбовите мебели в строг стил изпъкваха като релеф в контрастен цвят на фона на белите стени. Единствената съществена разлика беше, че мрачните стари картини, принадлежали на предишна ера, бяха заменени с ярки мексикански фолклорни предмети.

Сам вероятно ги беше чула, защото веднага се появи с израз на приятна изненада.

— Алис? Кога се върнахте? Трябваше да ми се обадите, да ме предупредите, че ще дойдете.

Алис я гледаше и не можеше да повярва на очите си. Това майка им ли беше? Червеникавокестенявата коса на Сам беше дръпната назад и вързана на опашка, а на ушите ѝ се виждаха чифт потрепващи обици от сребро и тюркоаз. Дори дрехите, които носеше, бяха нови — ярко синьо-зелено копринено горнище и хармониращ с него панталон, който се огъваше на вълни върху стройната ѝ фигура.

Стомахът на Алис се сви. „Жената изглежда така само когато е влюбена.“ Ясно беше, че вече нямаха избор.

Тя целуна майка си по бузата и долови лек парфюм с аромата на жасмин — парфюм, който не можеше да си спомни Сам някога да е използвала.

— Извинявай — каза тя. — Пристигнахме едва снощи.

— Няма значение. Добре е, че дойдохте. — Сам се усмихна и направи крачка назад, за да я разгледа. — Господи, не мисля, че някога си почернявала толкова много. В Мауи така великолепно ли е, както всички го превъзнасят?

— Валя само веднъж. — Алис бързаше да свърши с тази тема. — Получи ли картичката?

— Вчера. — Сам опипа с пръсти красивия сребърен медальон, който висеше на лентичка около врата ѝ. Подарък от Иън? — Не мога да повярвам, че са минали цели три седмици. Имам чувството, че замина вчера.

— А на мен ми се струва, че е минал цял век. — „В повече от едно отношение“, помисли си Алис.

— Не е необходимо да го изтъкваш — смъмри я Лора добродушно. — Аз не съм ходила никъде от онзи панаир за бижута в Санта Фе миналото лято. — Тя се отпусна върху дивана с уморена усмивка.

— От месеци я карам да си вземе почивка — каза Сам на Алис. — Все разправя, че е много заета.

„Не и на половина заета в сравнение с теб“, помисли Алис.

Тя си пое дълбоко въздух:

— Мамо...

Лора я изпревари, като избъбри:

— Тя знае за Иън.

Сам замръзна мълчаливо на мястото си. Очите ѝ искряха от чувство, което Алис не можеше да отгатне. Но когато заговори, гласът ѝ беше твърд и спокоен.

— Предполагам, че рано или късно щеше да разбереш.

Алис не можеше да издържи нито секунда повече.

— Не мога да повярвам това, което чух! Мамо, кажи ми, моля ти се, че няма такова нещо!

Отново проблесна израза на същото чувство, после Сам въздъхна:

— Предполагам, че ти дължа някакво обяснение. Е, добре. — Тя изчака Алис да седне на дивана до Лора. — Не беше нещо, което, който и да е от нас двамата беше предварително намислил да стане. Но просто — така се случи. Иън е първия мъж от... — Тя млъкна за момент и продължи: — Приятно ни е да бъдем заедно. Той ме кара да се смея. — Тя сви рамене. — Това е горе-долу всичко.

— Спиш ли с него? — При нормални обстоятелства Алис не би си и представила, че може да говори така грубо с майка си.

Сам видимо се стегна, очите ѝ придобиха студен сив оттенък. С точно толкова студен глас тя отвърна:

— Не смятам за нужно да удостоя този въпрос с какъвто и да било отговор.

Алис не можеше да повярва. Как може майка да се държи така, като че ли нищо особено не е станало?

— Говорим за сина на моя съпруг! — извика тя. — Това е ненормално. Това е... това е просто неприлично.

— Не по-неприлично от това човек да се ожени за мъж два пъти по-стар, като теб.

Бузите на Алис пламнаха.

— Ако мислиш, че тези две неща могат да се сравняват...

— Мама тук е права — намеси се Лора.

Алис се обърна и я изгледа.

— Ти на чия страна си?

— На ничия — повдигна брадичка Лора. — Искам само да кажа, че, ако човек живее в стъклена къща, не трябва да хвърля камъни.

— Е, добре — каза Алис. — Може наистина да е лицемерие. Но не аз създавам правилата в обществото. Хората няма да приемат тази връзка така толерантно, както отношенията между мен и Уес. — Тя погледна умолително към майка си, която стоеше, облечена в синьо-зеления си костюм, като стрък трева упорито стърчащ в цепнатината на паваж. — Това ли искаш? Всички да шушукат зад гърба ти? Да бъдеш предмет на подигравки?

На бузите на майка ѝ се появиха две червени петна.

— Ако това стане — каза тя спокойно, — мисля, че то ще говори лошо по-скоро за хората от този град, отколкото за мен.

Алис се разтрепери. В някакъв далечен ъгъл на мозъка си осъзна, че вероятно е в лека истерия, но изглежда, че не можеше да се спре.

Беше като влак, който с шум хвърчи надолу по релсите към крайната си спирка.

— Не мога да повярвам, че постъпваш така с татко — каза тя.

Лицето на майка ѝ побледня. Бавно, тя отиде до кушетката до камината и се отпусна върху нея, след което много внимателно с премерен глас каза:

— Това въобще не засяга баща ти.

— Много даже го засяга! — Алис, треперееща, скочи на крака. — Това е като шамар в лицето му!

— Баща ти е мъртъв, но в случай, че не си забелязала, аз не съм.

Сам стана, отправи се към прозореца и остана там, загледана с невиждащ поглед в градината.

Настъпи неловка тишина, която Лора прекъсна, като каза с нещастен глас:

— Не трябваше да си отварям голямата уста.

Сам се обърна и ѝ хвърли строг, но нелишен от обич поглед.

— Права си. Не трябваше. Не, че — добави тя с лека усмивчица, — леля ти Одри нямаше в края на краищата да надуши каква е работата. За такива неща тя като че ли има шесто чувство.

— Означава ли това, че възнамеряваш да продължиш да се срещаш с него? — попита Алис с ужас.

— Засега, да — отговори Сам с равен глас. — Какво ще стане по-нататък — не знам.

— Значи, какво мислим ние няма никакво значение?

Изразът на Сам се смекчи.

— Разбира се, че има. Дъщери сте ми. Но не ми е необходимо да ви искам разрешение — добави тя твърдо.

На Алис ѝ се зави свят.

— Разбирам, че Том вече е извън картинката. — Леко отегчителният партньор на баща ѝ изведнъж ѝ стана по-симпатичен.

Сам ѝ хвърли изпитателен поглед.

— По-щастлива ли щеше да бъдеш, ако не беше така?

Алис не отговори — каквото ѝ да кажеше, щеше да се обърне против нея самата.

— Е, добре, край на дебатите. — Сам решително окичи лицето си със сияйна усмивка и каза бодро: — Какво ще кажете да отидем в кухнята? Тъкмо извадих от печката кейк за кафе. С овесени ядки и

фъстъци — любимия ви. — Тя хвърли изпълнен с надежда поглед към дъщерите си.

Но Алис, която се задъхваше, не можеше и да помисли за ядене.

— Не благодаря — заговори тя студено, като хвърли многозначителен поглед към Лора, която се изправи с неохота. — Сигурна съм, че имаш други планове. Не бих желала по някакъв начин да ги объркам.

ПЕТА ГЛАВА

Сам остана неподвижна, докато шумът от мотора на колата стихна до далечен ромон, после се отпусна на дивана. Очаквала беше нещо такова да се случи, но беше смятала, че е подготвена за него. Защо трябваше да бъде толкова ужасно?

Беше се надявала, че ако има човек, който да може да я разбере, това трябва да е Алис. Но лицето на дъщеря ѝ ѝ каза всичко, което ѝ трябваше да знае: Алис никога нямаше да я разбере. Причината не беше свързана просто с това, че Иън е по-млад или дори с това, че е син на Уес. Реакцията ѝ беше свързана с чувствата към баща ѝ. „Трябваше да предвидя това“, помисли си тя. Алис боготвореше Мартин, всички нейни постижения бяха мерени по неговите стандарти. Сам трябваше да признае, че беше имало моменти, когато беше изпитвала ревност.

Но нямаше ли отчасти и тя вина за това? Не беше ли винаги предпазвала момичетата от истината? Те не знаеха нищо за неприятните разговори зад затворената врата. Щяха да бъдат поразени, ако научеха колко пъти беше идвал Мартин при нея с наведена глава да моли прошка заради още някое пропаднало неразумно начинание. От друга страна, те вероятно виждаха Иън като лекомислен и безотговорен художник, от когото нищо добро не може да се очаква и който няма намерение да води нормален, редовен живот. Лека иронична усмивка се появи на лицето ѝ.

За краткото време, откакто бяха любовници, Иън беше показал, че я разбира по начин, по който съпругът ѝ никога не беше я разбирал. Онази вечер, изневиделица, той ѝ подари първо издание на книга, за което тайно си беше мечтала — „Самостоятелна стая“ на Вирджиния Улф. Изглежда, че той четеше не само мислите ѝ, но и сърцето и душата ѝ. Винаги имаше за какво да говорят, но той не се чувстваше неудобно и когато мълчаха, като че ли разбираще, че под лесно появяващата ѝ се усмивка и веселото бърборене, подобно на него самия, тя беше по природа самотник. Но най-хубавото беше, че той

възроди в нея момичето, което някога беше яздило без седло в галоп по пасищата и което се бе къпало голо във вировете под лъчите на лятната луна, момиче, което беше мечтало някой да го докосне по начин, по който никой никога не го бе докосвал.

Как можеше да си помисли, че дъщерите ѝ ще я разберат? Лора и Алис я виждаха само като майката, която приготвяше и слагаше храната им за обяд в училище и превързваше ожулените им колене, която ги изпращаше в колежа с по шест топли пуловера и петдесет долара „за извънреден случай“, скрити под подплатата на куфара. Колко по-удобно щеше да бъде за тях, ако се примиреше и приемеше спокойно да си стои вкъщи всяка вечер, само от време на време излизайки на вечеря с някоя приятелка. Нямаше да имат причина да мислят дали има сексуален живот — или да се безпокоят, че друг мъж може да заеме мястото на Мартин.

А не са само те. Цялото семейство ще скочи като по тревога. Пределно възрастните вече чичо Пърнъл и леля Флорин, и двамата много силно религиозни и с не по-малко закостенели разбирания за живота. Майката на Мартин, в старчески дом, но все още палеща свещи в направения от нея самата параклис, посветен на сина ѝ. И Одри, най-вече. Сам трепна, като си спомни как сестра ѝ се втурна в магазина, подобно на фанатизиран християнин моралист, влизащ в публичен дом.

— Сам, ти да не се си загубила ума? — нахвърли се тя върху нея, докато Сам разопаковаше кашон със свещи в склада на магазина. — Моля те, кажи ми, че на дъщеря ти нещо ѝ се е привидяло, че няма нищо между теб и този... това момче.

Отначало Сам беше прекалено стресната и не можа да ѝ даде отпор. Предишният ден, когато Лора ги завари в стаичката с Иън, тя беше съсипана от срам, като че ли са я хванали на местопрестъплението. Но сега, изправена пред вулканичното изригване на беса на сестра си, тя се заинати.

— Ако имаш предвид Иън — каза тя, — нямаш причини да се безпокоиш, пълнолетен е. Проверих. Има шофьорска книжка.

— Шегувай се ти, колкото си искаш — сопна се сестра ѝ. — Когато това се разчуе, хич няма да ти е до смях.

„Кое то, ако зависи само от теб, ще е твърде скоро.“ Сам се изправи и отупа сламките, залепнали по панталоните ѝ. По-скоро ще

умре, отколкото да остави сестра си да види колко е разстроена.

— Не правиш ли от мухата слон?

— Ще видиш. — Устата на Одри се разтегна в студена усмивка.

— Тогава може би ще си ми благодарна за това, което сега се опитвам да направя за теб.

— Което е по-точно какво? — Сам отправи на сестра си студен поглед. — Нищо друго, освен да ме караш да се чувствам смешна и изперкала.

— Мисля ти само доброто. — Гласът на Одри стана хленчещ.

— Благодаря ти, но мога много добре да се грижа за себе си.

— Виждам как се грижиш за себе си.

— Какво намекваш по-точно?

— Е, хайде де, не сме деца. — Одри се изсмя, с което напомни на Сам ученическите им години, когато я тормозеше с разпити след всяка нейна среща. Одри, която прекарваше почти всяка събота вечер в къщи, като че ли изпитваше удоволствие да научи и най-малката подробност. — Вижда се за какво е цялата тази работа.

— Щом знаеш толкова много, защо не ми кажеш?

— Секс. — Одри произнесе думата така, като че ли изплюваше нещо гадно, попаднало в устата ѝ.

Докато гледаше пламналото, уверено в собствената си правота лице на сестра си, Сам разбра, че или трябва да се откаже от всичко и да прекара останалата част от живота си, подчинявайки го на дребнави разбирания като тези на сестра ѝ, или да се откаже от каквато и да било предпазливост. Средно положение нямаше. Решението се оказа съвсем лесно.

— Не само спя с него — каза тя, — но ѝ се радвам на всеки миг в леглото с него.

Думите ѝ изхвъркнаха като хвърчило, което се издигаше и издигаше нагоре в синьото небе и ѝ носеше главоломно усещане за свобода. После хвърчилото падна с трясък на земята. „Господи, наистина ли тя изрече това?“ Познаваше достатъчно добре Одри, за да знае, че до вечерта думите ѝ щяха да са обиколили целия град.

През няколко седмици, изминали оттогава, Сам почувства как, когато върви по улицата, я следят погледи и клиентите ѝ някак прекалено любопитно питат какви са плановите ѝ за лятото. Онзи ден даже Алтия Уърмли, председател на обществото на олтара на Свети

Хавиер, с боядисана синкава коса, я заговори на опашката в магазина за бакалски стоки.

— Сам, тъкмо бях тръгнала към теб. Искам официално да те поканя на нашето събрание за приемане на нови членове. В четвъртък е. Ние така се надяваме, че ще можеш да дойдеш при нас.

Алтия, която никога досега не беше обръщала особено внимание на Сам, без съмнение подемаше мисия за спасението на загубената ѝ душа. Не можеше да има грешка, това подсказваше високомерният ѝ вид и начинът, по който изпъкналите ѝ от базедова болест очи (тя напомняше на Сам гигантски мопс) шареха по кошницата с покупки на Сам, сякаш очакваше да види в нея нещо необикновено — бутилка шампанско, може би? Или, не дай си боже, втора четка за зъби.

Сам любезно отклони поканата ѝ, като ѝ напомни, че тази година е председател на комитета за музикалния фестивал. Как да намери време?

О, тя можеше да се справи с хора като Алтия Уърмли. Ще преживее дори и разправиите с Одри. Но това, което ѝ бе по-трудно да приеме, беше реакцията на дъщерите ѝ. Помисли си, че след време Лора сигурно ще се успокои. Не беше така сигурна за Алис, обаче.

Отвън се чу шум — Лупе поливаше двора с вода. Сам поклати отчаяно глава. Тази жена нямаше да отстъпи и сантиметър, докато не получи слънчев удар и не припадне. Сам стана, за да ѝ се скара още веднъж, а един вътрешен глас ѝ се присмя: „Виж ти кой бил твърдоглав?“

Така ли беше наистина? Всичко ли рискуваше? Уважението на семейството и приятелите си, а може би и бизнеса, който семейството ѝ бе запазило в продължение на поколения? Дори не знаеше дали наистина обича Иън... и не искаше да знае. Бъдещето беше прекалено ужасяващо.

Посегна към телефона. Бяха планирали да си направят пикник на морския бряг, но макар че се очертаваше денят да бъде топъл и слънчев, тя нямаше вече желание за това. Преди да може да премисли, набра бързо номера на Иън.

— Здравей, аз съм.

— Здравей.

— Звучиш задъхан.

— Бях навън, тичах. Тъкмо влизам.

Сам си го представи в шорти и фланелка без ръкави, лъщящ от пот. През тялото ѝ премина познатата топлина... в момента желана като слънчева алергия. Пое си дълбоко въздух.

— Виж, налага ми се да се откажа от пикника, за който говорихме. Нещо се случи.

— Нещо, за което и аз трябва да знам?

— Алис се върна.

От другата страна последва кратка тишина.

— Разбирам, че това ще рече, че меденият месец свърши. — Тонът му даде да се разбере, че няма предвид Уес и Алис. — Каза ли й?

— Не беше необходимо.

— Разбирам, че не е безкрайно очарована. — На Иън очевидно всичко му беше ясно.

— Нещо подобно.

— А баща ми... и той ли вдига гири?

Сам беше приела, че Уес мисли като Алис, но сега се позачуди.

— Той не беше с нея. Повече нищо не мога да ти кажа.

— Типично.

Нотката на горчивина в собствения ѝ глас я накара да потръпне. Звучеше така... момчешки. Подобно на Алис преди малко.

— Трябва да свършвам — каза тя. — Сложила съм нещо да се пече.

Малка лъжа, значима само заради това, че беше първата, която му казва.

— Кога ще те видя пак?

Тя затвори очи.

— Имам нужда от няколко дни. Да се уталожат нещата. Ще ти се обадя.

Имаше чувството, че се готви да протестира, но той каза с най-обикновен глас:

— Не се притеснявай. Тук съм до към четвъртък.

Разбира се. Беше забравила — стенописа, който инсталираше. В някаква офис сграда в Ню Йорк. Ще бъде там само няколко седмици, но тя изведнъж изпита такова остро чувство за загуба, наистина прекалено.

— Защо не те закарам до летището — импулсивно му предложи тя. — Поне ще можем да си кажем довиждане.

— Много обичам да ме изпращат.

— Кога е полетът ти?

— Около пет. Какво ще кажеш да дойда при теб в магазина около обяд? Можем да спрем да обядваме някъде по пътя.

— Чудесно!

По-лош момент едва ли можеше да се избере. Лора положително нямаше да бъде очарована от това, че ще отсъства цял следобед, и то, за да бъде с Иън.

Почувства се по-добре, след като затвори телефона. Винаги беше така с Иън — само да поговореше с него по телефона, и колебанията ѝ се стопяваха. Той съумяваше да я накара да забрави всички причини, поради които не трябваше да бъдат заедно, всичко, което можеше да загуби заради това.

Сам погледна с въздишка часовника си. Денят не беше изминал дори наполовина, а се бе превърнал в нещо тягостно, макар да бе изглеждал така обещаващ. Щеше да се захване с досадни домакински дреболии, да пише отлагани писма, а после да гледа и някой стар филм по Ей Ем Си. Имаше чувството, че е лишена несправедливо от очакваното приятно прекарване, въпреки че не беше ли тя човекът, който се обади да отмени уговореното?

Изведнъж ѝ се видя ужасно несправедливо. Че за да не накърни чувствата на дъщерите си, ще трябва да продължи да пази илюзията за Мартин и след гроба, като още веднъж потисне собствените си желания.

Спомни си единствения случай, когато почти щеше да напусне Мартин. Беше преди осем години, а споменът в съзнанието ѝ беше така силен, като че ли сега, в момента, стоеше на прага, хванала куфар в ръка. Не беше заради някаква изневяра — колкото и странно да изглеждаше това, щеше да ѝ бъде по-лесно да прости нещо такова — а защото Мартин я беше предал по начин, който за нея беше много позначителен. Тази сутрин тя съвсем случайно беше вдигала телефона в отговор на счетоводителя им. От него беше разбрала, без да иска, че Мартин е изтеглили част от общите им спестявания, като е подправил подписа ѝ върху чека.

Както винаги, той имаше обяснение. Сделка, за която му трябвали много спешно пари. Тъй като смятал да върне парите, преди тя да забележи, че ги е изтеглил, какъв смисъл би имало да я тревожи? Не е като да е откраднал нещо.

Но той беше откраднал нещо — доверието ѝ.

В последна сметка обаче това, което я накара да остане, не беше Мартин. Не бяха дори и момичетата — по това време и двете не живееха вкъщи, учеха в колеж. Беше тази къща и почти пълната увереност, че ще трябва да я продаде.

Сега беше щастлива, че не го напусна. Няколко години по-късно поставиха на Мартин диагноза, че е болен от рак — по ирония на съдбата, това се оказа най-силният период от живота му. Болестта беше единственото препятствие, което не можеше да очарова или някак да измами, за да се измъкне. Той се бори с нея със сила и достойнство, които Сам не беше предполагала, че притежава. Когато краят дойде, сълзите ѝ бяха искрени — тя наистина жалеше за него.

Не, тогава беше взела правилното решение. „Въпросът е дали сега взимам правилно решение?“

Когато Иън се появи в магазина, тя беше все така далеч от отговора. Като го гледаше как минава пъргаво през вратата, метнал велуреното си сако през рамо, тя беше поразена от това колко идеално се вмести той в образа на необвързания млад любовник — мъж без истински грижи или семейство, което да трябва издържа. Дори и зеления сак, който носеше, изглеждаше абсурдно малък за времето, през което щеше да отсъства.

Лора вдигна глава от предметите, които нареждаше на витрината. Бяха пристигнали предишния ден, партида художествени предмети от стъкло, специална изработка на студио, по-нагоре по крайбрежието. Един от предметите — тъмносиня ваза, покрита със звезди, Сам се изкушаваше да задържи за себе си.

— Значи заминаваш за Ню Йорк — прекалено бодрият поздрав на Лора звучеше неестествено. — Казват, че през това време от годината е доста задушно.

— По-голяма част от времето ще съм на закрито — каза той.

— Добре, приятно пътуване.

— Благодаря. — Той ѝ се усмихна, като че ли не забелязваше неудобството ѝ.

Сам приключи с клиентката си, жена с червена, къносана коса, колебаеща се дали да купи една кошница модел „Нантикът“, за която твърдеше, че била над възможностите ѝ... независимо от скъпите на вид дрехи, в които беше облечена. С нетърпение очакваше излизането си, дори то и да означаваше, че ще трябва да изостави нещастната Лора. Перспективата да прекара няколко часа насаме с Иън беше изключително съблазнителна.

Ето че вече бяха навън, вървяха по площада, блъскайки лакти, като се стараеха да не докосват ръцете си. Махна на Олив Милър, която почитваше една от масите отвън пред кафене „Блу Муун“. Олив и еднояйчната ѝ близначка, Роуз, приличащи на две тумбести шкафчета, бяха наследили кафенето от баща си. Сега и двете — вдовици, и то над осемдесетгодишни, продължаваха да работят сами, само с помощта на двете внучки на Олив, тийнейджърки и също еднояйчни близначки.

Едната от тях — Доун, махна с ръка на Сам.

— Хей, госпожо Кайли! Кой е приятелят ви? Много е сладък!

Беше само закачка — за една тийнейджърка жена на годините на Сам беше направо бабичка. Тя вероятно се шегуваше по същия начин и със собствената си баба. Независимо от това Сам се изчерви от неудобство, което прикри със смях, като извика в отговор:

— Поръчах ти огърлицата. Ще пристигне другата седмица.

Доун се приближи към тях, като пхаше тефтера за записване на поръчките в джоба на престилката си. Тя беше слабичка и руса с венче от лунички по лицето, лепенорусата ѝ коса беше прибрана назад и вързана на опашка, което не ѝ даваше възможност да скрие ушите си, стърчащи като дръжки на гърне.

— С калинката, нали? — Нейната сестра близначка беше купила последната такава останала в магазина огърлица и оттогава тя изгаряше от желание да има същата. — Страхотно! Знаеш как да ме намериш!

Докато се отдалечаваха, Сам даде на Иън пълно обяснение.

— Едната сестра е Ив, а другата Доун. Родителите им са застарели хипита, от времето, когато това беше на мода. Мисля, че тайно отглеждат малко марихуана. Истинско чудо е, че дъщерите им излязоха толкова порядъчни.

— Ти някога опитвала ли си? — попита той.

— Какво, марихуана? Сигурно се занасяш.

— Дори не и в колежа?

— Тогава цялото ми време отиваше да сменям пелени, забрави ли?

— И сега не е късно.

Погледна го, за да разбере дали се шегува. Надяваше се, че е така. Не й трябваше още една причина, за да премисли дали да продължават отношенията си. Не беше ли достатъчно това, че беше толкова по-стара от него и й се налагаше повече да мисли за положението си на човек със собствен бизнес и индивидуална пенсионна схема, отколкото за това какви лудории не е успяла направи, докато е била в колежа?

Но усмивката на Иън беше така заразителна, че тя не издържа и му се усмихна в отговор. Слънцето сияеше в косата му с цвят на дъбови листа, а сянката му танцуваше пъргаво по неравния плочник. Той се спря, за да откъсне един ален цвят от буганвилата, който се спускаше като водопад по арката.

— Прав бях. Червеното ти отива — доближи го до бузата й той.

Дали ще му липсва, докато е в Ню Йорк? Представи си го на самолета, седнал до хубава млада жена. От толкова близо той ще забележи колко е мека кожата й, без бръчки, и ще си спомни времето, когато е смятал това за нещо обикновено. Те ще си разменят номерата на телефоните. Жената, разбира се, живее в Ню Йорк и ще й бъде много приятно да го разведе из града. А той...

— Имаш ли нещо против да хапнем тук, в града?

Сам се върна от света на фантазиите си. Смееше ли да направи това? Хората щяха да ги заглеждат. Ще са главна тема на разговор — поне през първите няколко минути. От друга страна това, че се срещаше с по-млад мъж, не беше никаква тайна. Сестра й се беше постарала да стане известно.

— Защо не? — каза тя, пускайки сияйна усмивка. — Достатъчно рано е. Можем би ще успеем да намерим маса в „Трий Хаус“. „Който се е хванал на хорото, трябва да го играе“, въздъхна тя.

Когато стигнаха там, заведението беше препълнено. Докато вървяха към една маса под шарена сянка, Сам се оглеждаше притеснено. Не забеляза някой да гледа към тях. Може би в последна сметка всичко ще е наред.

Тя седна предпазливо, но столът изтрака по неравната настилка. В корубата на дървото две малки момчета се целеха едно друго с несъществуващи пистолети. На масата до тяхната преподобният Григзби, пастор на презвитерианската църква, хвърляше някаква огризка на дългокосия си дакел Лили. Сам се усмихна. Никой, видял веднъж малката кучка, не можеше да я забрави, парализираните ѝ задни крака бяха завързани за малки колелца. Пълният ѝ собственик улови погледа на Сам и се изправи на стола си.

— Шшшт, не ме издавай! — Той допря пръст до устните си, а кафявите му очи весело искряха зад очилата. — Доктор Хенри все ми се кара, казва ми да престана. Била и без това прекалено дебела според него.

— От мен нищо няма да излезе. — Сам го благослови наум затова, че не обърна внимание на Иън.

Забеляза и Клем Ули, седнал до полиците с книги, отбелязани с „Р — Т“. Старецът се усмихваше неопределено, без да фиксира, когото и да било, а тънката му бяла коса се стелеше около лицето като дим. На масата пред него имаше купчина от тънки книжки — публикуваната за собствена сметка книга, която той самият беше написал: „Моят живот с Исус“, на разположение за всеки, който проявеше интерес към нея. Заглавието ѝ трябваше да се разбира буквално — което доказваше недокоснатият хамбургер върху чинията, поставена на мястото срещу неговото. За Клем Исус съществуваше точно толкова реално, както и човекът, който седеше на съседната маса.

Сам махна с ръка на дъщерята на Джери, Анди, която седеше с група приятели. Работеше през ваканцията в „Ръскс“, сигурно беше в обедна почивка. Анди, копие на Джери, със същите зелени очи и черна къдрава коса, игриво ѝ махна в отговор със сламката си. Само след няколко секунди, когато Сам вдигна глава от менюто, забеляза, че две жени, облечени в бели костюми за тенис, я гледат от другата страна на градината — и двете бяха нейни бивши съученички. Беки Спърлок, избрана за Мис „С най-голям шанс да преуспее в живота“, сега пълничка домакиня, и стегнатата Гейл Уорингтън, собственичка на пътническа агенция. Гейл улови погледа ѝ, махна ѝ с ръка и се наведе да прошепне нещо на Беки.

Сам се опита да не се притеснява от това. Тя не би разменила мястото си в живота, с която и да е от тези жени, техният начин на

живот беше точно толкова предсказуем, колкото и сметката, която сега си поделяха. Знаеше това добре, защото не беше ли и нейният живот точно толкова предсказуем преди появата на Иън?

Наблюдаваше как едно малко момиченце с коса, вързана на две опашчици, гонеше братчето си между масите, докато изнервената им майка се опитваше да ги прибере. Млада двойка в окъсани джинси и евтини джапанки, но с фототехника, струваща най-малко петстотин долара, окачена на вратовете им, не спираше да снима дървото и подредените на него къщички за птици, подарени от местните занаятчии.

Изрусената блондинка Мелъди Уайкф мина край тях, крепяща табла, на върха, на която опасно се бяха наклонили димящи купи — независимо от това, че беше средата на юли: „Трий Хаус“ беше известно със своите чили крем супи.

— Идвам ей сега! — викна им тя.

Докато Мелъди сервираше на съседната маса, Сам дочу забележката ѝ.

— Ужасно е, нали? — И кимна с глава към вестника в ръката на мъжа. — Такова нещо тук досега не се е случвало, поне аз не знам.

Сам си спомни, че Мелъди беше женена за полицаи. Вероятно ставаше дума за убийството. Жената, бледа и нервна, измърмори:

— Ще го хванат, който и да е, сигурна съм.

— О, продължават да търсят из храсталаците, не спират. — Мелъди предложи информацията си с горчивина. — Лошото е, че нищо не са намерили, освен един окървавен нож без следи от пръсти по него. — Тя поклати глава. — Горкият човек, чух, че вътрешностите му били разхвърляни от двете страни на хълма.

— Може ли да ни донесете малко масло? Свършило се е.

Жената имаше вид на човек, изведнъж изгубил апетита си.

— Веднага.

Докато Мелъди отминаваше бързо, през прилепналата ѝ бяла фланелка очите на Сам забелязаха сутиен с десен на леопардова кожа. Беше чула слухове, че Мелъди спи с най-добрия приятел на мъжа си — негов колега полицаи. Нямахте да се учуди, ако беше вярно. Нямахте ли някакъв скандал, свързан с Мелъди, по времето, когато тя беше съученичка на Лора в гимназията? Нещо с някакъв учител по шофиране?

„Аз не съм единствената, която живее в къща от стъкло“, помисли си тя.

Усмихна се на Иън.

— Искан ми се да не заминаваш.

Той сложи ръка върху нейната.

— Ела ми на гости.

Тя срещна ясният му поглед и почувства леко вълнение.

После чувството за реалност взе връх и тя поклати глава:

— Не мога.

— Имаш идеална възможност — подкани я той. — Винаги си искала да видиш Ню Йорк. Ела да прекараш един дълъг уикенд.

— Сега е върхът на работния ни сезон.

— Не може ли Лора да се справи сама за няколко дни?

— Не мисля, че точно сега ще прояви голямо желание за такова нещо.

— Заради това, което е между нас, нали?

— Отчасти. — Сам не виждаше причина да подслажда горчивия хап.

Той отдръпна ръката си и се облегна назад, смръщвайки се, като че ли има какво да каже по въпроса, но предпочита да се въздържа. — Говорих с баща си. Изглежда, че Алис все още е доста разстроена.

Тя въздъхна.

— Знам.

— Говори ли с нея след неделя?

— Тя не отговаря на обажданията ми. — Сам почувства, че ентусиазмът ѝ умира в зародиш. — Мисля — зная, — че причината е свързана по някакъв начин с Мартин. Бяха много близки.

— Всеки има по нещо, което да го мъчи.

Отново ѝ се стори, че Иън не се доизказва. Той перна един паднал лист от масата и сребърният пръстен на средния му пръст проблесна.

Тя прекара пръст по пръстена.

Грубите му келтски букви я накараха да помисли за камъните с руни върху тях. Какво ли ги очаква в бъдеще?

— Ще си помисля за Ню Йорк — каза тя.

Той се усмихна.

— Недей да мислиш прекалено дълго.

Колко дълго всъщност беше прекалено дълго?

— Няма.

Тя погледна нагоре и срещна познати очи, които ги наблюдаваха през градината. Маргьорит Мур. Сърцето ѝ се сви, когато Маргьорит, която изглежда беше сама, повдигна значителната си маса от стола, на който седеше, и вдигна платна по посока на тях. За толкова тежък човек се движеше с изключителна грация — идеалният образ на матрона, в кремава ленена рокля и бижута от масивно злато, с коса, с цвета на шампанско, с фризура, която би издържала и торнадо.

— Сам, каква приятна изненада! — Тя се обърна към Иън. — Не мисля, че се познаваме. Аз съм Маргьорит Мур.

Иън стана, за да поеме ръката ѝ.

— Иън Карпентър.

— Член съм на комитета за музикалния фестивал с тъща ви — каза тя.

Сам почувства, че кръвта се оттегля от лицето ѝ. Маргьорит знаеше прекрасно, че Иън не ѝ беше зет. Въпреки това се насили да каже:

— Бащата на Иън е женен за дъщеря ми, помниш, Алис, нали?

— Да, разбира се, простете. Проклетата склероза. — Маргьорит потупа слепоочието си, като хвърли на Сам хитър поглед, който трябваше да ѝ напомни, че са на една и съща възраст. — Сега си спомням, че ми каза. Моите поздравления. — Тя се усмихна неискрено и погледна празния стол на масата им. — Имате ли нещо против да седна при вас?

Маргьорит беше известна с безогледното си нахалство — полезно, когато наемаше музиканти, но убийствено за другите членове на комитета. Но Иън не се смути ни най-малко.

— Всъщност, ние тъкмо ставахме — каза той. В тона му нямаше нищо, което да позволи да се предположи, че не е така.

Когато стана, Сам със задоволство констатира, че Маргьорит се беше изчервила. Нямаше съмнение, че беше забелязала, че току-що бяха седнали.

— Е, добре... беше ми приятно да се запозная с вас — промърмори сковано.

Навън Сам се обърна към Иън, широко усмихната.

— Беше чудесен — каза тя. — Не знам как щях да издържа цял обяд с тази жена.

Той сви рамене.

— Не може да се каже, че държеше пистолет до главите ни.

— Така е, но нямам твоя кураж. аз щях да си седя и да се задавам с всяка хапка.

Иън й хвърли закачлив поглед.

— Но тогава щяхме поне да сме яли.

— Горкият Иън! — Тя се разсмя и го хвана под ръка. — Ще хапнем нещо по пътя.

В покрайнините на Санта Барбара спряха на един щанд за тако. Там седнаха на маса за пикник и ядоха от картонени чинии, като поръчваха едно от друго по-лютививи блюда. Когато Иън предложи да се разходят по плажа, Сам не се възпротиви. Какво от това, че беше с най-хубавите си панталони? Нави маншетите им нагоре и изрита обувките си. Те се гониха по брега и се смяха, докато дъхът им секна.

Два часа по-късно влязоха в терминала на летището.

Тя спря до ръба на тротоара и излезе, за да го прегърне.

— Не лудувай прекалено много, не прекалявай с червената боя.

Усмихна му се и примигна да спре сълзите си. Защо плачеше? Нямаше да го има само няколко седмици.

Той я привлече плътно към себе си, като я притискаше здраво.

— Ще ми липсваш. — Миришеше на океан, а може би и на прекалено много прах, поставен в прането. — Обещай ми, че ще направиш нещо повече от това само да си помислиш дали да дойдеш да ме видиш.

— Обещавам. — Притисна се към него за миг и после го пусна.

Хората около тях се стопяваха като в мъгла. Сам видя как той изчезва в терминала — сребърна светкавица във въртящата се врата, която го изтласква вътре. Почувства остра болка от копнеж, внезапно желание да бъде свободна — от миналото си, от децата си, от всичко, което я държеше закотвена на едно място. Ако беше така, не би се поколебала да се втурне след него.

След час и половина караше по виещия се път към къщи през познатите й жълтеникави хълмове. Слънцето беше ниско на хоризонта, а по небето плуваха самотни облаци, като заблудили се от стадото овце. Почувства, че започна да намалява скоростта, когато наближи

непавиращия път, който водеше към манастира. Все отлагаше разговора си с игуменката за сестра Агнес. Не беше ли сега моментът точно толкова подходящ, колкото и всеки друг път.

Без да усети, вече беше влязла в завоя. Черният път беше колкото стръмен, толкова и неравен и шасито на хондата тракаше застрашително. Надяваше се, че не прави грешка — в повече от едно отношение. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше още една астрономическа сметка за поправка на колата.

За щастие стигна до върха на хълма без проблеми. Там спря и излезе от колата. Покрита с чакъл пътека, оградена от розови храсти, водеше до портата от ковано желязо, намираща се в покритата с бръшлян стена. Натисна звънеца на домофона — единственият видим признак на съвременността на място, което като че ли съществуваше в друга епоха.

Изминаха няколко минути, после се чу хрустене по чакала от другата страна и се появи една от послушниците, която тичаше по обградената от храсти пътека. През вратата погледна кръгло, розово лице, обрамчено от бяло, колосано монашеско було.

— Идвам, за да видя Майка Игнасия — каза ѝ Сам.

— Имате ли определена среща? — Момичето звучеше притеснено.

— Не, но аз съм стара нейна приятелка. Кажете ѝ, че е госпожа Кайли.

Сам се надяваше, че не беше много късно. Вечерната молитва беше в шест, веднага последвана от вечеря. Програмата никога не се променяше.

Послушницата се усмихна срамежливо, отвори вратата и пушна Сам вътре.

— Извинете. Домофонът е развален — чух само звънеца. Помислих, че сте от списанието.

— Какво списание?

— „Пийпъл“. Преподобната майка се съгласи да им даде интервю, но забрани каквито и да било фотографии — обясни тя. — Жената все се обажда и обажда. Тя или не иска да приеме „не“ за отговор, или — усмивката ѝ стана по-широка — не познава преподобната майка.

— По малко и от двете май.

— Аз всъщност съм сестра Катерина. — Тя подаде малка ръка, учудващо груба за момиче на нейната възраст. — Елате с мен. Ще кажа на преподобната майка, че сте тук.

Сам я последва по пътеката в оградената със стени обител, която съществуваше извън времето. В средата имаше средновековна градина, в която се издигаше статуята на Свети Йоан. През тревисти площи с лехи от цветя и плодни дръвчета се виеха пътеки, които изчезваха в беседки или в усамотени кътчета, оградени с жив плет, които даваха възможност за размисъл и молитва. Навсякъде имаше рози — на спретнати, добре поддържани лехи, виещи се по гондоли и стени, покриващи перголи. Монахините с любов се грижеха за тях. Тя мина покрай една от сестрите, коленичила пред една цветна леха, със запретнати ръкави и пола, затъкната в колана ѝ. По нататък, надолу по пътеката друга сестра енергично атакуваше хибискус с градинарска ножица.

Сам си спомни първото си посещение тук преди много години, когато беше още дете. Беше я довела майка ѝ, дошла да посети тогавашната игуменка, мила възрастна жена — Майка Хортенсия, която накара една от послушниците да я разведе, докато тя и майка ѝ останаха да разговарят насаме. Едва когато пътуваха за вкъщи и Сам забеляза зачервените очи на майка си, разбра, че майка ѝ беше отишла в манастира, за да моли монахините да се молят за баща ѝ. Баща ѝ, болен от пневмония, беше приет същата сутрин в болницата. Молитвите, изглежда, бяха подействали, защото още същата вечер температурата на баща ѝ спадна. А само седмица по-късно той беше достатъчно добре, за да се прибере вкъщи.

Сам продължи след сестра Катерина по дългия, покрит пасаж, от двете страни с барелефи, изобразяващи четиринадесетте сцени на мъките Христови преди разпятието. След малко тя влезе в главната сграда през сводестия вход.

През витражите се процеждаше слънчева светлина, която покриваше плочките на пода на оскъдно мебелираната приемна със светли, наподобяващи диаманти петна. Точно както и тогава, преди толкова много години, Сам долови мириса на восъчни свещи и лимонено масло. Отнякъде надолу по коридора се чу неочакваната мелодия на Шопенов валс, който някой свиреше на пиано.

— Почакайте тук. — Сестра Катерина докосна лакътя ѝ и изчезна надолу по тесния коридор. Появи се след няколко минути, за да съобщи с приглушен глас: — Преподобната майка ще ви приеме веднага.

Майка Игнасия стана, когато Сам влезе, за да я поздрави. Тя беше точно толкова незабележителна и скромна на външен вид, колкото и кабинетът ѝ.

— Саманта, каква приятна изненада. — Суха, силна ръка хвана нейната.

— Надявам се, че не съм ви откъснала от нещо важно.

— Тъкмо преглеждах отново бюджета за месеца и не мога да си представя нещо по-приятно от подобно прекъсване. — Тя посочи стола с права облегалка, поставен срещу бюрото ѝ. — Заповядай, седни. Какво бих могла да направя за теб?

Сам се отпусна на стола, който беше точно толкова неудобен, колкото и изглеждаше. Стана ѝ противно от мисълта за това, което трябваше да каже.

— Страхувам се, че посещението ми не е просто израз на любезност.

Майка Игнасия ѝ хвърли любопитен поглед, преди отново да се намести зад писалището си.

— Е, добре, приятно ми е да те видя, каквито и да са обстоятелствата. Ще накарам сестра Катерина да ни донесе чай. — Тя натисна бутона за повикване на вътрешния телефон.

— С удоволствие ще пия чай — каза Сам.

— Лайка. Добре е за нервите.

По-възрастната жена се усмихна и усмивката придаде на нейното обикновено, можеше дори да се каже некрасиво лице — комбинация между лицата на Елинор и Франклин Рузвелт — някакво особено достойнство и чистота. Сам си спомни първата им среща. Бяха хванали дъщерите им, че са влезли без разрешение в манастира, и Майка Игнасия, тогава съвсем отскоро назначена за игуменка, беше ги довела лично вкъщи.

— Разбрах, че „Пийпъл“ чукат на вратата ви — започна Сам, като се опитваше да забави неизбежното. — Няма да можете дълго още да останете скрити. Манастирът ви е интересен повод за материал.

По-възрастната жена завъртя очи.

— Твоята приятелка Джери има други идеи, знам. Но аз изпитвам смъртен ужас, че можем да се превърнем в някаква новинарска новост. Като онази сестра Уенди или пеещите монахини.

Сам се усмихна.

— Не мисля, че има такава опасност.

Майка Игнасия извади кутия шоколадови бонбони от дълбочината на едно от чекмеджетата на писалището си и почерпи Сам.

— „Перуджина“. Изпраща ми ги сестра ми.

— Не знаех, че това ви е позволено — пошегува се Сам, като си взе един бонбон.

— О, и ние не сме без грехове. — Тя намигна на Сам, като се отпусна отново на стола си и постави ръце пред себе си. — А сега, какво е това, заради което трябваше да ме видиш?

Сам се поизкашля.

— Тук съм заради сестра Агнес.

Игуменката запази мълчание в очакване.

— Тя идва при нас в магазина от време на време — продължи Сам с пламнало лице.

— Да, знам. — Майка Игнасия имаше уморено-търпелив вид. — Тя има слабост към красивите неща. Обича да гледа красиви неща.

— Неприятно ми е, че аз съм човекът, който трябва да ви каже това, но... — Сам имаше чувството, че се изповядва за престъпление, което тя самата е извършила, — но тя не само гледа.

Лицето на Майка Игнасия придоби учуден израз.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя... взима неща.

Последва дълга тишина, прекъсвана само от бръмченето на една муха върху прозореца. Най-после Майка Игнасия тихо попита:

— Колко време продължава това?

— От няколко месеца. Отначало не исках да казвам каквото и да било... докато не съм съвсем сигурна. — Сам се чувстваше ужасно. — Надявах се, че ще престане.

— Разбирам, че нищо не си казала на сестра Агнес.

— Не. — Сам впери поглед в дървеното разпятие на стената зад писалището. Както и на много от другите разпятия в манастира на него

нямаше тяло — напомняне, че товарът на Христос не трябваше да бъде носен единствено от него. — Реших, че е най-добре да говоря с вас.

Бяха прекъснати от плахо почукване на вратата.

— Влез — извика Майка Игнасия някак рязко.

На вратата се появи разтревоженото розовобузо лице на сестра Катерина.

— Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, преподобна майко. Заради сестра Беатриче е. Тя казва, че е спешно.

По-възрастната жена се намръщи.

— За сестра Беатриче всичко е спешно. — Звучеше раздражено. — Кажи й, че ще говоря с нея след вечерните молитви.

Младата послушница наведе глава.

— Да, преподобна майко.

Тя внимателно започна да затваря вратата след себе си, когато Майка Игнасия попита подчертано:

— Не забрави ли нещо, сестро?

Сестра Катерина за миг я погледна с неразбиращ вид, а после извика:

— Чая ви! Да, разбира се... готов е!

— Добре. Ще го пием в гостната.

Когато отново останаха сами, Сам нервно запитва:

— Какво ще стане със сестра Агнес?

Изведнъж Майка Игнасия доби вида, който отговаряше на възрастта й — стара жена, отдавна прехвърлила възрастта за пенсиониране.

— Изпрати ми списък на всички откраднати вещи и аз ще направя необходимото, за да ви бъдат върнати. — Лицето й се сви в уморена усмивка. — А що се отнася до състоянието на душата на сестра Агнес, мисля, че по този въпрос решение има право да вземе по-висша власт от моята.

Тя поведе Сам към гостната, мебелирана с прости, но, слава богу, удобни столове и тежък тъмнокафяв бюфет. Докато пиеха чай с меденки, говориха за обикновени неща: поправката на покрива на параклиса, за новоназначения епископ на областта — стар приятел на Майка Игнасия, и за напоследък зародилия се в средствата за масова информация интерес към техния мед. Когато камбаната за вечерня започна да бие, Сам се изправи.

Вървяха заедно към изхода по закрития пасаж отвън, когато една монахиня забързано се приближи към тях. Тя беше слаба и бледа и човек имаше чувството, че, когато върви, се плъзга на няколко сантиметра над земята. На кръста ѝ тихо подрънкваха маниста на броеница. Когато дойде по-близо, Сам забеляза в едната ѝ ръка молитвеник — така протрит, че буквите му почти не личаха.

— Сестра Беатриче. — В поздрава на игуменката се почувства нотка на отчаяние. Изглеждаше някак точно на място това, че стояха изправени под сцената със седмата от мъките Христови: Христос се препъва под тежестта на своя кръст. — Съжалявам, че нямаше възможност да говорим по-рано.

Сестра Беатриче хвърли бегъл поглед към Сам.

— Простете ми. Не знаех, че имате гости.

— Въпросът може ли да изчака до след молитвите? — попита Майка Игнасия.

— Разбира се.

— Пак ли е нещо за сестра Рут?

Бледите бузи на сестра Беатриче се зачервиха.

— Закъсня за репетицията на хора. И когато ѝ се скарах, тя ми отвърна, че само защото съм ръководителка на хора... — Тя млъкна изведнъж и погледна крадешком към Сам. — Простете ми, преподобна майко. Ще говорим, когато ви е удобно. Дотогава ще се моля и размишлявам върху проблема.

И те се плъзна в обратна посока, докато Майка Игнасия я изпрати с уморен поглед.

„Във всяко стадо има по една такава“, помисли си Сам. И въпреки че по външен вид нямаха нищо общо, сестра Беатриче напомни на Сам за Маргьорит Мур.

Когато достигнаха параклиса, Майка Игнасия неочаквано се наведе и целуна Сам по бузата.

— Саманта, мила, пази се — каза тихо тя. — Знам, че през последните няколко години не ти беше лесно. Не усложнявай нещата повече, отколкото трябва. — След тези думи тя изчезна вътре, като остави Сам да размишлява какво точно имаше предвид.

Тъкмо тръгваше обратно по пътеката, когато видя Джери, която вървеше бързо пред нея с пакет, пхнат под мишница. Сам я извика и Джери се обърна с доволна усмивка.

— Сам? Ти пък какво правиш тук?

Сам хвърли многозначителен поглед над рамото ѝ. Освен Лора, Джери беше единственият човек, който знаеше за сестра Агнес, а те бяха и приятелки толкова отдавна, че и най-лекият жест или промяна в изражението на лицето им бяха достатъчни, за да разберат какво мисли другата.

Джери направи гримаса и с висок глас, за да бъде чуто от външен човек, ако има такъв наоколо, каза:

— Хайде, ела с мен. Трябва да оставя това в склада за мед. Ще ми правиш компания и по пътя ще ти разкажа за най-новия ни продукт.

— Който е? — настигна я Сам и те продължиха заедно по пътеката.

— Хидратантен крем „Благословената пчела“. Идеята е на сестра Пол. Кой би помислил, че научна степен по биохимия може да дотрябва на монахиня?

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да бъдат чути, Джери попита тихо:

— Е, как мина?

— Преподобната майка не беше особена щастлива от това, което ѝ казах.

— Ще го преживее. Както и сестра Агнес. — Джери зави по тясна пътека, която ги изведе до страничен вход с порта. Тя бутна портата и те излязоха на непавиран път, който слизаше надолу към широка ливада, обкръжена с евкалиптови дървета. — Човекът, за когото се безпокоя, обаче, си ти. Анди ми каза какво се е случило в „Трий Хаус“.

— Искаш да кажеш с Маргьорит?

Джери кимна.

— Очевидно е побесняла. След като сте си тръгнали, Анди я е чула да повтаря и повтаря на преподобния Григзби колко жалко било, че си могла да паднеш толкова ниско. А знаеш с какъв висок глас говори тя. — Тя постави ръка около устата си и извика: — „Моля за внимание! Играта на шьфълборд^[1] започва след петнадесет минути на палубата с плувния басейн!“

Сам не можа да сдържи смеха си.

— Маргьорит може да си спести труда засега. Току-що го изпратих на летището.

— Разбирам.

Джери като че ли очакваше още нещо от нея, но Сам не знаеше какво да ѝ каже. Нищо все още не беше решено, а тя продължаваше да е все така луда по него. Продължи да гледа пътя пред себе си. Слънцето залязваше и златната му светлина караше високата трева по ливадата да пламти като подпалена, докато заобикалящите я високи дървета оставаха в дълбока сянка. Тук-там Сам можеше да различи подобните на бели сандъци кошери. Както знаеше, те бяха дузини и дузини, всеки от тях разположен по много точен начин, за да се избегне объркване между пчелните семейства.

Сам си спомни историята за произхода на „Благословената пчела“, така често повтаряна, че вече се беше превърнала в легенда. В началото на тридесетте години една монахиня от този орден на име сестра Бенедикта била изпратен тук, за да се лекува от туберкулоза. Сухият слънчев климат ѝ подействал много добре и скоро другите монахини забелязали, че тя притежава необикновена способност да общува с дивите животни. Разказваха, че врабчетата кацали на раменете ѝ, а сърните ядели от ръката ѝ. Но най-изненадващо било, че пчелите не се плашели от нея — тя можела да се движи между тях, даже с голи ръце да бърка в кошерите, разположени в хралупите на дърветата, без те да я ужият. Скоро манастирът се радвал на изобилие от мед. Разчуло се какъв прекрасен вкус и аромат, а вероятно и лечебна сила, има той.

Хората започнали да го търсят и на сестра Бенедикта възложили да създаде пчелин. След няколко години медът „Благословената пчела“ започнал да се продава из цялата долина, а парите, спечелени от него, да се използват за благотворителни цели. Всичко било прекрасно и процъфтявало, докато един ден сестра Бенедикта се разболяла. Този път, независимо от усилията на лекаря, тя не могла да оздравее. След няколко седмици я положили да почива в малкото гробище на хълма.

Шепата все още живи оттогава монахини винаги разказваха с приглушен глас за това, което се случило след това. На сутринта след погребението на сестра Бенедикта рояк пчели се събрали върху надгробната ѝ плоча. Било месец февруари — време от годината, през което пчелите нормално спят зимен сън. Още по-странно било и това, че те издържали на всички опити да ги махнат от там. Когато се застудило, започнали да умират една по една, падайки върху гроба като

попарени цветове. Когато дошла пролетта, от рояка била останала само купчина сухи люспи, от които избуяли великолепни диви цветя. Тези, които идват да се поклонят на гроба, се кълнат, че ако се заслуша внимателно, човек може да чуе във въздуха леко бръмчене.

Сам обичаше тази приказка. В нея беше вградено всичко онова, което най-много ценеше в долината — измислица и истина, понякога неотделими една от друга. Една-две гнили ябълки — спомни си за Маргьорит Мур тя — не бяха достатъчни, за да развалят цялата касетка.

Пътят завърши с покрита с чакъл площадка, в дъното, на която имаше дълга барака с вълнообразен покрив, а пред нея беше паркиран пикап форд. Джери отключи вратата и те влязоха в голяма, осветена от слънцето стая. На една от стените на закачалки висяха бели гащеризони и предпазни шлемове с мрежа. На отсрещната стена се виждаха полици с наредени по тях буркани с мед. В средата имаше работна маса с кашони и материали за опаковане.

Сам последва приятелката си в следващата, още по-голяма стая, която беше пълна с екстрактори от неръждаема стомана, контейнери утаители и метални корита, в които се цедяха рамки с медени пити. В другата стая на склада отзад — сега превърната в лаборатория на сестра Пол — Джери остави пакета върху тясна работна маса, отрупана с епруветки и стъкленици. На полицата над нея бяха наредени буркани с изсушени цветя и други мистериозни на вид съставки.

Тя развъртя капака на бурканче без етикет и го поднесе на Сам, за да го помирише.

— Помириши това. — Сам почувства аромата на лавандула и восък, с лек дъх на мед може би. — Сестра Пол можеше да бъде създател на парфюми със световна известност, ако зовът на Исус не беше се оказал по-силен.

— Направили сте нещо хубаво, спор няма! — Сам демонстрира интерес, по-голям от интереса, който наистина изпитваше. Главата ѝ беше прекалено много завладяна от мисълта за Иън. — За начало ще взема дванадесет бурканчета. Ако не се продадат, ще имам най-гладката кожа от тази страна на Скалистите планини.

— Тогава Маргьорит ще започне да ти завижда още повече.

Сам си позволи да пусне крива усмивчица.

— Знаеш ли, мисля, че си права. Мисля, че тя тайно ревнува.

Джери се изсмя силно.

— Това, което ѝ трябва, е да си намери някой.

Сам потръпна при тази мисъл. Маргьорит, разведена от доста години, вероятно не беше водила полов живот поне от времето, когато Никсън беше президент.

— Това не решава напълно проблема.

— Разбирам, че имаш предвид дъщерите си.

Сам кимна.

— Те са много разстроени.

— Естествено. Нарушаваш им статуквото. — Джери, която обичаше момичетата така, като че ли им беше родна леля, ни най-малко не прозвуча съчувствено. — Слушай. — Тя хвана Сам за раменете, като я гледаше право в очите: — Иън Карпентър е страшно симпатичен, красив и секси. Той е и най-хубавото нещо, което ти се е случвало от... — Тя не се доизказа.

Не беше необходимо да продължава с: „Откакто Мартин умря.“ Сам въздъхна.

— За съжаление, аз съм комбинирана сделка.

— Дъщерите ти са пълнолетни, жени със свой собствен живот. Те ще се успокоят. — Джери леко я разтърси. — Сега е твой ред.

— Имам чувството, че съм крайна егоистка.

— Крайно време беше!

— По-лошо е, отколкото те си мислят. Може би съм влюбена в него.

— Толкова ли ужасно би било това?

— Да. Не. — Тя се отдръпна от Джери и се обърна към прозореца. На перваза лежеше мъртва пчела. Вдигна я, като я държеше внимателно между палеца и показалеца си. — Истината е, че не знам. Толкова е сложно всичко. — Тя се загледа в пчелата. Крилцата ѝ блестяха като изтъкани от златни нишки. — Той иска да му отида на гости в Ню Йорк.

— Прие, надявам се.

— Казах, че ще си помисля.

— Направи проклетата резервация за самолета — изръмжа Джери. — Ако не я направиш, аз ще ти я направя. — Това беше Джери

Фицджералд, същата Джери, която беше засрамила и поставила на място стария отец Кини, предишния им енорийски свещеник.

Изпита нежност и се обърна, усмихвайки се на приятелката си.

— Каквото и да излезе от тази история, добре е да знам, че ще има поне един човек, който няма да престане да ми говори.

— По какъв друг начин трябва да говоря, за да ме разбереш? — Джери поклати глава в знак на дружелюбно отчаяние. — Съвсем сериозно ти говоря за това пътуване. Имаш нужда да се махнеш оттук за малко. Изглеждаш ми някак изморена.

— Може ли да бъде иначе?

— Наистина, добре ли си?

— Добре съм. Просто жена в критическа възраст. — Сам сви рамене. — Нали знаеш, топли вълни, нередовна менструация, неща от този род.

— Направи ми една услуга — каза Джери. — Запиши си час при лекар. След като говориш с пътническия си агент.

— Ако отида в Ню Йорк, това само още повече ще усложни нещата.

Като че ли в отговор на мислите си, Сам почувства остро убождане в палеца и като погледна надолу, разбра, че пчелата не е била мъртва. С последната искрица живот, останала в нея, тя я беше ужилила.

[1] Шъфълборд — игра на открито, особено на корабна палуба, подобна на дама, при която по разграфена повърхност с лопатки се бутат и прехвърлят дървени дискове. Играта е хазартна. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Иън взе такси на ъгъла на Двадесета улица и Осмо авеню. Само няколко седмици беше тук, а вече беше започнал да се чувства в Ню Йорк като у дома си. С потоците на движението му, с препълнените с хора тротоари, с горещия екот на звуците наоколо, създаващи усещане като след инжекция епинефрин^[1]. В Челси, където живееше в апартамент в браунстоун^[2], предоставен му от приятел, можеше да прекараш цяла нощ вън от къщи и никога нямаше да останеш гладен, жаден или да се отегчиш. Имаше си вече и любимо убежище, малко, скромно френско кафене в края на блока, където човек можеше да прекара цяла сутрин с едно голямо кафе със сметана и „Ню Йорк Таймс“.

Липсваше му само едно нещо — Сам.

Сам, която щеше да пристигне само след пет часа.

При тази мисъл пулсът му се ускори. Все още не можеше напълно да повярва, че тя идва. Един уикенд, само толкова беше успяла да отдели, но той щеше направи така, че да го запомни. Имаше толкова неща, които искаше да ѝ покаже, толкова неща, които и той не беше виждал и които можеха да обхождат заедно. А и далеч от къщи тя може би щеше да забрави, поне за малко, всички нейни причини, поради които от това — техните отношения с други думи — нищо нямало да излезе.

Наведе се напред, за да каже на шофьора къде отива.

— Лексингтън и Четиридесет и седма.

Беше малко преди шест, час, в който повечето хора се връщат от работа вкъщи. Движението беше натоварено, но той вече беше свикнал с това. Беше тук три седмици и щеше да остане поне още една, зает с работа, която още от самото начало беше тръгнала със забавяне. Като се започне с това, че бояджията не беше закачил правилно две от паната, поправянето, на което отне няколко дни, после четири дни прекъсване, през което време в сградата инсталираха нова алармена система. Сега вече беше достигнал последната фаза в работата си,

когато оформяше подробностите и когато работата, отнела му месеци, се превръщаше в едно съвършено, завършено цяло.

Така, както му се искаше да стане със Сам.

Сам... През тези седмици, колкото и да беше зает, почти не беше мислил, за каквото и да е друго. За всички други жени, които беше обичал, важеше поговорката: очи, които не се виждат, се забравят. Но Сам беше специална. Това може би малко го плашеше или не беше напълно свикнал с него. Но знаеше, че, ако тя не бе се съгласила да дойде, просто щеше да се побърка.

Докато таксито си пробиваше път нагоре по Осмо авеню, си помисли за нейния отказ да я посрещне на летището. Беше настояла, че това е излишно. Ето това е Сам — напълно самостоятелна и независима. Трябва да се е научила на това, докато е живяла с мъжа си, доста егоцентричен тип, според впечатлението, което Иън си беше създал за него. Не че беше казала нещо лошо за него, напротив, всъщност — точно обратното. Но точно това го беше накарало да се замисли — ако наистина е бил толкова добър, защо е нужно това да се изтъква непрекъснато? Ясно беше, че бракът на Сам съвсем не е бил така стабилен, както тя искаше всички останали да мислят.

Питаше се дали мъжът ѝ я е разбирал истински. Мъж, който е предпочитал тя да бъде винаги издокарана и гримирана, който не е бил в състояние да види колко хубава е тя самата, без всякакво външно разкрояване. Мъж, за когото най-важното в живота е било присъствието в обществото, в чиито живот е имало повече място за приятели и странични занимания, отколкото за жена му и децата му.

Знаеше, че се притеснява от разликата във възрастта им, но честно казано, той не мислеше за нея като за по-възрастна. Тя си беше просто Сам. Не би заменил лицето ѝ — заедно с бръчките — за лицето, на която и да е друга жена. Във всяка от бръчките ѝ той виждаше живот, макар и не пълноценно, но честно изживян. Виждаше всеотдайно сърце и любознателен ум. Виждаше жена, която през почти петте десетилетия на живота си не е била достатъчно ценена.

Ето какво искаше да направи за нея той — да ѝ покаже, че я цени. Да сложи огледалото пред нея и да я накара да види това, което вижда той — колко уникална и необикновена е тя. Не можеше да предвиди бъдещето. Не беше ли прекарал по-голяма част от живота си като възрастен, избягвайки да мисли за него (особено заради жените,

които с всичка сила го бутане в тази посока)? Единственото, в което беше сигурен, бе, че иска да бъде заедно с нея.

Таксито се разтресе и спря. Бяха заседнали на Лексингтън и Тридесет и шеста поради спиране на движението. Шофьорът натисна силно клаксона, присъединявайки се към оглушителния хор.

— Стига с тоя президент — измърмори той. — Миналият път, когато беше в града, бяха спрели движението чак до Ню Джърси.

Иън погледна нагоре към шпила на върха на Крайслер Билдинг, който блестеше над наподобяващите кутии небостъргачи около него. Когато беше на четири години, майка му му показва фотография на сградата, като му каза, че тя е едно от седемте чудеса на света — нещо, което той дълго мислеше за вярно. Джиджи, родена и отгледана в Ню Йорк, говореше с такъв копнеж за родния си град, че той често се беше чудил дали не съжаляваше, че се е омъжила за баща му и се е наложило да го напусне. Нейна слабост беше светът на изкуството, но дори като съвсем малък Иън, в редките случаи, когато я придружаваше в Ню Йорк, разбираше, че нейните хора на изкуството са посредствени и имат много малко общо с истинските артисти.

Питаеше се как ли Сам, за която да обича децата си, беше нещо толкова естествено, както това да диша, би приела Джиджи. Знаеше, че Сам иска да научи нещо за детството му, но не знаеше какво точно да й каже. Не можеше да се каже, че майка му не се беше отнасяла към него с любов. Но Джорджина — Джиджи за семейството и приятелите си — беше преди всичко суетна егоистка, неуспяла художничка, която се занимаваше с оказване помощ на млади таланти — задължително от мъжки пол.

Никога нямаше да забрави деня, когато го върнаха от училище вкъщи, защото се беше разболял. Когато влезе в къщата завари във всекидневната върху дивана майка си, която позираше гола на протежето си за момента, вулгарен и претенциозен млад художник на име Карло. По това време Иън беше на дванадесет години. Това беше първият път, когато виждаше майка си гола.

Джиджи го изгледа с лека досада и попита:

— Миличък, какво търсиш по това време вкъщи? — В гласа й нямаше дори и помен от стеснение. Не си направи труд и да протегне ръка към жълтия копринен халат, който лежеше на купчина в краката й.

— Боли ме стомахът — каза ѝ той.

Това беше истина. Имаше чувството, че всеки момент ще повърне.

— Божичко, тогава иди и си легни.

Изминаха повече от два часа, преди тя най-после да влезе на пръсти в стаята му, за да види как се чувства. Иън се престори, че спи, когато тя сложи ръка на челото му, за да провери дали има температура. В продължение на няколко минути слуша шума от душа и тихите гласове на Джиджи и Карло. Знаеше, че баща му нямаше да одобри това, но Иън не промълви нито дума. Какъв смисъл би имало? Уес рядко си беше вкъщи. Джиджи и той като че ли живееха поотделно, всеки свой собствен живот, а Иън, единственото им дете, блуждаеше в празното пространство между тях.

Когато майка му се разболя, Иън беше на четиринадесет години. Това, което най-добре си спомняше от този период, беше мрачната самота, надвиснала над дома им. Всички протежета и приятели от хубавите времена изчезнаха яко дим. Никой от тях не посети Джиджи в болницата и много малко от тях ѝ изпратиха цветя. Озлоблението ѝ беше безкрайно. Иън не беше сигурен каква част от него се дължеше на това, че умираше и колко — на това, че беше изправена лице в лице с безсмислието на съществуването си. Отказваше дори вниманието от страна на съпруга си и сина си. Когато идваха да я видят, тя се обръщаше с лице към стената и се преструваше, че спи.

След смъртта ѝ, Иън също се промени. Той започна да буйства, стоеше по цели нощи вън от къщи с приятели, пиеше много. През първата му година в колежа го скъсаха на всички изпити, освен на един — по изкуствознание. Уес се опита го стегне — ако не се оправел, щял да вземе драстични мерки по отношение на него. Но на Иън му беше все едно, беше претръпнал напълно. За да покаже, че хич не му пука, вечерта на тържеството за завършване на годината се напи и с група приятели разби вратата на колата на един от учителите. Няколко часа по-късно полицаите ги заловиха, докато се разкарваха с колата из Западен Холивуд, а диря от празни кутии от бира маркираше пътя им. На другия ден Иън се намери на самолет, пътуващ за Ню Мексико.

Едва в „Хорайзънс“, селскостопанска трудова програма за превъзпитание на деца на богати родители, той се научи да посреща

проблемите в живота. Не само смъртта на майка си, но и това, че още от самото начало тя за него не бе била същинска майка. Неговият ръководител, Леандър Фиск, безцеремонно искрен чернокож, му даде разковничето за това.

— Няма такова нещо като нещастна случайност — каза той една вечер, докато бяха насядали край лагерния огън. Леандър и петнадесет страшно изморени, изпохапани от комарите момчета. — На тази земя всеки е изпратен заради нещо. Ваше задължение е всеки сам да открие за себе си какво е то.

Леандър беше жив пример за това. Беше отраснал в Дълбокия Юг, научен да мрази белите и да се страхува от тях. Но всичко за него се беше променило един съдбовен ден през 1969, когато участвал в рали, посветено на защитата на гражданските права, и един бял, когото дори не познавал, го блъснал на земята и получил вместо Леандър предназначения за него куршум. На гроба на този човек Леандър се закле да посвети останалата част от живота си на борбата за расова търпимост.

Оказа се, че съдбата на Иън е да се хване за единственото ценно нещо, останало му от Джиджи: любовта към изкуството. Той работи неуморно, завърши „Бъркли“ само за три години, после продължи и взе магистърска степен по изящни изкуства. С течение на времето отношенията с баща му започнаха да се подобряват. Никога нямаше да прости на Уес напълно, но сега той виждаше баща си като човек, който е направил най-доброто, което може — дори и да не беше точно най-правилното и най-необходимото. Иън се надяваше единствено, че Уес ще бъде по-добър баща на децата, който някой ден може би щеше да има от Алис.

Таксито се измъкна от задръстването и те отново потеглиха. Няколко минути по-късно спряха на югоизточния ъгъл на Четиридесет и седма и Леке. Той плати на шофьора и слезе от таксито. Докато се опитваше да се пребори с потока от хора, изливащ се навън през въртящите се врати пред него, Иън се чувстваше като пословичния рак на бързей. Но това не го подразни. Докато на всички тези хора предстоеше да се блъскат за таксита и места в метрото, той щеше да се разположи с четките и боите си на двадесет и осмия етаж, щеше си включи Джони Колтрейн на уокмена, а Манхатън целият щеше бъде под краката му.

Излезе от асансьора и отключи със собствените си ключове вратата на приемната. Вътре постоя за малко неподвижен. Винаги му трябваша минута-две, за да приеме офиса на „Арънсън Асет Мениджмънт“. В епохата на изчистените линии и минимален брой декоративни елементи той беше като пришълец от друг век. Мраморни подове и ламперии от орехово дърво, реставрирани бюро и столове „Шератън“^[3] и дори кристален полилей „Уотърфорд“^[4]. Общо взето, всичко това изглеждаше по-подходящо за някоя банка на Уолстрийт, отколкото за модерен небостъргач.

Неговият стенопис покриваше три от стените над дървената ламперия и показваше исторически сцени от живота на Манхатън: изглед от параход, които спира на Елис Айланд, какъвто е бил през 1900, годината, в която Джулиъс Арънсън, пращадото на сегашния генерален директор на компанията, е пристигнал в Америка; борса на Уолстрийт, такава, каквито са били борсите точно преди големия срив през 1929; металоработници, катерещи се по скелетата на полузавършения Емпайър Стейт Билдинг.

Тъкмо смъкваше брезента от единия ъгъл на скелето, когато вратата към комплекса от офиси се отвори. Появи се дребничка деликатна млада жена с къдрава коса, облечена в тъмносив костюм с панталон — дъщерята на Джулиъс Арънсън III, Мариса или Марки, както тя предпочиташе да я наричат.

Задъхана, тя вдигна изплашено ръка към гърдите си, като че ли искаше да извика.

— Иън! Изплаши ме. За миг те взех за баща ми.

Той сви рамене приятелски.

— Е, и какво, ако бях?

— Трябваше да съм тръгнала за Амегънсет — заобяснява тя. — Голямо семейно събиране. Казах на татко, че имам час при зъболекаря. Той въобще не иска аз да работя. Поне не в светая светих на финансовото дело. Щеше да се чувства по-добре, ако бях станала нещо друго... да кажем — художничка. — Тя се усмихна кокетно, като показва трапчинка на едната си буза.

Беше наистина много хубавичка — момиче от типа Айви лиг^[5]. Очите ѝ бяха светлокафяви, с цвета на карамел, а кожата ѝ — поразително порцеланово гладка и бяла на фона на черната ѝ коса на еврейка със средиземноморски произход.

— С такъв занаят няма да забогатееш — каза той смеешком.

— И без това съм богата.

Иън беше обезоръжен от искреността ѝ.

— Защо въобще не съм изненадан?

Тя го разгледа внимателно.

— Ти също нямаш вид на човек, на който му се налага да прескача голям брой обеда и вечери.

Иън си спомни началния период на работата си, с какъв аристократизъм беше отхвърлил той предложението на баща си да му помогне. Беше решил, че или ще успее сам, или въобще няма да се справи... нещо, което беше голяма глупост. Трябваше да приеме пари от баща си като заем, ако не под друга форма. Това щеше да означава по-малко поръчки и повече време за работата, която му доставяше истинска радост.

— Справям се.

Тя отстъпи назад и с възхищение загледа стенописа.

— Мога да видя защо. Много си добър!

— Благодаря.

— Това, което си направил, ми напомня малко начина на работа на Диего Ривера в „Сътворението“.

Старанието ѝ да му направи впечатление му се виждаше забавно, но не чувстваше нужда да я насърчава, като ѝ каже, че и той е голям поклонник на Ривера.

Тя погледна часовника си — тънък и скъп.

— Тъкмо мислех да поръчам храна отвън. Искаш ли да вечеряш с мен?

— Някой друг път, може би. — Той показа с ръка скелето. — И без това работата ми изостава.

Тя се опита да скрие разочарованието си.

— И с мен е така. Ще взема нещо да хапна набързо на бюрото си.

— Не се пресилвай с работа. — Иън скочи на платформата, където се намираха боите и четките му, спретнато наредени върху един парцал.

Докато се обръщаше, за да се отправи към кабинета си, Марки му хвърли чаровна усмивка, която показва зъболекарска работа поне за десет хиляди долара, изцяло насочени към него. Иън нямаше

съмнение, че тя не страдаше от липса на обожатели, но не знаеше как да намери учтив начин да ѝ покаже, че не интересува от връзка с нея.

След няколко часа, докато нанасяше боя върху копчетата на балтона на един борсов брокер, той случайно вдигна поглед и видя, че е няколко минути след единадесет. Господи! Как така отлетя времето? Ако не побързаше, Сам щеше да пристигне в апартамента преди него. Той бързо изчисти и прибра четките си.

Чакаше асансьора, когато Марки се появи до него. Той не мислеше, че това е случайно съвпадение, но си наложи да я попита любезно:

— За Амегънсет ли тръгваш?

Тя вдигна очи нагоре.

— Между теб и мен да си остане, но по-скоро бих си отишла вкъщи и бих се проснала на леглото.

Вратата на асансьора се отвори и те влязоха вътре.

— Точно това смятам да направя аз — каза той. Като че ли току-що ѝ беше дошло наум, Марки предложи:

— Какво ще кажеш да те закарам до вас?

— Много любезно от твоя страна, но живея на другия край, в Уест Сайд.

Ала Марки Арънсън, единственото дете на Джулиъс Арънсън III, не беше свикнала да приема „не“ за отговор.

— Нищо не е. По това време вечер навсякъде се отива за две минути.

Иън разбра, че няма избор.

— Е, добре, в такъв случай, благодаря.

Слязоха с асансьора до гаража и само след няколко минути се носеха бързо по Парк Авеню в малкия спортен мерцедес кабриолет на Марки — подарък от родителите ѝ без съмнение.

— Казвай къде?

— Двадесета и Девето — каза ѝ той.

— Приятно място. Населено с артисти и художници.

— Апартаментът е на мой приятел, даден ми е да го ползвам, нещо като на заем. — Тай, с когото бяха живели някога в една стая в колежа, беше заминал, за да прекара лятото в Европа. Щастливо съвпадение, защото Сам сигурно беше свикнала на жилища, по-хубави от тези, които той самият можеше да си позволи.

— От Калифорния си, нали? — Тя караше прекалено бързо, както, подозираше той, правеше и всичко останало. На няколко пресечки пред тях като линия на финиш, се появи арката на Гранд Сентрал Стейшън.

— От един малък град, малко на север от Санта Барбара.

— Познавам този район. Баба ми и дядо ми имат къща в Биг Сър.

— Ходиш ли често там?

— Всъщност в края на този месец летя за там.

От прекалената небрежност, с която спомена това, той разбра, че решението беше току-що взето. Защо трябваше да ѝ казва къде живее? Сега нямаше да може да се отърве от нея. Изведнъж почувства, че едва издържа да бъде отново със Сам.

Завиваха по Двадесета, когато той забеляза как Сам слиза от едно такси. Тя погледна нагоре, присви очи срещу фаровете на мерцедеса и широко се усмихна.

— Някоя твоя позната? — попита Марки, докато спираше зад таксито.

— Приятелка. — Иън ѝ хвърли разсеяна усмивка и слезе. — Виж, благодаря ти, че ме докара.

После се втурна да посрещне Сам, която стоеше с протегнати ръце, като че ли беше готова да прегърне целия свят. Той я грабна, вдигна я във въздуха с необузданата сила на прегръдката си. Косата ѝ гъделичкаше носа му и можеше да усети копчетата ѝ — малки, студени кръгчета, които го притискаха през тънката материя на фланелката му.

Той се отдръпна, като я държеше на една ръка разстояние.

— Изглеждаш чудесно.

— Лъжец. Изглеждам отвратително.

— Тежко ли пътува?

Усмивката ѝ помръкна.

— Възможно най-лошо. По едно време си помислих, че може и да не пристигнем.

Сега забеляза, че тя изглеждаше бледа. Дали причината затова беше само пътуването? Докосна бузата ѝ.

— Още малко. Споменах ли ти, че сградата няма асансьор?

— Щом съм стигнала дотук, мисля, че мога да изкача и някой и друг етаж. — Тя се наведе да вземе куфара си, но той я изпревари.

Имаше неща, които тя трябваше да свикне да приема.

Поведе я нагоре по стръмно стълбище. Тай се хвалеше, че жилището му е истинско откритие, но тук изглеждаше много по-приятно нощем, когато липсващите парчета гипсови орнаменти и запълнените с цимент цепнатини не се забелязваха. Хвърли ѝ пълен с извинение поглед, когато влязоха в малък, слабо осветен входен вестибюл.

— Предупредих те, че не е съвсем като хотел „Риц“.

Сам се изсмя с безгрижния смях на жена, чувстваща се еднакво доволна от сухари с фъстъчено масло, както и от черен хайвер.

— На подарен кон петалата не се гледат. Достатъчно ми е да има течаща вода. В момента човек убивам за един душ.

— Ето, насам, госпожо.

На площадката горе тя се спря и попита:

— Имаш ли да ми кажеш нещо за нея?

— За кого?

— За това момиче.

Улови лека нотка на напрежение в гласа ѝ и ѝ отправи усмивка, която вярваше, беше успокояваща.

— А, тя ли? Просто момиче, което работи в същата сграда. Попаднах на нея случайно, когато си тръгнах. — Учуди се сам на себе си, че не ѝ даде повече обяснения. Но какво значение можеше да има това, че Марки е дъщеря на шефа?

След няколко минути той вече отключваше вратата на апартамента. Влязоха във всекидневната, осветена само от смътната светлина, идваща от уличната лампа отдолу. Той остави куфара ѝ на пода, прегърна я отново и зарови лице в косата ѝ.

— Липсваше ми мириса ти.

Тя се откъсна от прегръдката му с лек смях.

— Ако те чуе някой, ще си помисли, че не сме били заедно цяла вечност.

— Така го чувствам. — Той разгледа лицето ѝ на приглушената светлина, фините му черти и лъчистите, сиво-зелени очи. — Щастлив съм, че дойде. Страхувах се, че може да промениш решението си.

Тя се усмихна.

— И аз съм щастлива.

— Искане ми се да можеш да останеш по-дълго.

— А на мен ми се иска да си дойдеш вкъщи с мен.

— Остава още една седмица само, ако не и по-малко. Ще съм си вкъщи, преди да се усетиш. — Иън запали горната лампа. — Всичко съм планирал. Утре — разглеждане на града. Нищо не си видяла, ако не си се качила на върха на Емпайър Стейт. После вечеря някъде наоколо. Тук зад ъгъла има страхотно японско ресторантче. Обичаш ли суши?

Сам почти не го слушаше. Разглеждаше стаята, която беше малка, но пълна с огромно очарование с дървените капаци на прозорците си и старомодната мраморна камина.

— Не очаквах нещо толкова красиво.

— Мансардата на гладувания художник не беше свободна.

Тя леко се смути.

— Не исках да намекна подобно нещо.

Той се засмя.

— Знам. — Отправи се към кухнята, скътана от едната страна — съвсем малко по-голяма от килер. — Какво да ти предложи? Вода, вино, сода?

— Първо ще взема душ, ако нямаш нищо против.

— Банята е изцяло твоя. — Прегърна я леко през кръста, докато тя минаваше край него и леко я целуна по носа.

— Не се бави много. — Никога досега не беше желал някоя жена така силно.

Чу в дъното на коридора шума от душа и след няколко минути главата ѝ се появи на вратата, увита в хавлиена кърпа. Още едно нещо, което обичаше в Сам — тя беше единствената жена от тези, които познаваше, която не прекарваше по цели часове в банята.

— Мога ли да използвам халата ти? — попита тя. — Забравила съм да взема моя.

— Нека първо те погледна. — Иън се вмъкна вътре при нея.

Сам изглеждаше изненадана, но не оказа никаква съпротива, когато той я привлече в прегръдките си, леко опряна на умивалника. Парата го докосваше като топла ръка. В шкафчето над умивалника отраженията им бяха бледи, замъглени. Той пхна ръка под хавлиената кърпа и тя се смъкна на пода като тъмносиня локва.

Очите на Сам го гледаха изпитателно и той както винаги забеляза в нея искрица на несигурност, като глас на недостатъчно ценена

съпруга, която пита: „Наистина ли, възможно ли е той да ме желае?“ Иън не знаеше откъде да почне. Той не просто я желаше — тя беше всичко, което някога бе желал в живота си.

Остави ръцете и устните му да й кажат това.

Сам отметна глава назад. Косата ѝ падаше по раменете ѝ, влажна и разбъркана. По гърдите и се стичаше вода. Иън се наведе, за да я спре с езика си. Беше сладка, имаше вкус на дъждовна вода. Той притисна лице към шията ѝ. Тя мирише на сапун и шампоан и... на собствения си аромат — аромат на жена. Господи, как би могъл да се откаже някога от това?

— Искам те — прошепна той.

— Тук?

Опита се да си придаде възмутен вид, но когато плъзна ръката си между краката ѝ, той почувства, че е влажна. Тя простена и ги разтвори още повече. Иън, целият пламнал, с труд разкопча колана си, несръчен като тийнейджър. Дългите часове на бавно любене щяха да последват по-късно. Но, ако не можеше да я има сега, тук, в тази минута, щеше да подлудее.

„Кажи му — прошепна ѝ един глас. — Кажи му сега.“

Но думите не идваха. Тя едва дишаше. Сам се подпря на умивалника и обви краката си около хълбоците му. Не беше много удобно, но се справиха. Тя почувства студа на порцелана под задните си части, докато той навлизаше в нея. О, боже...

После не усещаше нищо друго, освен топлия му дъх, който се сливаше с парата, ръцете и гърдите му, хлъзгави от влагата, тялото му, което се сливаше с нейното. Хвана го здраво през кръста. Влажната му коса прилепна до бузата ѝ. Тя можеше да види как отражението ми трептеше по влажните плочки зад гърба му. Затвори очи и се постара да освободи съзнанието си напълно.

Свършиха секунди един след друг. Оргазмът беше с такава сила, че гърбът ѝ се изви назад. Почувства как кранът студено се впила в долната част на гърба ѝ и щеше да падне, ако не беше я хванал. Той я задържа здраво още миг, а после нежно я пусна на пода.

Гледаха се един друг, поемайки си с труд дъх, всред лениво пълзящата около тях пара. Нещо топло потече по вътрешната страна на бедрото ѝ. Изведнъж разбра, че не може да чака нито миг повече. Трябваше да му каже веднага, сега.

— Иън — каза тя. — Бременна съм.

Беше открила това съвсем скоро. Даже и сега, когато го казваше на глас, ѝ изглеждаше невъзможно.

Видя същия израз на неверие и по лицето на Иън. Той отстъпи назад и колкото и да беше невероятно, се разсмя — глупав смях на човек в шок.

— Занасяш ме, нали?

— За съжаление, не.

Глупавата усмивка слезе от лицето му.

— Не разбирам. Мислех, че...

— Така мислех и аз. Очевидно съм сбъркала.

— Господи! — Той потърка лицето си с ръка.

На Сам изведнъж ѝ стана студено.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

Иън ѝ протегна двете си ръце.

— Съжалявам. Виж, ще... измислим нещо.

Тя поклати глава.

— За аборт и дума не може да става.

Беше си помислила за това, разбира се. Мисли за тази възможност цели две минути. Но как би могла да направи нещо такова, когато знаеше какво е да бъдеш майка? Когато си помислеше за двете си дъщери и какво би бил животът без тях?

Настъпи тежка тишина. Чувахе се само звукът на водата, капеща от душа отгоре, и слабия звук на музика от апартамента под тях. Иън имаше вид на човек, ударен с чук по главата и когато заговори, гласът му беше дрезгав, сякаш се бе състарил с няколко ери за една минута.

— Добре, тогава значи ще имаме бебе — каза той.

— Не изглеждаш особено щастлив.

Той затвори очи.

— Дай ми малко време, Сам. Правя най-доброто, което мога в случая.

— Знам. — Гласът ѝ стана по-мек. Искаше да каже нещо, с което да го окуражи, но думите не идваха. Това не беше никакво недоразумение — дори не и болест. От тях имаше изход. Това беше нещо необратимо.

„Той е все още момче — прошепна един глас вътре в нея. — Ти какво очакваше?“ Тя си спомни хубавата млада жена в

сребристосивата кола. „Тя е подходяща за него — помисли си тя. — Жена на неговата възраст, жена, с която ще има достатъчно време да отгледа деца — или да изчакаат, преди да решат да имат.“

— Каквото и да стане — каза той, — това е нещо, което ще посрещнем заедно.

Такъв вид забележка можеше да се очаква от Мартин — напълно безполезна. В същото време не можеше да си представи какво е това, което той би могъл да каже, за да я успокои. Това, от което имаше нужда, беше нещо сигурно, точно определено, като ясните указания върху някоя опаковка, обяснявайки й точно какво трябва да направи. Прекалено изтощена, за да може да продължи разговора, тя свали халата му от закачалката и го метна върху себе си. Когато той протегна ръка, за да я прегърне, тя леко го отбута от себе си.

— Не сега — каза му тя. — Това, от което най-много имам нужда в момента, е да се наспя. — Отвори вратата и излезе в коридора.

Иън остана неподвижен зад нея, като гледаше неясното си отражение в запотеното огледало — изражение на непознат за него човек. Искаше да тръгне след нея, но начинът, по който тя държеше раменете си, му показваше ясно, че не я интересува нищо от това, което би искал да каже — поне не в момента. Той я беше разочаровал някак си. Не разбираше с какво, а може би и нямаше значение. Единственото нещо, което имаше значение, единственото нещо, в което беше сигурен, бе, че трябва да намери начин, за да се оправят нещата.

Бебе...

Господи!

Изправен пред действителността, той се запита беше ли готов за такова нещо.

В този миг Иън видя себе си такъв, какъвто го виждаше Сам — млад, необвързан, изключително далеч от образа на онова, което човек може да си представи за баща. Но той не беше като баща си. Личността му не беше и механическа производна на детството му.

„Трябва да си поговорим — помисли си той. — Не утре или другата седмица. Сега.“

Измина минута, после още една. Той стоеше там затворил очи, хванал се с ръце за умивалника, като човек, който изпитва някаква болка. Излезе в коридора и тихо извика:

— Сам?

Не получи отговор.

Вратата на спалнята беше затворена. Той почука и след като не получи отговор, тихо я отвори.

Тя лежеше върху леглото, облечена в халата му и дълбоко спеше.

[1] Стимулант, адреналин. — Б.пр. ↑

[2] Облицована с кафяв пясъчник сграда — типична за стар Ню Йорк, названието е станало нарицателно. — Б.пр. ↑

[3] Знаменит английски мебелист от XVIII в. — Б.пр. ↑

[4] Луксозен ирландски кристал. — Б.пр. ↑

[5] Бръшляновата лига — общо название най-елитните колежи от Изтока на САЩ и студентите в тях. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Трябват ти преди всичко ботуши — каза Лора твърдо.

— Не трябва да си създаваш излишни грижи — каза Финч. — Това, което имам, ми е напълно достатъчно. — В гласа ѝ звучеше нотка на упорство, което Лора определи като това, което беше — ужасен страх.

— Звучиш като Мод.

На упоритата уста на момичето заигра лека усмивка.

— Ново бельо би било добре дошло.

„Е, и това е някакъв напредък“, помисли си Лора. За да накара Финч да се съгласи да отидат по магазините, ѝ беше била необходима цяла сутрин и едва ли не декрет от Конгреса. Тя твърдеше, че нищо не ѝ трябва, че това, с което е дошла, и няколкото стари дрехи, които Лора ѝ беше дала, ѝ е напълно достатъчно. Но и двете знаеха, че ставаше дума за нещо повече от някоя и друга дреха и от чифта ботуши по мярка — един вид повратна точка, неизказано задължение.

Докато вървяха покрай старата мисия на път към „Ръскс“, Лора си направи списък наум. На момичето му трябваха няколко чифта джинси, няколко фланелки и бельо, също и пуловери за времето, когато се застуди. Ако се приеме, разбира се, че по това време ще бъде все още тук.

Това е въпрос за шестдесет и четири хиляди долара, нали?

За Лора сега отговорът не беше по-близо, отколкото беше преди месец. Тя все още не знаеше почти нищо за Финч. Единствената информация, която тя беше благоволила да даде за себе си, беше, че е от Ню Йорк и че родителите ѝ са починали. Когато Мод се беше опитала да я разпита за други членове от семейството, беше млъкнала, и по-нататъшните опити да я накарат да се отпусне се оказаха неуспешни.

Но едно беше ясно — така не можеше да продължава.

Минаваха покрай книжарницата, когато Лора използва случая да попита:

— Мислила ли си за дрехи, подходящи за училище?

Като че ли животното, което преди беше взимало храна от ръката ѝ, изведнъж беше надушило опасност. Реакцията на Финч беше спонтанна и физическа: Лора почти видя как тя се смачква, как всичките ѝ мускули се стягат, как вратът ѝ потъва в раменете.

— Не — каза тя и впери поглед в земята.

— Ще трябва да се запишеш. — Лора говореше с добре изработена небрежност. — Не е необходимо да бъде за постоянно. Само... да кажем, докато решиш какво ще правиш.

— Не трябва да правя нищо, което не искам. — Финч ѝ напомни, че е вече на шестнадесет години и може да прави, каквото си иска.

— Не мислиш ли за колеж?

Финч я погледна предпазливо. Очевидно мисълта за колеж никога не ѝ беше влизала в сметката.

— За колеж?

— Ако имаш добри бележки, можеш да спечелиш стипендия.

— Да, разбира се. — Финч отново придоби познатото изражение — изражението на човек, за когото е по-лесно да не храни надежди, вместо да рискува да види всичките си надежди разбити.

— Говоря сериозно — продължи Лора. — Ако бележките и резултатите от тестовете ти са добри, има достатъчно колежи, в които с радост ще те приемат.

Финч сви рамене.

— Бележките ми не са кой знае какво.

— Можем да поработим тогава — каза Лора. — Бях силна по математика. А Мод... не знам дали знаеш, че Мод е преподавала английски в гимназията?

Това я заинтригува.

— Тя защо никога нищо не споменава за това?

— О, нали знаеш, Мод не обича да говори за себе си. Както и една друга моя позната.

Нещо дълбоко погребано се съживи в очите на Финч.

— През втората година в училище по английски имах пет минус.

— Това е много добре.

— Не бях си предала всички домашни писмени работи навреме, но после написах една тема за „Сайлас Марнър“, която учителката, изглежда, много беше харесала, защото ми писа отличен.

Лора се усмихна. Не можеше точно да си спомни книгата, която и тя, разбира се, беше изучавала в гимназията, но изведнъж изпита благодарност към милия стар Сайлас.

Това ѝ напомни и нещо друго. Документите за прехвърляне. Без тях Финч нямаше да може да се запише.

„Ще се занимавам с това, когато му дойде времето.“ Засега беше достатъчно, че слънцето грееше и че тази хубава юлска събота хората можеха да ги вземат за майка и дъщеря, които отиват да пазаруват заедно.

Пред „Ликити-Сплит“ тя поздрави двойка нейни познати от „Изгубените лапички“. Инес и Сю извеждаха от заведението синовете си, които държаха по една фунийка със започнал да капе сладолед. Единият от тях беше осиновен, а другия Сю беше родила чрез изкуствено осеменяване. „Шарен свят“, обичаше да казва Питър с чувство на неприязън. Но Лора не преставаше да се учудва на скритите черти на всяко едно семейство — като картини, които ти се струва, че са едно, а когато ги разгледаш отблизо, се оказва, че са нещо съвсем друго. Децата на Инес и Сю, освен че бяха много сладки, изглежда, се бяха и добре адаптирали.

— Лесбийки са, нали? — попита Финч, когато те вече не можеха да ги чуят.

— Доколкото знам, вероятно е така — каза Лора. — Но те не афишират отношенията си.

— И в това няма нищо лошо.

— Нищо лошо, в какъв смисъл?

— Искам да кажа... Хората тук приемат ли това?

Лора сви рамене.

— Защо не? Защо питаш?

— Просто се чудех.

Лора погледна Финч с крайчеца на окото си. Това не беше ли въпрос дали и тя ще бъде приета тук? Момиче, съвсем само на света, без минало и без изгледи за особено бъдеще, което никъде не беше у дома си. На Лора ѝ се прииска да я успокои, но не искаше да я плаши. Стъпка по стъпка...

Завиха зад ъгъла по Еспина Лейн. „Ръкс“ — най-близкото подобие на универсален магазин, какъвто имаше в Карсън Спрингс, заемаше площта, която някога бе принадлежала на няколко съседни

магазина. Съществувал почти толкова дълго, колкото „Деларосас“, магазинът все още беше собственост и се управляваше от семейство Ръск. Лора бутна вратата и те пристъпиха в хладината на помещението с климатична инсталация.

Вътрешността на магазина почти не беше се променила от времето, когато тя беше дете — мъжки и дамски дрехи в двата противоположни края; обувките, коланите, чантите и бижутата бяха разположени в централната част. На горния етаж, в отделението за деца имаше старомоден уред за определяне на размера, а във вторник и събота в отделението за домакински стоки остреха кухненски ножове. В отделението за играчки горе около всяка Коледа възрастният Ейвъри Лулин посрещаше децата, облечен като Дядо Коледа и ги слагаше да седнат на коленете си.

— Защо не започнем с ботушите? — предложи Лора.

Секцията за обувки беше най-отзад. На дървени рафтове по дължината на стената бяха наредени солидни на вид високи обувки с връзки и мокасини. На пода беше поставено устройство за взимане на мярка на крака — реликва също от детските години на Лора — протритото от поколения детски стъпала, минали през него. Имаше даже и пълен асортимент от ботуши за езда, като се започне с английски и се завърши с каубойски.

— Мога ли да ви помогна? — Лора се обърна и видя, че към тях върви Анди Фицджералд. Анди широко се усмихна.

— Лора, здравей! Не те познах. — Тя погледна с любопитство Финч.

Лора си спомни времето, когато ходеше да наглежда децата на Джери. Анди беше много трудно за гледане дете, не защото беше прекалено разглезена, а защото не спираше да задава въпроси. Защо тревата е зелена? Какво кара звездите да светят? Когато я видя сега — с искрящи зелени очи и черна коса, спускаща се до раменете — Лора усети вълна от обич.

— Не знаех, че работиш тук — каза тя.

— И аз също, докато мама не каза, че ще ми спре джобните. — Анди завъртя очи нагоре, но не изглеждаше особено нещастна. — Доколкото разбирам, тя смята, че щом сметките натежат, трябва и работата да стане по-тежка. — Тя се усмихна на Финч. — Здравей, аз съм Анди.

— Здравей. — Финч небрежно разглеждаше едни обувки, като се стараеше с всички сили да не поглежда към тях. Ако не бяха четирите сребърни обички на ушите ѝ, със спретнато изгладените си блуза и пола и висящият на сребърна верижка на врата ѝ медальон със Света Ана, получен на конфирмацията ѝ, Анди лесно можеше да накара Финч да си създаде погрешно впечатление за нея, като си помисли, че е същество от друга планета.

— Финч живее засега при мен — каза Лора.

Анди не започна да разпитва.

— Щастливка!

Финч, изглежда, се поуспокои.

— Лора ме учи да яздя — каза тя срамежливо.

— Така ли? Жестоко!

Лора беше учила и Анди да язди. И тя като Финч беше роден жокей.

— Всъщност, за това сме тук. Искаме да купим чифт ботуши за езда.

— Кой номер? — Анди изведнъж стана страшно делова.

— Осем и половина — каза ѝ Финч.

Анди изчезна в стаята отзад и се върна след няколко минути с камара кутии. Тя ги постави на пода и свали капака на най-горната.

— Ето, пробвай тези най-напред. Те са ми любимите.

Седнала на един стол, Финч започна да развързва връзките на едната си мръсна гуменка, когато Анди каза между другото:

— Виж, утре имам почивен ден. Ако не си заета с нещо друго, искаш ли да поюздим заедно.

Финч се намръщи и се загледа в някаква точка точно над рамото ѝ. Лора не смееше да диша. После Финч каза:

— Да, разбира се. Защо не. Супер ще е. — Тя хвърли несигурен поглед към Лора. — Ако нямаш нищо против.

Лора едва се сдържа да не викне „ура“.

— Занасяш ли се? Ще ми направите услуга. Да не говорим за конете.

И оттук нататък нещата потръгнаха. Когато Лора се върна от предварителен оглед в секцията за дамско спортно облекло, двете момичета си бърбореха най-непринудено. Тя отправи към небето няколко кратки благодарствени молитви.

След един час с торба с покупки в ръка Лора и Финч се отправиха към „Трий Хаус“. Минаваха покрай „Куил Пен“, когато се натъкнаха на Том Кемп, който тъкмо излизаше от книжарницата. Носеше кутия, опакована като подарък.

Протегна я, за да я видят.

— Секретарката ми има рожден ден. Взех ѝ кутия с хартия за писане на писма и пликове. Не е особено оригинално, нали?

— Сигурна съм, че ще ѝ хареса — каза Лора.

— Да се надяваме. — Той се усмихна. — Как си, Лора?

— Много работа, както обикновено — каза тя. — Помниш Финч, нали?

— Разбира се. От сватбата. — Говореше с такъв тон, като че ли начинът, по който Финч се беше появила на сватбата, не беше нищо необикновено. В този момент Лора разбра какъв трябва да е бил той като момче — от тези, които сами предлагат да изнесат боклука и да окосят тревата в градината на старите съседи. Той посочи с ръка торбите им.

— Изглежда, че вие двете сериозно сте поомели магазините.

— Знам само, че страшно огладняхме, това е всичко — каза Лора и се засмя.

— Как е майката ти? Не съм я виждал напоследък.

Лора почувства, че настроението ѝ се променя, като че ли облак засенчи слънцето.

— Добре е.

— Поздрави я от мен, няма да забравиш, нали? — Изведнъж доби притеснен вид. Дали не е чул клюките? Том погледна часовника си. — Е, добре, трябва да тръгвам. Неотложна среща с бръснаря. — Намигна им и продължи надолу по улицата.

Лора продължи да гледа след него, докато той се отдалечаваше, чувствайки някакво странно съжаление. Ако Сам беше предпочела Том, нямаше да имат тези неприятности. Спомни си за бомбата, която майка им пусна снощи, нещо, което Лора и сега продължаваше без особен успех да се старае да приеме.

Сам ги покани на вечеря — Лора и Алис с Уес — изчака масата да бъде вдигната и чиниите поставени в миялната машина и ги отведе във всекидневната.

— Имам нещо да ви съобща, каза тя. Макар че изглеждаше разтревожена, погледът ѝ беше ясен и решителен. — Но най-напред трябва да ви кажа, че въпросът не подлежи на обсъждане. Каквото ѝ да мислите по въпроса, вие просто трябва да приемете нещата такива, каквито са.

Лора се приготви да чуе най-лошото. Сгодили са се. Какво друго? Откакто се върна от Ню Йорк, майка ѝ изглеждаше затворена в себе си и някак разтревожена. Не точно срамежлива булка в бяло, но предвид обстоятелствата, какво би могъл да очаква човек?

Лора се огледа. Сестра ѝ гледаше с израз на истински ужас, докато Уес изглеждаше просто озадачен и може би леко обезпокоен. Никой не можеше и да си представи това, което последва.

— Ще имам бебе — каза Сам.

Лора не можеше ясно да си спомни последвалия скандал. Забеляза, че Алис ридае, а Уес прави всичко по силите си, за да я успокои. А Лора просто стоеше там, вцепенена.

После нещо в нея се раздвижи. Огромна завист, зелено и всепоглъщащо чудовище изскочи от най-дълбоката джунгла на сърцето ѝ. „Всичко това е някаква грешка“, каза си тя. Господ беше объркал нещо. Тя беше жената, която трябваше да обяви такова нещо. Не беше ли прекарала години, опитвайки се да има дете? Подложила се бе на безброй лекарски прегледи и една от друга по-болезнени процедури. Само за да ѝ кажат накрая, че никога няма да може да има дете. Нали и Питър я изостави заради това? И сега новата му жена щеше да има бебе... а също така и майка ѝ... „Господи... толкова е ужасно!“

Оттогава на Лора непрекъснато ѝ беше зле, но тази сутрин се постара да освободи съзнанието си от тези мисли. Решена да не позволи на каквото и да било да ѝ развали деня, тя закуси, свърши си работата из къщи, дори отиде да помогне на съседката си Ана Винченци, чиято майка беше паднала и не можеше да ходи. Докато случайната среща с Том Кемп сега не беше върнала мисълта за случилото се в съзнанието ѝ.

Финч, почувствала промяната в настроението ѝ, докосна лакътя на Лора.

— Благодаря ти — каза тя. — Не беше необходимо да ми купуваш всичко това.

Лора се откъсна от мислите си и се усмихна.

— Няма за какво да ми благодариш. Ти си си го изработила.

— Какво искаш да кажеш?

— Помагаш в къщната работа. Храниш и поиш конете и чистиш конюшната — продължи Лора със същия делови тон. — Както й да погледнеш, длъжница съм ти.

Тъгълчетата на устните на Финч се обърнаха надолу.

— Скапана готвачка съм.

— Стараеш се. Това е най-важното.

Лора реши да не се спира върху този въпрос. Кулинарните опити на момичето бяха истинско бедствие и предмет на шеги от страна на всички възрастни. Предишната вечер се опита да приготви ориз с риба тон в сметанов сос, но се оказа, че оризът се е свършил и вместо него тя реши да направи картофено пюре. Хектор каза на шега, че с кашата, която се беше получила, могат лепят тапети. Даже и Финч не можа да не се разсмее.

— Мисля в бъдеще да се огранича с притопляне на пица.

Лора й намигна.

— Не се тревожи. Тайно Мод се радва, че единствено тя от всички нас може да готви хубаво.

Седяха в „Трий Хаус“ и пиеха студен чай с лед под сянката на дъба, когато Финч попита предпазливо:

— Тъъ, Лора? Ако има някакъв проблем с Мод, нали ще ми кажеш?

— Какво те кара да мислиш, че нещо не е наред?

— Чувам как понякога нощем плаче.

Лора се поколеба. Нямахте намерение да крие от Финч, но не искаше да я товари излишно. Нямахте ли си тя и без това достатъчно проблеми?

— Разбирам, че не ти е казала нищо за Елрой.

— Кой е Елрой?

— Синът й.

— Не знаех как се казва. Само виждам снимката му на нощното й шкафче. — Финч сгъна опаковката на сламката си на хармоника и погледна смръщено. — Въобще не прилича на нея.

— Изглежда, че не е наследил характера й.

— Затова ли Мод е нещастна?

Лора замислено отпи от чая си. В най-отдалечения край на двора собственикът на заведението, Дейвид Райбек, беше потънала в разговор с Дилайла Симс. Дилайла, тъжно красива с бледата си кожа, замечтаните си очи и дълга тъмна коса, разпиляна по раменете ѝ, му кимаше някак съчувствено. Лора си помисли дали това не е свързано със сина на Дейвид, осемгодишния Дейви, за който ли път вече в болница. Ако приказките, които Лора бе чула, бяха истина, напрежението беше създавало известно отчуждаване между него и жена му. Като забеляза спонтанната фамилиарност, с която Дилайла постави ръка върху неговата, Лора си помисли, че Дилайла може би бе изиграла — или щеше да изиграе — някаква роля там. Погледна отново към Финч.

— Опитва се да накара Мод да се върне да живее при него.

— А тя иска ли?

— Надявам се, че не. — Лора поклати глава. — Тя живееше при него, преди да дойде при нас. И от малкото, което Мод ми каза, разбирам, че животът ѝ там не е бил много розов.

Лицето на Финч доби студено изражение.

— Истинско лайно, така ли?

— Не го познавам — но, да, може да се каже, че това е определението.

Лора се усмихна, защото почувства, че настроението ѝ някак се пооправя. Майка ѝ може да е бременна и може би има вероятност Мод да я напусне, но днес беше великолепен слънчев ден и тя беше седнала с това момиче, паднало в нейния живот направо от небето, за да хапнат нещо заедно, а може би то щеше и да сподели нещо с нея.

— Надявам се, че ще реши да остане — каза Финч с гореща убеденост. — Тя е част от нас.

Нас? Означаваше ли това, че и Финч възнамерява да остане? Лора се надяваше това да е така, защото изводът, който бе направила по отношение на нея, беше подобен — момичето вече беше част от нейния живот. Отначало се беше опитвала да потисне тази мисъл — не искаше отново да страда — но сега нещо в нея трепна, нещо толкова крехко, че дори и най-лекият полъх на вятъра можеше да го отнесе.

— Напълно съм съгласна с теб — каза тя.

Когато Лора наближи двора, Хектор, който миеше открития обор с маркуч, бутна портата, за да я отвори, и се приближи да ги поздрави.

Прекара пръст по прашната повърхност на багажника на експлоръра.

— Как мина?

— Купихме всичко необходимо.

Финч изгърча вътре в къщата, натоварена с покупките. Към Хектор, както и към всички мъже, тя изпитваше неудобство. Като например онзи ден, когато доктор Хенри беше дошъл. Стариият ветеринарен лекар беше дошъл да прегледа Пънч, но, когато заговори малко по-рязко, тя подскочи като ужилена.

— И на мен така ми се стори. От това, което забелязвам, тя май планира да остане тук известно време. — Той погледна Лора изпод периферията на шапката. — Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Не съм сигурна в нищо. — Тя въздъхна и бутна вратата на колата, за да я затвори. — Единственото, което знам, е, че има нужда от дом и че единственият, който е отворен за нея в момента, е този тук.

— Ти си знаеш. — Той говореше меко, но тя долови предупредителна нотка в гласа му.

Тя му разказа за Анди и как двете момичета изведнъж се бяха харесали. И как следобеда бяха обиколили музея и колко поразена била Финч, когато видяла изложеното там дървено рало, същото рало, с което някога е орал прадедото на Лора, за да подготви почвата за първата портокалова горичка в долината.

— Като че ли не можеше да се насити — каза Лора. — Знам, дава вид, че ни отблъсква, но ми се струва, че има желание да се чувства част от нас. — Усмихна се криво. — Ако излезеш прав и аз пак налапвам по-голям залък, отколкото мога да преглътна, поне няма да е за пръв път.

— Или за последен.

Той се усмихна. В бръчките в ъгълчетата на очите му се беше събрал прах, подмишниците на фланелката му бяха мокри от пот. Изведнъж почувства някакво лудо желание да грабне износената каубойска шапка от главата му и да я сложи на своята.

Веднъж, когато беше само на шестнадесет, се беше вмъкнала тайно в стаята му над гаража в къщата им на Блосъм Драйв. Ясно можеше да си спомни топлината на чувството за виновност, която я заливаше, докато пробваше шапката и ботушите му, заровила лице в пуловера му. Като че ли някак си се бе вмъкнала вътре в него самия. По

това време Хектор имаше поне една приятелка, за която тя знаеше — беше го видяла веднъж в града, праметнал небрежно ръка през раменете ѝ — беше хубавя млада жена на име Тереза. И тогава, докато стоеше в стаята му, мисълта за тях двамата голи върху същото това легло беше накарала някаква част от нея да запламти с непознат дотогава огън. Беше си представила, че и тя лежи гола с него там, загубелите му, загорели ръце гаят кожата ѝ, а устата му притиска нейната...

Лора почувства, че от този спомен се изчервява.

— Не е зле да отида да видя как е Пънч — каза тя и се отправи към конюшната. — Все още ли куца?

— Вече по-малко. — Хектор влезе в крачка с нея. — Доктор Хенри идва отново да го види, докато те нямаше.

Можеше да чуе цвиленето на конете в конюшната. Те познаваха шума на колата ѝ и винаги учтиво изчакваха минута-две, докато се появи, но бяха започнали да проявяват нетърпение. Лора взе шепалюцерна, подсладена с меласа. Нямаше ли да е хубаво, ако и нейният живот беше така прост като техния? Без бивш съпруг. Без бременна майка.

Гърлото ѝ се сви и очите ѝ се напълниха със сълзи. Хектор, който вървеше до нея ѝ хвърли любопитен поглед, после без да каже нито дума я взе в прегръдките си. Тя не се отдръпна. „Той винаги е бил до мен, когато ми е било необходимо“, помисли си тя, като зарови лице в рамото му, усещайки миризмата на коне, прах и спечелена с труд пот. Няма ли нейната вечна нужда от него да го прогони някой ден?

Ако на Хектор му беше дошло до гуша, той не даваше никакъв признак за това. Отдръпна се, за да извади чиста носна кърпа от джоба си. Подаде ѝ я, се отпусна на петите си, като чакаше сама да му каже какво има.

— Извинявай — каза тя със смутен смях.

— Няма за какво да се извиняваш.

Тя се изсекна в кърпата с остър, съвсем неженствен шум.

— Заради майка ми е.

— Да не сте се скарали за нещо?

— По-лошо е от това. — Лора си пое дълбоко въздух. — Тя ще има бебе.

Хектор изсвири с уста, тихо и дълго.

— Това е то!

— Едва ли е необходимо да казвам, че никой от нас не е безкрайно очарован от това. — Нямаше представа дали леля й Одри вече се бе пуснала в действие. Когато тя се активизираше, нещата наистина щяха да загрубят.

— А бащата?

— Иън? — Тя се изсмя леко презрително. — Дори не съм сигурна, че знае. Все още е в Ню Йорк. Когато научи, може да реши там да си остане.

Хектор се намръщи.

— Какво те накара да кажеш това?

— Не мога да си го представя като баща.

— Това е нещо, което не можеш да знаеш.

— Знам достатъчно.

Погледна я, като че ли искаше да защити Иън, но всичко, което накрая каза, беше:

— Самият факт, че ще има бебе, нали? Ето какво те разстройва най-много.

— Искам и аз да имам бебе! — Думите се изплъзнаха от устата й и в гърлото й се надигна ридание.

Хектор отново я прегърна, като галеше главата й и шепнеше:

— Горкичката ми. Няма нищо лошо.

Гласът му беше като испанската музика, която тя често дочуваше през двора.

— Ти не можеш да си представиш — изрече тя с предрезгавял глас.

— Знам добре какво значи да желаеш нещо много силно.

„А имаш ли и най-малко представа колко много те желая аз?“ Мисълта й дойде като че ли изневиделица. Скрито трепетно вълнение я обхвана... ала се изправи пред причиняващата й болка стена от отчаяние. Какво би излязло от това? Ако Хектор изпитваше дори и най-малък интерес към нея, нямаше ли да е разбрала досега?

Тя повдигна глава.

— А ти какво искаш, Хек?

— Това, което искат всички хора, предполагам — да бъде щастлив. — Той я гледаше с нежност, присвивайки леко очи в полумрака. Прашинки, вмъкнали се през цепнатините между

неравните плочи на конюшната, плуваха мързеливо в снопа слънчева светлина.

Лора затвори очи и почувства, че сърцето ѝ започва бавно да се преобръща. Ако сънуваше, той щеше сега да я целуне — както толкова често се беше случвало в сънищата ѝ. Една целувка, която щеше да ѝ каже, че тя е нещо по-специално — различно от жените, които тя беше забелязвала понякога да се измъкват призори от стаята му. Затворила очи, поклащайки се леко на стъпалата си, тя се наклони към него и подпря челото си в неговото. Хектор не помръдна.

Останаха така един безкраен миг. Лора едва дишаше, сърцето ѝ се беше спряло в гърлото, като непрегълтнат аспириин. После, когато си помисли, че ако той не я целуне, ще умре, тя почувства как ръката му леко подхваща брадичката ѝ, а устните му нежно притискат нейните. Само едно бегло докосване, нищо повече. Той се отдръпна и ѝ се усмихна. Не размениха нито дума. Беше миг, продължил цяла вечност, люлка, движеща се между небето и земята. Тя търсеше нещо в лицето му, жадуваше той да каже нещо, да направи нещо, да разруши това крехко равновесие. Как щеше да продължава да живее, без да знае какво означава случилото се? Какво, ако Хектор просто бе изпитал съжаление към нея?

После мигът свърши и той се захвана с работата си, все едно че нищо особено не се е случило. Тя го наблюдаваше как слага с вилата сено в яслите на конете, като си подсвирква с уста, докато работи. Ясно беше, че не мисли за нея — поне не по този начин. Лора се почувства измамена.

Тръгна към вратата с лудо биещо сърце. Говорейки сякаш на стената с такъмите, повечето от които прекалено стари и износени, но добре намазани с „Нийде“, тя каза тихо:

— Благодаря ти, Хек.

— Няма защо — отговори той любезно.

Прекосяваше двора, когато чу скърцане на гуми по чакъла. Вероятно и кучетата го бяха чули, защото от вътрешността на къщата се разнесе лаят им. Огледа се и видя, че зад нейния експлорър спира светлосин понтиак севил. На пращната му табелка можеше да се прочете-IM4NRA.

От мястото на шофьора слезе набит човек с кафеникави панталони и карирана риза с къс ръкав и намести колана си. Като спря

поглед на сивата му, късо като на войник подстригана коса, през която прозираше розовата кожа на черепа му, Лора му даде около петдесет и пет години. Той се огледа, но не я видя и продължи по предната пътека.

Малките косъмчета по тила на Лора настръхнаха. От време на време някой заблудил се пътник влизаше с колата си при тях, за да пита за пътя, но инстинктът ѝ подсказа, че в случая не е така. Тя тъкмо се приготви да извика, когато той се завтече към преддверието и започна да блъска по вратата.

— Мамо! Аз съм, Елрой!

Лора изтича към къщата и Хектор я последва. Тъкмо наближаваха, когато предната врата се отвори. На вратата се появи Мод, която изглеждаше разтревожена.

— Чувам те прекрасно и без да крещиш — каза тя.

Елрой се отдръпна назад, гледайки я разярено. В закръглената му брадичка и пълни устни, смешно деликатни за мъж с неговата физика, Лора откри някаква прилика между тях.

— Тогава защо, дявол да го вземе, не ми отговаряш на телефонните обаждания?

Мод го изгледа строго.

— И си бил толкова път, за да ме питаш това?

— Много добре знаеш, дявол да го вземе, защо съм тук! — Елрой изглеждаше повече от разстроен. Имаше вид на човек, целият живот, на когото висеше на протъркана нишка, която всеки момент може да се скъса. Ръцете му се свиха в юмруци. — Хайде, мамо, иди си прибери нещата. Върна ни чака вкъщи.

Но Мод само поклати глава и каза твърдо:

— Съжалявам, но няма да направя това, синко. Сигурна съм, че имаш добри намерения, но аз се чувствам щастлива тук, където съм.

Той сви очи.

— Правиш това, за да ми го върнеш, а?

Тя поклати тъжно глава.

— Така ли мислиш? Ако е така, жал ми е за теб.

Очевидно засегна слабото му място. Раменете на Елрой се приведоха и юмруците му се отпуснаха.

— Дявол да го вземе, мамо — изхленчи той, — ти си свързана с мен и знаеш това. Та аз съм твоя плът и кръв.

— От начина, по който се държиш, не личи особено. — Мод видимо трепереше — дребна женица, която като че ли се огъваше под тежестта на разрошената си коса.

Елрой запристъпва от крак на крак като виновен ученик.

— Ама, мамо, никой не те е карал да напускаш къщата.

— След като ти и Върна ми заповядвахте като крале от сутрин до вечер, какво друго можех да направя?

Трябваше да му се признае, Елрой изглеждаше наистина засрамен.

— Е, добре, виж сега, мамо, нямам намерение да претендирам, че всичко е било по мед и масло. Семейство сме, в края на краищата. Между хората в едно семейство може да има и противоречия.

— Между нас имаше много повече от противоречия.

— Мамо, ако само ми дадеш възможност, аз ще ти покажа...

— Благодаря ти, стига ми и това.

Лора се качи на площадката на преддверието.

— И на мен също.

Елрой тронаво се завъртя. Едрото му лице бе моравочервено.

— Я гледай, това да не е знаменитата Лора Кийли, за която толкова много съм слушал? — злобно се ухили той, когато я съзря.

Хектор, застанал непосредствено отзад, постави ботуш върху стъпалото.

— Мисля, че ще е по-добре да си тръгнете, господине.

Такова изражение върху лицето му Лора беше виждала само един път преди това — когато Питър си тръгваше.

Елрой погледа Хектор така, като че ли беше нещо гадно, изпълзяло изпод стълбите на преддверието.

— Не говорех на теб.

Преди Хектор да направи каквото и да било движение, се чу умореният глас на Мод:

— Върви си, сине. Просто... си иди.

Това беше повече, отколкото Елрой можеше да понесе. Той се хвърли към нея с ръмжене, месестите му пръсти се свиха.

— Ти, побъркана бабичка...

Слабичка фигура се плъзна край Мод в изневиделица. Финч! В ръката си държеше месарски нож, чието острие блесна на слънцето като запалена клечка кибрит.

— Не я пипай! — Тъмните ѝ очи бяха вперени в Елрой, но те като че ли гледаха по-скоро през него, отколкото него самия. Ножът се тресеше в ръката ѝ.

Лицето на Елрой затрепери и той направи несигурна стъпка назад. Кракът му, обут в евтина кафява мокасина, се плъзна на стъпалото по-долу. Ръката му се извъртя, след което той изгуби равновесие и се стовари тежко на дланите и коленете си. Видът му, с вирнат нагоре задник, точно като този на Пърл, когато искаше да я почешат, особено след като от напъна на панталоните му се бе появила трисантиметрова цепнатина, през която се подаваха черни косми, беше толкова комичен, че Лора се засмя.

Всички стояха застинали.

Ръката на момичето се отпусна надолу. Тя примигна, гледайки ножа така, сякаш не беше сигурна как се е озовал в ръката ѝ, нададе приглушен вик, захвърли го в храстите и се втурна покрай тях надолу по стълбите.

ОСМА ГЛАВА

Не беше отишла много далеч, когато чу шума на мотора на колата. Момичето се шмугна в гъсталака, ограждащ банката, като гледаше крадешком през зеленината, докато тъмнозеления експлорър на Лора просветваше с фаровете си край нея. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като чук. Започна да ѝ се гади от страх. Страхуваше се не толкова, че ще я хванат, а по-скоро, че може да не я хванат. Може би да се крие в продължение на години и да се оглежда непрекъснато през рамо, щеше да бъде по-лошо, отколкото да отиде в затвора. Беше толкова лесно да се върне. Просто трябваше да тръгне в обратна посока — не повече от няколко десетки метра. Очите ѝ се обърнаха с копнеж към завоя на пътя, извит като сърп, който я канеше да се върне при Лора. Във въздуха се носеше блед облак прах като затаен дъх.

„Можеш да ѝ се довериш. Тя ще ти помогне.“

Ами ако стане обратното? Ами ако вместо да ѝ помогне, Лора я предаде на полицията? „Те ще си помислят, че аз съм убиецът, когото търсят.“ Не, не можеше да рискува. Червени струйки, бликащи през дупките на потника, очи, които се обръщат с бялото нагоре. Крака, които ритат по пода в предсмъртна агония. Тя притисна с ръце слепоочията си и продължи да ги стиска с всичка сила, макар и да чувстваше болка, докато всички тези картини изчезнаха от съзнанието. Разпръсквайки чакъл наоколо, край нея изсвистя друга кола — голям син понтиак. Зърна на кормилото сина на Мод с червено, свито като юмрук лице. Изчака, докато шумът от мотора му стихна, и предпазливо изпъзля на открито.

„А сега — накъде?“

Огледа се. Тревисти хълмове — хълмове, които добре беше изучила докато яздеше — се простираха, докдето поглед стига и от двете страни. Нямах да бъде лесно да я намерят там. Имаше само един проблем. Не знаеше в каква посока да тръгне. Пътят, който води към магистралата, май беше нататък? Тя погледна на запад, като

засенчваше с ръка очите си от залязващото слънце. Накъдето и да тръгнеше, в последна сметка все щеше да стигне до него.

Измина неголямо разстояние и откри място, където някакъв сравнително голям звяр беше изровил дупка точно под оградата. Беше достатъчно голяма, за да може да се промъкне през нея. В устата ѝ влезе пръст, почувства, че гърба на фланелката ѝ се закачи за телта — после беше навън и свободна.

Излезе на голямо пасище, осеяно с дъбове и храсти. Тръгна нагоре по склона, като присвиваше очи от болка, когато съчки или камъчета прорязваха стъпалата ѝ през тънките джапанки. Когато беше на половин път нагоре по хълма, без да забележи, стъпи върху нещо остро. Спъна се и с вик падна на четири крака между високата лепкава трева. В течение на няколко дълги секунди остана там с беззвучно ридание в гърлото, докато туптенето в ръцете и коленете ѝ не намалня. Трепейки, тя се изправи с усилие. Започна да я обхваща отчаяние.

„Не мисли за това!“

Ако си позволише да мисли, нямаше да може да продължи напред. И без това сама си беше виновна. Беше объркала всичко. Беше свалила гарда. Позволила си беше да има чувства. Към Лора и Мод. Дори и към Хектор. Беше започнала да мисли за тях като... за дом.

О, тя познаваше достатъчно домове. Наричаха ги место разпределение. Дума, която по по-завоалиран начин казваше, че никой не те иска. Никъде не беше оставала за дълго. При хора като Сентклеърсови, които с удоволствие осребряваха чековете за издръжка, които държавата им отпускаше, но им се свидеше да ѝ дадат едно пилешко крилце в повече. Шърли и Лайл не бяха най-лошите, просто — последните.

При Лора тя намери нещо, което беше виждала само когато с копнеж беше гледала през прозорците на къщите на другите хора: място, където хората просто искат да бъдеш при тях. Щеше да ѝ липсва скърцането на леглото на Мод, когато тя се обръщаше в съня си. Лора в центъра на площадката да вика: „Петите долу, пръстите навън! А, така, момиче!“ Видя ги как седят край масата в голямата слънчева кухня, подавайки си един на друг сол или пипер, говорещи всички едновременно.

Точно по това време тя щеше да дава на конете морковите, които им се даваха за награда вечер. Пънч беше пръв — той беше най-лаком.

После беше Джуди, държеше се като дама, цвилеше тихичко и чакаше реда си. Спомни си допира на кадифените им носове в дланта си, землистата хладина на конюшната. Щеше да ѝ липсва и ездата — удобната извивка на седлото, юздите в ръцете ѝ и великолепно чувство, че най-после се намери нещо, в което да е добра. Сълзи потекоха по бузите ѝ.

Спомни си Анди, момичето от „Ръскс“ — нейната първа почти приятелка. Щяха да излязат да яздят заедно утре. Сега това беше невъзможно.

Ако мислеше прекалено много, нямаше да може да продължи напред. Добротата на Лора, безмълвното разбиране на Мод. Те знаеха какво точно да предложат, за да не я накарат да се чувства неудобно. За първи път в живота си тя имаше чувството, че е част от едно цяло.

Тревиcтият склон се замъгли пред очите ѝ. Момичето замига силно, докато погледът ѝ не се проясни. Хвана се, че мисли за госпожа Кийс, нейната временна осиновителка по времето, когато беше на дванадесет години. Веднъж се върна от училище вкъщи с разкървавен нос, бяха я нападнали три по-големи момчета. Тогава госпожа Кайли, едра жена с бронзово руса коса и усмивка, която никога не достигаше очите ѝ, просто ѝ подаде една книжна кърпичка и ѝ нареди да престане да реве. „Каквото станало, станало“ — каза ѝ тя, любим неин израз наред със „Самосъжалението няма да ти помогне“.

Мъка прониза момичето — толкова остра, че я усети почти физически. Вдигна лице към далечните върхове — Спящия индианец, Лунното гнездо, Хребета на Тойън — възправили се високо в небето, което беше придобило цвят на оранжада. Беше мечтала да си намери някъде истински дом толкова дълго, че това почти беше станало част от нея като цвета на косата ѝ или изкривения малък пръст на дясното ѝ стъпало. И изведнъж, точно когато беше почувствала, че мечтата ѝ се сбъдва, всичко свърши.

Бършейки сълзите от бузите си, тя се постара да се освободи от тази мисъл. „Самосъжалението наистина няма да ми помогне.“ Трябваше да мисли предварително занаяпред и да внимава къде отива, за да не я хванат.

Достигна върха на хълма изпотена и задъхана. Но единственото, което виждаше пред себе си, бяха хълмове и хълмове, губещи се в далечината. Единственият признак на човешки живот беше ограденият

със стени манастир от другата страна на гъста горичка. „Крайпътната мадона“. Лора ѝ беше казала, че монахините му са известни с меда, който произвеждат. А също така, че избягват да общуват с когото и да било, така че нямаше да се занимават с нея.

Чу тихото ромолене на поток и горичката под нея привлече погледа ѝ. Може да полегне там докато се стъмни, когато шансът да я хванат е по-малък. Тя тръгна предпазливо надолу по склона. Слънцето почти беше достигнало хоризонта и шареше хълма със сенки като тъмните черти по кожата на тигър — по това време тя слагаше масата за вечеря, докато Мод бъркаше някакво ядене на печката. Гърлото ѝ се сви и трябваше да спре, за да си поеме дъх.

Достигна гората и се отпусна на земята под един мощен дъб с клони почти толкова дебели, колкото и ствола му. Изненада се от това колко изморена се чувства, не беше ходила особено дълго. Когато излизаха с Лора на разходка, можеше да измине километри, без да ѝ секне дъхът.

Затвори очи. Ще си почине само докато се стъмни. После тръгва на запад, към магистралата. Веднъж да стигне там, и ще продължи на автостоп.

Когато се унасяше в сън, си представи, че е в дълбоката вана на Лора, която имаше крачка като лапи на животно. Сълзи се стичаха под затворените ѝ клепачи и в състояние на полусън ѝ се стори, че изминалите седмици не бяха нищо друго, освен сън — прекрасен сън, от който никога не искаше да се събуди.

Спа в продължение на часове, свита на една страна и поставила глава върху сгъвката на лакътя си, опряла палец в устните си. Не видя как слънцето потъна зад върховете на планините и не чу пиукането на нощните птици в дъба над главата си. Не усети ракуна, който се спря да пие вода от потока и повдигна глава да подуши въздуха, преди да си тръгне необезпокояван от никого.

Някъде около полунощ се събуди, стресната от изпукването на съчка. Тя скочи права, сънлива и дезориентирана, със силно туптящо сърце. Отначало не видя нищо, само мрак. После около нея изплуваха формите на различни неща. Паднал клон, лъскавите камъни в потока. В храстите на отсрещния бряг някакво раздвижване привлече погледа ѝ.

Замръзна на мястото си, дъхът ѝ секна в гърлото.

Мечка? Лора я беше предупредила да внимава, но тя не беше приела предупреждението ѝ много на сериозно. Беше виждала опосуми и ракуни, веднъж видя и гърмяща змия. Но вероятността да срещне мечка в тези гори ѝ се бе видяла толкова малка, колкото това да попадне на летяща чиния.

После си спомни за бездомния, когото бяха открили убит, намушкан с нож. Ами ако убиецът му се крие там, отсреща? Кожата на краката и ръцете ѝ настръхна, всеки удар на сърцето ѝ отекуваше като удар по бейзболна топка.

Още едно силно изпращяване. Тя падна по корем, притискайки се плътно към земята. Ако стои много, много тихо и неподвижно той — или то — може да не я забележи.

„Може да е сърна. Мъничка безобидна Бамби.“

Но прашенето в храстите беше прекалено силно. Тя стисна здраво очи, без да издаде и най-малък шум, доколкото това беше възможно. Изминаха още няколко протяжни минути. Чуваше се само ромолението на потока и сухия шепот на листата над главата ѝ. Остана съвсем неподвижна докато ръцете и краката ѝ започнаха да изтръпват. Нямаше никакъв признак, че там има някой... или нещо.

Туптенето на сърцето ѝ в гърдите започна да се успокоява. Тя задържа главата си на една страна, ослушвайки се, но когато изминаха още няколко минути, без да се чуе шум, тя положи глава на земята. Каза си, че няма да спи, само малко ще полежи, докато стане безопасно, за да може да стане и да продължи пътя си.

Часове след това се събуди след сън, който беше сънувала и друг път. Тичаше из къща, в която щом се обърнеше нанякъде, виждаше коридори без изход. Части от къщата ѝ бяха познати — всекидневната беше на Шърли и Лайл, стълбището беше на полузабравеното начално училище, коридорът с намусените физиономии в рамки, накачени по стените, беше от апартамента на семейство Кийс на Дитмъс Авеню. Тя чувстваше, че трябва веднага да направи нещо; че трябва на всяка цена да излезе оттам, преди да се случило нещо ужасно — не знаеше какво беше то, знаеше само, че от това зависи целият ѝ живот. Протягаше ръка към дръжката на врата, когато...

„Събуди се дете, събуди се!“

Постепенно дойде в съзнание, очите ѝ се отвориха срещу някакво призрачно същество, което ѝ се стори, че плува безплътно в

мрака над главата ѝ. Тя нададе уплашен вик и скочи напред.

Една ръка галеше ръката ѝ нежно.

— Спокойно, дете — произнесе леко напевен женски глас. Очевидно не беше на призрак. — Изглеждаш като човек, който е изживял някакъв шок. Да не би да си я видяла?

— Кого? — изхриптя тя.

— Ами, че сестра Бенедикта, разбира се. — Безплътното лице се материализира в монахиня в тъмна монашеска дреха. — Нашият постоянно пребиващ тук призрак — каза тя. — Аз лично никога не съм я виждала, но има някой между нас, които се кълнат, че са я виждали. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на веселост. Все едно, че си говорят на чай със сладки. — Между другото, аз съм сестра Агнес. А коя ще да си ти, мило дете?

Момичето чу себе си как заеква:

— Аз... аз съм Финч.

— Е, не е ли това чудесно начало на деня? — Дребната монахиня се поклащаше, клекнала, и се усмихваше с такава топла и пълна с доброжелателност усмивка, че момичето не можеше да не ѝ се усмихне в отговор.

После си спомни защо се намира тук и сърцето ѝ силно заблъска.

— Какво... колко е часът? — Възможно ли беше да е проспала цялата нощ.

— По здрач преди разсъмване, както обичаше да казва майка ми. — Сестра Агнес се разсмя сама на думите си. — Обичам да правя сутрешната си разходка преди утринното богослужение. Най-добре мисля по това време, когато светът е като чиста плоча, която очаква да започнат да пишат върху нея. Плюс това, никога не знаеш какво може да намериш. — Тя се усмихна на момичето, както би се усмихнала на рядко цвете или птица, на които се е натъкнала случайно.

— Трябва да вървя. — Момичето се изправи на едно коляно, но пристъп на слабост я накара да се отпусне отново долу.

Сестра Агнес изглежда не забелязваше какво става.

— Да вземем теб, например — продължи тя с тона си, подходящ за компания, събрала се наистина да пие чай.

— Когато се натъкнах на теб и те видях да лежиш като умряла, признавам, помислих си най-лошото. След всички тези приказки за

убиец наоколо. — Изражението ѝ за миг стана мрачно. — А ето, сега си говорим като стари приятелки.

— Трябва да съм се изгубила. — Можеше ли да се довери на тази монахиня? Тя говореше по същия начин, по който говореха полицаите ирландци там, откъдето беше дошла, но имаше нещо чудато в нея.

Малка, бледа като молец ръка полетя към момичето и се спря на бузата му.

— Изгубена, значи? Ами, да, и така може да се каже. — Тя стана, все още с усмивка на уста и ѝ протегна ръка.

— Ела. Хайде да си ходим вкъщи.

Момичето остана седнало, прегърнало коленете си.

— Така си и помислих. — Сестра Агнес седна до нея.

— Да не бягаш от къщи? Така е, нали?

— Ами, може и така да се каже.

— А мога ли да попитам накъде си се запътила?

Момичето се поколеба, преди отчаяно да отговори:

— Не знам.

Сестра Агнес кимна замислено.

— Разбирам. Това е кон от друга порода, нали така? — От лицето ѝ, моделирано от серия окръглени, лице като месечина, кръгла брадичка, бузи като ябълки, гледаха сини очи. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не мисля.

— Може би има нещо, с което мога да ти помогна, но просто не знаеш какво е то.

Момичето се стегна.

— Не вярвам в Бога, ако това имаш предвид.

Сестра Агнес не показва с нищо, че е шокирана.

— Няма значение, дете — каза тя. — Той вярва в теб. — Тя докосна сребърния кръст около врата си. — О, знам, че това невинаги изглежда вярно. Има моменти, когато си мислим, че Бог не ни обича. Вземи мен например, изглежда съм развила навик да крада едно друго. Сега гледам нещо... и след малко излизам през вратата и се оказва, че същото това нещо е в джоба ми. — Чу се въздишка. — Така че виждаш, никой от нас не е идеален, но това не е причина да губим надежда.

Като тъжно ехо избуха бухал.

— Аз... аз направих някои неща, с които не мога да се гордея — каза момичето.

Сестра Агнес я погали по коляното.

— Какво ще прави Господ, ако ние всички през цялото време се разхождаме наоколо безгрешни като светци? Май ще му се наложи да си търси друго занимание, няма съмнение.

Момичето успя леко да се усмихне.

— Като да наблюдава птиците.

— По-скоро да отглежда пчели, мисля. Нещо, което може да хапе, извинявай за шегата. — Тя леко зацъка с език. — Между другото, с това е прочута нашата скъпа покойна сестра Бенедикта. Ако не беше тя, нямаше да сме намерили второто си призвание.

— Меда?

— Да. Кое то ме навежда на мисълта, че... — Сестра Агнес стана на крака, като чистеше листата, полепнали по дрехата ѝ. Набита дребна жена, с тяло, кръгло като лицето ѝ. — Ти трябва да си гладна. Ела, ще те нахраним.

Момичето я изгледа със съмнение.

— Сигурна ли си, че може?

— А защо да не може, когато има повече от предостатъчно? — Ако Финч беше поискала да попита за нещо друго, освен за закуската, сестра Агнес със сигурност би се престорила, че не я разбира. Този път, когато тя подаде ръка, момичето я хвана. — Като гледам, виждам, че освен закуска, ти трябва и снощна вечеря.

Усещайки изведнъж, че умира от глад, момичето мълчаливо тръгна след нея.

Лора се измъкваше полузаспала от леглото, когато чу шума на някаква кола по алеята.

Втурна се към прозореца във всекидневната и погледна навън. Снощи, след като Финч не се върна, тя се обади на един приятел в полицията. Ърни щеше да бъде дискретен, тя не се съмняваше в това. Ще се поогледа, без да прави от това държавен въпрос. След сцената с Елрой (която тя не счете за нужно да спомене) повече не поемаше никакви рискове.

Но колата, която спираше, не беше полицейска. Лора изскочи в преддверието, като засенчи очите си срещу сутрешната светлина. Беше камионетката на „Крайпътната мадона“ с една монахиня на волана. Тя

се зачуди — не бяха ли вече върнати откраднатите от сестра Агнес предмети? — докато не видя кой слиза от другото място: Финч!

Ръката ѝ полетя към устата и тя захапа дланта си, за да не извика. Финч тръгна към вратата със стъпката на войник, завръщащ се у дома след сражение — стройно момиче с измачкани сини шорти и кафеникава фланелка, малко понапълняло през последните седмици, чиято кожа, някога бледа, сега беше потъмняла като тази на Хектор. Имаше вид на човек, прекарал нощта на открито — дрехите ѝ бяха мръсни, а дългата ѝ коса — разбъркана, както когато Лора я видя за първи път. Само че тогава гледаше с недоверие. Сега, изглежда, се надяваше, че ще я приемат обратно.

Сърцето на Лора се изпълни със съчувствие към нея. Нощес, докато лежеше будна и мислеше най-лошото, изглежда, че и Финч беше правила същото. Едва се сдържа да не се втурне да я посрещне. Вместо това изчака с ръка на дръжката на вратата, като едва дишаше.

Финч спря на средата на стълбите.

— Не мислех, че ще си станала толкова рано. — Гласът ѝ беше безизразен, погледът ѝ — фиксиран в една точка зад ухото на Лора.

— Ти сериозно ли говориш? Цяла нощ не съм спала! — Лора прекара ръка през косата си, като се стараеше да запази спокойствие. — Побърка ни от страх. Да избягаш така!

Пърл избра точно този момент да се измъкне в преддверието, като се прозяваше. Финч клекна и обви врата на кучето с две ръцете. Старият жълт лабрадор замаха опашка и поздрави Финч с близване. Когато Финч вдигна глава, очите ѝ бяха мокри.

— Съжалявам — каза тя.

— Има за какво. Едва не се разболяхме от притеснение. — Лора разбра, че почти крещи и понижи глас: — Можеше поне да се обадиш по телефона — поне да ни кажеш, че си жива и здрава.

— Не мислех, че ще искате да имате нещо общо след... — Тя прехапа устни.

— Елрой сам си е виновен за това, което му се случи.

— Ами ако го бях убила? — Чифт разширени кафяви очи я гледаха въпросително над коприненото жълто ухо на Пърл.

— Но не го уби.

Финч поклати глава.

— Не знам какво ми стана. Чух го как крещи на Мод... и после видях, че държи ножа в ръката си. — Кръвта се дръпна от лицето ѝ. Тя бавно се повдигна и изправи.

— Ти просто защитаваше Мод — произнесе Лора меко. Тя пристъпи напред и обгърна с ръка раменете на Финч. — Виж, защо не влезем вътре? Откровено казано, толкова съм щастлива, че се върна, че не мога да мисля за нищо друго в момента.

Момичето се поколеба.

— Искаш да кажеш, че няма да ме предадеш на полицията.

— И защо да направя това?

— Не ме познаваш. Не знаеш какво може да съм направила.

Лора се отдръпна и я погледна строго.

— Виж, нека се разберем за едно. Каквото и да е, ти винаги ще имаш дом тук. Но не мога да ти помогна, ако не решиш да ни се довериш.

— Не знаеш какво направих... — повтори Финч с дрезгав шепот.

— Знам, че си изплашена от нещо — заговори Лора нежно. — А и те познавам вече достатъчно добре, за да съм сигурна, в границите на разумно допустимото, че каквото и да си направила, то вероятно не е чак толкова ужасно.

Момичето наведе глава. Лора усети, че Финч трепери и изведнъж се изплаши. Почувства, че цялата изстива. Беше мислила, че проблемът е свързан с някаква форма на тормоз, най-вероятно сексуален. Но май това не беше всичко.

После момичето вдигна глава и две измъчени очи срещнаха погледа на Лора. С гласа, който сякаш идваше от другия край на тунел, Финч каза:

— Оставих един човек да умре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

По същото време, когато Лора научаваше за преждевременната смърт на някой си Лайл Крюгер, по-малката ѝ сестра, Алис, седеше, закопчана с предпазен колан, до съпруга си в неговия „Бел 430“, докато той обикаляше над сградата на Си Ти Ен в центъра на Лос Анджелис. Беше вторник, третата седмица на август, малко повече от месец след връщането им от сватбено пътешествие.

Изглеждаше по-скоро като цяла година.

Не можеше да говори с Уес за майка си, затова говореха за други неща. По пътя за летището темата беше проблемът с Марти Милник. По-точно — пиенето на Марти... Той винаги идваше навреме, винаги избутоваше някак шоуто, но зад сцената нещата бяха различни. Обиждаше персонала, миналата седмица дори си позволи да обиди и една от гостенките знаменитости. Докато Стейси Фийлдс, в момента кралица на младежкия поп, чакаше да ѝ откачат микрофона, той изръмжа уж на шега:

— Гледай следващия път да облечеш рокля, която не ти стяга.

Напрежението, да не говорим за тази кошмарна история с майка ѝ, започна да ѝ се отразява. Дори започна отново да пуши. По една или две цигари на ден — не е кой знае какво, — но това беше признак, лош признак.

Появи се сигналната светлина. Шумът на хеликоптера, който, дори и притъпен през наушниците, беше оглушителен, ни най-малко не обезпокояваше Уес, закопчан с предпазен колан на мястото на пилота до нея и спокойно опериращ с контролните устройства.

Това беше нещо, с което тя никога нямаше да свикне. В колата можеха да разменят идеи, да обсъждат най-различни проблеми, но тук, водените им през наушниците разговори се ограничаваха с кратки забележки, главно за времето и телевизията. Липсваха ѝ дните, когато отиваха на работа с кола. Липсваха ѝ дългите разговори, прекъсвани единствено от звъна на мобилните им телефони.

Хеликоптерът се плъзна надолу и се приземи перфектно. Като наблюдаваше как Уес изключва мотора и въздушното течение отзад повдига сребрилата му коса нагоре на кичури, Алис изпита същото леко вълнение, което беше изпитала при първата им среща. Помисли си, че той не е обикновен човек. Уес беше шеф, на когото подчинените му искаха да приличат, дори и когато мърмореха зад гърба му, чиито постъпки бяха обсъждани до безкрайност и чийто личен живот беше източник за постоянни коментари. Нямаше човек в Си Ти Ен, който да не можеше да разкаже, най-често с голямо удоволствие, някой интересен случай, станал с Уес Карпентър. Като например случая, когато медийният магнат Брайс Честъртън неразумно се бе опитал да му отнеме компанията по нечестен начин. Казваха, че, когато Уес го срещнал на някакво мероприятие за събиране на средства, по-точно в мъжката тоалетна на „Риджънт Бевърли Уилшър“, го предупредил: „Искаш да ми покажеш колко надалеч можеш да пикаеш, браво. Само не забравяй към кого се целиш, синко.“

Наблюдаваше го, докато скачаше на покрива и се завърташе, за да може да ѝ помогне да слезе, като я държеше здраво за лакътя. Той остави бела на тичащите към тях техници в работни костюми, а те се отправиха към асансьора.

От цялата сграда на Си Ти Ен, компанията използваше само шест етажа, всички останали бяха дадени под наем. На партера имаше магазинен комплекс, магазин за хранителни продукти, химическо чистене и ателие за поправка на обувки. Служителите на Си Ти Ен на шега казваха, че могат да прекарат целия си живот, без дори да се покажат извън сградата, което беше до голяма степен вярно. Уес очакваше от другите не по-малко от това, което сам даваше. Ако трябваше да се остане цяла нощ за извънредни новинарски емисии, оставаше се. Той обичаше да казва, че не е изградил своята компания, с тичане всяка вечер вкъщи, за да вечеря и гледа новините в шест часа.

Както обикновено, новинарската стая на четвъртия етаж беше същинска лудница. Напред-назад по дългите колкото футболно игрище проходи между бюрата, на всяко от които имаше компютър и миниатюрен телевизионен приемник, не спираха да тичат хора. Звън на телефони и тракане на компютърни клавиатури пронизваше хора от гласове. Вътрешните конзоли от контролното помещение проблясваха с мълчаливи картини от предавания на Си Ти Ен по целия свят. В

остъкленото студио светлините бяха включени и камерите бръмчаха. От мястото, където стоеше Алис, отлично се виждаше гърба на безупречно фризираната глава на Морийн Маккинън с бобината на йърфона ѝ, за който, водещият заедно с нея, Скот Балард, казваше, че бил единственото нещо някога целувало снежнобялата шия на Морийн.

Скот и Морийн с „Водещите заглавия тази сутрин“, щяха да бъдат последвани от краткия обзор на текущите събития, воден от Ларс Гъндърсън — половин час от отегчително звучащи злобни заяждания на стар досадник, чийто първостепенен интерес беше да се наслаждава на собствения си глас. За съжаление Уес имаше слабост към Ларс, защото той работеше при него отдавна, горе-долу още от времето, когато Червено море се беше разтворило, за да минат евреите. Трябваше в най-скоро време да поговори с Уес за него, когато седнат на чаша вино някоя вечер. Междувременно имаше си достатъчно свои главоболия. А, именно — Марти.

Тръгна надолу по коридора към кабинета си, който беше станал причина за първата ѝ разправа с Уес. Той искаше тя да се премести в по-голям кабинет с хубав изглед, но Алис настоя да си остане тук, където беше. И без това специалното ѝ положение предизвикваше достатъчно неприязън. Смяната на кабинета щеше само да влоши нещата. В последна сметка отказът ѝ да смени кабинета си се оказа грешен ход. Освен нейните най-лоялни приятели, колегите ѝ продължаваха да изпитват неприязън към нея — този път, защото не беше предпочела да бъде в по-удобен кабинет, явно демонстрирайки скромност. Изглеждаше дори, че чувството на неприязън се беше засилило от това.

Когато, потънала в мисли, влезе в стаята на персонала, забеляза с периферното си зрение само как главният ѝ заместник-продуцент, Кристи Ким, навела се над бюрото си с телефонна слушалка на ухото, ѝ прави отчаяни знаци с ръце. За каквото и да ставаше дума, реши тя, можеше да почака, докато седне на мястото си. За предпочитане с чаша кафе и цигара.

Отвори вратата на кабинета си и спря рязко. На стола срещу бюрото ѝ седеше свита някаква жена. Много по-младата жена на Марти — Бранди. Очевидно за нея се бяха отнасяли отчаяните

ръкомахания на Кристи. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а в едната си ръка държеше смачкана мокра книжна кърпичка.

— Трябва да говорите с него. Този път той наистина мина всяка граница. — Гласът ѝ като на малко момиче не отговаряше на вида ѝ на доста видяла блондинка.

Сърцето на Алис се сви. Нямаше нужда да пита какво е станало. Проблемът беше един и същ всеки път. Тя се отпусна в стола си.

— Обади ли се на номера, който ти дадох?

Бранди докосна деликатно зачервения си нос.

— Разбира се — каза тя, подсмърчайки.

— И какво каза тя?

Каръл Ейвъри, стара приятелка на Алис, отговаряше за приемането на пациенти в „Бети Форд“. Ако някой можеше да се справи с Марти, това положително беше Каръл.

Бранди започна да къса на парченца кърпичката си.

— Тя каза, че трябва да се съберем всички заедно — всички негови, нали разбираш, е — всички — и един по един да му кажем как ни кара да се чувстваме неговото пиене. — Тя се усмихна неуверено. — Но познаваш Марти добре — мрази изненадите.

— Но точно това е целта.

— Все пак, някак гадно е. Така да се нахвърлят всички върху него.

Алис въздъхна. Господи! Беше прекалено рано сутринта за такова нещо.

— И какво направи той този път?

— Нищо особено — просто хвърли в басейна всички мебели. Един по един. — Нотка на озлобление прозвуча в гласа на Бранди. — След като преди това бе бутнал там и приятеля ми Джек.

Можеше да си представи всичко, все едно че беше била там — Марти, реве с пълно гърло от терасата на имението си, струващо шест милиона долара, докато с всяка сила изхвърля през парапета му в басейна столове, маси лампи и възглавници от диваните. Тя подбра думите си внимателно:

— Звучи като вик за помощ.

— О, викане беше, и то какво! Но не беше за помощ. — От двете страни на устата на Бранди се появиха бръчки и тя изведнъж доби вид

на жена, много по-стара от тридесет и четирите години, на колкото беше.

Лампата на телефона на Алис запулсира. Тя не ѝ обърна внимание.

— Какво можем да направим? Искаш ли аз да говоря с Каръл?

— Повече ми се иска да говориш с Марти, ако е възможно.

В очите ѝ се появи искрица хитрост, нещо, което не хареса особено на Алис. Спомни си, че по времето, когато се бяха запознали, Бранди, четвърта жена на Марти, беше крупие на маса за блекджек в Лае Вегас.

— Няма да има никаква полза. — Тя започна да върти из пръстите си малката фигурка, която стоеше на бюрото ѝ: Ксена, Принцесата войн, шеговит подарък от сестра ѝ. — Сигурна съм, защото съм се опитвала вече. Неведнъж.

— Трябва да те послуша. Нали си му продуцент.

— Ако не престане да пие, скоро няма да съм му никакъв продуцент. — Алис се наведе напред, като фиксира строго с поглед Бранди. — Моля те, направи услуга и на двете ни. Обади се отново на Каръл. Кажй ѝ, че е спешно. Тя ще има грижата за всичко останало.

Жената на Марти я погледна намусено. Видът ѝ показваше, че може би искаше да започне да спори, но всичко, което каза, беше:

— Ще видя какво мога да направя.

— На твоє място не бих губила нито миг. — Тонът на Алис беше твърд. — Говори се, че шоуто на Марти може да бъде свалено.

Бранди изсумтя:

— И да видя това, няма да го повярвам.

— Това не зависи напълно от мен.

— Хайде, хайде. — Бранди многозначително спря погледа си върху поставената в рамка фотография на Уес и Алис на Понт-о-Шанж, направена през време на пътуването им в Париж миналото лято. — Жена си на шефа, нали?

— Двете неща нямат нищо общо — отговори Алис студено.

— Да, бе, да. Като че ли не знам как стават работите. Ти кого занасяш? — Гласът на хленчецо момиченце беше отстъпил на коравия глас на печено крупие.

Алис се ядоса.

— Виж какво — каза тя, — искам да помогна. Ще помогна и за приемането му. Но няма повече да закривам задника на Марти.

— Така е, знам. Защото ти е по-важно да криеш своя собствен.

Алис се изправи, ръката ѝ стисна толкова силно фигурката, че усети убождане по дланта си като ухапване на малки остри зъби.

— Няма да си правя труд да ти отговарям — каза тя.

Бранди стана и парченцата книжна кърпичка се изтърсиха от скута ѝ на земята. Очите ѝ, прекалено сини, за да не се дължи цветът им на контактни лещи — блестяха студено.

— Мислиш си, че си по-хитра от мен, а? Е, аз поне знам каква е играта. — Устните ѝ презрително се свиха. — Мъже като Марти и Уес могат да имат, която жена си поискат. Единственото, по което се познава, че остаряват, е, че си избират все по-млади и по-млади жени.

Алис отиде до вратата и ѝ я отвори.

— Предложението ми си остава в сила. Ако искаш, приеми го.

Бранди мина наперено край нея, а студеният ѝ поглед демонстративно огледа обикновения на външен вид кабинет по начина, по който някога вероятно е преценявал ръка на карти.

— Ще си помисля — каза тя и излезе, като врътна момчешки стегнатите си задни части и развя русата си грива.

— Говори ли с Марти? — попита я Уес.

Седяха вън и пиеха коняк след вечеря. Бяха включили само светлината вътре в басейна, и той хвърляше върху вътрешния двор сияние в аквамарин и приближаваше силуетите на дървета долу в каньона. Над главите им звездите блестяха, като че ли бяха стъклени зарчета, разпръснати от бездънна чаша за игра. През плъзгащата се врата от бърлогата на Уес се носеше гласът на Пласидо Доминго, който изпълняваше коронната си ария от „Травиата“. Алис си помисли, че единственото, което ѝ липсва, е цигара.

— Все още не — каза тя, като изпъшка леко, — но не трябваше да заплашвам жена му със сваляне на шоуто. Каквото ѝ да е направил той, от моя страна това беше... непрофесионално.

Уес не оспори казаното.

— Какво би станало, ако наистина свалим шоуто? — попита тя предпазливо. — Като предположим, разбира се, че успеем да откупим

договора на Марти.

— Той ще се оправя. Даже и пьян като свиня, Марти все се оправя.

— Нямах предвид Марти.

— Разбирам. — Чашата на Уес издаде лек, студен звън, когато я постави на масата. Осветено отдолу, лицето му изглеждаше като маска без очи. — Откровено казано, Алис, от известно време се питам дали няма да се чувстваш по-добре на някоя друга работа.

— Шегуваш се, нали? — Лекият смях замръзна на устните ѝ.

— Не, не се шегувам.

— Да разбирам ли, че ме уволняваш? — попита тя с мек тон.

— Не се прави на глупава, миличка. Разбира се, че не. — Уес говореше с мек, дори шеговит тон. — Знаеш, че ми е приятно това, че работим заедно. Но не ми е приятно да страдаш — нито лично, нито професионално. И нека погледнем истината в очите, не става дума само за днес или само за Марти.

— Казах само, ако шоуто бъде свалено.

— Рейтингът му е паднал. — Продължи Уес със същия вбесяващ тон. — Мисля, че трябва внимателно да обмислим какъв да бъде следващият ти ход. С твоята професионална биография...

Тя го прекъсна, преди той да успее да се задълбае във въпроса.

— Защо така се получава — поиска да знае тя, — че когато казваш, че ние трябва да решим нещо, имаш предвид, че ти трябва да решиш нещо? — Докато изговаряше думите с понадебелял език, тя разбра, че, изглежда, вече беше леко пийнала.

Отпи много внимателно глътка от коняка си, като се стараяше да си възвърне контрола. Вечерта беше толкова гореща, че се бе преоблякла в копринена рокля, толкова тънка, че можеше да мине през халката ѝ. Сега седеше, поставила крака на пречката на стола на Уес, и се питаше как така се стигна до това. Когато беше малко момиче, си представяше брачния живот като нещо изискано и специално, нещо за възрастни хора, нещо, което никога не можеше да стане отегчително. И животът с Уес без съмнение беше точно такъв. Но това, което не беше си представяла, беше какво ще стане, когато две силни личности се изправят една срещу друга.

Уес се намръщи.

— Знаеш, че това не е вярно.

— Така ли? Нека разгледаме фактите. — Тя отпусна краката си на земята и се наведе напред, като почувства хлада на плочите под стъпалата си. — Аз работя в твоята компания. Живея в твоята къща. Харча твоите пари.

Уес постави ръка върху нейната.

— Не бързай — предупреди я той. — Внимавай да не кажеш нещо, за което може да съжаляваш после.

Тя отдръпна ръката си.

— Господи, гади ми се от всичко това.

— От кое? — Гласът му продължаваше да бъде съвсем спокоен, но в изражението му тя забеляза нещо студено.

— Не знам! — извика тя. — Това, което знам, обаче, е, че, ако ти не планираш да ме уволниш, в случая няма ние. Решението може да бъде само мое.

— Добре.

— Предпочитах да не разбереш за какво става дума, така ли? — Тя погледна студената маска, в която напълно се бе превърнало онова, което допреди няколко минути беше лицето на съпруга ѝ. Изглеждаше, че странната подводна светлина кара тази маска някак да потрепва. Прекалила ли беше със старанието си да му се харесва? Защото, няма спор, всяка една от дузината жени на опашката след нея с радост щеше да заеме мястото ѝ. Може би тя просто си беше внушавала, че решенията, които взимат, са взети от двамата заедно, въобразявайки си колко хубаво, колко удобно е, че нейните желания така напълно съвпадат с неговите. — Обичам те, дявол да го вземе! Но ми е противно и съм изморена от това, че винаги ти си човекът, който определя правилата.

— Не знаех, че постъпвам така.

— Мъжете като теб никога не съзнават това. — Тя постави чашата си на масата и отпусна глава в ръцете си, неуспешен опит да спре замайването си. — Господи, съжалявам. Не исках да кажа това. Просто... изведнъж всичко някак си започна да се разпада. Работата ми. Майка ми...

— Майката ти е напълно способна да се грижи сама за себе си.

Алис вдигна глава, като се стараеше да задържи във фокус замъгленото му лице.

— Може и така да е. Но всичко това ме засяга. Господи, та тя ще има бебе! Не става дума просто за леко изпищяване на екрана на радара — а за земетресение. С магнитуд около осем по скалата на Рихтер.

— От която и страна да го погледнем обаче, няма нищо, което ти или аз, или който и да било друг, би могъл да направи в случая.

Тя поклати глава, без почти да го чува.

— Съжалявам, че не познаваш баща ми. Той беше толкова сладък и смешен, и... — От гърлото ѝ изскочи кратко ридание. — Господи, колко ми липсва!

— Знам — стисна Уес рамото ѝ.

— Това, което искам да кажа, е, че всъщност нямам нищо против Иън, макар че това не го освобождава от отговорност в случая. Сигурна съм, че и бебето ще започна да обичам някак си. Просто не мога да не чувствам, че ако татко беше жив... — Тя не довърши изречението.

— Всичко щеше да си бъде, както си е било преди? — завърши Уес вместо нея. Не можеше да разбере дали говори саркастично.

— Не съм толкова наивна — каза тя. — Не съм мислила, че ще остане вечно сама. Тя е хубава жена и Том я харесва — харесваше. Просто... никога не съм си представяла такова нещо. И това ми действа зле. Преди всичко, защото не мога да си представя какво ще стане с нас след пет или десет години.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид — смръщи се той.

Тя си пое дълбоко въздух, безформеният ужас в подсъзнанието ѝ най-после доби някакви очертания.

— Може да си променя решението за това дали да имаме бебе.

На устата му се появи невесела усмивка.

— Мисля, че трябваше да се досетя, че това е проблемът.

— Не съм казала, че искам да имам дете. Просто казах, че бих могла да поискам.

Той се наведе напред и потокът светлина придаде на очите му особено силен блясък. Пласидо Доминго беше свършил арията си.

— След десет години ще съм на шестдесет и четири — напомни ѝ той.

— А аз ще съм на тридесет и шест.

Той поклати глава.

— Никога не съм ти давал лъжливи обещания.

— Не съм казала такова нещо.

Той се изправи изведнъж и дългата му сянка се плъзна върху бялата стена. Никога преди не ѝ беше изглеждал така изморен.

— Днес и двамата имаме тежък ден — каза той. — Мисля, че ще сме с по-ясни мисли утре сутрин. Защо не си легнем?

Когато тя се изправи, земята под нея се наклони. Нямаше смисъл да говорят утре... или вдругиден или в по-други ден. За какво? Никой, даже и Уес, не можеше да предвиди какво им готви бъдещето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще почувстваш леко притискане. Опитай се да се отпуснеш.

Лицето на Инес Розарио се появи в триъгълника, образувал се между покритите с чаршаф колене на Сам — две кафяви очи и чело, покрито с бръчки, образували се, както си помисли Сам, от непрекъснато взиране в пациентките под този ъгъл.

Сам стисна очи, когато ръцете в гумени ръкавици проникнаха вътре в нея. Да се отпусне? Как би могла да се отпусне, когато целият ѝ живот се беше обърнал наопаки? Откакто откри, че е бременна, нищо, абсолютно нищо, в живота ѝ не беше същото.

Одри, както можеше да се очаква, успя да каже предостатъчно хубави думи по въпроса, а брат ѝ, след като замълча поразен, избумтя в слушалката:

— Дявол да го вземе, Сам! Само човек, щур като теб, може да направи такова нещо.

Но тя въобще не искаше да знае дали те одобряват постъпката ѝ или не. Мислеше единствено за дъщерите си. Лора, която — колкото и трудно да беше това — я избягваше по време на работа. И Алис — студено сдържана, почти отчуждена. Ами ако не се примирят със станалото? Ами ако това бебе унищожи нещо повече от привичния ѝ спокоен живот?

— Всичко изглежда прекрасно. — Лицето на лекарката се появи отново, този път усмихнато. Тя потупа Сам по коляното. — Браво. Свършихме. Можеш да седнеш вече.

Сам се повдигна на лакти предпазливо.

— И това е всичко? Няма да ми сложиш надпис: „Чупливо, капак, не обръщай?“

Инес беше нейна дългогодишна приятелка и разбираше от шега, но в момента беше много делова.

— Няма да твърдя, че за жена на твоята възраст ще бъде много лесно да роди дете — каза тя. — Има известни рискове. Но няма причина раждането да не бъде напълно нормално. — Тя свали

ръкавиците си и ги хвърли в контейнера за използвани неща. — А сега се облечи, за да си поговорим по въпроса в кабинета ми.

Сам се запозна с нея, когато децата им ходеха на училище заедно. Спомни си по-специално една вечер, когато двете с Инес стояха до късно, за да шият костюми за пиесата на пети клас. Изглеждаше смешно, че старата ѝ приятелка щеше да помогне това дете да се появи на бял свят по време, когато и двете би трябвало да си показват една на друга снимки на внучета.

Сам се отпусна на дивана в уютния кабинет, напомнящ повече всекидневна с покритите си с калъфи от памучен сатен на цветя кресла и писалище в стил кралица Ан. И то не само заради това, че я бе заболяло. Имаше чувството, че носи пакет с неудобна форма, който всеки момент можеше да падне и да се разбие. Защо беше толкова нервна? Не беше ли се надявала в началото, че може да пометне?

— Е, добре, Сам, кажи ми какво ти тежи? — Инес се намести зад писалището, красива жена, само с няколко години по-възрастна от Сам, със започнала да посивява коса, която падаше на вълни зад ушите. На шкафа зад нея бяха наредени семейни фотографии: синът и дъщерите ѝ на различна възраст, и тримата с лъскава черна коса, широко усмихнати. — Не се съмнявам, че не ти е било лесно. Семейството ти вероятно много се е изненадало.

— Меко казано.

Инес се засмя.

— Спомням си какво беше, когато Еси забременя — каза тя, напомняйки за случая с най-малката си дъщеря, Есперанца, връстница на Лора. — Човек можеше да си помисли, че да бъдеш самотна майка, е нещо нечувано. Баба ѝ беше получила мазоли на коленете от молитви.

— Еси е млада, каза Сам. — Хората си представят вдовица, почти на петдесет, като четвърти за каре бридж или гостенка за попълване на бройките на някоя официална вечеря.

— Хората няма да имат бебе, бебето е твое.

Не ѝ ли каза и Иън съвсем същото? Иън, който утре си идваше. Сърцето на Сам подхвъркна от радост, а после точно толкова бързо се върна на мястото си. И какво сега? Не можеха да продължат точно оттам, докъдето бяха стигнали. Нямаше да бъде и както когато бяха

заедно в Ню Йорк, прекалено изненадани, за да могат да разберат истински какво се е случило.

Ами ако не е по силите на Иън да приеме случилото се? Спомни си времето, няколко години след раждането на Алис, когато тя и Мартин обсъждаха въпроса дали да имат още едно дете. На нея не ѝ се искаше, и то главно заради Мартин. С някой друг мъж може би щеше да се реши, но той беше толкова... Е, добре, беше Мартин. Понякога го възприемаше като още едно от децата си, като сина, който не им се бе родил, като момченце, което си играе навън до късно вечерта и изхарчва последния долар от джобните си пари за сладолед.

А ако Иън наистина не беше готов...

— Истината е, че съм страшно изплашена. — Тя постави ръка върху корема си. Той все още беше плосък, но след още няколко седмици нямаше да може да скрива факта, че очаква дете.

— Разбирам, че имаш предвид не само рисковете за здравето ти.

Сам почувства как всичките ѝ страхове я нападат едновременно.

— Колко от пациентките ти знаят, знаят истински, какво ги очаква? — Тя мислеше за жените, които не бяха имали деца досега.

— Не много — призна Инес.

— Доставяше ми удоволствие да бъда майка. — Сам се усмихна, като си спомни времето, когато дъщерите ѝ бяха малки. — Но аз все още помня колко трудно е да гледаш дете. Не съм сигурна, че съм в състояние да започна това, отново, от нула.

Инес я погледна предпазливо.

— Обмисляш ли прекъсване на бременността? — Сам знаеше, че подобно решение би било в противоречие с религиозните убеждения на Инес, която беше католичка, но ако се наложеше, тя щеше да ѝ препоръча някой друг.

Сам поклати глава.

— Не.

Погледът на Инес се спря на портрета с размер двайсет на двайсет и пет сантиметра, поставен на бюрото ѝ. Инес и мъжът ѝ, Виктор, изправени пред къщата си и заобиколени от децата си, а Есперанца държеше на ръце бебето си.

— Не ми каза нищо за бащата — рече тя внимателно. Сам почувства изведнъж, че пламва.

— Казва се Иън — каза тя. — Той е... доста по-млад от мен.

— И аз така разбрах. — Когато Сам и хвърли любопитен поглед, Инес добави с усмивка: — Ти, разбира се, знаеш, че кабинетите на гинеколозите са място, където се чуват всички клюки.

Сам се усмихна.

— Знаеш, че от последното ми идване тук мина известно време.

Инес я погледна сериозно.

— Това все още не е отговор на въпроса ми. Въпросният Иън ще бъде ли част от картината след седем месеца, броено от днес?

Сам се върна мислено към уикенда им в Ню Йорк — Иън я уверяваше отново и отново, че я обича, че двамата заедно ще направят всичко възможно нещата да вървят, както трябва. Но не каза точно: „Искам бебето.“ Ако трябва да бъдем точни, и тя не направи това. Те скитаха из града, преструвайки се на весели и безгрижни — даже тук-там успяха да прекарат наистина добре. В Метрополитън Мюзийм, където ѝ се струваше, че от всяка картина към нея гледа Мадоната с Младенеца. Сентрал Парк, с морето от разхождащи се хора. Гринич Вилидж, където всяко нещо, което опитваше, беше по-вкусно от предишното — до пътуването от другата страна на пристанището с ферибота Стейтън Айланд, когато ѝ се доповръща така, като че ли беше на презокеанско пътешествие.

Погледът ѝ се спря на старинния шкаф с витрина, където Инес беше изложила колекция от стари лекарства — шишета и бурканчета, между които голямото лилаво шише с избелял надпис „Тоник за всички болести на Д-р Крюгер: Да се използва при диспепсия, безсъние, неврастения и припадъци“. Хитра шега с търговската система, без съмнение. Но тя откри, че ѝ се иска наистина да имаше хапче или тоник, които да могат да оправят всичко.

— Може да премисли — каза тя, — ако има представа какво го очаква.

Инес въздъхна и приглади един металносребрист кичур коса зад ухото си.

— Но като си помислиш, колко подготвени бяхме и ние? Когато се роди Рейчъл, не знам кой от двама ни беше по-уплашен — дали Виктор или аз. — И тя зацъка с език при този спомен.

— Но сте били двама заедно, все пак.

Сам мислеше за Мартин. Помисли си трезво, че да отгледа дете сама може би ще се окаже по-лесно, отколкото непрекъснато да трябва

да преодолява бариерата на неизпълними очаквания.

А в същото време един глас й казваше: „Не мери Иън с мярката на друг човек.“ А не трябваше и да забравя, че в много отношения Мартин беше добър баща.

Инес надраска нещо върху най-горната от тестето рецепти и й връчи листчето.

— Това е рецепта за витамини, подходящи за бременни жени. А ще ти дам и един безплатен съвет. — Тя изгледа Сам спокойно, докато ставаше. — Не започвай да пишеш глава шеста, преди да си свършила глава втора.

Сам погледна милото, излъчващо благоразумие лице на Инес с бръчки около очите и устата. Имаше чувството, че са минали векове от времето, когато двете седяха една до друга във всекидневната ѝ и зашиваха опашки на костюмите на тигрите.

— Няма да забравя това. — Стана тя и протегна ръка. — Благодаря ти Инес. Не знам как бих минала през всичко, което ми предстои, без теб.

— Това ми е работата. — Ръкостискането на Инес беше топло, макар и кратко.

— Ще се видим след един месец, нали?

— Нека да е след две седмици.

В отговор на въпросителния поглед на Сам, тя каза:

— Както сама каза не си вече на двадесет и две години. Ще съм по-спокойна, ако следя по-отблизо нещата.

На връщане Сам се разходи из парка, без да бърза, наслаждавайки се на възможността да бъде насаме с мислите си. Дойде и отмина времето за обяд и пътеките на парка запустяха — останаха само шепа туристи, размахващи пътеводители, и Клем Уоли, който седеше на една пейка, заобиколен от навързаните си с канап памфлети. Дрънкаше не особено добре „О, Сузана“ на китарата си, главата му с разрошена бяла коса бе наведена надолу, а устните му безмълвно се движеха. Върху очукано куфарче, поставено в краката му, имаше две кутийки пепси-кола и два отворени сандвича. Той не я видя, но тя все пак му се усмихна, сигурно беше много хубаво да бъдеш

толкова близък с Исус, че да знаеш, че обича сандвичи с риба тон и пшеничен хляб, и кисели краставички отделно.

По-нататък по пътеката среща преподобния Григзби с постоянната му придружителка Лили, която подтичваше с помощта на малките си колелца.

— Добър ден, Алекс. — Наведе се да погали малкия дакел по главата. — Разбрах, че си намерил нов органист.

Пълничкият пастор с очила наведе глава.

— Рано е още за поздравления. — И той сподели с приглушен глас: — Тази неделя тя ще свири за одобрение от паството.

— Тя?!

— Кари Брамли.

— Дъщерята на Ейда Брамли? Мислех, че е напуснала града.

— Е, върнала се е. И трябва да призная — в отлична форма е. Учила е музика в чужбина. Кое то ме навежда на мисълта — той погледна Сам с очи, плуващи зад очилата с дебели лупи — за подготовката за музикалния фестивал. Как върви?

— Тази година, ще бъде по-хубав от всякога.

Не сметна за необходимо да спомене, че на събранието миналия четвъртък температурата определено беше спаднала под нулата. Нямаше съмнение, че Маргьорит Мур, която играеше бридж с Одри, беше получила пълна информация.

— Чудесно. — Той й се усмихна така, като че ли подготовката беше единствено плод на нейния труд. — А има и още едно събитие, което предстои.

— Извинявай, не знам?

Той й намигна, като потупа кръглото си коремче.

— Мисля, че разбираш какво имам предвид.

Почувства, че се изчервява.

— Ти... ти откъде знаеш?

— О, няма нещо, за което човек с моята професия да не чуе — каза той кротко, а погледа му следеше Лили, която се спусна да гони една катеричка въпреки колелцата, но беше спряна от каишката си. Когато погледна отново Сам, в погледа му се четеше съчувствие, защото знаеше какво й предстои. — Не позволявай нищо да ти развали преживяването, Сам. Върви напред и прави това, от което се чувстваш щастлива. — Потупа я по ръката и дръпна каишката на кучето, като го

подкани нежно. — Хайде, Лили, катеричките имат по-важна работа от това да си играят с куца бабичка като теб.

Сам продължи да върви като зашеметена, а в ушите ѝ звъняха думите на преподобния Григзби. Изведнъж всичко ѝ се видя по-ярко: и розовите цветове на ескалонията и орловите нокти, които се виеха по беседката. Помисли си, че животът е пълен с изненади. Може би, може би и Иън щеше да я изненада?

Като излезе от парка, тя мина покрай старата мисия, спря пред „Ингърсол“, откъдето на улицата се носеха дразнещи апетита аромати на току-що извадени от фурната печива. Храната в последно време не я съблазняваше особено, дори и малките вкусни тапас, с които Лупе се опитваше да я съблазни. Но докато гледаше сладкишите, тарталетите и високите торти върху подноси, устата ѝ се напълни със слюнка. Дори и сутрин в делничен ден опашката за току-що изпържените понички с медена глазура на Ингърсол се проточваше по тротоара. Тя идваше тук откакто беше дете. Спомни си как Хелга Ингърсол се навеждаше през тезгяха и с едната си ръка и поднасяше торбичка със сладкиши, а с другата една сладка, завита в къдрава хартия и ѝ казваше: „Това за мама, това за теб.“ После правеше същото и с дъщерите на Сам. Но сега тук, зад тезгяха стоеше Ула, толкова слаба и мургава, колкото закръглена и лепеноруса беше майка ѝ.

„Не — помисли си тя, — животът не се състои единствено от работа.“ Какво щеше да бъде животът ѝ без рисунките с детски боички, залепени на вратата на хладилника? И всички безценни училищни произведения: отпечатыци на малки ръце върху глина, телефони, направени от кутийки, и пуйки за Деня на благодарността, направени от шишарки?

И децата ѝ току-що излезли от банята, розови и нежни, мърдайки под хавлията, докато ги сушеше. Като малки херувими с пухкави ръчички и крачета, толкова сладки, че ѝ се искаше да може да ги отведе във вълшебна страна, където нямаше да може да пораснат. Спомни си Алис на четири години, докато, гола, се прикриваше със завесата на ваната. И Лора, чиято влажна коса не искаше да стои мирно и която с удоволствие би тичала цял ден навън без дрешка на себе си.

Всяка година преди Коледа тя и Мартин водеха децата във фермата за елхи на Ед Каксън, из която бродеха, като че ли бяха в

Мейн. По пътя към къщи, с елха, завързана за багажника на колата, пееха коледни песни. После идваше окачването на сладките с джинджифил, завити в целофан, с конец, прекаран през тях, малките пръсти, които се стараеха да разплетат кълбата с гирлянди, и накрая големия финал — Мартин вдигаше на ръце едната от тях, за да постави ангела, направен от слама, на върха на елхата.

Сам почувства, че гърлото ѝ се стяга. Как можеше да не обича и това дете? Как да не използва шанса да гушне току-що проходилото, облечено в панталонче от рипсено кадифе, дете, което ѝ се бе изплъзнало от ръцете? Тя почти чувства топлината от тежестта му в скута си, видя как розовите пръстчета на краката му мърдат, докато тя напява: „Буба лази, буба лази...“

„Да, но къде е мястото на Иън в тази сцена?“

Освободи съзнанието си от тази мисъл. Щеше да научи това съвсем скоро. Засега най-добре щеше да бъде да поеме дълбоко въздух и да се надява, че всичко някак си ще се оправи.

Сам излизаше на площад „Делароса“, когато се натъкна на Том Кемп, когото не беше виждала от сватбата. Той ѝ се обажда няколко пъти, искаше да се срещнат, но тя му отказа. Не ѝ трябваше още някой, пред който да се чувства виновна.

— Сам, тъкмо идвам от магазина — поздрави я Том най-сърдечно, може би прекалено сърдечно.

Тя се изчерви.

— О-о?

Сам отмести слънчевите си очила, за да може по-добре да го види. Помисли си, че Том сигурно би изглеждал великолепно на полето за голф — беше висок, с тесни бедра и дълги ръце, на които много добре стоеше риза с къс ръкав. Имаше и много добро сърце. Не остана ли той с Мартин до последния момент, като пое и двете групи клиенти? А настоя да получи и по-голям дял от печалбите на фирмата, отколкото тя самата смяташе, че ѝ се полага.

— Има нещо, за което искам да говоря с теб — каза ѝ той.

„Чул е за Иън.“ Изведнъж слънцето, което се процеждаше през клоните на дърветата над главата ѝ, ѝ се стори прекалено горещо. Господи! Дали не се готвеше да ѝ направи някакво много специално предложение?

Предложение, което никоя жена със здрав разум в нейното положение не би могла да откаже — възможност за бъдеще със солиден, заможен мъж на нейната възраст? Сви се вътрешно, но в същото време не можеше да не се запита: „Толкова ли лошо щеше да бъде това?“ Тя погледна часовника си.

— Имам няколко минути на разположение.

— Добре. — Той я хвана под ръка. — Ще те черпя един сладолед.

Продължиха надолу по аркадата към „Ликити-Сплит“. Сладкарницата за сладолед, както обикновено беше претъпкана с обичайната смесица от случайни минавачи и майки с деца. Всички се бутаха за място на мраморния плот, върху който бяха наредени различните видове сладолед: с шоколадови пръчици, с препечени кокоски, със сушени боровинки. На черната дъска на стената бяха написани специалитетите за деня. Сам си избра сладолед с плодове на олали. Спомни си времето, когато тя и дъщерите ѝ като деца ходеха заедно през лятото да ги берат.

Като по чудо дървената пейка отвън беше свободна и като че ли чакаше точно тях. Нещо повече, оттам се виждаше как Питър Макбрайд от главния си вход гледа отсреща към конкуриращата го книжарница на жена му. Пред вратата ѝ двойна дъска съобщаваше: „Намаление по случай Успение Богородично! 10% Намаление на всички книги с духовно съдържание!“ Доколкото Сам знаеше, Миранда не беше особено религиозна. Тя правеше това само за да дразни Питър — и изглежда, постигаше целта си.

— Чух, че тази година може би ще успеете да привлечете Йо Йо Ма — започна Том с нещо, с което да разчупи леда.

— Преговаряме с импресариото му за датите — каза му тя. — Но водещият нов участник е Обри Ролинджър. Не знам дали си чул. От есента той възнамерява да дойде да живее тук.

— Самият Обри Ролинджър?! Диригентът? — Том изглеждаше истински впечатлен.

— Тази година той е гост диригент — каза му тя, — но има шанс да стане и постоянен, ако обстоятелствата се променят.

— Ето това ще бъде нещо! Ще си имаме наш, местен диригент.

Замълчаха. Тя чакаше Том да ѝ каже за какво я е търсил, когато щеше да е много по-лесно да вдигне телефона и да ѝ каже, но той

просто седеше на пейката и гледаше плочките на тротоара, като че ли събираше кураж. Най-после той се поокашля.

— Виж, Сам, онзи ден открих нещо — една папка, която съм пропуснал.

Той държеше фунийката си настрана от панталона, като от време на време близваше по малко сладолед за по-сигурно. — Става дума за сделка с недвижим имот, с която се занимаваше Мартин, преди да се... преди три години. Изглежда, че клиентът не е извършил плащанията и правото на собственост е било възстановено на първоначалния собственик.

Тя чакаше, като се чудеше какво общо може да има това с нея.

Той се изправи.

— Първоначалният собственик е бил Мартин.

Тя се намръщи.

— Не разбирам.

— Не е нещо кой знае какво, само едно малко ранчо с дворно място от около декар и половина. На няколко километра по-надолу от вашата къща. Всъщност Мартин вероятно го е купил като инвестиция. Сигурен съм, че просто някак си е пропуснал да ти каже, нали знаеш накрая, искам да кажа, как нещата се пообъркват. — Той погледна надолу. — Очевидно е държал ипотеката и когато купувачът е престанал да извършва плащанията... — Той разпери ръце.

— Да разбирам ли, че тази къща е моя собственост?

— Не бързай да се радваш — предупреди я той. — Ходих да я видя. В доста окаяно състояние е. Има да се плащат и данъци със задна дата. За две години. Всъщност това ме накара да потърся папката. Получи се заплашително писмо от общината.

Изведнъж всичко се изясни. Мартин, видял възможност за бърза печалба е купил къщата почти без пари. И понеже Мартин си беше Мартин, ръката му беше като ръката на цар Мидас, но с обратен знак, той беше приел капаро в брой, приемайки за останалата част полица.

Изпита гняв към съпруга си. Не й дойде наум, че трябва да се зарадва на неочакваната придобивка. Прекалено много й се искаше на мястото на Том да седеше Мартин, за да може да му каже недвусмислено какво е мнението й за станалото. Как можа той да премълчи това, когато те изнемогваха за пари?

— Не мога да проумея откъде е намерил пари за първоначалната покупка — каза тя, полагайки големи усилия да говори със спокоен глас.

Том, изглежда, се почувства неудобно. Те и двамата знаеха колко лесно беше за Мартин да уговори със сладки приказки някои от приятелите си — банкери да му даде заем без гаранция или дори да вземе пари в брой вместо чек от някой от богатите си клиенти.

— Съжалявам, Сам, иска ми се да не беше научила за това по този начин. Но да погледнем нещата от добрата им страна. — Той вдигна глава със замръзнала на лицето му усмивка. Имотът сега е твой. Можеш да правиш с него, каквото искаш. Дай го под наем, продай го. Можеш дори да отидеш да живееш там, ако така предпочиташ. — От собствената му шега усмивката му стана повесела.

Тя погледна фунийката му със сладолед, от която по кокалчетата на ръцете му беше потекъл карамелен сладолед. Странно, с това той й стана още по-симпатичен.

— Благодаря ти, Том. Благодаря ти, че реши да ми кажеш това лично. — Тя докосна коляното му и кимна към сладоледа. — Между другото, сладоледът ти се топи.

Той погледна с изненада ръката си.

— Всъщност не ми се яде — каза той. — Взех го просто, за да имам какво да правя. — Изправи се и изхвърли сладоледа в кошчето за боклук на ръба на тротоара.

Тя му подаде книжна салфетка. Чудеше се кой беше определил винаги майките, а не бащите, да имат на разположение нужния запас от салфетки за бърсане на течащи носове и лепкави ръце?

— Предполагам, че ще трябва да мина край офиса ти някой ден — каза тя. — Нямам представа къде е тази къща.

— Ако искаш, мога да те заведа. Някой от дните през този уикенд? — Той избърса ръцете си със салфетката бавно, внимателно, като бършеше и между пръстите си. Когато я погледна, изражението му беше престорено безразлично.

„Той знае“, помисли си тя. Трябва да е глух, за да не е чул досега. Но той не бързаше да прави изводи. Почувства благодарност към него.

— В събота съм свободна — каза му тя.

С Иън не бяха правили никакви планове. И изведнъж перспективата Том — добрият стар Том, солиден като скала — да я

преведа през цялата джунгла на документацията ѝ се видя възможно най-успокояващото нещо на света.

— Ако решиш да продаваш имота, мога да ти помогна и с продажбата. — Той погледна сладоледа, стопил се до тъмночервена крем супа в чашката ѝ, и отбеляза сухо: — Доколкото разбирам, и на теб не ти се яде.

— Изглежда си прав.

Тя се изправи и почувства, че леко ѝ се завива свят, както се беше чувствала и при предишните си две бременности. Не се възпротиви, когато Том взе чашката от ръката ѝ и я хвърли в кошчето.

Предложи ѝ ръката си.

— Ела, ще те изпратя до магазина. Лора сигурно се чуди къде се губиш.

Но Лора обслужваше клиентка, когато тя влезе. Гейл Уерингтън се колебаеше между два копринени шала, щамповани ръчно с дървена щампа. Сам си я спомняше от времето, когато бяха съученички. Гейл беше едно от онези момичета, чието червило и лак за нокти винаги бяха един и същ цвят и което непрекъснато правеше коремни преси, за да има плосък корем. Стегнатата ѝ фигура и нокти с идеален маникюр показваха, че нищо не се е променило особено.

Лора, от друга страна, изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше измъчено и подпухнало. Очите ѝ бяха червени от безсъние. Сам изпита чувство на вина. „Заради мен е.“

— Ако е подарък за майката ти — чу я Сам да казва, — може би ще предпочетеш мотива със сливовия цвят. А мотивът с жерава? Много е традиционен и елегантен, нали?

— Не съм сигурна... — Гейл потупа със затворените си очи за слънце устата си, която беше със същия кораловочервен цвят, какъвто беше и блейзерът ѝ. — Не познаваш майка ми. Провери какво пише срещу „непредизвикателен“ в речника и ще откриеш името ѝ. Вероятно този ще ѝ хареса. — Тя заопипва по-обикновения шал в екрю.

— Да, той ще отива на всичко — каза Лора.

— Не я карай да научи нещо ново и не я изпращай на някое място, където вече не е била — продължи Гейл, като че ли Лора не беше казала нищо. — Няма значение, че дъщеря ѝ като пътнически агент може да ѝ уреди пътуване с отстъпка. — Гласът ѝ доби

саркастична нотка. — Париж ли? Там нямат свестни тоалетни и почти не говорят английски. Лондон? Е, там говорят английски, но нищо не им се разбира. Рим? Господи, ако човек реши да отиде там, трябва да си зашие парите и бижутата в дрехите, за да не го окрадат.

— Винаги... винаги ми се е искало да отида в Париж — направи опит Лора да отклони темата на разговора от майката на Гейл.

— Добре, отбий се в офиса някой ден. Знам чудесен малък хотел близо до „Шан-з-Елизе“. Администраторите говорят английски и чудо на чудесата, имат дори и модерни тоалетни с течаща вода. — Тя се изсмя с дрезгавия смях на страстна пушачка.

— Ще го имам предвид. — Лора се усмихна. — А сега за шала...

Гейл се спря на шала в екрю и когато Лора отиде да го опакова в специална хартия, тя се обърна към Сам.

— Дъщеря ти е толкова мила. Сигурно е прекрасно, че работи при теб.

— Всъщност работим като партньори — каза ѝ Сам.

— Като нас с Дъг — каза тя, като имаше предвид мъжа си. Те бяха собственици на Пътническо бюро „Оф енд Ауей“, което се намираше няколко пресечки по-надолу по Честнът. — Но да си призная, по-голяма част от времето се караме. Единственото нещо, за което мислим еднакво, е майка ми. И двамата искаме да я качим на кораб и да я пуснем да отплава за Китай. — Тя отново се засмя с дрезгавия смях на пушачка.

— Завиждам ти за това, че все още имаш майка. Искан ми се и моята да беше жива.

Сам говореше с лек укор и Гейл я разбра. В очите ѝ проблесна някакъв тъмен и не съвсем приятелски блясък.

— Шегувам се, разбира се. Ние страшно обичаме мама. Просто само от време на време ужасно ни опъва нервите. Както е с всички стари хора, нали?

— Вероятно. — Сам се почувства още по-неудобно, като си спомни, че и на нея в последно време рейтингът ѝ много беше спаднал.

— Както сега с рождения ѝ ден, който въобще няма нужда да отбелязваме. Не дай си боже обаче наистина да не го отпразнуваме, няма да престане да ни го натяква. — Гейл извади от чантата си „Мастър Кард“ и със замах я сложи върху щанда, като че ли беше печеливша карта в игра на покер. Но когато Лора се появи с шала,

опакован като подарък, тя отново придоби колебливо изражение. — Може да го върне, ако не го хареса, нали?

— Разбира се — усмихна се Лора. — Само трябва да запази касовата бележка.

Тя почака, докато Гейл излезе от магазина, и каза:

— Имах чувството, че никога няма да реши какво иска. — Тя огледа Сам с безпокойство. — Всичко наред ли е? Страшно се забави.

— Здрава съм като камък. — Сам почувства пристъп на нежност към дъщеря си, която полагаше всички усилия да приема възможно най-благородно случилото се, макар че това трудно ѝ се удаваше. — Сблъсках се с Том Кемп на връщане — обясни тя. — Имаше нещо, за което той искаше да говори с мен.

— А, да, той те търси тук — каза Лора разсеяно, докато подреждаше разхвърляните по щанда шалове. — Нещо важно ли беше?

— Някакви документи за подписване. — Щеше да ѝ каже за къщата по-късно — когато измисли някакъв начин да представи нещата така, че да не помрачи ореола на Мартин.

— Колко любезно от негова страна да дойде да ти каже за това лично.

— Том винаги е бил много мил — съгласи се Сам. Забеляза, че един от шалове се изплъзва между пръстите на дъщеря ѝ и се наведе да го вземе. — Хайде, остави аз да свърша тази работа. Вместо това, защо не се заемеш с Митницата? — Беше си спомнила смътно, че бе станало някакво объркване с един сандък с керамика „Куимпър“, задържан на летището в Лос Анджелис.

Лора я погледна, като че ли Сам беше паднала от луната.

— О, мамо! Ами че аз се разправях с тях по телефона половината сутрин. И освен това обслужвах клиентите и търсих кошниците, които въобще не пристигнаха, и... — Тя издаде слаб звук и потисна риданието си, като обърна отчаяно очи. За щастие в момента в магазина нямаше клиенти. Лицето ѝ се стори безкрайно нещастно на Сам. — Няма смисъл — каза тя. — Не мога повече да се преструвам.

— Съжалявам, миличка. Знам, че в последно време не съм много концентрирана в работата.

— Не е само това.

Сам си спомни половинчатото предложение на Гейл.

— Имаш пълно право. Правиш повече, отколкото би трябвало, и е време да си вземеш почивка. Всъщност настоявам да си починеш. Мога да държа фронта сама седмица-две.

— Нямам нужда от почивка — поклати Лора тъжно глава. — И работата не се състои в това, че ти не си на себе си в последно време... — Тя млъкна, за да си поеме дъх. По бузите ѝ изби червенина. — Причината е, че аз... Е, добре — не мога да работя повече тук. — Тя протегна ръка напред, като че ли да възпре каквото и да е възражение, което Сам би имала. — Не ме разбирай погрешно. Аз продължавам да те обичам. Но просто... просто ми е много трудно. Да те виждам всеки ден и да знам... — Тя не се доизказа, като преглътна с труд.

Сам не би трябвало да бъде изненадана. Не беше ли очаквала нещо такова да се случи? В същото време имаше чувството, че са ѝ ударили шамар.

— О, Лора. Разбирам как се чувстваш, но с течение на времето... — Тя не можеше да намери думи. Какво искаше да каже? Че нещата ще се оправят, когато бебето се роди?

— Не ме разбираш — извика Лора. — Нищо не разбираш! Не можеш да разбереш. Била си майка, когато ти е било времето. И сега... сега, просто не е честно. — В очите ѝ блестяха едва сдържани сълзи. — Ето, казах го. Сигурно мислиш, че съм злобна и отвратителна, но не мога да променя чувствата си.

Сам протегна ръка към нея, но Лора се отдръпна.

— О, миличка — промълви тя, готова също да се разплаче. — Не мисля, че си ужасна. И ако това би било някакво успокоение за теб, иска ми се ти да беше на моето място.

— Но не съм — погледна я Лора с безнадеждна мъка.

— И няма смисъл да претендирам, че ще преодолеея чувствата си, защото знам, че няма да мога.

Сам понечи да протестира, но се въздържа.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще остана тук толкова, колкото е необходимо да подготвя някой, който да ме замести, ако това е, което те безпокои.

— Нямах това предвид.

— Имам няколко възможности за работа — сви рамене Лора, като избягваше да срещне погледа на Сам. Не умееше да лъже. Когато

накрая я погледна, като че ли я молеше да я разбере. — Не правя това, за да те наказвам, мамо. Моля те, не мисли така. Не съм като Алис.

Сам въздъхна.

— Знам, миличка.

— Помисли и за нещо друго. — Лора успя да се усмихне слабо.
— Помисли за парите, които ще спестиш.

— Как ще стане това?

— Сега сме с двадесет и пет процента по-ниска печалба от миналата година по това време — каза тя, не че на Сам ѝ трябваше някой да ѝ напомни този факт. — Приеми нещата, каквито са, мамо, ти не можеш повече да си позволиш да ме държиш на работа.

Сам настръхна.

— Не мислиш ли, че малко преувеличаваш? Просто, защото в момента е малко мъртъв период... — Тя млъкна. Стори ѝ се, че от собствената си уста чува някои от баналните аргументи на Мартин. Извърна глава, за да се поуспокои, а после каза, без да повишава тон: — Не е ли по-добре да поговорим по този въпрос по-късно? Когато съм имала достатъчно време, за да помисля?

— Да, естествено, разбира се.

В отчаяната готовност на Лора да се съобрази с нея Сам видя каква огромна смелост ѝ е била необходима, за да изрече нещата. Тя дори ѝ се възхити. Но от това не ѝ стана по-леко. Беше като сцена от някогашните сериали, които винаги показваха в неделя сутрин и в които винаги взривяваха моста точно когато героят тичаше по него. Всичко, което бе градила цял живот, всичко, което ѝ бе скъпо, се разпадаше под краката ѝ. Как се стигна до това? Цял живот беше мислила преди всичко за другите. Единственото, което сега бе поискала, беше малко щастие за себе си. Не бе и помислила да разбива живота на хората, които обичаше.

— Добре, Лора. Разбирам. — Гласът ѝ прозвуча уморено.

— Не е необходимо с това да дойде краят на света — побърза да реагира Лора. — Ще продължаваме да се виждаме. И Алис ще се примири със станалото, ще видиш. А освен това имаш Иън. Не забравяй, че каквото и да стане, Иън е до теб.

— Здравей. Извинявай, че те събудих. Забавиха полета ми — прозвуча към нея гласът на Иън през буря от прашене.

— Колко е часът? — Тя занাগлася възглавницата си, като я подпря на таблата на леглото, докато сядаше.

— Два и нещо. Каза ми да ти се обадя, щом пристигна.

Сам присви очи към часовника на нощното шкафче. Два и десет, ако трябва да са точни.

— Добре. Радвам се, че се обаждаш — усмихна се тя още сънena. — Очаквам с нетърпение да те видя.

— И аз също. — Звучеше изморено и някак далечно. Зад него се чуваше как аерогарата трещи и боботи. — Но, виж, Сам, има малка промяна в плановете ми.

Сам окончателно се събуди.

— О?

Нова пауза вследствие на атмосферни смущения.

— По дяволите! Извинете. Тази чанта не е моя.

Тя чу как от другата страна той диша тежко, после писукане на електронна система.

— Добре, това е. Взимам я.

— Иън? Какво става?

— Още една поръчка. В Биг Сър. Арънсън иска портрет на майка си. Сигурен съм, че Марки го е навила, но няма значение — парите са прекалено много, за да откажа.

— Кой е Марки?

— Марки е дъщеря му.

— Не знаех, че има дъщеря.

Последва неловка пауза, преди Иън да отговори:

— Не съм ли ти казал?

— Не, не мога да си спомня.

Беше сигурна, че нарочно го е премълчал. Не можеше да обясни защо е сигурна в това, просто беше. Спомни си момичето в сребристата кола вечерта, когато пристигна — красива, с тъмна коса. Той беше казал, че е просто някаква колежка от фирмата. Защо не й беше казал истината?

Изведнъж почувства, че й става трудно да диша.

— Колко време ще продължи този път?

— Най-много две седмици, не повече.

— Ще се видим ли, преди да заминеш?

— Не, за съжаление. Изпращат кола.

— За какво е това бързане?

— Старата заминава за Европа след една-две седмици — обясни той.

— Предполагам, че ще живееш в къщата им.

— Да, но това си има и добрата страна — Иън й прозвуча много развълнувано. — Ще имам на разположение къщата им за гости, което означава, че можеш да ми идваш на гости през уикендите. Вече говорих със семейство Арънсън за това. Те нямат нищо против.

Сам изведнъж почувства раздразнение. Той какво си мислеше, че тя е някакво момиче на двадесет и нещо, без каквито и да било задълженият, което може да се грабне и да тръгне, когато му скимне? Нима не си спомняше, че е бременна?

— Не знам — въздъхна тя. — Прекалено много неща се случват около мен в момента.

— Всичко наред ли е? — Тонът му изведнъж стана тревожен. — Какво каза лекарката?

Бяха се разбрали да отложат каквито и да било разговори за бебето след завръщането му. Тя не искаше бъдещето ѝ да се решава по телефона. Кога разбра, че е направила грешка? Дните и седмиците, през които беше избягвала този въпрос, бяха оставили място за съмнение.

— Каза ми, че съм съвсем здрава — опита се Сам да говори бодро.

— А бебето?

— И бебето е добре.

Почака той да каже нещо. Но през слушалката се чуваха само клаксони и виковете на хора. Той вече беше извън аерогарата.

— Да, добре, а — колата! Слушай. Ще ти се обадя, щом пристигна. Ще бъдеш ли вкъщи след няколко часа?

— Ако не съм тук, ще съм на работа — отговори тя, без да му казва каквото и да било за неочакваното решение на Лора.

Последва тишина и за момент тя помисли, че връзката е прекъснала. После с тих глас, толкова тих, че едва се чуваше, той каза:

— Липсваш ми, миличка. Дръж се още малко. Нали можеш да издържиш, докато свърша и тази работа?

— Ще се опитам. — Тя успя леко да се засмее.

— Сам... — Гласът му потъна в статични шумове, но преди това ѝ се стори, че чу далечно, приглушено „Обичам те“. После линията прекъсна.

Искаше ѝ се да заплаче от яд. Толкова много жадуваше да му каже и да чуе, думи, които щяха да ѝ създадат чувство за сигурност, думи, които можеха да проправят път към бъдещето. Защото идеята той да дойде да живее при нея беше все още извън въображението... както беше невъзможно да си представи, че тя би могла да отиде да живее при него. Ами бебето? Но едно нещо беше сигурна — така не можеха да продължават, като любовници в някой от филмите на Рохмер.

Но не беше ли това отговор на въпроса и причината, поради която ѝ се плачеше? Изведнъж в съзнанието ѝ изплува образът на нейната стара учителка от детската градина, госпожа Огилви, навела глава над рисунката на Сам. „Виждам мама и татко, но не виждам Саманта.“ „Къде ли е сега Саманта?“, запита се Сам. Тя повече не намираще място за себе си, а още по-малко за Иън в живота, какъвто си го беше представяла някога.

Трябваше да вземе някакво решение. В най-скоро време. Решение, което, каквото и да беше, във всички случаи щеше да накара някой любим човек да страда.

Сам се отпусна отново в леглото. Да заспи отново, беше немислимо. Просто щеше да лежи и да брои часовете, докато се съмне.

Иън не се обади до тръгването ѝ за работа. Тя намери съобщението му на телефонния си секретар, когато се върна вкъщи. Очевидно беше сметнал за неуместно да я търси в магазина. Вечерта, когато най-последно говориха, разговорът беше някак измъчен. Тя му каза, че ще види дали ще има възможност да отиде при него с кола през следващия уикенд, защото за този вече има планове. Разказа му накратко за къщата, като се постара да спомене само бегло за ролята на Том в цялата история.

В събота сутринта, когато Том дойде да я вземе, беше изненадана колко приятно ѝ беше да го види. По пътя бърбиха за това-онова, макар той да изглеждаше малко сдържан. Говориха главно за къщата. Том ѝ обясни, че ще е необходимо да се боядиса и да се направи вътрешен ремонт, а може би и нов покрив.

Когато след няколко километра черен път, минаващ през горички от авокадо и цитрусови дръвчета, завиха по изровена непавирана алея, Сам вече очакваше най-лошото. Единственото, което можеше да види от къщата, беше ветропоказател във формата на петел, който се подаваше над върховете на дърветата.

— Както вече ти казах, не е нищо особено — предупреди я Том. — Не може да се каже, че собственикът се е грижил сериозно за поддръжката.

Той спря пред малка къща, която наистина имаше нужда от сериозно боядисване. Около входната врата под формата на гъст, заплетен храсталак цъфтяха малки розови рози, които се катереха по касата и я обвиваха почти изцяло.

Когато излязоха от колата, около тях се чу шумолене и през потъналия в бурени двор претичаха съсели. Предната алея беше отчасти засенчена от нарово дърво. Силно обрасло с филизи, с клони сведени до земята, то беше отрупано с рубиненочервени топки. Видя й се като някакво предзнаменование. Когато беше бременна с Лора и Алис, нарът беше единственото нещо, което непрекъснато й се ядеше.

Когато огледа къщата по-отблизо, откри, че е в по-добро състояние, отколкото мислеше. Някой беше изстъргал и лакирал дървените капаци, а предната врата беше от солидно дъбово дърво с тясно овално прозорче върху нея.

Том извади ключ и тя го последва в тъмната всекидневна, която миришеше на прах и изпражнения на мишки. Тя отвори капациите и светлината нахлу в стаята, разкривайки пред тях очукан диван, столове и тъкана черга с прогорени тук-там места. Камината очевидно функционираше, защото до огнището имаше оставена кошница с дърва и комплект сечива за разпалване и поддържане на огъня.

— И по-лошо съм виждала — каза тя. — Поне покривът е здрав.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Познавам по миризмата.

Всяка зима по време на краткия дъждовен сезон в Исла Верде се появяваха течове. В продължение на седмици след това къщата миришеше на влажни мокети и плесен.

Том се наведе да провери тръбата на комина; почука по пода и стените. Когато завъртя ключа и не светна, слезе долу в мазето, за да

провери бушоните. Провери дори и състоянието на канализационните тръби.

Като измъкна глава изпод мивката в кухнята, той се изправи и изтупа боклука, полепнал по панталоните му.

— Не съм специалист — каза той, — но освен пода във всекидневната, всичко изглежда солидно и в добро състояние. Някои дребни поправки и една боя и много лесно ще я продадеш.

— Колко мислиш, че мога да взема за нея?

Тя опипа приличащ на скелет филодендрон, който като по чудо все още даваше признаци на живот.

— Шейсет, седемдесет хиляди. А може и повече, зависи от това колко работа ще решиш да извършиш по нея.

— В такъв случай ще започна от кухнята.

Тя огледа извехтелите шкафове — тип „ранчо“, безнадеждно остарелия, люещ се от пода като дълго несменен лейкопласт бежов линолеум, печката и хладилника с неприятен, но популярен през седемдесетте години, цвят, известен като житно златисто. Плюс беше това, че между кухнята и малката трапезария имаше плъзгаща се стъклена врата и малък вътрешен двор с градина от другата страна. Всичко приличаше на джунгла, разбира се. Но с един-двама помощници и няколко седмици усилена работа...

— Познавам един строителен предприемач, който няма да ти одере кожата. Мога да му се обадя, ако искаш — предложи Том.

— Ще разбия и стената между тези две спални отзад — продължи тя, като се мъчеше да го слуша. Ще стане една голяма стая, а голямата спалня ще се използва като спалня за гости.

Том поклати глава замислено.

— Положително така ще вземеш повече пари. Виж, познавам и един добър агент за продажба на недвижимо имущество. Бих могъл...

— Няма да продавам къщата.

Беше ѝ дошла идея. Толкова революционна, че тя почти не смееше да я произнесе. Защо да не даде Исла Верде под наем и да не дойде да живее тук? Имаше достатъчно място за бебето, а с парите, които по този начин щеше да спести, ще убие с един куршум два заека — ще има достатъчно средства, за да си плати данъците и да направи тази къща прекрасна. И не само това... не само това... би могла — как не се беше сетила за това по-рано? — ... да остави Лора да ръководи

„Деларосас“. Когато бебето се роди, така или иначе ще трябва да напусне. А ако Лора ръководеше работата...

— Самата аз ще живея в нея — каза тя.

От тази перспектива дъхът ѝ почти секна.

— Но защо ти е да живееш тук? — С очила, леко килнати на една страна, което го караше да изглежда симпатично объркан, Том я гледаше така, като че ли не можеше да повярва на ушите си.

Не му дължеше обяснение, но имаше нещо в начина, по който той я гледаше — като момче, което с очакване поглежда дали пощаджията идва с надеждата, че точно днес е денят, в който ще пристигне поръчаният за него комплект уоки-токи.

— Първо — каза тя, — защото не може да се каже, че Мартин ме остави достатъчно добре материално обезпечена. — Пое си дълбоко дъх и като го гледаше право в очите, произнесе: — И второ, защото ще имам бебе.

Ако преди беше изглеждал объркан, сега Том изгледаше направо поразен.

— Разбирам, разбирам... — изпелтечи той.

Звучеше като човек, който въобще нищо не разбира, като човек, който стои на железопътната линия, докато приближаващият влакът свири пронизително срещу него.

Почувства странна симпатия към този мъж, който беше приятел и партньор на мъжа ѝ и който, ако не беше се появил Иън, можеше да бъде и нещо повече за нея.

— Беше шок и за мен, както можеш да си представиш. Трябваше ми известно време, за да свикна с тази мисъл. — Тя продължи да говори решително: — Но време е да видя действителното положение такова, каквото е. Исла Верде се превърна в нещо, което не ми е по силите. А на моята възраст и с бебе... — Не виждаше причина да не му каже всичко.

Том примигна, излизайки с очевидно усилие от вцепенението си.

— Ако е въпрос на пари, аз с удоволствие ще ти дам назаем, колкото ти е необходимо.

Беше дълбоко трогната и не само от щедростта му. Постави ръка върху неговата.

— Благодаря ти, Том, но ти и без това достатъчно си направил за мен.

— Работата не се състои само в парите, Сам. — Той направи пауза и се изчерви. — Знам, че това е може би най-неподходящият момент, който може да съществува, но аз си позволих да мисля, че ти и аз... че ние може би... — не довърши изречението си той.

— О, Том... — въздъхна тя и поклати глава със съжаление.

— Нищо не се е променило — продължи той. — Искам да кажа, освен очевидното. Всъщност искам да кажа... това не променя моите чувства.

— Независимо от бебето и всичко друго? — Тя повдигна шеговито вежда.

— Изпуснах влака, когато му беше времето да имам деца. — Той успя дори да се усмихне. — Макар че причината не беше, че не опитвах достатъчно сериозно.

Откакто го познаваше, Том беше разведен. Никога не ѝ беше дошло наум, че той и жена му може някога да са искали деца.

— Благодарна съм ти за предложението, Том — каза тя възможно най-нежно. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Лицето му стана мрачно.

— Заради бащата ли е? Ще се жениш ли за него?

— Не знам — отвърна тя. — Единственото нещо, което знам, е, че трябва да променя сериозно живота си. Като най-напред бутна някоя и друга стена в него.

Том я гледаше, колкото и странно да беше, с още по-голямо уважение.

— Що се отнася до моето приятелство, предложението остава в сила — каза той. — Ще ти помагам с всичко, с което мога. Без да очаквам нещо в замяна. — Той се усмихна със същата тази усмивка на нетърпеливо момче, която преди няколко минути беше забелязала в иначе сдържаното му мъжко лице. — А сега, за строителния предприемач...

Сам едва чу думите, които той каза след това. Беше прекалено заета да преповтаря в съзнанието си като човек, натъкнал се на нещо изключително ценно, поразилото я откритие, че не всички мислят като сестра ѝ и Маргьорит Мур. Имаше хора, които я приемаха, които бяха готови да я подкрепят. Хора като Джери Фицджералд и преподобния Григзби... и да, дори и Том Кемп!

Да можеше само и дъщерите ѝ да приемат нещата по същия начин.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата събота Лора се събуди с разтуптяно сърце от сън, в който беше отишла да види майка си и Сам не я беше познала. Сърцето ѝ заби по-спокойно, когато обстановката започна да се материализира около нея на сутрешната светлина: шкафът от дъбово дърво с наредените върху него фотографии, гардеробът, принадлежал някога на баба ѝ, едната врата, на който не се затваряше добре, люлеещият се стол с натрупаните върху него дрехи, носени вчера — прашни джинси с изтъркани колене, карирана риза със завити ръкави, удобното бяло памучно бельо точно толкова лишено от сексапил като онова, което вероятно носеха монахините на хълма. После си спомни съня.

„И аз самата не мога да позная майка си вече.“

Когато каза на Сам, че иска да напусне, единствената ѝ грижа беше къде ще си намери друга работа. И милион години да беше живяла, никога нямаше да си представи онова, което последва — че тя ще бъде оставена да ръководи „Деларосас“ самостоятелно.

Майка ѝ вероятно разбираше това, защото каза твърдо:

— Това е мое решение и аз не искам ти да се чувстваш отговорна за него. Няма да мога да понеса, ако това ти причинява болка.

— Как мога да не се чувствам отговорна? — попита Лора.

За майка ѝ очевидно това е било разрешението на всички проблеми, начин да спести пари и да преодолее необходимостта да работят заедно.

Сам побърза да я увери:

— Е, добре, може да си ускорила нещата, но истината е, че така и двете ще спечелим. Аз трябва да мисля какво ще правя в бъдеще и поради редица причини решението е разумно.

Колкото и невероятно да беше, това не бе всичко. Изглежда, че майка щеше да се премести от Исла Верде в някаква малка, запусната къща в долината, купена от баща ѝ като инвестиция — нещо, за което Лора не беше чувала досега. А Исла Верде — домът, в който всеки

ъгъл и всяко петънце имаха история, там, където бяха погребани поколения домашни любимци, а дворът беше засенчен от дървета, които бяха отгледани от костилки на авокадо, посадени най-напред в саксии на прозореца в кухнята — щеше да бъде даден под наем на съвсем чужди хора.

Лора все още не можеше да проумее случващото се. В съзнанието ѝ отново и отново се промъкваха мисли за поразителните събития, станали през изминалата седмица, като се мъчеше да не започва да се безпокои за онова, което предстоеше в бъдеще. Защото, ако майка ѝ беше в състояние да обнови живота си до такава степен — да се премести в нова къща, която имаше нужда от повече поправки дори и от къщата на Лора, — изгнилите дъски и старите кабели нямаше да бъдат единственото нещо за изхвърляне. „Алис и аз можем да ги последваме.“

Почака да минат още няколко минути, преди да стане. Едва се бе разсъмнало, но изобщо нямаше да може да заспи отново. Знаеше това, защото днес не беше първата сутрин, в която се събуждаше с разтуптяно сърце, когато призракът от съня ѝ държеше пистолет до главата ѝ. Но поне беше събота. Цели два дни преди да започне лудницата в понеделник. Лора въздъхна при тази мисъл. Миналата седмица, докато майка ѝ се занимаваше със строителни предприемачи и агенти за продажба на недвижимо имущество, тя беше останала да върши всичката работа сама. Освен с обслужване на клиентите и проверяване на поръчките, съставяне на инвентарни листа и проверка на разписките, трябваше да се ориентира в отговорите на обявата, която беше дала и да интервюира кандидатите за мястото. Всичко това не ѝ беше оставило нито време, нито енергия за нещо или за някой друг.

Като Финч, например. Лора си спомни за разкритията, които момичето беше направило пред нея неотдавна. Нищо чудно, че имаше кошмари. Това, което поразя Лора, беше как е успяла да запази случилото се в тайна толкова време. Даже и сега Лора виждаше пред себе си измъченото лице на Финч, когато ѝ разказваше за събитията от онази нощ.

— Те не знаеха, че съм в апартамента — каза тя със странен, секващ глас. — Бяха двама, двама мъже, които говореха с Лайл — не

можех да видя лицата им от хола. Всичко, което разбрах, беше, че си искат парите.

— Пари за какво? — попита Лора.

— За кокаина.

— Твоята временна осиновителка знаеше ли, че той се занимава с търговия на наркотици?

— Шърли? Да, мисля, че знаеше. Но тя работеше нощем, така че много не беше в течение.

По челото на Финч бяха избили капчици пот. Изглеждаше крайно зле.

— А аз никога нищо не споменавах. Лайл щеше да побеснее. А когато го хванеше бесът... — Тя млъкна и преглътна. — Все едно. Чувах ги как крещят във всекидневната. Крещяха на Лайл. Бил ги мотал. Той им отговаряше нещо. След това чух, че някакъв пистолет гръмна. Аз се пъгнах под леглото. Не знаех какво друго да направя.

— Постъпила си правилно. — Лора едва се беше въздържала да не прегърне нещастното треперещо момиче.

— Те останаха известно време там. Мисля, че се страхуваха, че може да ги заловят.

— Обади ли се по телефона в полицията?

— Мислех, че е мъртъв — продължи Финч, като че ли не беше я чула. — Но когато се приближих до него, той... все още дишаше. Помоли ме да извикам линейка. Но аз само стоях и го гледах. Можех да го спася и... и не го спасих.

Лора придърпа момичето в прегръдките си и започна да я полюшва насам-натам, а тя заплака. Ужасена беше от това, което научи, но не заради онова, което Финч бе направила — или мислеше, че е направила, — а заради всичко, което бе изживяла. Къде бяха хората, които би трябвало да я търсят? Общински чиновници, социални работници, учители?

Сега Лора беше човекът, който трябваше да реши кое е най-доброто. Финч упорито не искаше да има нищо общо с полицията и вместо да предаде доверието ѝ, Лора неохотно се бе съгласила с нея. В същото време съзнаваше, че така не може да продължава. Да подскача при всяка кола, която влиза в двора, да не смее да вдигне телефона. Нещо трябваше да се направи.

Лора навлече джинси и горната част на анцуг и тихо премина през всекидневната и коридора. В кухнята опашката на Пърл затропа по сандъчето ѝ, докато Роки дотича да види какво става. Тя клекна и силно потърка главата му.

— Няма да ме ядосваш и ти сега, чуваш ли?

В отговор териерът я близна по лицето. Черната му муцунка с къдрава козина и прегънато като на заек рунтаво ухо, изглежда, казваха: „Знаем, че правиш всичко каквото можеш, дори и да не изглежда така.“

Изправи се с въздишка. Котките също регистрираха присъствие, като започнаха да се вият между краката ѝ и да мяукат, като че ли не бяха хранени цяла вечност. Тя сипа храна в купичките им и докато пълнеше съдовете им за вода на умивалника, улови през прозореца движение навън — някаква жена излизаше от сянката на конюшната. Докато жената изчезне отново, този път от другата страна, Лора забеляза бегло, че е с руса коса и краката ѝ са доста бели.

Изпита пристъп на ревност, макар че нямаше причина да бъде изненадана. Това не беше първата жена, прекарала нощта тук. Освен това Хектор не ѝ дължеше каквото и да било обяснение.

Тя си спомни целувката в конюшната. Може би все пак е почувствал нещо към нея. Силна обич, която веднага се е трансформирала в нещо друго. Но безспорно това не можеше да доведе до нищо по-специално. Що се отнасяше до Хектор, оттогава досега отношенията им си бяха останали делови, както обикновено, докато тя се носеше нагоре-надолу като влюбена идиотка и умираше от ужас той да не открие какво чувства, макар че беше също толкова ужасена, ако това не се случеше.

„Е, хайде, сега можеш да се успокоиш.“ Не ѝ трябваше да търси друго доказателство, че той не се интересува от нея, достатъчно беше само да погледне през прозореца.

Изведнъж почувства, че е било глупаво от нейна страна да си въобразява, че той би могъл да я пожелае — женски вариант на единичен Ноев ковчег, с външен вид, изваден по-скоро от „Наръчник на жокея“, вместо от страниците на някое модно списание. Който и да е мъж със здрав разум ще хукне да бяга и никой негов приятел не би се опитал да го спре.

Чу шум и като се обърна, видя Финч на вратата на кухнята, облечена в тъмносини шорти и смачкана фланелка с надпис „Тур дьо Франс“, независимо от това, че Лора ѝ беше купила момичешки нощници на цветчета.

— Днес не е ли събота — попита тя, като се прозяваше.

— Събота е. — Лора сложи на пода купичките на котките и посегна да вземе кафеника от печката. — Гладна ли си?

— Първо трябва да нахраним конете.

— Хектор... — не довърши Лора. — Всъщност, сигурна съм, че той няма да има нищо против да си поспи още малко. Чух го, че се прибра доста късно през нощта.

Финч тръгна към вратата. През изминалата седмица тя беше някак по-спокойна, движеше се по-леко, като че ли от раменете ѝ беше паднал товарът, който я бе притискал толкова време. Изведнъж рязко се обърна.

— Ъ-ъ, Лора, мислех си да не си си променила решението или нещо друго...

— За какво? — Лора сипа кафе от кутията.

— Знаеш за какво — сниши Финч глас.

— Дадох ти дума.

— Но можеш да имаш неприятности.

— Това е моя работа — хвърли ѝ Лора лека усмивка. — Виж, ще уредим нещата по един или друг начин, но както ти обещах, нищо няма да предприемам, преди да съм говорила с теб. Нали?

Момичето замълча за миг и Лора улови нещо в погледа ѝ, някакво отчаяно желание да вярва, че след всички неизпълнени обещания и хора, измамили доверието ѝ, може би е срещнала човек, на когото има шанс да се довери.

— Истинското ми име е Бетани — каза тя тихо. — Бетани Уелс.

Лора си спомни един ранен съсел, който някога беше гледала, докато оздравее. В продължение на седмици той се бе свивал в клетката си и не я бе пускал да се доближи до него. Но постепенно бе започнал да ѝ се доверява, докато един ден ѝ позволи да го вземе в ръцете си — топла копринена топка, пулсираща между дланите ѝ като самия живот.

Сега изпита чувство, подобно на онова, което бе изпитала тогава.

— Приятно ми е да се запознаем, Бетани.

Пристъпи с протегнатата ръка и усещането, че земното кълбо
някак е поизлязло от орбитата си, докато сутринта продължаваше да си
тече, без да отчете това: кранът капеше, кафето гъргореше, кучетата и
котките хрупаха, навели глави над купичките си.

Меки, срамежливи пръсти срещнаха нейните и чифт кафяви очи
я погледнаха с надежда.

— Нали нямаш нищо против да продължаваш да ми викаш
Финч?

Лора кимна, преглъщайки надигналата се в гърлото ѝ буца.

— Разбира се.

— И няма да кажеш нищо на Мод?

Не беше необходимо Финч да обяснява. И двете знаеха колко
невнимателна понякога беше Мод. Можеш да се изпусне и да разкаже
всичко, без да се усети.

— Устата ми е запечатана.

Финч се поколеба, но добави:

— Онзи ден тя ми каза, че си се развела, защото не можеш да
имаш деца. Вярно ли е?

Лора изпита познатата болка, но беше някак по-слаба от
обикновено.

— Отчасти — каза тя. — Истината е, че вероятно в края на
краищата пак щяхме да се разделим.

Финч кимна с разбиране и произнесе необикновено разпалено:

— Ако искаш да знаеш, аз мисля, че мъж, който не може да види
какъв страхотен човек си ти, не те заслужава.

Лора се засмя.

— Знаеш ли какво, и аз започвам да вярвам в това.

После Финч излезе и след нея се чу захлопването на мрежестата
врата. На Лора ѝ беше необходимо малко време, за да влезе отново в
крак със сутрешната си работа. Тъкмо прибираще чиниите от
предишната вечер, когато се появи Мод, така увита в халата си, като че
ли прогнозата за времето предвиждаше не плюс двадесет и седем, а
минус седем градуса.

— Хм, кафе. Чудесно! — възкликна тя, като че ли Лора не
правеше кафе всяка сутрин. — С препечена филийка с масло и канела,
мисля.

— Аз ще разбия маслото — каза Лора. — Имаме ли достатъчно хляб?

— Трябва да имаме. Извадих цял хляб от фризера снощи.

Мод отвори кутията за хляб и изглежда с безкрайна изненада подгизналия пакет в ръката си: това беше говеждото, което щяха да готвят за вечеря.

— Господи! — погледна тя Лора с ужас. — Започнала съм да обърквам нещата на стари години.

Лора знаеше какво си мисли тя. Мод се безпокоеше, че може би е прекалила с престоя си, защото едно беше да живее тук, когато бе избягала от къщи, а съвсем различно сега, когато Елрой, макар и доста грубо, беше заявил намеренията си.

Лора постави пред нея чашата й.

— Глупости. — Тя внимателно измъкна мокрия пакет от ръцете на Мод. — Не знам как щяхме да караме без теб. Мислиш ли, че има кой знае какво значение дали ще ядем говеждо печено... или притоплени макарони със сирене?

— По-добре да направим спагети със сос и кюфтенца. Огладнявам нощем.

Мод се осмели да се усмихне леко. С къдравата си плитка, спусната през едното рамо, тя приличаше на пухкава бяла котка.

Лора я прегърна, като си мислеше за Елрой, което пък я накара да си спомни за Сам и колко сложни са отношенията на човек с родителите му. Колко по-просто беше всичко, когато се отнасяше за човек, чийто живот не беше преплетен с твоя собствен. Обичаше Мод, въпреки че не бяха роднини. Обичаше я много повече точно поради това, че не бяха.

— Няма значение — каза тя. — Ще излезем да вечеряме някъде навън.

Мод повдигна глава и се намръщи.

— Много си щедра, мила, но можеш ли да си позволиш такова нещо?

— Че защо не?

Реши да не мисли за това, че има да плаща на ветеринарния лекар, че старият бойлер издишаше или че отточните тръби трябва да се сменят. Важното беше, че семейството, което тя сама си беше създавала, беше солидарно и единно — поне за момента.

Тя сядаше на масата, когато Мод попита предпазливо:

— Ти чу ли нещо нощес?

— Какво?

— Стори ми се, че някой изкрещя.

Лора не беше чула нищо, освен камиона на Хектор.

— Може да е бил някой рис.

— Не, определено беше човешки глас. Звучеше като женски.

— Госпожа Винченци?

Най-близката им съседка, която страдаше от болестта на Алцхаймер, получаваше от време на време кризи, при които крещеше. Но къщата на семейство Винченци беше на около километър от тях надолу по пътя, така че вероятността викът да се е чул оттам, беше малка. Независимо от това, нямаше нищо лошо да се провери.

— След закуска ще се обадя на Ана, за де се уверя, че нищо лошо не се е случило.

Слънцето надничаше над покрива на конюшната, когато закуската най-после беше сложена на масата. Мод препече половината хляб, който в крайна сметка беше извадила от хладилника, а Лора допълни закуската с домашно приготвено мюсли и купа нарязани праскови от градината на Исла Верде.

Финч се върна от конюшната, а няколко минути по-късно се появи и Хектор, прозявайки се, като човек, току-що станал от сън. Лора го стрелна с очи, после отмести поглед, като се стараеше да запази спокойствие. Не можеше ли това нейно сърце да спре така лудо да бие? Ако се съди по действията му от изминалата нощ, тя беше последният човек, за когото той мислеше.

— Не бях сигурна, че ще закусваш с нас — каза тя меко.

— Нито пък аз — прозя се още веднъж той и почеса глава.

По джинси и потник той изглеждаше почти неприлично разсъблечен. Тя се стараеше да не задържа погледа си върху мускулестите му гърди и гръб, върху които тънката памучна материя беше плътно прилепнала, по яките, стегнати мускули на ръцете му с вените, които ако ги притиснеше, щяха да пулсират под пръстите ѝ и да усети топлината му. Стараеше се също така и да не среща очите му, тъмни като зърната кафе от специалните му лични запаси, които изсипваше в мелничката за кафе.

— Мислех, че ще спиш до по-късно. След като се прибра толкова късно и въобще. — Лора се стремеше да говори шеговито.

Той дори не погледна към нея.

— Събудих ли ви? Извинявайте. Камионът нещо не е наред. Ще накарам да проверят машината другата седмица.

Шумът на кафемелачката ѝ спести отговора.

Когато той седна на масата с чаша димящо кафе в ръка, Лора приплъзна филия препечен хляб върху чинията му. Подаде му маслото, но той кимна с глава в знак на отказ.

— По-добре — не. Не искам за си товара стомаха.

Мод го погледна разтревожено.

— Дано не се разболяваш.

— По-скоро съм махмурлия — засмя се той тихо. — Едно време можех и повечко бири да изпия и пак нищо да ми няма на другата сутрин. Явно остарявам.

— Знам какво чувстваш — въздъхна Мод.

— Ще ти дам алказалцер. — Лора понечи да стане. Хектор протегна ръка и я хвана леко за китката.

Очите им се срещнаха за миг и по ръката ѝ мина ток.

— Знам къде е. Няма защо да ставаш.

Пръстите му изгаряха кожата ѝ. Дали той усещаше лудия ѝ пулс? Тя изчака учтиво още секунда и после започна да маже масло върху филия хляб, която нямаше ни малкото желание да изяде.

— В понеделник ще интервюирам още един кандидат — каза тя, без да адресира забележката си към когото и да било конкретно.

Вдигна глава и забеляза, че Хектор я гледа замислено над ръба на чашата си.

— Сигурна ли си, че майка ти няма да промени решението си?

— Сигурна съм.

— От тона ти човек може да помисли, че ти се иска обратното.

— Това би било по-добре, отколкото през цялото време да се чувствам виновна.

Мод я потупа по ръката окуражително.

— Майка ти има право сама да вземе решение. Сигурна съм, че тя постъпва така, защото това е най-доброто за нея.

— В последно време все така постъпва — измърмори Лора мрачно.

— Тя ще има дете — каза Мод, като че ли това беше най-естественото нещо на света и фактът, че Сам беше достатъчно възрастна, за да бъде баба, е без значение. — Бременните жени вършат неща, които иначе не биха направили. — На лицето ѝ се появи някакво замечтано изражение. — Помня, когато бях бременна с Елрой как ми дойде наум, че трябва да посетя леля си Айда. Хич не исках да знам, че тя живееше чак в Провидънс, Роуд Айланд. Не мирясах, докато не се качих на влака.

Мод се усмихна разсеяно, загледана в избродирания, поставен в рамка, надпис: „В която и стая да поканя гостите си, те винаги предпочитат да са в кухнята.“

— Два дни не можах да задържа в стомаха си нито зальк. Когато слязох от влака бях толкова отпаднала, чу едва стоях на краката си — въздъхна тя. — Понякога се питам дали това не е причината Елрой да излезе такъв, какъвто е.

— Ти не си виновна за нищо — каза Финч.

— А кой? Елрой ли? — обърна се към нея Мод.

— Ти не си го направила такъв, какъвто е сега. „От устата на младенците“, помисли си Лора.

— Може и така да е, но все пак ми е син — поклати глава тъжно Мод.

Финч ѝ хвърли съчувствен поглед.

— Това не значи, че трябва да живееш с него.

— Кой ти каза, че отивам да живея при него? Боже, аз си бях решила, че няма да направя това, много преди той да дойде. А след начина, по който ти го изгони, почти съм сигурна, че няма много скоро да се реши пак да дойде. Макар че няма да е лошо да се отбивам там от време на време, на гости, но при условие, че няма да ме карат да ям нещо, сготвено от Върна.

— Надявам се, че майка ми не ме вижда по начина, по който ти виждаш Елрой — като някой, който се опитва да ѝ се налага — изказа притесненията си Лора на висок глас. — Никога не съм искала нещата да се обърнат по този начин.

— Нямам мнение по въпроса за напускането на работата — каза Хектор, като съсредоточено дъвчеше препечената си филия. — Но преместването ѝ в по-малка къща е нещо много разумно. Тази грамадна къща, в която живее сега, иска много грижи.

— Но поне тук Лупе и Гилермо ѝ помагат. Там ще бъде съвсем сама.

Лора не посмя да спомене за незаловения убиец — нещо, за което всички непрекъснато говореха в последно време.

— Ами ако не бъде сама? — погледна Финч най-невинно над масата.

Лора въздъхна.

— Имаш предвид Иън? Изглежда, че по този въпрос нищо не се знае. — Тя не добави, че никой не смееше и да попита за това. — Единственото, което знам, е, че ще ми бъде много трудно да поема вместо нея магазина.

— Аз мога да работя при теб — произнесе Финч умолително.

„Ти ще ходиш на училище“, едва не каза Лора, но прехапа език навреме.

— Това не е лоша идея. Може би ще е добре да ми помогнеш на първо време, докато намеря някакво друго решение.

Мод стана от масата.

— Защо не измия чиниите? Вие имате друга работа.

Тя хвърли многозначителен поглед към Лора. Лора си спомни за вика, който беше чула Мод през нощта.

— Трябва да отида до семейство Винченци — каза Лора и се изправи. — Нали знаете каква е Ана. Когато се обадя по телефона, винаги казва, че всичко е наред.

Последния път, когато Лора се бе отбила там, беше намерила горката Ана почти разплакана, докато се опитваше да се спре майка си, която, облечена с палто и шапка, искаше да излезе, твърдейки, че трябва да вземе децата от училище.

— Ще дойда с теб за компания. Сигурен съм, че Ана няма да има нищо против някой да ѝ поокастри живия плет. — Столът на Хектор изскърца по линолеума. — Чакай ме тук, ей сега идвам, само да си взема градинарската ножица.

Едва, когато тръгнаха рамо до рамо по прашния път, Лора започна да се поотпуска. Всъщност би трябвало да е обратното, би трябвало да се чувства по-неудобно, когато е насаме с Хектор. Господи, та той нямаше да обърне никакво внимание даже и да се съблечеше и да започнеше да танцува гола по пътя! За какво ли

мислеше, докато вървеше до нея с позеленялата от трева градинарска ножица в ръка? За жената, с която е бил снощи?

След няколко минути той ѝ хвърли дълъг кос поглед и отбеляза, без да се заяжда:

— Много си мълчалива. Всичко ли е наред?

— Мислех си за Финч — излъга тя.

— Все още ли не си решила какво да правиш с нея?

— Не е това. Просто трябва да намеря начин да направя всичко необходимо. — Искаше ѝ се да му се довери, но нямаше как, дала беше дума. — Виж, ще трябва да отида до Ню Йорк за няколко дни. Ти ще поемеш всичко, докато ме няма, нали?

— Най-напред майка ти, а сега — и ти — закачи я той. — Какво толкова има в Ню Йорк?

— Все още не мога да ти кажа. Но имай ми доверие, знам какво правя.

Той кимна.

— Няма проблем. Стой там, колкото искаш.

— Но първо трябва да се обадя по телефона. После ще ти кажа, става ли?

Продължиха да вървят мълчаливо още известно време, после Хектор докосна лакътя ѝ.

— Всичко ли е наред? С теб, искам да кажа.

Очите му блестяха под сянката, която хвърляше шапката.

Тя разбра какво има предвид — бебето.

— Добре съм. — Лора ритна един камък.

Край пътя натежали от роса диви цветя — рошави макове, жълт равнец, ливадно седефче и див лук — поклащаха главички сънливо под лъчите на утринното слънце.

— Това е хубаво.

Лора присви очи към горещото синьо августовско небе, по което в далечината, над Сълфър Пийк, се виждаха тук-там облаци.

— Е, добре — каза тя най-после. — Не съм щастлива от това, но ако майка ми иска да си съсипе живота, това си е нейна работа.

— Може би не е чак толкова страшно.

Лора го погледна с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— Не е моя работа да казвам каквото и да било, но имам чувството, че майка ти не беше особено щастлива. — Не беше необходимо да уточнява „преди Иън“.

Някога Лора направо щеше да му каже, че е луд, но сега се чу да пита:

— Казвала ли ти е тя нещо, което да те накара да си помислиш това?

— Просто интуиция.

Лора въздъхна.

— Вече нищо не може да ме изненада.

След следващия завой пред очите им се показва къщата на Винченци. Беше в стил ранчо, като нейната, с дълга непавирана алея, водеща към къщата. Но с това приликата свършваше. Ана, която непрекъснато беше заета с майка си и Моника, просто нямаше време и сили да я поддържа. Боя се лющеше тук-там от дъските, с които бе облицована, покривът приличаше на шахматна дъска поради липсващите по него плочи. В двора — и моравата, и живият плет бяха обрасли с бурени и както бе предположил Хектор, силно прорасли. За да се постави мястото в ред, бяха нужни седмици.

Изведнъж Лора почувства, че я обзема гняв. Човек би си помислил, че Моника, която имаше достатъчно пари, би могла да наеме някой да помага, а не да остави всичко на Ана. Госпожа Винченци беше и нейна майка. Същото се отнасяше и за най-малката сестра, Лиз — не така богата като Моника, но достатъчно преуспяла. Най-малкото, което можеха да направят, беше да си разделят разносните по наемането на денонощна гледачка.

Почука на предната врата. Обикновено Ана тичаше да отвори, винаги леко зачервена и притеснена, сякаш очакваше някоя лоша новина. Но сега, когато най-последно се чуха стъпки, те звучаха изморено и отчаяно — като че ли тя вече бе получила лошата новина.

Лора едва позна жената, която ѝ отвори вратата. Рядката кафява коса на Ана беше разчорлена, лицето ѝ — на петна, като след тежка работа. Дори и халатът ѝ беше закопчан накриво. Лора си помисли, че може би не госпожа Винченци е крещяла, а самата Ана. От пълна изнемога.

— Лора, Хектор, каква приятна изненада! Не ви очаквах. — По лицето на Ана затрептя усмивка, като светлината на дефектна

електрическа крушка, която всеки миг ще изгори. — Съжалявам, но моментът наистина не е подходящ. Не искам да бъда нелюбезна, но...

Тя бе прекъсната от силен вик — старата госпожа Винченци отново беше получила криза.

— Има ли нещо, с което можем да помогнем? — попита Лора внимателно, не желаейки да се натрапва. От друга страна пък щеше да бъде нечовешки жестоко просто да си тръгнат.

— Не. Благодаря. Мога да се справя — хвърли Ана разтревожен поглед през рамо.

Лора изпита чувство на благодарност, когато Хектор леко я отмести и влезе в къщата, като каза твърдо:

— Вече сме тук. По-добре да помогнем с каквото можем.

Ана вероятно също изпита благодарност. Въобще не протестира.

Всекидневната беше тъмна, сякаш в къщата не бяха успели да намерят дори и една минута, за да дръпнат завесите. Усещаше се и някаква особена миризма. На къща, чиито прозорци дълго не са отваряни. Във всичко наоколо се долавяше някаква страшна изнемога и тъга. Като пукната гума, от която въздухът бавно излиза.

Откриха госпожа Винченци свита вътре в гардероба във входното антре, с колене плътно притиснати до гърдите. Тя вдигна глава, колкото да може да изпищи отново:

— Джоуи, не! Не по лицето! Моля те не по лицето!

Лора се обърна към Ана:

— Кой е Джоуи?

— Баща ми. — Анна отпусна съкрушено рамене. В този момент тя изглеждаше почти връстница на майка си, а не на Лора. — Умря, когато бях малка.

Не беше необходимо да дава повече обяснения.

Хектор клекна и се наведе. Протритите токове на ботушите му останаха вдигнати на няколко сантиметра от пода.

— Няма нищо, госпожо Винченци. Никой няма да ви причини болка.

Той говореше с успокояващ тон, по същия начин, по който говореше на конете.

— Моля те. Неее...

Възрастната жена започна да риде, прикривайки главата си с ръце като с щит, за да я запази от въображаеми удари.

— Мамо! Господи, моля те, мамо — Ана едва се сдържаше самата тя да не се разплаче.

Главата на старата жена се вдигна рязко нагоре и откри избледнели, мокри от сълзи очи, гледащи с неприкрит ужас някого, когото само тя можеше да види.

— Да не си посмьл да вдигнеш ръка на децата! Джоуи, да не си посмьл!

— Няма нищо, госпожо Винченци. Той не е тук — продължи Хектор с тихия, нежен глас, на който досега нито кон, нито човек бяха устояли.

Той протегна силната си, загрубяла от работа ръка. Старицата го изглежда подозрително.

— Махай се!

— Мамо... — помоли я Ана.

Старата жена се разрида отново, като се поклащаше напред-назад на коленете си:

— Не... не децата... не... не... не...

Лора клекна до Хектор.

— Искате ли да видите децата си, госпожо Винченци?

Този път изражението на бледото подпухнало лице на старицата — което плашещо много приличаше на лицето на Ана — се изпълни с трепетно очакване.

— Те добре ли са?

— Съвсем добре са. Мога да ви заведа при тях, ако искате — протегна Лора ръка.

Измина една безкрайна минута. После изведнъж старицата се отпусна, като че ли нямаше кости, като старото палто, което висеше на закачалката над нея. Костеливи пръсти, почти като нокти на граблива птица, хванаха ръката на Лора. Докато госпожа Винченци се изправяше на крака, Лора не можа да не забележи, че розовият ѝ халат е съвършено еднакъв с този на Ана. Изведнъж си представи Моника, горда от коледните си подаръци, от това, че е успяла с един куршум да удари два заека. От нея можеше да се очаква да спести някоя пара и в такъв момент.

Малко по-късно, когато майка ѝ седеше удобно настанена на дивана срещу телевизора, кротка като агънце, Ана се обърна към тях:

— Не знам как да ви благодаря. Ако не бяхте дошли точно в този момент... — Гласът ѝ секна.

— Нали сме съседни — постара се Лора да не придаде особено значение на случилото се. Не беше необходимо да кара Ана да се притеснява още повече.

Тя прехапа устна.

— Помагате ми толкова много.

— Това важи и за вас. Не можеш да си представиш какъв товар ми пада от раменете само като си помисля, че сте от другата страна на пътя.

Някой ден, когато тя имаше нужда, Ана щеше да ѝ върне услугата.

Ана се усмихна слабо, като въртеше едно копче на халата си.

— Боже, какъв срам! Не ви предложих дори чаша кафе.

— Ние вече пихме. Но защо ти не седнеш да си починеш, а аз да ти направя кафе?

Лора се огледа и видя, че Хектор се е измъкнал навън — очевидно бе започнал да кастри живия плет. Тя хвана Ана за ръка и я поведе към овехтялата кухня, покрита с избелели тапети с вятърни мелници. Беше безупречно чиста, само в умивалника имаше купчина немити чинии.

Ана проследи погледа ѝ и се изчерви.

— Нямах възможност да измия чиниите. Тя половината нощ ме държа на крак.

Лора се зачуди отново за вика, който бе чула Мод.

— Тя пак ли се опита да тръгне нанякъде? Мод си мисли, че е чула... — но гласът на Хектор отвън я прекъсна.

Господи, какво ставаше пък сега?

Двете жени, изскочиха навън през задната врата. Задният двор беше точно толкова обрасъл, колкото и предния, и на Лора ѝ трябваше малко време, преди да открие Хектор. Стоеше изправен под една акация, на която беше завързана люлка, направена от стара автомобилна гума, и гледаше вторачено нещо на земята.

Почувства, че сърцето ѝ се качва в гърлото.

До нея Ана извика.

— Мисля, че трябва да извикаме полицията. — Гласът на Хектор като че ли идваше отнякъде много, много далеч.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Финч наблюдаваше полицая с крайчеца на окото си. Той беше млад, с къса кафява коса и лунички. Приличаше малко на Потси от онова старо телевизионно шоу, носещо името „Щастливите дни“. Не приличаше на полицаите у дома, със студените очи, от чиито поглед нищо не убягва и които бяха виждали всичко. Този тук изглеждаше по-нервен и несигурен от партньора си. Пишеше нещо в бележника си така съсредоточено, че от напрежение беше изплезил език. Тя потръпна и притисна една възглавничка към корема си.

След малко той се обърна към Мод:

— Госпожо Уикършъм, кога казахте, че сте чули онзи вик?

Мод, седнала на дивана до Финч, се намръщи по посока на пътеката, по която се виждаха кучешки косми, завити като запетайки.

— Ами, чакай да видя... трябва да беше около три часа.

— Сигурна ли сте за часа?

По-възрастният полицай присви очи.

Той беше точно толкова як и набит, колкото слаб беше колегата му, с дълги бакенбарди и сресана назад черна коса по модата от седемдесетте години.

— Ами, да.

— Не е ли възможно да е било по-скоро, към полунощ? — вметна Потси.

— Не, беше три часът.

— Сигурна ли сте?

— Ако се налага да знаете, трябва да ви кажа, че станах по нужда — поизчерви се леко Мод. — Ставам по това време всяка нощ.

Дори и Финч не можа да не се засмее. Тя погледна към Лора, която седеше на едно кресло срещу дивана, на чиято ръчка бе приседнал Хектор, поставил ръка на рамото ѝ. И двамата изглеждаха доста сащисани.

— Чухте ли нещо друго необикновено? — попита по-възрастният полицай със зализаната коса.

— Само вика. Беше толкова силен, че можеше да събуди и мъртвите — изчерви се Мод от неуместно изречените думи.

— И нищо друго? — попита младият полицаи. — Никакъв изстрел?

Мод погледна Лора объркано.

— Мисля, че ти каза, че е била намушкана.

Лора поклати глава с отвращение, провокирано сякаш от мръсния трик да бъде объркана Мод, за да разкрие нещо, което може би премълчаваше. Тя беше много бледа, не спираше да се върти на креслото и да поглежда непрекъснато Хектор. Очевидно друг път не беше ѝ се случвало да види мъртвец. Финч изпита към нея съчувствие, почти като към по-малка сестра.

— Не сме получили все още доклада от аутопсията.

Господин Зализания скръсти ръце на гърдите си и огледа стаята с такова подозрение, като че ли очакваше да види окървавен нож да се подава изпод дивана.

— Казахме ви всичко, което знаем — каза Лора учтиво, но беше ясно, че ѝ беше дошло много. — Мод е чула вик. Ние си помислихме, че е съседката ни, госпожа Винченци. Тя понякога излиза и... губи ориентация. Когато Хек... господин Наваро и аз отидохме да проверим какво има и... Е, останалото знаете.

Очите на господин Зализания полицаи се втренчиха в Хектор.

— Какви са взаимоотношенията ви с госпожица Кайли, господине?

Лора отново погледна нагоре към Хектор и страните ѝ се зачервиха.

— Работя при нея — отговори той.

— И вие живеете тук?

— Имам стая до конюшната.

— И не сте чули въпросния вик?

— Бях във от къщи до късно. Стреляхме със залагане в „Червения петел“ с няколко приятели.

Нито мускул не помръдна на лицето на Хектор, но Финч имаше чувството, че неговата напрегнатост е изпълнила цялата стая.

— Може ли да ни дадете имената на тези приятели, господине?

Нещо пламна в очите на Хектор и с нетипичен за него саркастичен глас той отговори:

— Разбира се. Обзалагам се, че срещу две бири всеки от тях ще гарантира за мен.

Господин Зализания се намръщи, очевидно не му беше смешно.

— По някое време може би ще бъде необходимо да дойдете в полицията за допълнителен разпит. Това ще бъде ли проблем за вас?

— Зависи.

— Господине...

— От това дали ще ми бъде необходим адвокат или не.

Полицаяте се спогледаха и като че ли споразумели се без думи, изоставиха този въпрос, поне за момента. Финч бе започнала да се надява, че просто няма да се занимават с нея, когато Потси изстреля:

— А какви точно са вашите отношения с госпожица Кайли, госпожице...

— Финч. — Отговорът ѝ прозвуча по-скоро като писукане.

— Госпожица Финч — отбеляза той в бележника си.

— Тя е семейна приятелка — вметна Лора.

— На гости ли е тук? — огледа подозрително Финч господин Зализания.

— Живее при нас.

Сдържаният тон на Лора беше достатъчен, за да ги отклони от темата — безспорно полицаите нямаха право да се ровят из семейни истории безпричинно. Когато по-младият затвори бележника си шумно, Финч едва се сдържа да не се отпусне назад на дивана от облекчение. Щяха да последват още разпити. Всеки вероятен свидетел щеше да бъде разпитан най-подробно, а всяка следа от доказателство — сериозно проучена. Те може би щяха да направят и проверка по отношение на нея. Но засега поне беше спечелила време, за да реши какъв да бъде следващият ѝ ход.

Лора изпрати полицаите до вратата. Изчакаха мълчаливо, докато патрулната кола се отдалечи по алеята. Първа заговори Мод:

— Мислите, че ще открият убиеца?

— Ще арестуват някого.

Хектор се изправи с лице, изразяващо неприязън и се отправи към камината. Финч си спомни историята за това как се е промъкнал в страната нелегално и как, даже и след като е получил зелена карта, полицаите са продължили да го дебнат и тормозят по всякакъв повод. Веднъж дори бил арестуван за скитничество. Финч разбираше много

добре как се чувства той. Затова го гледаше по начин, различен от този, по които би гледала на него при други обстоятелства.

— Имаш алиби — напомни му Лора. — Бил си с приятели.

— Да, докъм полунощ. След което си легнах да спя. В леглото си. Сам.

Лора му хвърли учуден поглед.

— Сам?

— Чу какво казах.

— Ами жената, която видях?

— Каква жена?

Лора се изчерви.

— Пред конюшната. Беше към шест часът. Помислих си... — Тя прехапа устни.

Хектор поклати настойчиво глава.

— Тази нощ с мен нямаше никой.

Спогледаха се. Ако Хектор е бил сам, тогава коя беше тази жена?

— Е, както и да е. Едно нещо обаче е сигурно — изправи се Мод, за да оправи изхлузилата се плетената покривка на дивана. — Никой от нас няма да спи спокойно, докато виновният не влезе зад решетките.

Известно време мълчаха. Чуваше се единствено тиктакането на часовника върху полицата над камината и слабият шум от стърженето на мишка зад дъсчената облицовка отвън. Накрая Финч стана.

— Излизам да се поразходя — заяви тя. Погледнаха я така, като че ли беше съобщила, че отива на луната.

— Не се отдалечавай от къщата — предупреди я Лора.

Финч знаеше, че трябва точно толкова да се страхува от разхождащия се на свобода убиец, колкото и те, но в момента изпитваше странно чувство на облекчение. „Поне не мислят, че съм аз.“

— Това е делото на живота ми.

Сестра Агнес приклекна назад, като отпусна пети, за да прегледа още веднъж градината, която плевеше. Тя ограждаше пътеката, която се виеше около слънчевата страна на параклиса — странна комбинация от храсти, дървета и бордюр от цъфтящи билки, зад всяка

от които беше поставена табелка с надпис. Финч се наведе да разгледа една от тях.

„Канела“

(*Cinnamomum zeylanicum*)

„Спалнята си накадих със смирна, алой и дарчин^[1]“

Книга Притчи Соломонови, 7:17

— Започнах я още, когато дойдох тук като послушница — продължи сестра Агнес. — Знаеш ли колко растения и дървета се споменават в Библията? Осемнадесет. Спомням си, че си помислих: няма ли да бъде чудесно, ако растат тук, където можем да ги виждаме? Библейска градина — точно, както може би е изглеждала по времето на Христос.

— Сигурно е отнело много време — каза Финч, като забеляза колко са израсли някои от дърветата и храстите.

— Напролет ще станат тридесет и осем години. — Сестра Агнес остави отстриани мотиката си и се изправи несръчно на крака, присвивайки очи от неприятното усещане на изтръпналите си крайници. — И колко добре знаят това старите ми кокали.

— Ти не си стара.

— Достатъчно стара, за да помня времето, когато вместо всичко това тук имаше само по малко тревица тук-там.

Закуцука към висок храст, обсипан с яркорозови цветове.

— Това е една от любимките ми.

Финч внимателно разгледа табелката.

„Роза“

(*Nerium oleander*)

„Слушай словата ми и разцъфни като Розата, която цъфти на брега.“

Книга на Еклесиаста или Проповедника.

— Никога досега не съм виждала розов храст като този — каза тя.

— Точно в това е красотата му, не виждаш ли? — каза сестра Агнес. — Очакваш едно, а откриваш друго. Като самата света книга. Кой знае, може би какво ще видят зависи от очите — а може би и от сърцето, — на човека, който гледа.

— А какво е това там? — посочи Финч високо дърво, изправено като показалец към небето.

— Ливански кедър. — Сестра Агнес цитира наизуст. — „Справедливият ще разцъфти като палмово дърво... Той ще израсне като ливански кедър. Тези, които разцъфтяват в дома на нашия Господ Бог, ще цъфтят и в двора господен. Те ще донесат и плод в зряла възраст...“ — Тя замълча и се усмихна, като погледна надолу към изцапаните си ръце. Когато повдигна глава, усмихнатият ѝ поглед фиксира Финч с прямота, която беше едновременно и успокоителна, и леко тревожна. — А сега, кажи ми защо измина целия този път, просто за да дойдеш при мен ли?

Момичето се огледа и се увери, че наоколо няма никой, който да може случайно да я чуе. Само звукът на органа се носеше тихо от параклиса, придружен от сладък, макар и леко треперлив сопран, който пееше химна: „Когато Исус ридаеше, сълзите му раждаха милосърдие...“

Финч каза предпазливо:

— Искам да чуя мнението ти за едно нещо.

— С удоволствието ще ти го дам, но аз не разбирам особено от светските работи.

— Това е... Всъщност това е преди всичко въпрос, свързан с религията.

— Така ли? — Дребната монахиня я заразглежда с интерес. — В момента не съм сигурна дали и от това разбирам достатъчно. — И тя се усмихна малко тъжно, като разсеяно посегна към зърната на броеницата си.

— Ще бъде ли грях, ако една монахиня излъже за доброто на някого.

Сестра Агнес вдигна вежди.

— И за чие добро става дума?

Финч почувства, че бузите ѝ пламват.

— Моето.

— Разбирам. — Изражението на сестра Агнес не се промени. — И защо ще трябва тази монахиня да излъже заради теб?

— Намериха още едно тяло — приглушено изрече Финч. — Тази сутрин, зад, къщата на нашите съседни.

— Исусе, Марийо и Йосифе!

Сестра Агнес веднага се прекръсти, а лицето ѝ побеля почти колкото покривалото ѝ. Финч веднага разбра грешката си и побърза да поясни:

— Аз нямам нищо общо с това.

— От къде на къде пък ще взема аз да си помисля подобно нещо?

Но беше ясно, че макар и за миг точно това ѝ беше минало през ума.

— Дойдоха полицаите. Зададоха куп въпроси.

— Не се съмнявам в това.

Финч повтори думите на Хектор:

— Няма да се успокоят, докато не арестуват някого.

— Да се надяваме, че ще арестуват този, когото трябва.

Финч наведе очи и втренчи поглед в един пропуснат бурен.

— Казах ти вече, че бягам, но не ти обясних защо. Работата е, че... направих нещо. Не знам дали е противозаконно, но съм сигурна, че е грях. Ако бях католичка, заради това вероятно щях да отида в ада.

— Ш-шт, дете! — Сестра Агнес закри лицето ѝ ръка. Тя миришеше на подправките, които Мод използваше, когато готвеше. — Нито дума повече. Каквото и да е то, Господ знае, че имам достатъчно грехове вече, без да прибавям към тях и лъжата, за която става дума.

Финч впери две пламтящи очи в сестра Агнес.

— Ако се наложи, можеш ли да ме скриеш за известно време? Ако това е необходимо, за да ме спасиш от затвора?

„Ето, каза го! Направи нещо немислимо — помоли монахиня не само да наруши закона, но и да извърши грях.“

Преди сестра Агнес да успее да отговори, звук от скърцане по чакъла накара Финч да се извърне. Висока монахиня с лице, тясно като обувка, се носеше по пътеката към тях с молитвено събрани ръце. Върху черната материя на дрехата ѝ пръстите ѝ изглеждаха неестествено бели.

— А, ето къде си била, сестро. Търсих те навсякъде. В гласа ѝ прозвуча нотка на нетърпение, като че ли сестра Агнес би трябвало да знае, че я търсят.

— Сестра Беатриче... — Лицето на сестра Агнес за миг помръкна, но тя бързо си възвърна самообладанието. — Не мисля, че познаваш моята млада приятелка Финч.

Финч подаде ръка, която сестра Беатриче пое хладно. На Финч тя напомняше учителката ѝ от шести клас, госпожа Фрийдландър, която, ако хванеше някой, че дъвчи дъвка в час, го караше да залепи дъвката на челото си и така да ходи цял ден.

— А-а, сестра Агнес показва постиженията си — усмихна се сестра Беатриче и показа ред дребни зъби и бледи венци под и над тях.

— За какво искаш да ме видиш, сестро?

В гласа на по-старата монахиня прозвуча лека неприязън. Тя се загледа съвсем нарочно сякаш в кичесто, буйно растение със сребристи листа, на чиято табелка пишеше:

„Пелин“

(*Artemisia Herba-Alta*)

„... горчиви като пелин остри като двуостър меч.“

Книга Притчи Соломонови, 5:4

— Преподобната майка иска да говори с теб — каза сестра Беатриче така, като че ли някакво страшно наказание очакваше сестра Агнес.

Сестра Агнес я погледна стреснато.

— Какво... какво иска тя от мен?

Очевидно старанията на сестра Беатриче бяха насочени към постигане на точно такава реакция. Тя се усмихна с почти неприкрито тържество.

— Не мога да знам, естествено. Не си позволявам да претендирам, че чета мислите на нашата дълбоко уважавана майка.

Финч я проследи, докато тя се обърна и дългата ѝ пола прошумоля по чакъла в посока към параклиса. Как може монахиня да бъде толкова злобна?

— Олеле, какво ли пак съм направила? — докосна с разтреперана ръка бузата си сестра Агнес.

Финч почувства, че я залива вълна от негодувание.

— Тя просто иска да създава неприятности.

Не познаваше сестра Беатриче, но беше срещала хора от нейния тип.

Дребната монахиня и хвърли поглед, пълен с нежен укор.

— Не трябва да говориш така, дете. На нас са ни забранени дори подобни мисли. Пред лицето на нашия Господ Бог ние всички сме еднакво благословени. Дори — въздъхна тя — и ако някои от нас изпитват чувство на леко превъзходство над останалите.

Замълчаха. Чувахе се само църкането на неотдавна излюпените птичета в смокиновото дърво над главите им и далечен глас, който пееше: „Когато Исус простена... целият грешен свят наоколо се разтнесе...“

Финч внезапно изпита чувство на неудобство. Сестра Агнес все още не й беше дала отговор. А и трябваше ли да й отговаря? Нямах ли си тя и без това достатъчно грижи, които да я занимават? „Глупаво беше, че я попитах.“

Тъкмо щеше да се обърне, за да си тръгне, когато една мека ръка допря рамото ѝ. Тя срещна поглед на две сини очи, пълни с доброта.

— Ако някога се наложи, макар че аз не мисля, че това ще стане, мога и да затворя очи пред едно друго. Това всъщност няма да е лъжа, нали така?

Дребната монахиня бръкна в джоба си и извади връзка ключове. Откачи един от тях и го сложи в ръката на Финч.

— Това е от помещението, където се пази медът. Никой, дори и полицията, няма да се сети да те търси там.

[1] Канела. — Б. ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През последния уикенд на август, когато истерията, създадена се около убийството, се бе превърнала вече в параноя, Алис и Лора се срещнаха, за да обядват заедно в „Трий Хаус“. Под сянката на вековния дъб на чаша чай с лед и салата със скариди те обсъдиха последните събития, свързани с онова, което помежду си наричаха „проблема с мама“.

— Не мога да повярвам, че наистина ще направи това — каза Алис.

Кой нормален човек ще замени Исла Верде с някаква мизерна къщурка в долината? Тя се бе надявала, че майка ѝ ще се вразуми в края на краищата, но от това, което ѝ казваше сестра ѝ — че строителните работи са започнали вече — разбираше, че няма изгледи за такова нещо.

— Няма да повярваш — каза Лора мрачно, — но ако работата върви по план, другия месец тя се мести.

— Господи, по-лошо е, отколкото си мислех.

— Това даже не е най-лошото.

Алис простена. Можеше ли да има по-лошо?

— Намерила е наемател за Исла Верде — каза Лора. — Другата седмица подписват договора.

— Кой е той?

Алис почувства пристъп на вина. Не беше говорила с майка си отдавна. Когато Сам се обаждаше, обикновено не беше вкъщи, а съобщенията на телефонния секретар така се трупаха напоследък.

— Обри Ролинджър.

— Диригентът? — Алис беше чувала за него, разбира се. Имаше ли човек, който да не е? Спомни си също и че някога беше чела в новините, че жена му е загинала при автомобилна катастрофа. — А Лупе и Гилермо? Какво ще стане с тях?

— Част от сделката е те да останат в къщата за гости — подсмихна се Лора. — След толкова години желанието на мама най-

после ще се сбъдне. Ще успее да накара Лупе да се пенсионира.

Алис поклати глава.

— Всичко това изглежда някак нелепо.

— Да не мислиш, че не знам — зарови Лора нервно из салатата си. — Та дори и само заради това, че мама ще живее сама някъде из пущинака, незащитена от никого?

Спомниха си за Иън.

— Ако приемем, че ще живее сама, разбира се.

— По-скоро бих приела тя да живее с Иън, отколкото... — не намери сили да довърши изречението си Лора.

Убийството я беше потресло дълбоко. За жертвата, млада учителка от гимназията „Портола“ се говореше, че имала проблем с наркотиците, говореше се и че имало и някаква неясна сделка с наркотици, но единственото безспорно беше, че убиецът на бездомния скитник беше нанесъл удар отново. Лора си призна, че спи със зареден пистолет под възглавницата.

— Нещо ново по този въпрос? — Алис се стараеше да говори завоалирано. В най-натоварения час на обяд, в най-популярния ресторант на града, всяка случайно дочута забележка можеше да се превърне в клечка кибрит, пусната във варел с бензин.

— В полицията разпитваха Хектор с часове. — Лора понижи тон, като се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги слуша. — Било е като по времето на инквизицията.

Червенината на възмущение, избила по странните ѝ, говореше за чувствата ѝ повече, от каквито и да било думи. Алис се чудеше дали Хектор най-после беше разбрал или дори просто забелязал промяната в сестра ѝ. Тя беше отслабнала поне пет килограма. С роклята в жълто и червено с презрамки, която много ѝ отиваше, това ясно личеше. Сменила беше и фризурата си, сега косата ѝ бе пригладена назад и хваната над ушите с два сребърни гребена.

— Чудят се вероятно кого да окошарят — додаде Лора. Погледът ѝ се спря на Мелъди Уайкф, която нареждаше на бара напитки върху таблата си. Не изглеждаше да бърза особено много — беше прекалено заета да флиртува с бармана Дени. Всички знаеха, че изневерява на мъжа си. А и сприхавият нрав на Джим Уайкф беше обществена тайна. Алис доста беше слушала за полицаи, изпаднали в ярост, и се

чудеше дали Мелъди няма да е следващата, която ще се намери в моргата. Тази мисъл я накара да потрепери.

Няколко души ровеха по полиците отзад, където слънцето проникваше през импровизирания покрив от къдрави пластмасови плоскости и хвърляше пъстра сянка по плочките на вътрешния двор. Казваха, че в „Трий Хаус“ има повече книги, отколкото човек може да си представи, и Алис беше напълно сигурна, че е така. Преди няколко месеца тя има късмет да открие между книгите копие на първото издание на „Клуба Пикуик“ на цена долар и половина. В един миг на тържество тя мислеше да купи книгата, но като си даде сметка какви нужди имат семейство Райбек, вместо да я купи, тя им я показа. На пазара за редки книги изданието можеше да се продаде за сума, с която щяха да могат да платят голяма част от сметките за лечението на Дейви.

— Онзи ден хванаха един сезонен работник — прекъсна мислите й Лора. — Но той има непоклатимо алиби. По това време е бил в затвора за шофиране в пияно състояние.

Алис премести поглед към сестра си.

— Браво, чудесно. Значи майка ни ще живее, оставена на милостта на някакъв психопат, който обикаля наоколо. Всъщност, къде точно се намира тази къща?

— Малко встрани от Сан Педро, от другата страна на старото училище. Не е толкова лошо, колкото си мислиш. Всъщност къщичката е доста симпатична.

Алис отново изпита чувство на вина, този път по-силно. Не трябваше да чака Лора да й казва всичко това, трябваше да отиде и да види всичко сама. Въпреки това, се чу да казва:

— Сигурна съм, че когато татко е купувал тази къща, и през ум не му е минавало такова нещо.

— Мисля, че доскоро мама дори не е знаела за съществуването й.

— Той защо не й е казал?

— Не знам. Странно защо?

— В бъркотията около болестта му много неща се изгубиха.

Алис не искаше да се връщат към този период. Спомените бяха прекалено болезнени. Дългите дни и нощи, когато дежуреха до леглото му и го гледаха как се топи пред очите им, докато накрая от него не беше останало почти нищо. И ужасното мъчително разбиране, че

нямаше нищо, което тя или който и да е друг би могъл да направи, за да му спести страданията.

— Сигурно е нещо такова — хапна от салата си Лора без особен апетит.

— Както и да е, изглежда, че всичко е организирана съвсем добре.

Алис изведнъж се почувства объркана. Предполагаше, че Сам се е побъркала, но в момента тя изглеждаше по-сигурна в себе си и в това, което иска от живота, отколкото беше, която и да е от тях, нейните дъщери.

— Има само една неяснота — каза Лора. — Все още не знаем как стоят нещата с Иън.

Алис леко се задави, като че ли мисълта за него беше кокал, заседнал в гърлото ѝ. Тя посегна към чашата си и над звънтящия ѝ ръб хвърли иронична усмивка на сестра си.

— Подозирам, че липсата на новини е добра новина.

Лора се наклони към нея, за да ѝ каже под секрет:

— Това, което знам, е, че мама напоследък прекарва много време с Том Кемп.

Алис се оживи.

— Наистина?

— Не бързай да се радваш. Не е това, което си мислиш. Той ѝ помага с къщата — разрешителни, строителна фирма и други такива.

— Може би той ще започне да ѝ харесва.

— Кой знае — каза Лора със съмнение. Размениха си иронични усмивки. Някога майка им беше предсказуема като смяната на сезоните. Но това се бе променило. Сега тя беше като местния вятър, който се появяваше изневиделица, причиняваше внезапни резки промени в температурата и раздухваше от малки огньове огромни горски пожари. Никой не можеше да си представи какво щеше да бъде следващото ѝ решение.

— Уес ми каза, че Иън е в Биг Сър — каза Алис.

— Така ли? Ако мама ми е казала това, трябва да съм забравила. Последните няколко седмици се въртя в кръг като заклана кокошка.

— Как върви?

Алис погледна към Дейвид Райбек, който поздравяваше някого на вратата. И той като Лора беше поел семейния бизнес, когато баща

му се оттегли. Кога беше това? Преди осем-девет години. Оттогава „Трий Хаус“, много популярен между местните жители, се бе превърнал и в място, посещавано от туристите. Дейвид беше постигнал това чрез постоянен флирт с пресата, осигурявайки непрекъснатото споменаване на заведението му в статии за туристически обиколки и в класации за най-добро заведение в района. Дошла му беше и страхотната идея да започне продажба на конфитюра от плодовете на олали, който беше специалитет на заведението. Продаваха го в магазина за подаръци към ресторанта заедно с фланелки, чаши и готварска книга със специалитетите на „Трий Хаус“. Дали и сестра ѝ щеше да постигне същия успех с „Деларосас“. Или може би нямаше да има сили да се справи с тежестта на работата?

— Справям се — каза Лора. — Благодарение на Финч. Нея като че ли господ я изпрати.

Изкуствената веселост в гласа ѝ накара Алис да попита:

— Работата все така малко ли е?

— Външно не личи, но оборотът ни е спаднал в сравнение с миналата година.

— Извинявай, че споменавам нещо съвсем очевидно — каза Алис, — но защо и вие не сте в интернет като целия свят?

Лора завъртя очи нагоре.

— Повярвай ми, не е, защото не съм искала. Мама не дава да се чуе за такова нещо. Тя винаги казва, че не би отивало на „Деларосас“.

И те си размениха по още една иронична усмивка.

— Мама не ръководи магазина вече — напомни ѝ Алис.

— Да, но аз съм потънала в работа дотук — показва Лора с ръка брадичката си. — Това е първата събота от седмици насам, когато успях да се измъкна за нещо повече от един сандвич. Едва намирам някоя минута, за да отида до тоалетната. Как да намеря време, за да си открия уебсайт?

— Мога да ти помогна. Имам познати.

Лора я погледна с вида на удавник, съзрял спасителен пояс.

— О, Алис, това би било... — Тя не довърши. — Много ли е скъпо? Не знам дали ще мога да си го позволя?

— Не се безпокой, аз ще се погрижа за всичко. — Алис говореше така, като че ли става дума за нещо дребно, защото знаеше колко

чувствителна е сестра ѝ на тема пари. — Можеш да ми върнеш парите на части.

Лора протегна ръка през масата и стисна ръката на сестра си.

— Благодаря ти, Ал! Не можеш да си представиш колко съм ти благодарна.

— Няма нищо.

— А ти? Сега какво ще правиш?

Мислите на Алис се върнаха към собствените ѝ неприятности. Шоуто ѝ беше свалено. Съдебното разпореждане Марти да постъпи в клиника за алкохолици, получено заради последния му пиански маратон, беше капката, която преля чашата на търпението. Все още не се говореше за това кой ще го замести, но в коридорите на Си Ти Ен атмосферата беше така охладняла, като че ли климатичната инсталация беше регулирана на точката на замръзване. Хората, които преди се отнасяха към Алис приятелски, сега я избягваха. Хората, които преди я избягваха, сега се държаха мило с нея. Сценарият беше ясен за всички — Уес нямаше да я уволни, но така или иначе беше приключила курса.

— Обменяме някои идеи — заговори Алис с престорено бодър тон. — Нищо определено засега.

— Е, поне няма да гладуваш, слава богу.

Шегуваше се, разбира се, но това засегна болното място на Алис. Тя не искаше повече да ѝ напомнят, че живее на чужд гръб — по точно на гръба на Уес. От нетърпение да смени темата, тя попита:

— Как вървят нещата при теб вкъщи?

— Мод реши да остане.

— А какво става с Финч?

Лора цялата светна.

— О, Ал, тя е страхотно момиче! Трябваше ѝ само малко време, за да излезе от черупката си. Всъщност напоследък си мисля... — Тя спря изведнъж и кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

Алис проследи погледа ѝ. На вратата стоеше бившият мъж на Лора, Питър. Той говореше нещо с Дейвид, прегърнал с една ръка бременната си съпруга. Алис не го беше виждала след развода, но той не се беше променил. Беше все така красив, по някакъв сладникав, не особено мъжествен начин. Русата му жена, издута като зряла праскова, беше много по-красива, отколкото той заслужаваше.

— Да се махаме оттук — измърмори Алис, като даде знак, че иска сметката.

— Не — хвана я Лора за ръката, като че ли беше спасително въже. — Той веднъж ме изхвърли, но втори път няма да може. Оставаме тук, ако ще да умра.

Когато Мелъди се приближи до масата им, Лора весело каза:

— Искam олали пай с топка ванилов сладолед.

— Нека бъде два пъти.

Алис не можеше да си спомни кога за последен път си беше позволила нещо толкова калорично, но един такъв сладкиш нямаше да я убие. Освен това беше за достойна кауза.

Бяха забили лъжички в десерта си, когато Питър и съпругата му минаха покрай тяхната маса. Той ги забеляза, стресна се, но после пусна най-чаровната си усмивка на добър търговец.

— Лора, Алис, каква изненада.

„Ама че тип“, помисли си Алис. Сестра ѝ се усмихна.

— Изглеждаш много добре, Питър.

„Една точка за Лора.“ Никой, който я гледаше, не можеше да предположи, че вътре в нея всичко умираше.

— Не мисля, че познавам жена ти. — Тя стана, за да подаде ръка. — Приятно ми е, аз съм Лора. Вие сигурно сте Джорджия?

Съпругата на Питър, очевидно готова на всичко, за да избегне сцена, разтърси ръката на Лора с такъв ентузиазъм, че беше почти объркващо.

— Лора, приятно ми е. О-о, чудесно! Толкова съм слушала за вас. Очите на Лора се обърнаха към корема ѝ.

— Кога очаквате бебето? — Тя успя да зададе въпроса си така, че в него да се почувства топлота, дори интерес.

— Остава само още една седмица — потупа корема си Джорджия.

— Е, добре, късмет. — Усмивката на Лора се разшири и включи и Питър. — Моите поздравления.

Едва когато Питър и жена му седнаха в другия край на ресторанта, тя изпусна измъчена въздишка. Изглеждаше разстроена и малко бледа, макар че, както обикновено, беше решила да запази спокоен външен вид. Дори се бави повече, отколкото беше необходимо със сметката, настоявайки, че този път е неин ред да плати.

Чак когато бяха вече навън и вървяха по улицата, тя изстена и се отпусна на една пейка до полица с раздърпани книги, продавани по системата „купи си сам“, с кутия с разрез отгоре за пускане на парите.

— Господи, защо ми трябваше да си поръчвам този пай? Кажете ми, че зъбите ми не са станали сини.

И тя оголи зъби, като успя да изглежда едновременно и смешна, и нещастна.

Алис си наложи да се усмихне.

— Малко. — А след като Лора ѝ хвърли сърдит поглед, додаде: — Шегувам се. Нищо им няма.

— Само така казваш.

— Е, добре, да ти кажа ли нещо друго? След няколко години, той ще бъде плешив, а тя ще има стрий от раждането, дълги колкото оттук до Лос Анджелис.

— Това ми го казваш, за да се почувствам по-добре, нали?

Алис я хвана за ръката и я изправи на крака.

— Дяволите да го вземат бившия ти мъж! — изруга тя и повлече сестра си надолу по тротоара. — Имаме и по-интересни неща за правене от това да изброяваме причините, поради които трябва да го мразим.

— Като например?

— Да отидем да видим къщата на мама.

Жената на Питър я беше накарала да си спомни, че майка ѝ е бременна на два и половина месеца — факт, който Алис не можеше повече да пренебрегва.

Но Лора поклати глава.

— Благодаря ти. Видях я вече. Трябва да се върна в магазина.

— Стори ми се, каза, че Финч се справя.

Лора погледна часовника си.

— Два часът минава.

— Ще се върнем до три половина.

— Не знам...

Алис хвана сестра си под ръка.

— Можеш да ѝ се обадиш от колата.

Докато вървяха по улицата, тя беше поразена от иронията на мястото, където беше паркирала поршето си — точно пред „Грахче в

шушулката“ — магазина за бременни и бебета. Дали това беше предзнаменование или... просто някаква жестока космическа шега.

Когато пристигнаха, първото нещо, което Алис забеляза, беше паркираният до хондата на майка ѝ жълт пикап с дървен материал, стърчащ отзад. Тя намери сенчесто място под една акация, натежала от бледожълти цветове, и изключи мотора. Лора, която страдаше от сenna хрема, кихна.

— Наздраве — каза ѝ Алис и ѝ подаде книжна кърпичка.

— Благодаря. — Лора кихна още веднъж и издуха носа си.

Погледнаха се много сериозно. Алис си помисли, че това, което им предстои, няма да е лесно. Не защото възнамеряваше да каже на майка си какво мисли, а точно заради обратното — беше дошла да слуша и евентуално да научи нещо. А това можеше да се окаже най-трудното нещо на света.

Те излязоха от колата и тръгнаха към къщата. Отвътре се носеше чукане и тънкото свистене на мощен електрически трион. Предната врата беше отворена и върху частично покрития с дъски под слънцето хвърляше елипсовидни петна светлина. След разказите на Лора за първоначалното състояние на къщата, Алис не можа да повярва на очите си, като видя колко много е направено вече. Том вероятно беше приятел с половината служители в общината, за да могат да получат разрешенията толкова бързо.

Влезе вътре и сърцето ѝ започна да бие по-бързо. От всичко наоколо личеше, че строителните работи вървят. Имаше купчини стърготини, ненужни парчета дърво, работни инструменти и магарета за рязане на дървен материал, плик, от който се бяха разсипали пирони. Всекидневната беше малка, но уютна, с двойни прозорци и тухлена камина. Алис си беше представляла нещо много по-западнало. Но това... това тук беше безспорно годно за обитаване.

Алис си проправи път край купчина дървен материал.

— Госпожа Кайли да е тук някъде наоколо? — извика тя на един от работниците, надвиквайки шума от триона.

— Ей там, в кухнята е — отвърна ѝ той на испански и посочи вратата от лявата ѝ страна.

В кухнята тя завари майка си, потънала в сериозен разговор със строителния предприемач, дребен човек с криви крака, в напращени с дървени трици джинси и дърводелски молив, затъкнат дяволито зад

едното от изгорелите му от слънцето уши. Сам повдигна очи и придоби израз на радостна изненада.

— Момичета! Не ви очаквах. — Нищо в гласа ѝ не показваше, че между тях има някакво неразбирателство. — Карл, това са дъщерите ми, Лора и Алис. — Тя специално се усмихна на Алис.

През няколкото седмици, през които Алис не я беше виждала, Сам направо беше разцъфтяла. Работата не беше в това, че бе започнало да ѝ личи, но тя изглеждаше и някак по-млада и някак... лъчезарна. Алис се почувства пренебрегната, макар че това изглеждаше пълна безсмислица. Ако някой би трябвало да се чувства така, това беше майка ѝ.

Лора се огледа наоколо и забеляза:

— Не мога да повярвам, че толкова много работа е свършена.

— Работата изглежда повече, отколкото е всъщност — каза Сам. — Общо взето, къщата е доста солидна. Елате, ще ви разведа.

Последваха я надолу по коридора в голяма, слънчева спалня, първоначално две малки, сега съединени в една след разбиване на стената между тях.

— Това — каза тя, като размаха ръка, — е моята стая.

Алис почувства, че стомахът ѝ пада надолу. Беше някак нереално. Наистина ли беше тук, в тази чужда къща и майка ѝ ѝ показваше стаята, която щеше да дели с Иън?

— Има много... въздух — каза тя.

Не се осмели да попита коя стая ще бъде детската.

— Има източно изложение, така че ще хващам сутрешното слънце. Нали знаете колко обичам да се събуждам обляна в слънчева светлина.

Сам застана до прозореца и се загледа в градината с някаква лека, тайнствена усмивка. Тревата и храстите бяха като джунгла, но изгледът към планините компенсираше това. В далечината Алис можеше да види Тойън Ридж и още по-далеч двата му покрити със сняг върха Ту Систърс Пийкс^[1].

— Много хубав вграден гардероб. — Лора отиде да го разгледа. — Ще имаш достатъчно място да си събереш нещата в него.

— Няма да донасям много вещи — каза Сам. — По-голяма част от това, което имам, ще бъде дадено на съхранение на склад.

— И мебелите ли? — попита Алис.

— По-голяма част от тях ще останат в къщата. Сигурна съм, че господин Ролинджър ще ги пази.

Сам се отмести от прозореца и се усмихна на Лора.

— Ако не направи това, ще трябва да отговаря пред Лупе.

Изглежда, нея ни най-малко не я безпокоеше фактът, че няма да може да използва прекрасните старинни предмети, повечето от които бяха собственост на семейството им в продължение на няколко поколения.

„Ами ние? — искаше да извика Алис. — И ние ли ще бъдем дадени на склад?“

Спомни си семейните албуми с нейни и на Лора снимки, правени, докато растяха. Вероятно и тях нямаше да вземе, за да... има място за албумите със снимките на бебето.

— Не мога да си представя, че можеш да живееш някъде другаде, освен в Исла Верде — каза тя.

В погледа, с който Сам ѝ отговори, нямаше и следа от съжаление.

— В някой отношения наистина ще ми липсва. Но вие не можете да си представите колко много работа има там. Сега ще мога да си позволя да наема човек, който да се грижи за имота. Не можете да си представите какво облекчение изпитвам.

— Досега нищо не си споменавала.

— Човек не трябва да се оплаква, когато има достатъчно много неща, за които трябва да бъде благодарен.

— Можеше да ни подготвиш поне.

— Да ви подготвя за какво? — Сам не говореше много сериозно, но в гласа ѝ се почувства твърдост. — Някоя от вас попита ли ме как се чувствам аз, когато вие напуснахте дома? Или когато се омъжихте?

Алис я изгледа поразена. Беше очаквала да види майка си угрижена, дори малко разстроена. Но пред нея стоеше жена, стройна и изправена, с ясен поглед, която нямаше намерение да отстъпи от своето дори и сантиметър. „Господи — помисли си тя, — аз дали въобще познавам тази жена.“

Тя прекара пръст по напращеното с гипс черчеве.

— Не ни казваш какво е мястото на Иън във всичко това — каза тя със студената точност на чуковете, които чукаха надолу по коридора.

Сам отмести поглед.

— Все още не сме правили никакви планове.

— Е, добре, ако бях на твое място — продължи Алис, — нямаше да разчитам да го видя преди Деня на благодарността. — И тя самата не можеше да разбере откъде се появи тази злоба в нея. Нали уж беше дошла да се помирява? — Уес може да ти каже какъв е всъщност той — разпилян и безотговорен. Защо мислиш го е изпратил в дом, когато е бил тийнейджър?

— Алис... — предупреди я Лора зад гърба ѝ.

Сам се отдръпна от прозореца. Лицето ѝ беше в сянка и сега изведнъж започна да личи истинската ѝ възраст — жена на почти петдесет години.

— Мисля, че го познавам малко по-добре от теб.

— Толкова добре, колкото познаваше татко? Господи, та ти дори не си знаела за тази къща!

Сам ѝ изгледа втренчено. Сиво-зелените ѝ очи бяха хладни, устата ѝ изкривена в лека ирония.

— Мислех, че говорим за Иън.

На Алис ѝ се стори, че губи почва под краката си и не знае какво да направи.

— Аз само исках да кажа... — запъна се тя.

— Ако трябва да се каже за някого, че е бил безотговорен, това е баща ти.

Сам приглади края на тапета на розички, който се беше отлепил от стената, с някакъв странен, отчужден израз.

— Не знаехте, нали? Всички онези недомислени, бомбастични проекти и сигурни, „бетонирани“ инвестиции, от които никога не получихме и стотинка печалба. Бащата ти беше и това.

Главата на Алис забръмча, като че ли в нея имаше рояк разярени стършели. Тя направи крачка назад, кракът ѝ попадна на нещо нестабилно — откачена дъска вероятно — и тя посегна към стената, за да не падне.

— Татко не беше такъв. Ти преувеличаваш.

— Защо ми е да преувеличавам? — поклати тъжно Сам глава. — Какво ще спечеля от това?

— Не е честно! — Алис се разтрепери. — Той не е тук и не може да се защити.

— Не, няма го — каза Сам не без нотка на съжаление.

Алис почувства остра болка в дланта си, погледна ръката си и забеляза, че тя кърви. Вероятно я беше одраскала със собствения си нокът, но кой знае защо в момента не я беше заболяло.

— Е, добре, може и да е направил няколко губещи инвестиции. Това обаче не променя факта, че беше добър баща.

— Така е. Имаме достатъчно снимки, които да докажат това. — В гласа на майка й се прокрадна нотка на горчивина.

Алис погледна Лора, която изглеждаше точно толкова недоумяваща, колкото и тя самата.

— Какво искаш да кажеш?

Студеното лице на майка й беше нещо, което тя едва можеше да издържи.

— Не сте ли си задавали въпроса защо баща ви е на всички семейни фотографии, а мен почти никъде ме няма? Кой мислите е правил всички тези снимки?

Алис никога не беше мислила за това по единия или другия начин. Всичко, което беше виждала, беше кой е на тях. Там беше татко, поставил ги на коленете си, помагащ им да строят пясъчни дворци на плажа, вдигнал ги на ръце, за да могат по-добре да видят животните в зоологическата градина. Никога не й беше идвало наум да се запита защо и майка й не беше там.

Но тава не доказваше нищо.

— Ако татко наистина е бил такъв — каза тя с небрежна жестокост, от която собственият й дъх секна, — защо трябва да направиш същата грешка и с Иън?

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Но какво всъщност знаеш ти за него? — не отстъпваше Алис, макар главата й да кънтеше от ударите на чука в коридора.

— Знам, че ме вижда такава, каквато съм, а не такава, каквато иска да бъде.

Алис замълча. Това ли правеше тя — сравняваше майка си с някакъв непостижим стандарт? И така да е, но кой е виновен за това? През целия им живот не беше ли тя самата демонстрирала образа на самоотвержена майка и съпруга?

— Колко време мислиш, че той ще се задържи наоколо? — попита тя с глас, който като че ли идваше отнякъде извън нея. — Той на колко снимки ще бъде?

Сам поклати тъжно глава.

— О, Алис. Какво те направи толкова безчувствена? — Къщата изведнъж беше утихнала напълно и докато Сам пристъпваше към тях, Алис чу слабото хрущене на мазилка. — Уес ли?

Алис веднага отвърна:

— Това няма нищо общо с Уес. Само защото Иън е негов син, при това единственият син, който някога ще има... — Тя замълча, а после си помисли: „Все едно, рано или късно трябваше да им кажа.“ — Все едно, по-добре е да знаете. Ние няма да имаме деца. — Лора я гледаше с ужас. — Не е това, което си мислите. Решението е точно толкова мое, колкото и негово.

Но изведнъж нищо повече не беше такова, както беше изглеждало преди. Израженията на лицата на майка ѝ и на сестра ѝ подсказваха нещо друго, говореха за млада съпруга, принудена да отстъпи пред много по-възрастния си съпруг. Алис, почувствала се изведнъж несигурна в себе си, рязко се обърна.

— Хайде, Лора. Ела да те закарам обратно до града.

Когато след няколко часа се прибра вкъщи, Алис завари съпруга си да чопли нещо скарата. Господарят на света в ролята на баш майстора. Картината, която представляваше той, клекнал на терасата по шорти и фланелка с едната си ръка, пъхната в скарата, огромна като тухлен бегемот^[2], в която можеше да се изпече на шиш цяло прасе, като с другата слепешком се опитваше да напипа френския ключ зад себе си, я накара да се засмее.

Тя вдигна ключа и му го подаде.

— Не разбирам защо просто не извикаш някой да я поправи?

— Първо, защото ще трябва да чакаме две седмици за нещо, което аз мога да свърша за две минути, — той завъртя с ключа разхлабената гайка два-три пъти, като направи обичайната за всички мъже гримаса: мъжът — създателят на вселената. — И второ — каза той, стискайки зъби, — те ще ми поискат двеста долара за една част, която струва два.

— Можем да си позволим да платим.

— Въпросът — той завъртя ключа за последен път — не е дали можем или не можем да платим сумата. — Знаеше какво ще каже още

преди да го е казал. — Въпросът е да не се оставяш да те минават.

Мислите на Алис се върнаха към баща ѝ. Тя познаваше само една страна на личността му — любовта му към забавленията, но дали майка ѝ казваше истината? Трябваше ли сега да започне да го цени по-малко? Прекара по-голямата част от следобеда в безцелно разкарване с колата, размишлявайки непрекъснато точно върху този въпрос... единствено, за да достигне до заключението, че дори и да не е бил стабилен като Гибралтарската скала, нейният баща струваше колкото двама други, които и да са бащи.

— Ще правим ли скара тази вечер? — опитваше се да говори весело, за да не разбере Уес, че беше плакала.

— Докато те нямаше, купих някоя и друга пържола. — Той вдигна глава и избърса ръцете си с някакъв парцал, който тя разпозна като чифт стари нейни бикини.

— Господи, извинявай. Забравих.

Сега ѝ дойде наум. Беше обещала на връщане да мине през магазина.

Той ѝ хвърли хитра, леко изкривена наляво усмивка. Представи си, че точно такава е била усмивката на лицето на някой пилот, когато е порил небето със своя аероплан по време на Първата световна война.

— Не се притеснявай. Знаех, че ще имаш достатъчно други неща наум.

Почувства, че всеки момент може да се разплаче. Откога не бяха сядали на романтична вечеря? Откога не бяха се любили? Така, както го гледаше, клекнал, подпрял се на пети, с нейните изцапани гащи в едната ръка, почувства, че вълна на съжаление преминава през нея.

— Ще направя салатата. — Тя се обърна, за да тръгне към къщата, но почувства, че ръката на Уес хваща глезена ѝ. Той го погали леко с палец, като ѝ се усмихваше лениво.

— Салата е направена — каза той.

— А виното?

— Охлажда се в хладилника.

— Изглежда, за всичко си помислил.

— Почти.

Уес свали чехъла ѝ и започна да гали стъпалото, от което през нея премина вълна от топлина, която я накара да потръпне. Алис отдръпна крака си и леко отскочи назад, като се хвана за шезлонга.

Отражението ѝ долу в басейна заигра като края на филмова лента. Не можеше да разбере с какво Уес я бе подразнил, какво бе направил, за да заслужи нейната неприязън?

— Влизам вътре. — Гласът ѝ беше тих и напрегнат.

Уес я настигна, когато отваряше плъзгащата се стъклена врата.

— Какво има Алис? Нещо лошо ли се е случило?

Той я хвана за раменете и я накара да се обърне. После се намериха в кабинета му, в кабинета на Уес, излъчващ строгост с мебелите си от кожа и тиково дърво, където компютърът беше денонощно включен и факс машината непрекъснато тихо бръмчеше. Тя се изтръгна от ръцете му толкова рязко, че изгуби равновесие и падна на едно кресло до стената — огромно кожено кресло, което ѝ напомняше най-вече лапа на гигантски преследвач.

Погледна го. Той като че ли се извисяваше над нея.

— Отбих се на връщане да видя новата къща на майка ми.

— И?

— Оказа се не това, което очаквах.

И двамата знаеха, че не ставаше дума за къщата. Уес я загледа внимателно със скръстени на гърдите ръце. Избелялата му сива фланелка от триатлона „Айрън Мен“, в който беше участвал през 1976, когато тя е била само на годинка, сякаш я гледаше подигравателно.

— Как изглеждаше майка ти? — попита той.

— Отново не както очаквах. Тя... — Алис направи пауза, опитвайки се да намери думи. — Изглежда някак успокоена. Като че ли не дава и пет пари за това, какво всички ние мислим за положението ѝ.

— Ами Иън? Как се вписва той във всичко това?

— Не знам. Не съм сигурна дали и тя знае.

Уес въздъхна и се облегна на бюрото си. По екрана на компютъра зад гърба му плуваха нагоре-надолу някакви неидентифицирани летящи обекти.

— Изглежда, че просто трябва да изчакаме, за да видим как ще се развият нещата.

Алис почувства, че главата ѝ запулсира от болка. Дали се е сетил да купи аспирин?

— Смешно е — каза тя, като завъртя пръст около слепоочието си, — но майка ми мисли, че нашата връзка не е достатъчно здрава.

Уес я изглежда въпросително.

— Какво я кара да мисли така?

— Казах й, че няма да има внуци.

— Разбирам. — Изведнъж той доби уморен вид. — Изглежда, че както и да обръщаме нещата, все стигаме до това, нали?

— О, Уес. — Тя преглътна, за да спре надигащата се в гърлото й буца. — Когато казах „да“, аз май не помислих за всички възможни „не“-та.

— Искаш да кажеш, че съжеляваш, че решихме да нямаме деца?

— Не. Просто... не съм сигурна, че тогава знаех от какво се отказвам.

Уес я гледаше с израз на хладен размисъл. За какво ли мислеше той? Че и тя беше като майка си, че през цялото време досега бе претендирала, че е нещо, което не е? Не можеше да му се сърди, ако той имаше чувството, че е заблуден. Той никога не й беше давал фалшиви обещания.

— Не знаех, че това ще ти създаде толкова много тревоги — каза той.

— Аз също.

— Алис... — изправи се Уес. Тя беше поразена, когато видя, че тъмните му очи са пълни със сълзи. Никога не го беше виждала да плаче, дори и когато майка му умря миналата година. — Ако това е толкова важно за теб, аз няма да ти преча.

Алис подскочи от изненада.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще имаме бебе, ако това е, което искаш.

— Наистина ли мислиш така?

— Аз никога не казвам нещо, което не мисля — усмихна се леко той. — От всички хора на света ти си човекът, който би трябвало да го знае.

— Не искам детето да бъде бремене за теб.

— Никога и никое наше дете не може да бъде бремене.

Сълзите, които беше съдържала с неимоверно усилие, закапаха върху скута й.

— О, Уес, през ум не ми беше минавало, че ти би... — изправи се несигурно на крака тя.

Уес я притегли в прегръдките си.

— За мен няма нищо по-скъпо на света от теб. — Тя почувства, че докато галеше главата ѝ, пръстите му леко потрепваха. — Всичко останало е само глазура на тортата.

— Обичам те.

— Ако съм бил несправедлив...

— Не. — Тя поклати глава, а меката му фланелка потърка бузата ѝ. — Ти никога не си бил нищо друго, освен честен с мен.

— Кое то за съжаление не мога да кажа за теб — отдръпна се той и ѝ се усмихна. — Започнала си да пушиш, нали?

Тя се изчерви, почувствала се виновна като ученичка.

— Само една цигара в колата.

— Не че не намирам това за дяволски възбуждащо — каза той. — Напомня ми първите ни срещи. — Той разкопча горното копче на блузата ѝ. — Имаш ли нещо отдолу?

— Защо сам не провериш?

Той подхвана голата ѝ гърда, като загали зърното ѝ, докато то се втвърди. Имаше чувството, че светкавици минават надолу към пъпа ѝ.

— Искам да ми обещаеш едно нещо. — Той допря устни до шията ѝ. — Че ако някога се разведем, ще ме включиш във вещите, които ще вземеш при подялбата на имуществото.

— Не е смешно — каза тя, но не можа да не се засмее.

— Съвсем сериозен съм.

Когато разкопча блузата ѝ докрай, той плъзна ръка под колана на полата ѝ.

— Не мога да те оставя да ме напуснеш. Омагьосала си ме някак си.

— Стига с тези глупости за подялба на имущество. Няма да се разведем.

— Обещавах ли?

— Гарантирам ти.

Той я притегни към себе си. Можеше да почувства колко е възбуден и това я възбуди и нея още повече. Пъхна ръка под фланелката му, прекарвайки пръсти по гърба му и усети изпъкналостта на мястото, където е бил ранен във Виетнам. Това ѝ напомни колко смел беше той... и че е било възможно въобще да не се срещнат.

— Има само едно нещо... — прошепна тя.

— Какво е то?

— Обещай ми, че няма винаги да ми отстъпваш. Може да се разглезя.

Тя дръпна ципа на шортите му.

— Разбираш какво имам предвид, нали? Още не сме почнали вечерята, а аз вече мисля за десерта.

Обикновено правеха всичко бавно, откопчаваха копчетата едно по едно, като спираха, за да се целунат и погалят един друг. Но тя изведнъж почувства, че не може да чака. Дори и времето, необходимо, за да се качат нагоре по стълбите ѝ се видя непоносимо дълго. Желаше го сега: бързо, бясно и така горещо, че ѝ се подвиваха пръстите на краката.

Съблякоха се, Уес я положи на дивана и коленичи между краката ѝ, като държеше двете ѝ ръце зад главата. Тя издаде слаб вик, когато той проникна в нея, чувствайки лека, сладка болка в дълбините на тялото си.

Минута по-късно, когато почувства, че той се сдържа, тя извика:

— Не, не спирай!

— Ще свърша — прошепна той дрезгаво.

— Добре.

— Ами... — не беше необходимо да се доизказва. Презервативите бяха горе.

— В безопасен период съм — промърмори тя. „Безопасен за какво?“, прошепна някакъв вътрешен глас.

После Уес започна да се движи отново в нея. Сега по-бързо, с твърди движения навътре. Мускули се огъваха, свиваха, огъваха. Рамене блестяха от пот под промъкващата се през щорите слънчева светлина.

Свършиха заедно като с някакъв взрив, който като че ли разпръсна на късчета цялото ѝ тяло. Тя задържа лакомо Уес като го хапеше и хапеше с всичка сила и не искаше да знае, че го боли, искаше единствено да вземе от него колкото можеше повече.

Той се отпусна върху нея изтощен.

Първоначално не изпитваше нищо друго, освен усещането за пълно задоволство — великолепно усещане, че е получила всичко. После се появи искра на нервност. Едва ли имаше някаква възможност да забременее сега, когато менструацията ѝ можеше всеки момент да дойде, но какво, ако забременееше? Наистина ли искаше дете?

Истинско, живо бебе и всичко, свързано с него? Или просто го искаше, защото знаеше, че не може да го има?

Сега тя самата, напълно самостоятелно, трябваше да реши въпроса и това леко я изплаши.

„Бебе“, помисли си тя. Бебето щеше да промени всичко. Никакво търкаляне по дивана вече. Край на вечерите на свещи и къпане без дрехи в басейна посред нощ. А това беше само началото. Трябва страшно много да искаш дете — така отчаяно, както го искаше Лора, — за да се откажеш от всичко това. Въпросът беше дали тя искаше?

Алис леко задряма и само смътно усети как Уес леко се отдръпна от нея и нежно я покри със завивката. Някъде, като че ли много далеч, чу лекото изтракване на телефона и тихия глас на Уес, който каза:

— Иън? Татко е.

[1] Върховете на двете сестри. — Б.пр. ↑

[2] Огромно, силно животно. — Б.ред. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво беше това? — попита Марки, когато той затвори телефона.

— Баща ми.

— Какво искаше?

— Просто да ме чуе. Отдавна не се бяхме чували.

— Блазе ти. Ако някой от моите родители не ме провери поне веднъж на ден, ще мисля, че са отлетели в космоса — разсмя се тя с висок момичешки смях и се обърна по корем.

Почиваха си около басейна. Марки — по бикини, които не бяха много повече от две ивици плат, широки колкото палеца му, а той по плувки. От терасата, издадена над ръба на канарата, се виждаше океанът, толкова син, че ако предадеше този цвят на платно точно, щеше да изглежда неестествен. Вълни се пенеха по крайбрежните скали долу, а в безоблачното небе над главите им чайките се носеха почти без да се движат, като тъгълчета, отбелязани с туш върху бял пергамент. „Мога да гледам това всеки ден до края на живота си и никога няма да ми омръзне“, помисли си той.

Направи усилие да върне вниманието си към Марки.

— Готова ли си? — попита той, като постави телефона обратно на малката стъклена масичка, върху която бяха оставени дискменът ѝ, празна кутия от кока-кола, последният брой на списание „Форбс“ и пепелник с няколко угарки със следи от червило. — Можем да се опитаме да поработим още един час, докато все още има достатъчно светлина.

— Нека да поплуваме още малко преди това. — Тя се отлепи от шезлонга с мързелива усмивка.

Преди няколко месеца той може би щеше да се изкуши... но сега единственото нещо, което го интересуваше, беше как по-бързо да свърши проклетия портрет. Още когато го поканиха да нарисувана възрастната дама, му беше ясно, че рано или късно и Марки ще се появи на сцената. Нали всъщност в това беше замисълът. Онова, което

не беше предполагал, бе, че тя ще успее със сладки приказки да навие милия си татко да плати още пет хиляди долара за нейния портрет. И колко удобно беше, че два дни след като тя пристигна, семейство Арънсън заминаха за Европа. Иън с удоволствие щеше да откаже, но парите бяха наистина прекалено добри.

С десет хиляди в банката, той щеше да покаже на Сам, че е наистина сериозен човек, че може да се грижи не само за нея, но и за бебето. Тя ще разбере, че той не е като покойния ѝ съпруг. Ще разбере, че може да разчита на него.

Снощи говориха по телефона и тя се съгласи да дойде, за да прекарат този уикенд заедно — цели два дни, за да обсъдят всичко, дни, през които без съмнение ще се намери подходящ момент за... „да ѝ предложи да се омъжи за мен.“

При тази мисъл пулсът на Иън се ускори. Кога разбра, че точно това иска? Не можеше да си отговори на този въпрос. Беше станало толкова постепенно, че имаше чувството, че винаги го е искал.

— Утре целият ден е твой — каза той на Марки. Утре сеансите на живо приключваха и той щеше да може през следващите няколко дни да довърши портрета. За пръв път тя не се опита да спори.

— Е, добре. Щом си такъв — придаде тя игривост на гласа си, но той почувства разочарованието ѝ.

Нещата не се развиваха, както тя ги беше планирала. Седмичата, през която двамата бяха сами, само с икономката, останала тук, за да придаде сянка на благоприличие, не помогна да станат по-близки, отколкото бяха преди това.

Той бутна портата и излезе. Надолу към къщата за гости водеха покрити с плочи стъпала. Не беше изминал и половината път, когато чу плясък на вода. Иън почувства пристъп на раздразнение. Това означаваше поне още десет-петнадесет минути, докато тя дойде при него, все още само по бикини. Господи! Ако сега се държеше така, какви ли номера щеше да измисли, когато ѝ каже за идването на Сам?

Но когато Марки най-после се появи, мокра и останала без дъх, с къса, влажна коса, виеща се на кичурчета като на котенце, той не намери сили да ѝ се разсърди. Беше очарователна и самата тя го знаеше.

— Не ми се карай, Иън. Беше толкова горещо. Трябваше да се поразхладя.

Тя прекоси всекидневната и се отпусна на дивана.

Къщата за гости беше миниатюрна версия на главната къща, с тавани с греди и тераса от червено дърво с изглед към океана. Това, което най-много харесваше тук, беше светлината. Тя нахлуваше от всички страни дори и когато имаше мъгла. Беше поставил статива си пред плъзгащите се врати на терасата, използвайки за фон тръстиков диван за двама. Спомни си старата госпожа Арънсън с нещо близко до съжаление — тя беше седяла неподвижно час след час, без да помръдне или да се оплаче.

— Вече няма значение. Докато изсъхнеш и се облечеш, ще стане прекалено късно — каза той с равен глас и се зае да избърше четките си.

В стаята се усещаше лек мирис на ленено масло и терпентин. Предпочиташе да работи с акрилни бои, но старата дама, обожателка на Сарджънт^[1], беше настояла портретите да бъдат нарисувани с маслени бои.

Хвърли поглед на статива с почти завършения портрет, който видя не толкова като едно цяло, а по-скоро като списък от грешки, които трябва да се поправят. Може би още малко кадмий^[2] около очите? Тук-там малко синьо по косата? И трапчинката трябва да се поизглади малко. Не личи чак толкова много, дори и когато се смее.

— Разполагаме с часове преди обяд — каза тя, без ни най-малко да се притеснява.

Обяд. У дома, в ателието му, обядът обикновено беше сандвич с лек вкус на боя и гипс. Но тук той беше нещо много по-изискано. Когато старата госпожа Арънсън беше тук, обедът отнемаше поне два часа, като се сядаше точно в дванадесет часа, а на менюто можеше да завиди и някой султан. Днес за обяд имаха студена кокосова супа, салата от пиле с къри, резени от манго, завити в шунка и топли, току-що извадени от печта питки. Не че не би изял всяка хапка с удоволствие. Лошото беше, че денят някак си преминаваше в следващия и цели следобеди изчезваха в мъгла от винени изпарения. С помощта на басейна и шумът на прибоя, който беше като зов на сирена.

Иън отвори вратата към терасата. Беше часът на отлива и ято бекаси се разхождаше по лъскавата ивица пясък долу. По-навътре в океана синя чапла се плъзгаше на няколко сантиметра над водата, като

че ли следваше предварително начертана линия. Той наблюдаваше движението ѝ, така потънал в мислите си, че не усети, че Марки се намести до него.

Тя се наклони над парапета.

— Не ти ли се разхожда?

— Не особено.

Той премести погледа си отново към бекасите, които се клатушкаха напред-назад по обсипаната с кафяви морски водорасли линия на отлива като миниатюрни клоуни на кокили. Но миризмата на лосион за слънце му пречеше да се съсредоточи.

— Какво ти се прави?

— Всъщност — каза той, — възнамерявах да се обадя по телефона на приятелката си.

— Е, сигурна съм, че няма да се обидиш, ако те оставя сам.

Не му беше необходимо да се обърне, за да се увери, че се цупи.

— Ни най-малко — отговори ѝ той.

Марки не се помръдна.

— Това е онази, по-възрастната жена, нали?

— Да, казва се Сам.

— На колко години е тя, всъщност?

Иън се обърна към нея със същата приятна усмивка, която цяла седмица не слизаше от лицето му.

— Не че това е твоя работа — каза той, — но тя има деца на твоя възраст.

Тя наведе поглед и зачопли някаква тресчица по парапета.

— Не ме разбирай погрешно. Нямам предразсъдъци в това отношение, но аз не мога да си представя, че бих могла да имам отношения с човек толкова по-възрастен от мен — хвърли му бегла усмивка тя. — Но това се отнася лично за мен.

— Разбирам, че никога не си обичала.

— Влюбвала съм се един-два пъти. Не беше нищо особено.

— Значи съм прав, никога не си обичала.

Тя се намръщи.

— Е, ти не си чак толкова по-възрастен от мен.

„Достатъчно възрастен, за да разбирам накъде биеш“, помисли си той. Забеляза, че тя трепери и каза с най-обикновен тон.

— По-добре метни някоя дреха на гърба си. Ще наистинеш.

— Оставих халата си при басейна.

— Върху леглото ми има една риза.

Марки му хвърли малко срамежлив поглед, но направи каквото ѝ се каза и се върна след няколко секунди, нахлузила на раменете си най-старата му, изцапана с боя ленена риза. Краищата ѝ висяха около коленете ѝ така, че му напомни за Одри Хепбърн във филма „Ваканция в Рим“.

— Само за сведение — информира го тя, — не подпитвах. Но ти почти не говориш за нея. Бях любопитна, това е всичко. Що за човек е тя?

— Ще можеш сама да разбереш — каза ѝ той. — Тя идва този уикенд.

Марки беше крайно изненадана.

— О? Аз мислех... — прехапа тя долната си устна. Той знаеше какво си беше мислила тя — че ще останат двамата сами.

— Говорих с баба ти и дядо ти, преди да заминат — каза ѝ той, като сви рамене, с което искаше да ѝ покаже, че не ѝ дължи обяснение. — Те нямаха нищо против.

Маниерите на Марки, възпитана винаги да се държи очарователно, не ѝ изневериха.

— В такъв случай ще наредя на Пилар да постави още едно място за вечеря в петък. Ако нямате други планове, разбира се.

Беше планирал в петък да заведе Сам на вечеря във Вентана, но виждаше, че Марки искаше да прояви любезност. Една вечер нямаше да им навреди кой знае колко.

— Благодаря — каза той. — Много любезно от твоя страна.

— Сандра, нали така беше?

— Сам — поправи я той.

— Сам — усмихна се тя. — Очаквам се нетърпение да се запозная с нея.

Когато петък най-после дойде, вечерята с Марки беше последното нещо, за което Иън мислеше. Главата му беше напълно завладяна от мисълта за Сам. Дали ще приеме предложението му? Когато говориха по телефона, тя звучеше развълнувано, преизпълнена с планове за новата къща. Бърбореше за кухненски шкафове и дали да

замени старите прозорци с нови, с алуминиеви рамки и с пълна изолация. Нищо, което да подсказе, че мисли за нещо друго, освен за най-близкото бъдеще.

Това не трябваше да го безпокои, но той беше разтревожен. Бяха решили наистина да отложат взимането на решение, но той не беше очаквал, че тя ще звучи така... Е, добре, весела. Като че ли нямаше никакви грижи. Като че ли това, че не беше с нея, не бе голям проблем. Той беше решил, че тя не може да не иска да се омъжи за него. Ами какво, ако не искаше? Какво, ако тя имаше нещо друго наум?

В момента, в който я видя да върви по алеята, всички тези мисли се разсеяха като дим от потушен пожар.

Той я гледаше как върви към него с коса, сияеща на фона на залязващото слънце, и сребърна гривна, която проблесна, когато му махна за поздрав. Стройна жена в жълта рокля без ръкави, носеща малък платнен сак. Красива, без възраст. Негова.

Когато стигна до него, беше леко задъхана.

— Извинявай, че закъснях. Хвана ме трафикът.

— Тук си, това е най-важното.

Иън я притегли към себе си, вдишвайки парфюма ѝ — нещо деликатно, с мирис на цветя, примесен с аромата на тялото ѝ. Почувства, че е леко напрегната и веднага се отдръпна.

— Добре ли си?

— Добре съм. Просто се чувствам малко по-деликатно — усмихна се тя с леката тайнствена усмивка, която беше виждал на устните и на други бременни. Изведнъж изпита силно желание да я грабне на ръце и да я понесе като герой от някой от старите черно-бели филмови саги. Вместо това взе сака от ръката ѝ.

— Няма да се преуморяваме, обещавам ти — каза той. Когато стигнаха края на алеята, тя се спря, за да разгледа къщата.

— Чудесно. Всичко е в стил Франк Лойд Райт^[3]. — Посочи с ръка към къщата за гости. — Ти там ли живееш?

— Почакай да видиш какъв изглед имам само.

— На мен още оттук ми спря дъхът — отговори му тя със смях, без да откъсва очи от него.

Това беше жената, в която се бе влюбил, весела, неспираща да се шегува... която не се притесняваше и от някоя по-солена забележка. Почувства облекчение. Да, всичко щеше да бъде наред.

Вътре тя се отправи направо към спалнята, където изрита обувките от краката си и се тръсна върху леглото.

— Хубав твърд дюшек — каза тя. — И всички удобства, както виждам.

Не посмя да ѝ каже, че Пилар идваше всяка сутрин да разтребва. Щеше да си помисли, че съвсем се е разглезил.

— Направил съм място в гардероба за нещата ти.

— После ще разопаковам.

Иън я гледаше, легнала по гръб на леглото, с искрящите ѝ очи и коса, разлята като мастило върху възглавницата. Изглеждаше неустойимо съблазнителна. Тъкмо се готвеше да се отпусне до нея, когато тя скочи от леглото и зашляпа с боси крака към всекидневната. Застана пред статива, на който беше поставен портретът, върху той беше работил цяла нощ, за да го завърши.

— Не предполагам, че е толкова красива. — В гласа ѝ се долавяше някаква обвинителна нотка. — Тук ли е? Предполагам, че е редно да се отбия по някое време да ѝ благодаря.

— Ще вечеряме с нея тази вечер.

— Ооо? — обърна се Сам към него. Умееше по-добре от Марки да прикрива чувствата си, но той откри искра на разочарование в очите ѝ.

— Съжалявам — каза ѝ той, като се приближи към нея и я прегърна. — Не можах да измисля как да ѝ откажа любезно. Надявам се, че не ти е много неприятно.

— Не ставай глупав. Разбира се, че не.

Тя се отдръпна и отиде към масата, поставена до стената и отрупана с мидени черупки и парчета стъкло, изхвърлени от морето. Откри и парче дърво, изострено от водата като кама.

— Наблизо има плаж. Можем утре да си направим пикник там — засмя се той. — Само двамата.

Тя погледна така, като че ли е готова да тръгне за там с него още същата тази минута. Но вече беше късно. Очакваха ги за вечеря след един час.

— Прекрасно — каза тя. — От толкова време дишам прах от дъските, които режат трионите, че почти бях забравила какво е чист въздух.

— Какво реши за прозорците?

— Карл успя да ме убеди да сменя рамките с алуминиеви. В последна сметка това ще ми намали разходите.

— А кухненските шкафове?

— Не ти ли казах? Открих в гаража под едно парче стар брезент шкафовете, които са били сложени в кухнята първоначално, през тридесетте години. Така, че сега мога да изхвърля отвратителните шкафове от седемдесетте, без да ми се наложи да харча излишни пари.

Иън изведнъж почувства някаква нервност. Толкова много се каза за къщата и нито дума за това, че има вероятност и той да живее там. Не чака ли тя той да започне разговора?

— Кога възнамеряваш да се преместиш там? — попита той.

— Ако всичко върви добре, след няколко седмици.

— Нямам търпение да видя къщата.

Иън погледна навън, където слънцето потъваше в океана и го превръщаше в галактика от ярки, проблясващи точки. Защо просто не ѝ каже? Какво го спираше?

— Какво друго ново? — попита небрежно той.

— Освен убиеца, който не могат да заловят, нищо особено. — Гласът ѝ придоби сух тон.

Той забеляза страх в очите ѝ.

— Няма ли никакви улики?

— Заподозрените бяха разпитани, но никой не е арестуван засега.

Това беше точно удобният момент, който беше очаквал.

— Не ми харесва идеята да живееш сама там.

— Няма да съм сама. Макс ще бъде с мен.

— Макс?

Тя се разсмя.

— Успокой се, той е куче.

За първи път чуваше за куче.

— Не знаех, че смяташ да си вземеш куче.

— Не смятам. Дава ми го временно един приятел, докато заловят убиеца.

Някакъв приятел, който прави рицарски жестове? Започна да се чувства още по-зле.

— Онзи ден говорих с баща си. Той ми каза, че Алис била идвала да те види.

— Не стоя особено дълго. — Сам поглади едно синьо стъкълце, без да срещне погледа му.

— Как изглеждаше?

— Беше разстроена, но поне говорихме.

— А Лора?

— Опитва се да проявява кураж.

Той забеляза, че крайчетата на устата ѝ се обръщат надолу и му се прииска да я прегърне, да успокои болката ѝ, както океанът изглажда острите краища на стъклото. Защо тя не можеше да види онова, което беше кристално ясно за него — че не могат един без друг?

— Сам... — „Няма да те подведа, както те е подвел мъртвият ти съпруг.“

Но тя не го гледаше. Гледаше през прозореца.

— Прав си за гледката. Наистина е невероятна. Лесно е човек да се разглези тук.

— Няма спор, Марки Арънсън е живо доказателство за това — разсмя се той небрежно, отиде при нея и я прегърна през кръста. — Съжалявам, че няма да бъдем сами тази вечер.

Тя се отпусна върху него, като постави глава на рамото му.

— Няма значение, целият останал уикенд е наш.

— Гладна ли си?

— Ям за двама, не си забравил, нали?

— Как мога да забравя това!

Той постави ръка на корема ѝ и изпита леко вълнение, като галеше малката му издутинка. Не можеше да изрази с думи чувствата си — беше нещо, което не подлежеше на описание.

— Сам, знам, че решихме да отложим обсъждането на този въпрос за, след като се върна, но... — прекъсна го почукване на вратата.

Марки. Иън беше готов да я убие. Отиде до вратата и я отвори с ярост. Но не беше Марки, а само Пилар, която изглеждаше доста притеснена. Тя беше дребна, закръглена жена, която почти не говореше английски, но беше достатъчно чувствителна, за да усети, че не е дошла навреме.

— Госпожица Марки иска вие и сеньората — тя погледна нервно през рамото му към Сам — дойде сега нещо пие.

Да не споменаваме, че Марки просто можеше да вдигне телефона.

— Кажи й, че ще дойдем след половин час — потупа той с ръка стария си швейцарски часовник и го повтори на испански.

Пилар сведе поглед срамежливо надолу.

— Аз направи за вас ъ... ъ... — Тя потри дланта си със загрубял от работа показалец, като се опитваше да намери думата.

— Ордъоври?

Нещо топло, очевидно. Няма какво да си го изкарва на Пилар.

— Добре, кажи й, че идваме. — Той протегна спонтанно ръка и хвана нейната. — Благодаря, Пилар. За всичко. Познавам готвачи, учили се във Франция, които не са достойни да ти носят тигана.

— Извинете? — загледа го тя объркано.

— Няма значение. Просто... благодаря за всичко.

Веднага щом тя затвори вратата Сам се появи до него, наметната със светлозелен шал. Той надзърна през прозореца, за да види дали мъглата беше започнала вече да се изкачва от океана нагоре на огромни пухкави маси.

— Погледни на това от добрата му страна — каза тя. — При това положение ще имаме извинение да си тръгнем по-рано.

Тя го привлече към себе си и силно го целуна. Устата й имаше вкус на нещо сладко и забранено, като плод извън сезона. Господи, какво не би дал да можеше да я отнесе в леглото веднага, на момента. Толкова време бе изминало. Но сега не можеше. После...

Хвана я за ръка и я поведе по пътеката навън. Мъглата, плъзгаща се на тънки облачета по хълма, скриваше отчасти стъпалата. Появила се беше и влажна хладина. Очертаваше се тази вечер времето да е такова, че да бият камбана за ориентиране на пътниците. И изведнъж Иън почувства, че и той не може да очаква нищо добро тази вечер.

Но Марки се държа като най-доброто момиче на света. Посрещна ги с топла усмивка, по изключение беше облечена в нещо подходящо — тясна черна рокля, която падаше под коленете й. Протегна ръка на Сам.

— Марки Арънсън. Много ми е приятно да се запозная с вас най-после. Иън се държеше толкова тайнствено. Започнах да се чудя дали наистина съществувате.

Сам се усмихна.

— Както можете лично да се уверите, истинска съм. Малко поизморена от пътя, но общо взето цяла. Благодаря ви за гостоприемството.

Тя се огледа. Забеляза огромните, от пода до тавана прозорци, ламперията от червено дърво, спираловидното стълбище от йодирана мед, водещо към етажа долу.

— Каква поразителна къща!

— Тя е на баба ми и дядо ми.

Марки се отправи към бара.

— Какво да ви предложи за пиене.

— За мен газирана вода. — Сам хвърли на Иън многозначителен поглед.

Той поклати глава. Не, не ѝ беше казал нищо за бебето.

— За мен бира, ако имаш — викна той.

Марки се върна след малко и донесе напитките им. Подаде на Иън студена „Хайнекен“, като каза с мила фамилиарност:

— Помолих Пилар да направи от баничките с месо от раци, които ти страшно харесваш.

Иън разбра, че вечерта съвсем няма да мине така безболезнено, както се бе надявал. Но за тази игра бяха необходими двама души. И ако той просто не се включеше в нея...

Вдигна бутилка:

— За здравето на Пилар.

— Видях портрета — каза Сам, като отпиваше от содата си. — Много е сполучлив.

— Така ли мислите? На мен ми се струва, че ме показва по-млада, отколкото съм — усмихна се Марки, като хвърли предизвикателен поглед изпод вежди на Иън. — От друга страна пък, когато остареея и посивея, ще имам нещо, което да ми напомня за младините.

Сам се засмя с кратък, тъжен смях.

— Повярвайте ми, този ден ще дойде по-бързо, отколкото мислите.

Марки я огледа преценяващо, като че ли не знаеше как да определи Сам.

— Иън ми каза, че имате отгледани деца. Трудно ми е да го повярвам. Не изглеждате достатъчно възрастна за това.

— По-малката ми дъщеря се ожени през юни. — Сам не спомена, че се е оженила за бащата на Иън. — Лора, по-голямата ми дъщеря, ръководи семейния бизнес.

— А с какво се занимавате вие? — Марки отпи от виното си.

— Аз ли? — Сам се поколеба, после каза: — Може да се каже, че съм пенсионирана.

Думата, като че ли увисна във въздуха, изпълнена със специално послание.

Пилар се появи с плато от топлите, току-що извадени от пещта банички с месо от раци. Иън си взе една, макар че почти не я вкуси. Очертаваше се много дълга вечер.

Той не можеше дори да си представи колко дълга. По време на вечерята Марки не спираше да бърбори. Най-вече за себе си. За блестящата ѝ кариера в Арънсън Асет Мениджмънт и колко много обича мансардния си апартамент в Сохо, за частта от къщата на Файър Айланд, която щеше да получи следващото лято, за пътуването до Непал, планирано за тази есен. Все неща хубави, приятни и интересни... Неща, запазени за младите. Сам като че ли беше някоя от старите приятелки на баба ѝ, които нищо друго не можеха да направят, освен да се усмихват и да си спомнят младите години.

Но какво друго би могъл да очаква човек? Марки все пак наистина беше още дете. Понякога пред нея и той се чувстваше стар. Безкрайната вечеря беше почти завършила, когато той се стресна от забележката ѝ:

— Онзи ден казвах на Иън, че непременно трябва да дойде с нас в Непал. — Тя хвърли към него пълен с невинност поглед. — Не си ходил в Непал, нали?

Той се задави с парчето риба, което ядеше.

— Благодаря ти, но ще се задоволя с пощенска картичка.

— Не се дръж като старец. Ще останеш доволен.

Тя го замери шеговито със салфетката си и той забеляза, че чашата ѝ, току-що отново напълнена с вино, беше вече пак празна.

— Не е ли така, Сам? — запита тя, като че ли той беше син на Сам, а не неин любовник.

— Това може да каже Иън — отговори Сам с равен глас.

Марки се обърна към Иън и продължи да бърбори:

— Страшно ще харесаш приятелите ми, особено Лейна. Тя е същински дявол. Господи, какви щуротии сме правили! Няма да искаш дори да чуеш.

„Права си. Не искам.“ Той хвърли на Сам солидарен поглед.

— О-о-о, щях да забравя. — Марки несигурно се изправи на крака. — Пилар си тръгна по-рано. Аз трябваше да извадя тавата от печката. Господи, дано не е прегоряло.

— Има ли нужда от помощ? — повдигна се от мястото си Сам.

Марки и махна с ръка да не става.

— Не, стойте си. Ще се справя.

Можеха да я чуят как трака из кухнята, после чува шума на нещо, което изтрака в умивалника, последвано от звук на цвъртене и гласът на Марки: „Дяволите да го вземат!“ След една минута тя показва глава през вратата и съобщи добродушно:

— Десертът е отписан и роклята ми се намокри. Почакайте малко, сега ще си метна нещо друго.

Когато тя се появи след малко, Иън дори не забеляза в какво е облечена. Едва когато лицето на Сам придоби напрегнато изражение, той видя какво си бе метнала Марки: джинси и ленената риза, изцапана с боя. Неговата риза.

— Извинявайте за сладкиша. — Изражението ѝ беше невинно като на новородено бебе. — Не искате ли сладолед?

— Благодаря, но аз ще се откажа. — Сам изглеждаше малко бледа, но успя да запази самообладание.

Иън стана рязко, прекалено ядосан да остане там дори и минута повече. Само свръхчовешка сила на волята — и мисълта, че все още не си е получил чека — го накараха да скрие яда си.

— Сам е изморена от пътуването. По-добре ще бъде да си тръгнем.

— Толкова рано? А аз имам чувството, че току-що сте дошли.

Марки не звучеше особено разочарована. И защо пък да бъде? Беше постигнала това, което си беше намислила.

Иън погледна към Сам, докато отиваха към вратата. Лицето ѝ беше безизразно. Чувстваше, че всеки опит да започне да ѝ обяснява, само ще влоши нещата. От друга страна пък, можеше ли да не ѝ даде обяснение?

Вън, те заслизаха мълчаливо по стъпалата. Мъглата се кълбеше около тях. Млечнобялата светлина на лампите около пътеката покриваше Сам като с було и тя изглеждаше някак недостъпна.

Когато стигнаха до къщата за гости, Сам мина през вратата пред него. Опитваше се да намери ключа на лампата, когато Иън постави ръка върху нейната.

— Не е това, което си мислиш.

— Откъде знаеш какво мисля?

Тя изтегли ръката си изпод неговата. Завесите не бяха дръпнати и той виждаше терасата, по която мъглата се влачеше на парцали с причудливи форми. В полумрака на всекидневната лицето ѝ изглеждаше хладно и гладко като мрамор.

— Просто ѝ заех ризата си — каза той. — Това е всичко.

— Не те обвинявам в нищо.

— Няма нужда — каза той. — Мога да го прочета по лицето ти.

— Тогава не ме познаваш така добре, както си мислиш. — Под очите ѝ имаше тъмни сенки, които им придаваха уморен вид. — О, Иън, не разбираш ли? Няма да те смятам за виновен дори и да си спал с нея. Тя е секси. Умна е. И нека да си кажем истината, на твоята възраст е.

— Върнахме ли се на въпроса? — Почувства, че започва да се ядосва.

— Какво, по дяволите, общо има с това възрастта?

— Всичко.

Иън чуваше как вълните се разбиват в скалите долу. Искаше му се и той да разбие нещо. Пое си дълбоко въздух.

— Тя просто искаше да те накара да ревнуваш.

— Можеше да ме предупредиш.

— Не мислех, че ще прекали до такава степен.

— Признай си, Иън — усмихна се уморено тя. — Та ти нали затова си тук?

— Каквито и причини да има Марки, те не са причините, поради които аз съм тук.

— Когато те запитах за нея в Ню Йорк, ти не ми каза, че е дъщерята на господин Арънсън. Защо?

Сам го бе поставила натясно.

— Не знам — каза той. — Мисля, че просто не исках да се притесняваш.

Дори и в неговите уши това не прозвуча като твърдение на съвсем невинен човек.

Но Сам продължи да стои на мястото си, клатейки глава.

— Не се отнася просто за Марки, Иън. Ще има и други като Марки. С дузини. И колкото повече остарявам аз, толкова по-млади ще стават те.

Изглеждаше толкова тъжна, че му се прииска да изтрие с гума мъкката ѝ, стига да може. От това разбираше той — графит, четка, бои, платно. Това беше единственият начин, по който осъзнаваше действителността. Как да промени нещата?

— Сам? — Гласът му звучеше на пресекулки. — Сам, искам да се ожена за теб.

Нещо просветна за миг в очите ѝ. Тя се отдалечи рязко от него към светлината, която падаше като блед правоъгълник върху килима.

— Това чувстваш сега — каза тя, като скръсти ръце на гърдите си, — но след няколко години няма да мислиш така.

— Господи, Сам! Как да те убедя?

— Никак. Абсолютно никак.

Стаята се замъгли пред очите му. Единственото нещо, което изпъкваше, беше издължената сянка на Сам, проточила се в обратна на него посока. Той отпусна глава на стената и с нисък, дрезгав глас, който и самият той не можа да познае, попита:

— Какво искаш да ми кажеш?

— О, Иън. Просто не гледам на това като на нещо възможно.

— А бебето?

— Не е ли малко късно да ми задаваш този въпрос?

— Мисля, че се разбрахме да изчакаме, докато се върна.

— Това беше преди седмици, а ти все още не си се върнал.

— Значи причината не е само възрастта, това ли искаш да ми кажеш?

Тя се поколеба, после каза тихо:

— Мисля, че не е.

— Мислиш, че не можеш да разчиташ на мен? — „Както е било със съпруга ти.“

— Не те обвинявам в нищо. — Гласът ѝ звучеше така, като че ли всеки миг може да се разплаче. — Няма виновни. Просто е така.

— Сам, аз те обичам. Искам бебето. Може би не от самото начало, но когато свикнах с мисълта... — Той не довърши. Тя не му вярваше. Можеше да го разбере по лицето ѝ. — Разбери, аз не съм Мартин. Не искам да изкупувам греховете на друг човек.

— Какво знаеш ти за Мартин!

— Знам, че те е карал да страдаш. Чета го в очите ти.

В погледа ѝ припламна нещо.

— Мартин поне беше с мен.

Тя си пое въздух, като че ли да се успокои, и каза със странен, беззвучен глас.

— Ще се разберем някак. Ще можеш да виждаш детето.

И в това единствено изречение той видя цялото си бъдеще като на карта: кратките срещи с детето, моментите на неловкост, когато идва да го вземе. Неговото дете щеше да се чувства точно, както се беше чувствал самия той в детството си — баща му винаги щеше да му липсва.

Ръцете на Иън се отваряха и затваряха, търсеха да се хванат за нещо, да спрат тази бавна агония.

— Не това искам аз — каза той през стиснати зъби.

— Знам.

— И ти премина целия този път с кола само за да ми кажеш това?

— Не — засмя се с леко изкривеното си подобие на усмивка тя, което му беше така мъчително да гледа. — Надявах се, че нещата може да тръгнат някак. Но когато те видях... — Очите ѝ овлажняха. Тя протегна ръка да го докосне, но ръката ѝ тежко се отпусна. — Нищо няма да излезе. Причината не е просто моето семейство или Марки. Тя е в теб. В мен. Бебето. Всичко.

— Така ли било? И не искаш дори да опиташ?

— Не мога да си позволя този лукс.

Тя прекоси стаята и взе сака си, все още на мястото, където той го беше оставил, когато думите, които беше казал на Марки, се върнаха в съзнанието му, за да го преследват: „Повярвай ми, ти никога не си обичала.“ Все едно че беше говорил на самия себе си. Никоя жена преди Сам не беше го карала да страда така.

Той изтръгна чантата от ръцете ѝ по-грубо, отколкото беше възнамерявал и я хвърли на пода.

— Не — каза той със странен, давящ се глас, който не беше неговият. — Не тази вечер, не в тази мъгла. Не мога да те задържа, но мога да не ти позволя да се пребиеш.

— Не мога да остана и тук — каза тя.

— Не ти давам право на избор.

Той включи лампата и стаята сякаш се завъртя около него. Затърси пътя към спалнята с ръка напред, за да не се блъсне в стените. Измъкна сака си от гардероба и започна слепешком да пъха дрехи в него.

— Иън, не мога да ти позволя да направиш това.

Почувства ръката ѝ върху своята и се завъртя към нея.

Това, което видя в очите му, я накара да потрепери и да отстъпи, разбрала може би, че това е единственото нещо, което той можеше да направи, единственото, което имаше власт да направи.

— На няколко километра по пътя надолу оттук има мотел — чу се той да казва с някакъв неестествено спокоен глас. — За една нощ само.

Тя се отпусна на леглото с вид на победена. Когато той свърши с опаковането на вещите си, тя стана със сълзи на очи и го целуна по бузата.

— Разбирам, че това е краят.

— Не е необходимо да бъде така, Сам. Ако промениш решението си...

Той не продължи, защото видя, че тя плаче, поставила ръка на корема си, сякаш искаше да го защити. Изведнъж му стана трудно да диша. Тъй като не можеше да срещне погледа ѝ, той се загледа в шията ѝ — източена и бяла, напомняща чайка в полет.

Знаеше, че когато утре сутрин се върне, няма да я намери тук.

[1] Джон Сингър Сарджънт (1856–1925) — американски художник. — Б.ред. ↑

[2] Блестящо бяло. — Б.ред. ↑

[3] Франк Лойд Райт (1869–1959) — американски архитект. — Б.ред. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември донесе на Карсън Спрингс време, което караше бедните да се чувстват богати, а богатите щастливи. Дълги дни на циганско лято с температури между двадесет и два и двадесет и пет градуса, последвани от хладни вечери, освежителни като хрупкавите ябълки от овощните градини над Соренто Крийк. Птиците се угоиха от ядене на диво грозде, цариградско грозде и плодовете на кактуса. Изглеждаше, че дори и пчелите на „Крайпътната мадона“ бръмчат спокойно, опиянени от слънчева светлина, летящи нагоре-надолу сред ливади, жълти като меда, който те правеха.

Дос Палмас Кънтри Клуб се напълни с играчи на голф, появили се като гъби след дъжд и звука от ударите по топките можеше да се чуе далече на изток, чак до топлите извори, където в центъра по балнеолечение, ръководен от сестрата на Моника Винченци, Лиз, имаше наплив от туристи, които искаха да им се приложи компрес на тялото с водорасли, масаж с вулканична кал или маска на лицето с цветен прашец. В хотелите „Валей Ин“, „Ла Серениса“ и „Хорс Крийк Лодж“ имаше резервации дори и за ноември. А в центъра на града, в старата мисия на Кале Навидад, всеки уикенд камбаните биеха усърдно, докато двойките младоженци една след друга се спускаха надолу по стълбището под дъжд от оризови зърна.

Учебната година, която допреди няколко седмици изглеждаше на учениците точно толкова далеч, колкото и пенсионната възраст, изведнъж се оказа съвсем близо. Около магазина „Гап“ на площад „Дел Рей“ имаше задръстване от коли, а съседният на него „Стейпълс“ беше поставил безброй обяви за продажба с намаление на необходими за учениците стоки. Два дни преди началото на първия срок петнадесетгодишният Джоуи Харбинсън се качи на белия дъб пред съда и отказваше да слезе от него в знак на протест против решението той да бъде отрязан, за да се разшири тротоарът. Не беше случайно съвпадение, че след това родителите му го заплашиха с изпращане във военно училище.

Разговорите в „Трий Хаус“ се местеха от ябълковата и гроздовата реколти на строителството на новия физкултурен салон в гимназия „Портола“. Обсъждаше се и темата дали горският пожар, с който се бореха в Лос Падрес Нешънъл Форест, ще причини приток на диви животни към града както миналата година, когато избягали мечки бяха нанесли сериозни щети. Почти никой не говореше за убийствата. Такива разговори караха хората да се чувстват неудобно. Не задаваха и много подробни въпроси за здравето на малкия Дейви Райбек, който беше в списъка на очакващите донор на бъбрек. Вместо това бъбреха за неотдавнашната статия във вестник „Лос Анджелис Таймс“, описваща Карсън Спрингс в суперлативи, за обновяването на Къмбърланд Експрес от компютърния милиардер Конрад Хирш и обсъждаха слухове за появяването на страшната средиземноморска овощна муха в градините непосредствено на север от Вентура.

Организаторите на музикалния фестивал не спираха да шумят за наемането на Исла Верде от Обри Ролинджър и преместването на Сам Кайли в долината, макар че в последно време рядко я виждаше някой. Тя почти не се появяваше, освен на събранията на комитета и когато имаше някаква неотложна работа в града.

Но това не можеше да спре хорските езици.

Според клюките любовникът ѝ бил в Европа и там рисувал портрети на богати дами, възползвайки се от възможностите, които му предоставя това. Но никой не беше съвсем сигурен, защото не бяха виждали Иън Карпентър в града от месец юли. Единственият мъж, с когото бяха виждали Сам да излиза, беше Том Кемп, бившият партньор на съпруга ѝ. Алтия Уърмли ги беше забелязала да обядват в „Трий Хаус“, а Гейл Уорингтън пък каза, че неотдавна Том бил искал информация за екскурзията до Аляска. Но те, изглежда, не бяха повече от приятели, което ужасно разстройваше клюкарите. Колко по-интересно щеше да бъде, ако имаше любовен триъгълник!

Но Сам имаше и поддръжници. Предложението на Маргьорит Мур Сам да си подаде оставката като председател беше посрещнато със сериозен отпор. Съпругата на преподобния Григзби, Иди, заяви, че ако Христос е могъл да прости, кои са те, че да си позволяват да осъждат? Но всички бяха страшно изненадани, когато невзрачната, дребничка Вивиън Хикс, която рядко изразяваше мнение по някой въпрос, разгорещено защити правото на жените сами да решават кога и

дали да имат деца. Други, като Миранда Макбрайд от „Последната дума“, специално посетиха Сам в новата ѝ къща, а старите близначки Роуз и Олив Милър подариха на Сам плетено на ръка бебешко одеялце.

— Тази част я плетох аз — каза Роуз, като гордо посочи синята половина, а Олив, както обичайно правеха близначките, довърши изречението, — а розовата част — аз.

Още по-големи нейни ангели хранители бяха приятелите ѝ като Том Кемп и Джери Фицджералд. По-специално Джери, която като пожарогасител потушаваше всяка новопоявила се искра на клюки. Тя направо изгони от фризьорския салон на улицата Алтия Уорингтън, тъй както си беше с ролките на главата. А собственичката на салона, Норма Дивейн, прояви солидарност с Джери, като отказа да ѝ вземе пари за подстригването.

През това време Сам продължаваше да се занимава със собствените си работи с високо вдигната както винаги глава. Ако дочуваше зад гърба си шепнения или забелязваше погледи, насочени към разширяващата ѝ се талия, тя не им обръщаше внимание. Каквито и да бяха чувствата ѝ, тя ги пазеше в тайна така, както и плановите си за бъдещето. Преди всичко, защото Сам, която винаги знаеше какво прави, чиято програма беше запълнена в календара ѝ с месеци напред, нямаше представа какво тази следваща фаза от живота ѝ ще ѝ донесе, освен едно — че, докато другите жени на нейната възраст планират чествания за завършване на университет или сватби на децата си, тя ще сменя пелени и ще приспива бебе, ходейки из стаята напред-назад в два часа сутринта. Нещо, което преди шест месеца щеше да я ужаси, но което сега тя очакваше като прекрасна възможност за нов живот.

Последният вторник на септември завари Сам на път към Одри за вечеря. Нямаше кой знае какво желание да отиде на гости на сестра си, но когато Одри протегна маслиненото клонче, Сам нямаше сърце да ѝ откаже. Бяха сестри в края на краищата, дори понякога връзката помежду им да ѝ тежеше като доживотна присъда.

Докато караше през долината, мислите ѝ, както обикновено ставаше при по-дълги пътувания, се насочиха към Иън. При спомена за него изпита тъпа болка като от счупено ребро, което не е заздравяло напълно. Като взимаше завоите по Норте Роуд, минавайки покрай окъпани в слънчева светлина пасища и вълни от хълмове, тя си спомни връщането си от Биг Сър. Как имаше момент, в който тя едва не обърна

колата назад; как спря в Моро Бей, където дружелюбна келнерка търпеливо я изслуша, докато тя облекчаваше пред нея сърцето си, а чашите кафе следваха една след друга. Когато най-после се прибра вкъщи, беше изплакала всички сълзи, които имаше, а сърцето ѝ беше пресъхнало в гърдите ѝ като горещ пукнат камък.

Нямаше никакво значение, че тя го обича, нито това, че той я обича. Какво представляваше любовта срещу всичко необходимо, за да се създаде дом? Прекалено дълго тя бе отказвала да приеме истината, но от нея не можеше да се избяга — Иън нямаше данни за съпруг дори колкото Мартин. Не беше само неговата възраст. Причината не беше, че пътуваше често и че нямаше интерес към материалното. Причината беше във всичко. В нещата, които Иън не знаеше, че съществуват или дори не очакваше да съществуват. Тя имаше нужда от съпруг, баща на детето ѝ, който беше готов с удоволствие да прекара цял следобед, сглобявайки триколка или викащ до прегракване като запаянко на мач на детските отбори. Мъж, за който можеше да разчита, че ще бъде до нея, който щеше да бъде щастлив да се сгуши до нея на дивана и да гледа „Шедьоври на театъра“ не толкова, защото му е интересно, а за да ѝ прави компания, който няма да я пита какво има за ядене, а с радост ще приеме онова, което тя му е приготвила. Страстта, разбира се, не беше без значение, да, тя играеше сериозна роля, но на нея ѝ беше необходимо да я обичат и когато изглеждаше зле или нямаше настроение... Искаше да бъде до нея. Винаги.

О, тя не обвиняваше Иън. Как можеше да го обвинява за непредсказуемостта на момента, когато тя внезапно се бе влюбила? Но да се опита да го вмести едва ли не като с обувалка в тясна обувка в живот, който в повечето отношения задоволяваше лично нея, можеше да завърши само с взаимна ненавист.

Помисли си, че, да, наистина, да скъса с него беше правилно решение. Но разбирането, че това е така, не правеше нещата по-лесни за нея. Отново преглътна надигащата се в гърлото ѝ буца. Стига сълзи. С това беше приключила. Времето вървеше напред и тя трябваше да гледа напред. „Бебето...“

От просто примиряване с тази бременност, тя беше достигнала до разбирането за това какво беше тя наистина — дар. Вълшебен, великолепен дар. Да има отново дете на нейната възраст! Да има достатъчно време да го гледа как расте. Да, сега се изморяваше по-

лесно, но в много отношения сега беше по-подготвена да гледа дете, отколкото беше, когато се родиха момичетата. Беше по-мъдра от повечето родители. Щеше да цени всеки миг, защото сега знаеше нещо, което не знаеше преди — колко преходен е той. Бог може да не беше изпълнил всичките ѝ желания, но ѝ бе дарил това дете. И тя му беше благодарна.

Сам зави по Агуа Калиенте и пред нея се появи Асана Спа — ниска конструкция от кедър, построена стъпаловидно, като дървена пирамида. Скрытите в гъстите бамбукови храсталаци езерца, образувани сред скалите, се подхранваха от подземни извори. Какво удоволствие би било точно сега да се потопи в едно от тях!

След около два километра зави нагоре по друг хълм. Корал Естейтс или Имението, както беше грандиозното му име, някога беше било огромно пасище на ранчо, където е пасял добитък. Днес върху него беше построен един от новите квартали на Карсън Спрингс. Къщи, напomniaщи приказните къщички, направени от сладкиши, се редяха по улици и затворени пасажи с имена, свързани с конете като „Червения кон“, „Алеята на Петнистия жребец“ и „Пътеката на Юздата“. Къщата на сестра ѝ и зет ѝ — скромна постройка на две нива с пощенска кутия отпред, поставена на ласо от ковано желязо — беше на площад „Мустанг“, номер 25.

Одри я посрещна на вратата, облечена в тъмносилава рокля, дреха, която по изключение ѝ отиваше, със сребърната гривна, която Грант ѝ беше подарил по случай сребърната им сватба миналата година. Косата ѝ също изглеждаше различно, беше подстригана на нива, така че имаше обем.

— Харесва ми фризурата ти — каза Сам.

Одри опипа краищата на косата си с притеснение.

— Норма ме нави да се подстрижа така. Не бях сигурна, че ще ми отива.

Норма Дивейн, собственичката на фризьорския салон, беше най-близката приятелка на Одри още от ученическите години. Всяка пролет Одри участваше активно в ежегодната кампания на Норма за събиране на пари за перуки на хора, преминали лечение с химиотерапия. Миналата година Одри лично беше успяла да събере две хиляди долара за фонда, нещо, което караше Сам да бъде благосклонна към нея. Тя се питаше дали Норма, която заедно с Джери

беше взела нейна страна, имаше нещо общо с омекването на позицията на Одри.

— Така изглеждаш с години по-млада.

Одри присви леко очи, като че ли не знаеше дали да приеме думите ѝ за комплимент или не. После, като че ли решила да приеме думите такива, каквито са, тя се усмихна:

— Вечерята е почти готова. Ако искаш, ела да ми правиш компания в кухнята.

Когато мина край всекидневната, която напомняше експонат от витрина на мебели на „Масис“ с дивана си от изкуствена кожа с косъм и салонната масичка от тъмно стъкло, тя пхна глава през вратата, за да каже „здрасти“ на Грант. Отпуснат в коженото си кресло с подвижна облегалка, имитация на известна марка, той с очевидно усилие отлепи очи от телевизора, по който гледаше бейзболен мач.

— Сам, здравей, радвам се да те видя.

— Как я караш, Грант?

— Не мога да се оплача. А ти?

Нито дума за бебето. Забравил ли беше?

— По-добре от всякога — каза тя.

Грант беше единственият член от семейството, който, изглежда, си оставаше все същият. Беше изгубил по-голяма част от косата си още в колежа, а тази, която му беше останала, той решише над плешивината си по същия начин, по който беше правил това и в деня на сватбата им. Не беше променил особено и теглото си, макар че тя не можа да не забележи рулото тлъстина, което беше изпълзяло над колана му. Прекалено много банички с месо, специалитет, с които Одри беше известна. Сам се надяваше, че не са включени в менюто тази вечер. Стомахът ѝ нямаше да иска да ги приеме.

— Радвам се да чуя това.

И погледът на зет ѝ се отправи отново към телевизора.

Сам реши да не се обижда. Това не беше грубост, а по-скоро резултат от годините, прекарани с Одри.

Тя настигна сестра си в кухнята, сияен храм на вътрешното обзавеждане според съветите на Марта Стюарт, с повърхности от избелен бор и „селски“ кариран матери, със сухи цветя, сложени в лейка, декорирана на ръка. Купи, покрити със специално фолио, чакаха да бъдат притоплени в микровълновата печка. Печено пиле,

брюкселско зеле и лукчета със сметана. Накратко — меню, подходящо за вечеря през зимата в Нова Англия, отколкото за циганско лято в Карсън Спрингс.

„Вероятно се чувства виновна за начина, по който се държеше преди“, помисли си Сам. Или може би сестра ѝ най-после беше разбрала, че кръвта вода не става. Помисли си, че Одри всъщност не беше лош човек, а просто озлобен.

— В хладилника има сода и бяло вино. Вземи си, каквото искаш. — Одри повиши тон, за да може гласът ѝ да заглуши стържещия шум на електрическия миксер.

Сам намери отворена бутилка шардоне и сипа една чаша на сестра си, преди да вземе за себе си малко мляко.

— Наздраве — каза тя.

Одри изключи миксера и погледна чашата в ръката на Сам.

— Когато бях бременна, пиех вино с „Овалтин“^[1]. Грант казва, че това е причината и двете момчета да са толкова мургани — спомни си тя с хитра усмивка. — Някакви по-специални желания вече?

— Нарове. Също както, когато бях бременна с момичетата.

— Възможно е. Винаги си си била малко чудата.

— Но не съм човекът, който боядиса великденския букет на баба Делароса с моите бои.

— Тогава бях на пет години!

— Но виждам, че не си загубила артистичността си. Ти ли направи това? — показва тя висящите на дървената релса над умивалника щамповани ленени кърпи, твърди от колосването като картон.

— Миналата Коледа. Не помниш ли и че и на теб подарих един комплект.

Одри откачи приставката за разбиване от миксера с едно сръчно, придобито с опит движение на китката.

— Между другото, как се чувстваш в новата къща?

Когато Сам обяви, че се мести — и че къщата, в която бяха прекарвали детството си, е дадена под наем — тя очакваше, че Одри ще се нахвърли върху нея, но изглежда, тя прие това без много да се замисля.

— По-различно — каза Сам предпазливо. — Но в някои отношения нищо не се е променило. Лупе и Гилермо наминават поне

веднъж на ден, за да проверят дали нямам нужда от нещо.

— Тя още ли ти готви?

— Ако искаш, вярвай, ако не искаш — недей, но аз съм в състояние да си сготвя. — Сам протегна ръка, за да вземе гъбата и да избърше от плота петно от картофи. Усмихната, тя добави: — Но ти познаваш Лупе. Една от лично измислените от нея десет божии заповеди е никога да не идва с празни ръце.

В отговор Одри любезно се усмихна.

— Даже свалих старата шевна машина на мама от тавана. Шия завеси за спалнята и... — Сам се поколеба, преди да добави: — ... детската стая.

— Някак не мога да си те представя като човек, които шие завеси.

Кой знае защо, Одри прозвуча някак разочаровано. Като махна фолиото от пилето, тя извади от дървеното държало до печката нож за рязане на месо.

— Приятна промяна е след работата в магазина.

— Не ти ли липсва?

— Ни най-малко. — Това откритие беше приятна изненада и за нея самата. — Особено напоследък с толкова работа по къщата и фестивала... — сви тя рамене. — Може би след някой и друг месец, кой знае?

— Когато бебето дойде, ще имаш достатъчно работа, няма спор.

— Но приятна — усмихна се Сам мечтателно и постави ръка на корема си, където вчера беше почувствала първото слабо движение. — Знаеш ли Од, никога самата аз не бих го повярвала, но наистина очаквам с нетърпение това бебе.

— Забравила си какъв тежък труд е.

— Няма да ми тежи.

— Така казваш сега...

Гърбът на Одри беше стегнат, лопатките ѝ свити като остри малки крила, докато режеше пилето на части. С неочаквана яснота Сам разбра накъде клони разговорът: сестра ѝ искаше тя да се чувства нещастна. Ето защо не беше реагирала, когато разбра за Исла Верде и престана да се държи с нея по предишния начин. Одри беше готова да прости, дори да бъде великодушна. Но Сам, вместо да се сгуши с

наведена от срам глава в някой ъгъл, правеше от киселите лимони лимонада и с удоволствие я пиеше.

— Знам колко е работата — каза тя спокойно. — Две деца съм отгледала в края на краищата.

— Точно това имам предвид — обърна се Одри с лице към нея. — Кога за последен път си сменяла пелена или бърсала повръщано на бебе?

— Ако това е единственото, което значи да имаш деца — каза Сам, — на света щеше да има много повече единствени деца.

Беше решила да не позволи и този разговор да излезе извън контрол, както много други преди него, при които Одри прекипяваше и оставяше добрата стара Сам да бърше след нея.

— Освен това, няма аз да се занимавам с всичко. Ще има кой да ми помага.

— Иън? — Устата на Одри презрително се сви.

— Имах предвид Лупе. — Сам почувства, че се изчервява. — Но след като спомена това, да, Иън възнамерява да се държи като баща на това дете.

— Когато намери време да го включи в натоварената си програма, искаш да кажеш.

— Той ще намери необходимото време.

Одри изсумтя.

— Така казва сега, но почакай малко и ще видиш.

Лицето на Сам вече пламтеше. Тя отиде до умивалника и изплакна чашата си.

— Ако биеш нанякъде — каза тя студено, — предпочитам веднага да ми кажеш накъде.

— Нямам ли право да се безпокоя за собствената си сестра? — усмихна се Одри угоднически, но блясъкът в очите ѝ подсказваше друго. — Когато гледаше момичетата, при теб поне беше Мартин.

— Мартин.

Доколкото сестра ѝ знаеше, Сам беше имала идеален брак. Трябваше ли да ѝ дава причина да злорадства? Но сега изведнъж Сам се чу да казва:

— Ако беше попитала Мартин кой е детският лекар на дъщерите му, той нямаше да може да ти каже. Нито коя от тях кой размер дрехи носи, нито, че Лора има алергия към пеницилина. Съмнявам се, че

някога щеше да се сети и кога са рождените им дни, ако не бях аз да го подсецам.

Одри изглеждаше поразена.

— Но аз мислех...

— Грешно си си мислела.

— Е, може да се каже, че успя напълно да ме заблудиш.

Сам жадуваше да постави Одри на място, но нещо я възпря. Дали бяха хормоните, или защото сега, когато, макар и през сълзи, живееше живота, който искаше, тя можеше да си позволи да изпита истинско съжаление към сестра си. Горката Одри, така заслепена от озлобление, че не можеше да види по-далеч от носа си — озлобление, чиито корени идваха от детството ѝ, когато Одри си бе внушила, че към нея не изпитват същата обич и не ѝ обръщат същото внимание, на каквито се радват брат ѝ и сестра ѝ.

Тя се усмихна и обърна мократа чаша на сушилката за съдове.

— И искаш ли да знаеш истината? Винаги леко съм завиждала на двама ви с Грант.

Е, може би попрекали малко — всъщност, повече от малко, — но беше веднага възнаградена от червенината, която разцъфтя на страните на сестра ѝ.

— Наистина ли? — В гласа на сестра ѝ се усещаше нотка на неверие.

— Грант винаги така добре се занимаваше с момчетата. Вечно играеше футбол с тях или им помагаше да построят нещо.

— Момичетата обожаваша Мартин.

— И той ги обожаваше.

— Но...

Сам поклати глава.

— За него те бяха нещо като кукли. Нещо, с което можеше да си поиграе, а след това да постави обратно на полицата. Сладки и забавни, след като аз бях наоколо да нося цялата отговорност. Може би това беше и причината, поради която те го боготворяха. Когато човек прекарва времето си да лъска бронята на някого, невинаги вижда грапавините отдолу.

— Не е ли странно, нашите вечно от нещо се оплакват. Все намират нещо, което не могат да разделят — изненада я Одри с признанието си.

— Оплакват се, защото могат.

Сам си помисли за дъщерите си и изведнъж ѝ стана мъчно.

— Господи, защо и ти не ми кажеш нещо? — Одри ѝ хвърли леко обиден поглед, докато нареждаше пилето върху платото. — Сестра съм ти, нали?

Сам въздъхна.

— Много е сложно.

Одри кимна с разбиране. Никой не знаеше по-добре от нея колко сложни са отношенията между две сестри. Но вместо да предложи някакъв високопарен коментар, както щеше да направи в миналото, Одри просто гребна с лъжица сос от тенджерката на печката и я подаде на Сам да опита.

— Как мислиш? Трябва ли му още сол?

— Идеален е. Аз не бих му сложила нищо повече.

Вечерята мина гладко. Одри ѝ разказа всичко най-ново за синовете си, които бяха заминали за колежа. Грант не спря да разказва за своята работа, фирма за доставка на канализационни материали, която, ако можеше да му се вярва, се разрастваше с лъвски скокове. Сам едва издържа да не се разсмее. Зет ѝ повтаряше все същото вече двадесет години, но през това време нищо не се бе променило. Одри все си караше същия шевролет комби, с който беше водила някога момчетата на училище.

Единствената разлика беше, че това не дразнеше Сам вече: дребнавата претенциозност на сестра ѝ, нейните завоалирани забележки за живота, който би могла да води. Одри и Грант просто се справяха с живота, доколкото могат, като всички хора на света. Това, че им трябваше малко смазка, за да вървят колелата по-добре, едва ли можеше да навреди на някого.

Когато масата беше вдигната и машината за миене на чинии напълнена, тя погледна към часовника си крадешком. Нищо не искаше повече от това да си бъде вече вкъщи с чаша чай и да разглежда новата си книга по градинарство — подарък по случай новата къща от Миранда Макбрайд. Но когато Одри предложи игра на карти, тя не се опита да изтъкне предлог, че трябва да си тръгва. Реши, че няма да умре, ако остане още един час.

Изиграха две игри, и двата пъти спечели Одри. Докато изпращаше Сам до вратата, тя сияеше от задоволство.

— Беше съвсем справедливо — каза тя. — Когато като деца играехме на карти, ти винаги ме биеше.

Сам разбра, че сестра ѝ искаше да бъде сигурна, че Сам не се е оставила нарочно да я бият.

— Стига си ми се хвалила — простена тя.

Но по изключение Одри беше в настроение да прояви великодушие.

— Ти просто отдавна не си играла, това е причината. Трябва често да играем.

Позабавиха се в антрето. На слабата светлина лицето на сестра ѝ изглеждаше смекчено и Сам си спомни времето, когато като тийнейджърки те си правеха фризури една на друга. Одри стоеше с ръка на дръжката на вратата, потривайки я разсеяно.

— Ами, когато имаш нужда от нещо, обаждай се.

Около лампата на входа се въртяха молци, блъскайки се в нея, а после отлитайки, от което се чуваше неравен звук на леко почукване.

— Не съм забравила и как се гледат бебета.

— Не се съмнявам — докосна Сам ръката ѝ. — Благодаря за вечерята, Од. Беше много вкусно.

— Внимавай с шофирането — викна сестра ѝ след нея. Сам беше почти излязла на пътя, когато си спомни за опакованата като подарък кутия в колата ѝ: сребърна ваза за едно цвете, принадлежала някога на баба им. Намери я, когато чистеше шкафа със сервизите, и реши да я даде на Одри. Като взе вазата от предната седалка, Сам се поколеба един миг, а после я пусна в пощенската кутия. Сестра ѝ щеше да намери вазата утре и да ѝ се нарадва, без да ѝ се налага неохотно да благодари.

Останалата част от седмицата неусетно отлетя. Сам прекара срядата в плевене на градината и подготвяне на почвата. В четвъртък, след пътуване до разсадника за тор и таблички с разсад, трябваше да отиде на свикано по спешност събрание на фестивалния комитет. Звездата цигуларка, която трябваше да свири на фестивала, беше си счупила китката. Трябваше да ѝ се намери заместник. Предложението на Маргьорит Мур да опита почвата при скъпия си стар приятел Айзък Стърн предизвика някоя и друга усмивка. Единствената кратка среща

на Маргьорит Мур очи в очи с легендарния цигулар се бе състояла преди не по-малко от петнадесет години. Съмнително беше, че той въобще ще може да си я спомни.

В петък тя покани Том на обяд в „Ла Серениса“. Това беше най-малкото, което можеше да му предложи след всичко, което той беше направил за нея. И ако все още изпитваше леко неудобство в негово присъствие, той я накара да се почувства по-добре, като сдържаше чувствата си. Докато седяха на масата си до прозореца с изглед към рекичката и чинии със студена салата от омари и леко запечен пастет от гъши черен дроб, те си побъбриха като стари приятели.

— Не знам как да ти благодаря — каза му тя, докато вървяха към колите си. — Един обяд едва ли е достатъчен.

Том и хвърли изпълнен със скромност поглед.

— Що се отнася до мен, мисля, че сме квит. Това беше най-хубавият обяд, който съм имал от месеци насам.

Тя се усмихна.

— Няма да спечелиш много като адвокат, ако правиш такива признания.

Вървяха по сенчестата алея с папрати от двете страни, водеща към паркинга долу, без да бързат особено да се върнат — всеки към собствения си живот. Край по-тесните пътеки, които се отклоняваха през гората, имаше дискретно разхвърляни между дърветата почти невидими, облицовани с кедър бунгала. На някои места, където слънцето беше успяло да проникне през гъсталака отгоре, изобилие от цветя — дамско сърце, перуники, трилиум^[2] и тинтява — я накараха да помисли за собствената си градина и с какво нетърпение очаква удоволствието да гледа как расте всичко в нея.

— Между другото, онзи ден говорих с господин Ролинджър — каза Том. — Той страшно харесва къщата и помоли да ти предам, че всеки път, когато ти домъчнее за нея, си повече от добре дошла там.

— Не ми се струва, че ще се възползвам от тази покана. — Пригответи се да преодолееш пристъпа на собственическа ревност, ала не изпита такава. — Но се страхувам, че горкият човек няма да може да се отърве от Лупе. Тя ще тича там при всеки удобен случай.

— Мислех, че е пенсионирана.

— Защо не й кажеш това на нея.

— А ти? Смяташ ли да започнеш работа отново някой ден?

Тя сви рамене.

— Може би. Когато бебето поотрасне. Чувствам се съвсем добре така, както съм сега.

Той я погледна отстрани.

— Не се ли чувстваш самотна.

Тя сви рамене.

— Нямам нужда от друга компания, освен от Макс, в момента.

През изминалите седмици беше се привързала истински към кучето на Том. Щеше да ѝ бъде мъчно да се раздели с него.

Том сякаш четеше мислите ѝ.

— Задръж го, колкото искаш. Няма да мога да спя нощем, ако знам, че си сама там.

Очите му, зад квадратните черни рамки, бяха пълни със загриженост, широките му рамене — приведени от съзнателно усилие да не се извисява над нея. Сам изпита леко съжаление. Защо Иън? Защо вместо в него не се бе влюбила в Том Кемп?

На паркинга, преди да се качи в колата си, тя го целуна по бузата.

— Том, щеше да ми бъде напълно невъзможно да се справя без теб.

— Нали сме приятели?

— Сега разбирам защо Мартин разчиташе на теб толкова много.

— Ние разчитаме един на друг — каза той, лоялен към своя приятел дори и след смъртта му.

Докато се изтегляше от паркинга, тя погледна в задното огледало и видя, че Том стои там, където го бе оставила, гледайки след нея със същия поглед, с които я гледаше Макс, когато тя тръгваше към вратата. Том щеше да остане винаги на нейно разположение, като кучето си. Някой ден обаче той може би щеше да открие, че може да направи и нещо друго, вместо вечно да чака поканата, която нямаше да получи.

Изненада се, когато почувства буца в гърлото си.

На другия ден, както се бяха уговорили, дойде Джери, за да ѝ помогне с боядисването на детската стая. Сам ѝ беше изключително благодарна, защото знаеше, че тя посвещава съботите на децата си, докато разбра, че задачата, която си беше поставила старата ѝ приятелка, бе не толкова да ѝ помогне с боядисването, колкото да ѝ изкаже откровено мнението си.

Едва бяха започнали с бордюра — светлозлатист, за да бъде в тон с жълтеникаво кремавия цвят, избран за стените, когато Джери каза уж случайно:

— Не разбирам, защо не питаш Иън какво мисли за цвета. Той все пак е художник.

— Не може да се каже, че тази стая е Сикстинската капела — каза Сам.

Джери я погледна отгоре, откъм тавана.

— Като спомена капелата, та се сетих. Едно-две ангелчета няма да изглеждат зле.

— Не е смешно.

— Не се шегувах.

Джери отново приклепна. Със солираните си кафеникави панталони и кърпа на главата тя беше чаровна като Етел Мерц^[3] и с уста също като нейната.

— Сам, не можеш да се държиш така, като че ли той не съществува. Каквото и откачено решение да сте взели вие двамата, той продължава да бъде баща на това дете.

Сам упорито продължи да боядисва прозореца.

— Откъде знаеш, че не сме говорили по въпроса.

— Аз съм най-старата ти и надяваме се, най-добрата ти приятелка — продължи Джери с упорството на мухата, която се блъскаше в стъклото на прозореца отвън. — Дори и да не се държеше по този начин, пак щях да позная.

— Кое то няма нищо общо с това, че съм бременна.

— Бременна и разцъфтяла като роза. Не това имах предвид. — Джери остави четката си и се изправи, при което ставите ѝ изпукаха. — Знаеш, че си нещастна.

— Ако искаш да знаеш, никога през живота си не съм се чувствала по-щастлива.

Сам впери поглед нея и остана така, докато боята, потекла между кокалчетата на ръката ѝ, не я накара да отпусне четката.

— Както се чувстваше с Мартин ли?

Сам погледна Джери, изправена на фона на слънчевия прозорец, стъпила върху вестник, върху който, точно под петата ѝ, се четеше заглавието: „ФБР се включва в търсенето на убиеца“. Помисли си, че и

старите приятелки могат да станат опасни, когато знаят прекалено много.

— Това беше удар под кръста — каза тя.

— Не и когато е за твое собствено добро.

Джери се приближи към нея, изтегли четката от ръката ѝ и я постави върху кутията с боя.

— Едно е да искаш да бъдеш щастлива — каза тя, — съвсем друго е да си внушаваш, че си щастлива, когато не си. Аз съм ветеран от тази битка, заслужавам да ми дадат орден за участие, в това можеш да не се съмняваш. Ако някой ми беше плащал по един долар всеки път, когато, вместо да премълчавам, казвах на Майк откровено това, което мисля, сега щях да съм толкова богата, че нямаше да има нужда да работя, за да си изкарвам хляба.

Сам си спомни колко неприятен беше разводът на приятелката ѝ. Но Джери не беше човек, които обича да се самосъжалява. Единственият път, когато Сам я беше видяла да плаче, наистина да плаче, беше през тази ужасна година след като Джери бе напуснала манастира. Период от живота ѝ, за който Джери избягваше да говори, а Сам беше достатъчно тактична, за да не споменава.

— Е, добре, не съм безкрайно щастлива — призна тя. — Но не може също така да се каже и че съм нещастна. Аз съм... — Тя затърси израз от сорта на „нещо по средата“.

В този момент в стаята се вмъкна Макс, махайки очаквателно рижата си опашка, която като магнит привличаше всеки магарешки бодил и всеки репей в радиус от десет километра наоколо. Той продължи да стои там, докато Сам го погали по главата. Едва, когато забеляза перестата следа от опашката му на стената, Сам го изгони в коридора.

Когато се върна, приятелката ѝ стоеше до прозореца и гледаше навън. Около нея струеше светлина и ѝ придаваше библейски вид — Светата Дева, мъдра и всезнаеща.

— Защо да се бориш винаги изглежда благородно? Напълно възможно е Майка Кураж да е била зла дърта вещица с пирон в задника. — Джери, с жълто петно на бузата, се обърна и погледна Сам с обич и отчаяние. — Какво от това, че Иън е по-млад от теб и нищо не разбира от бебета? Същото нещо не спря Уес да се ожени за Алис — или нас самите да имаме деца.

— Може ли да не говорим за това? — С тона си Сам даде да се разбере, че това е нещо повече от молба. — Стига ми всичко чуто досега по въпроса.

— Не и от мен, от мен нищо не си чула — отстрани се Джери от прозореца, вече не Дева Мария, а циганка с огнени очи и черни къдрици, измъкващи се изпод кърпата ѝ. — Помниш ли какво си бяхме обещали, когато бяхме момичета? Че никога няма да позволим другия от нас да направи нещо, за което знаем, че не е правилно.

— Не сме вече на шестнадесет — каза Сам. — И понеже спомена това, доколкото си спомням, ти не обърна внимание на съвета ми, когато те молах да не отиваш в манастир.

— Трябваше да те послушам тогава.

— По това време никой не можеше да ти дава съвети.

— Бях прекалено самоуверена, нали? — Джери поклати глава при спомена за това. — Не е най-подходящото качество за монахиня. Чудо е, че стигнах до последния обет. Помисли си само какво щеше да стане, ако бях минала през цялата процедура вместо... — Тя не довърши и се усмихна невесело. — Ама какво съм се разприказвала за себе си, когато сега говорим за теб.

— Така ли? Аз пък мислех, че с тази тема приключихме — тросна се Сам и взе четката.

Няколко минути по-късно тя вдигна глава и видя, че приятелката ѝ гледа през прозореца с някакъв особен, отправен безкрайно далеч поглед. Когато Джери заговори, гласът ѝ беше мек, почти замечтан.

— Знаеш ли за какво ми е най-мъчно? Че не я подържах на ръце. Поне веднъж... преди да ми я вземат.

Сам почувства, че я побиват студени тръпки. Не бяха говорили за това от години, но не беше необходимо да пита приятелката си за какво става дума.

— Не знаех, че все още мислиш за това — каза тя нежно.

Джери се обърна, а видът ѝ беше такъв, че само с един поглед човек можеше да разбере всичко. Болката в душата ѝ, която толкова години вече тайно носеше, сълзите, които всяка нощ проливаше скришом, безкрайните въпроси за това какво е станало с дъщеря ѝ, която беше видяла само новородена.

— Никога не преставам да мисля за нея.

— Не ти ли е дошло наум да я потърсиш.

— Не — твърдо отговори Джери.

— Страхуваш се, че ще иска да знае кой е баща ѝ?

— Отчасти. Ако в епархията узнаят... все едно, няма да бъде честно за никого от нас да разбутвам отново нещата.

— Ами ако тя самата реши да те потърси някой ден?

— Ще мисля за това, ако и когато му дойде времето. — Джери обгърна раменете си с ръце и потрепери.

— Все още ли не си казала на децата?

Помисли си, че Анди ще може да разбере. За единадесетгодишния Джъстин не беше толкова сигурна.

— За какво да им казвам? За да започнат да задават въпроси, на които не мога да им отговоря.

— Заради теб самата, може би.

— Нещо като покаяние, искаш да кажеш? — Джери я погледна с усмивка, от която я заболя. Напомни ѝ назъбения край на бутилка с отчупено гърло, която само допреди миг е била цяла. — Света Дево, изпълнена с милосърдие... преди двадесет и пет години аз се отказах от дъщеря си и сега си я искам обратно.

Сам забеляза в очите ѝ сълзи и съжали, че я беше атакувала преди малко.

— Единственото, което искам да вярвам — каза тя, като се приближи към нея и постави ръката върху нейната, — е, че съм била толкова добра приятелка за теб тогава, каквато си ти сега за мен.

Джери се засмя, бършейки сълзите си.

— Значи ми прощаваш за това, че си пъхам носа в твоите работи?

— Не съвсем — усмихна се Сам, — но работя по въпроса.

Джери се наведе да вземе четката, като я гледаше замислено.

— Докато работиш по въпроса, има още нещо, което искам да те питам — защо жълто? След няколко седмици ще знаеш дали ще бъде момче или момиче.

Имаше предвид резултатите от видеозона, разбира се.

— Помолих Инес да не ми казва пола на детето.

Джери я изгледа с невярващ поглед.

— Как ще можеш да издържиш да не поискаш да разбереш това?

— Когато бях бременна с момичетата, не знаех.

— Но тогава нямаше такава възможност.

— Може би в много отношения онова време беше по-добро.

— Тогава нямахме памперси. Нито хубави столчета за кола.

Сам поклати глава при спомена.

— Като си спомни човек онези ужасни неща, които се закачаха с куки за гърба на седалката. Чудното е, че толкова много бебета останаха живи.

Тя погледна през прозореца, където слънцето огряваше прясно разкопаната пръст, в която многогодишните растения бързо се развиваха. Градината беше нещо, от което тя разбираше, нещо, с което можеше да се справи. Тя въздъхна:

— Всичко това беше толкова отдавна, — въздъхна тя. — Чувствам се като Рип Ван Уинкъл^[4].

— Внимавай — изръмжа Джери. Сам се разсмя.

— Ти няма да имаш бебе.

— Помисли си за сина божии Иисус. — Джери едновременно погледна нагоре и се прекръсти. — Което с нищо не променя решението ми да ти помагам по всякакъв начин.

— В момента ми трябва инструктор за раждане по системата „Ламаз“.

И Сам си помисли, че Джери е идеалният кандидат за тази работа — човек, който няма да ѝ позволи никакво отпускане.

— Ще бъде чест за мен — поклони се леко приятелката ѝ.

Сам очакваше, че отново ще извади Иън на бял свят, но по изключение Джери реши да премълчи. Би трябвало да е доволна от това, но не беше, не можеше да се освободи от копнежа си. Дали не правеше грешка? Дали щастието, което не можа да намери с Мартин, не беше съвсем близо до нея? Неправилно по форма, размер и мярка, но все пак щастие. Дали нямаше да се събуди някой ден с посивяла коса и малко дете на ръцете и да разбере, че е изпуснала влака? Тази мисъл беше ужасна.

[1] Зърнена напитка на прах, която обикновено се разбива с топло мляко. — Б.пр. ↑

[2] Кремоподобно растение с пръстеновидно разположени клончета, завършващи с цвят. — Б.ред. ↑

[3] Актриса, героиня от шоуто „Обичам Люси“. — Б.пр. ↑

[\[4\]](#) Приказен герои, събудил се след двадесет години сън. —
Б.пр. [↑](#)

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислиш ли, че някога ще го хванат?

— Четох някъде, че десет процента от всички убийства остават неразкрити. — Лора се опитваше да не мисли за това, тъй като приближаваха острия завой на пътя. — Недей да нервничиш. Спомни си какво ти казах.

Финч хвана кормилото по-здраво.

— Влизай в завоя с намалена скорост, увеличи скоростта, когато излизаш от завоя.

— Убий скоростта. Увеличи. Има разлика.

Момичето се смръщи от напрежение. Това беше едва третият ѝ урок по шофиране и макар че и тук тя беше почти толкова възприемчива, колкото и при язденето, все пак чувстваше известна нервност. Движеха се по странични пътища, защото Лора все още не беше решила какво да направи, за да могат ѝ извади книжка на курсист по шофиране.

— Чух Мелъди Уайкъф да казва, че са открили някакви улики.

Финч влезе с лекота в завоя и пред тях се откри изоставената ферма на Трусдейл, цялата обрасла и полуразрушена. До пощенската кутия отпред седеше някакъв дрипав скитник, който си мърмореше нещо пиански.

„Мелъди не знае да си затваря устата“, помисли си Лора и потрепери.

— Мислех, че информацията от този род е конфиденциална.

— Казва, че едно от нещата е, че следата от обувка до тялото е прекалено малка, за да бъде на мъж.

Минаха край затворен щанд за продажба на ягоди, с ягодова градина зад него.

— При това положение Хектор е извън подозрение.

— Но не и аз — хвърли ѝ Финч бърз поглед.

Лора внимателно обмисли отговора си. Не можеше да се отнесе с лекота към притесненията на Финч. Но нямаше да има полза, ако

развият и параноя.

— Мисля — каза тя, — че ако полицията те търсеше, тя щеше досега да те е открила. Освен това имаш алиби. Била си през цялото време с Мод.

— Те винаги могат да кажат, че съм се измъкнала, докато тя е спяла.

Кокалчетата на ръцете на Финч, които стискаха кормилото, бяха побелели.

— Не пресилваш ли нещата? Ако убиецът е жена, в което не съм убедена, има още поне девет хиляди други потенциално заподозрени. От гледна точка на полицията това може да съм аз. Или Ана Винченци. Или дори Мод.

Наближиха разклонението на пътя, едната страна, на което водеше към Дос Палмас, а другата — към имението на Лора: три километра черен път и не съвсем здрава ограда, от външната страна, на която нощем се появяваше холографски отблясък на чифт очи, за да напомни, че се намират сред дивата природа.

— Така искам да го хванат — възкликна Финч. — Или да я хванат.

Лора си спомни за тайнствената блондинка, която беше видяла край конюшната същата онази сутрин. Тя беше казала на полицията за това, но доколкото можеше да съди, не ѝ бяха обърнали внимание. Възможно ли беше тази жена да има някаква връзка с убийството?

— Знаеш ли кое е най-ужасното? Че поне един път на ден се обаждам на някого и ми идва наум „Дали не е той“. Някой най-обикновен човек, някой, който може в живота си никога да не е минал на червено дори.

Това беше мрачната нотка в живота ѝ сред поредица от приятни изненади. Работата беше потръгнала — днес беше най-активният им ден от седмици насам — за голяма част от това заслуга имаше и Финч. Лора наблюдаваше внимателно момичето с крайчеца на окото си. Дългата ѝ коса, лъскава като кожата на расов кон, беше вързана на опашка отзад, а някога изгризаните ѝ нокти сега бяха лакирани с подходящ розов лак. Облечена с тясна пола и блуза, един от тоалетите, които купиха от „Ръкс“, в нея човек трудно можеше да открие мрачното, кожа и кости момиче, избягало от дома си, отпреди три месеца.

Но не само в това се състоеше промяната. В магазина, където работата ѝ от полудневна бързо премина в целодневна, Финч показва качества на родена търговка. Изглеждаше, че тя някак си разбира кой какво търси, даже и тогава, когато самият клиент нямаше ни най-малка представа за това. Беше направила и някои предложения, свързани с асортимента, едно, от които се оказа изключително успешно: огърлици от камъни, представляващи руни, които тийнейджърите разграбиха побързо и от огърлиците с бръмбарчетата. А не беше ли нейна и идеята да поставят истинска двойка папагалчета в месинговата клетка до вратата? Събиралата прах с години клетка беше продадена след няколко дни заедно с папагалите и бяха получили поръчки за още две други.

Сестра ѝ също ѝ бе оказала неоценима помощ с това, че бе се заела да ѝ направи уебсайт. Но най-важното беше, че Лора откри, че на нея ѝ харесва да ръководи. Понякога беше трудно, разбира се, но вече не беше необходимо да се съветва за всяко свое решение: сега можеше да рискува с артикули, за които майка ѝ би повдигнала вежда неодобрително. Трябваше ѝ само още малко време, за да започне да функционира уебсайтът и успехът ѝ щеше да бъде безспорен.

Колата силно подскочи и Лора полетя напред, задържана от предпазния си колан.

— Трябва да внимаваш и да заобикаляш дупките — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да бъде спокоен. — И моля те, карай по-бавно. Не сме на рали.

Шофирането на Финч не беше най-важната причина за безпокойство. В един момент те трябваше да престанат да се държат така, като че ли тя живее при тях временно и трябваше да започнат да мислят за бъдещето. За училището, например, за което ще ѝ трябват документи за прехвърляне. А стоеше и много по-сериозният сложен въпрос за това кой беше неин законен настойник, ако имаше такъв.

Финч намали скоростта.

— Извинявай. Не бях забелязала, че карам толкова бързо.

— Човек се увлича някак.

Лора изчака минута и подхвърли уж между другото:

— Знаеш ли какво си мислех, Финч? Не можеш до края на живота си да караш по черни пътища. Ще трябва все някога да вземеш шофьорска книжка.

Лора забеляза как се стегна челюстта ѝ и устата ѝ както някога се стисна в израз на неотстъпчивост.

Искаше ѝ се да я успокои по някакъв начин, но устоя на това изкушение. Моментът не беше подходящ. Вместо това отпрати през прозореца поглед към тесния път с тревистите хълмове от двете страни и издигащите се в далечината планини. Помисли си: „Никой човек със здрав разум не може да смята, че тя е отговорна за смъртта на онзи човек.“ Финч беше добро момиче. А също така и умно, как иначе щеше да успее да се справя в живота? И сега искрата, която повече от дванадесет години небрежно отношение на институциите не беше успяло да потуши, пламна и се разви в истинско чудо. „Ако само имах дъщеря...“

Потънала в мисли, тя не забеляза докъде са стигнали, докато не навлязоха в тяхната алея. Хектор ги забеляза и им замаха с ръка. Предишната нощ беше валяло и това бе сложило край на топлата вълна, под която долината беше задрямала, а прашният открит обор се бе превърнал в море от кал, рядка възможност, която кобилата на Лора беше решила, че не може да изпусне. Беше цялата, от главата до опашката, покрита с кал, и сега, когато Хектор я поливаше с маркуч, за да я измие, по нея се стичаха кални потоци.

Лора слезе от мястото на пътника с вдървено тяло. „Да не забравя да си взема валиум следващия път.“ Спомни си времето, когато Сам я учеше да шофира. Ако наистина размисли, не беше ли всъщност майка ѝ човекът, който беше правил всичко за нея? Мълчаливо, експедитивно, без много шум, тя беше се грижила за нея и сестра ѝ, беше осигурявала всичко, от което имаха нужда, проверявала беше дали домашните им работи са написани, подгъвите на полите отпуснати, не беше позволявала никога да останат без дамски превръзки, или шампоан и тоалетна хартия.

Откритието, че баща ѝ не се е грижил за тях по същия начин, я огорчи, макар че подсъзнателно това не беше изненада за нея. Всъщност тя винаги беше знаела, че в момент на криза на баща ѝ не може да се разчита. Лора си спомни дните, когато беше го чакала след училище, как винаги оставаше последна, след като всички други деца си бяха отишли, как сенките в училищния двор се удължаваха и очите ѝ се пълнеха със сълзи, докато най-после баща ѝ се появеше, за да я вземе. Той винаги имаше някакво извинение — как имал важна работа,

която така го отнесла, че забравил всичко друго, че някоя среща продължила прекалено дълго. Тя си спомни също така, че това, което най-много го безпокоеше, беше да не би тя да каже на майка си какво се е случило.

Лора се протегна, за да отпусне мускулите си. Над двора се беше спуснала лека мъгла, а удължаващите се сенки показваха, че дните стават все по-къси. Ако можеше да се съди по калната локва, в която стоеше Хектор, тази работа му беше отнела доста време. Тя тръгна към него, без да се притеснява за скъпите си тъмносини обувки.

— Нищо не може да развали конското удоволствие по-добре от един душ — потупа тя Джуди, която стоеше с кротко наведена глава, като че ли изпитваше срам. — Съжалявам, че на теб се наложи да я чистиш. От време на време става истинска калпазанка, нали?

Хектор се усмихна.

— Просто лудува.

— Какво каза ветеринарният лекар за Пънч?

Доктор Хенри беше идвал отново днес, за да провери крака му.

— Че малко повече движение ще му се отрази добре.

— Знам, но нямам много време напоследък...

— Аз ще се погрижа за това.

— И без това правиш прекалено много.

Той сви рамене.

— Мислех си... дали да не прекъсна училище за малко. Мястото тук взе да добива не съвсем поддържан вид.

Той очерта кръг с ръка около себе си, който включи и портата, която се бе откачила от поддържащите я за телената ограда пръстени.

Тя не искаше дори да мисли за това.

— Та ти и сега наваксваш за курса, който изпусна миналия семестър. Не. И дума не може да става.

— За съвета ти е малко късно. Вече говорих с моя преподавател.

Той изцеди с длан струя кална вода от хълбока на коня.

— О, Хектор.

Почувства се страшно виновна.

— Само два предмета. Ще ги взема следващия семестър.

Лора скръсти ръце на гърдите си и го изглежда строго.

— Трябва да престанеш да правиш това. Така ще остареееш и побелееш, преди да си завършил.

— Няма начин да не остарее и побелея.

— Хек...

— Би ли ми подала онова? — показва той с ръка орфана хавлиена кърпа, метната върху количката.

Лора донесе кърпата и му я подаде, а после загледа как енергично бърше Джуди. Движенията му бяха бързи, като на боксьор и същевременно странно грациозни.

Тя почувства, че лицето ѝ пламва. Напоследък ѝ беше станало навик да се изчервява. Примирила се бе с факта, че той никога няма да гледа на нея като на нещо друго, освен на приятел. И че няма да остане тук вечно. Но подобно на кактусите, които цъфтят веднъж на десет години, и цикадите, които излизат от земята веднъж на седем години, кръвта, която много лесно беше избивала по бузите ѝ, когато беше на шестнадесет години, беше направила пълно обръщение, за да се върне.

— Виж, свободен ли си тази вечер? — попита тя. — Бихме могли да отидем на кино. Аз те каня.

— Няма да мога. Брат ми е тук — отговори той, без да вдига глава.

— Кой брат?

— Еди.

Еди беше братът, който яздеше бикове, спомни си тя.

— Родеото не е ли в Пасо Роблес?

— Там е, но какво са някакви си сто и петдесет километра.

Еди също така беше и братът, който той обичаше най-много. Може би една от причините за това бе, че и двамата бяха стари ергени. Лора си помисли, че, за да се реши Хектор да се ожени, жената трябва да бъде изключително красива — някоя като Алис. Освен това би било по-добре, ако не я познаваше от сто години и не я помнеше като въздебеличко момиченце със скоби за изправяне на зъбите.

— Добре, разрешавам ти, но не се прибирай много късно — шеговито му нареди тя и се запъти към къщата. — И поздравя брат си от мен.

— Ей, забравих да ти кажа — извика Хектор след нея. — Докато те нямаше, се обади майка ти.

Лора спря и се върна назад.

— Какво искаше?

— Да види как си, предполагам.

Той сви рамене, хвана юлара на Джуди и я поведе към конюшната.

Изведнъж Лора се почувства виновна. Майка ѝ беше вдовица, бременна в четвъртия месец, която живееше съвсем сама в къща, разположена сред пустош. „Аз би трябвало да проверявам как е тя, а не обратното.“ Сърдеше ли се още на майка си? Може би. По същия ирационален начин, по които се беше сърдила на баща си за това, че беше умрял. Помисли си, че родителите нямат право да умират.

Или да се влюбват. Или да имат бебета.

Докато влачеше крака към къщата, си зададе въпроса дали има особена разлика между нея и сина на Мод.

Тя като че ли смяташе това, че майка ѝ отново бе намерила щастие за нещо като предателство, доказателство, че повече не я обича и няма нужда от нея. С какво беше по-добра от него тя, която се сърдеше на майка си за това, че иска да живее живота си по начин, който смята за подходящ за себе си.

Погледна надолу към калните си обувки — имаха вид по-скоро на глинени копита, а не на поредния елегантен чифт обувки, съсипани от нея. Изведнъж се почувства злобна и дребнава.

Когато влезе, завари Мод до печката да разбърква нещо в тиган.

— Черен дроб с лук — съобщи тя.

Лора се постара да не направи гримаса.

— Мирише великолепно.

— И Финч каза същото. Радвам се, че и двете толкова много обичате дроб — каза ѝ Мод с хитро намигване. — Между другото, разбрах, че я учиш да кара кола.

— Възприема много бързо.

— Дано. В скоро време може да успеем да я научим и да готви.

Лора се засмя и започна да слага масата. Чинии, салфетки, прибори и чашите от „Сейфуей“, които Питър не харесваше. Старите навици и старите вещи създаваха уют за човека, реши тя.

— Но ще трябва да получи шофьорска книжка — каза Мод, която като че ли четеше мислите ѝ.

— Знам — наведе се Лора да почеше Пърл, изтегна се на пода като рунтаво жълто килимче. Опашката на кучето тропаше по извехтия линолеум. Роки, който не можеше да допусне да бъде

пренебрегнат, пристигна да почешат и него по главата. — Страхува се... и не само от шофьорския изпит.

— Разбирам я.

Лора прегърна Мод през раменете. Почувства под ръката си колко дребна и крехка е тя и че мирише леко на лавандула.

— Странна компания сме, нали? Като забравени зърна грах, които се търкалят из празната кутия.

— Но сме толкова различни един от друг.

Мод извади дроба в чиния, а в очите ѝ се забеляза прекалено силен блясък.

Време беше да се изяснят нещата.

— Знаеш, че тук винаги ще имаш дом, нали? Това е твой дом дотогава, докато го искаш.

Лора си помисли, че има неща, които трябва да се повтарят повече от един път, за да бъдат запомнени. Мод я погледна плахо.

— Ами, ако се разболея?

— Ще се грижа за теб.

— На осемдесет и четири години съм. След година или две няма да мога да се справям с работата, както правя сега.

— И какво от това?

— Не искам да се превърна в бременна.

— Ти никога няма да ми бъдеш бременна. А освен това — каза Лора — кой ще ми пържи дроб с лук?

Мод се усмихна на Лора.

— Имам подозрения, че ще минеш съвсем добре и без моя пържен дроб.

В Лора нещо се отпусна, от гърба ѝ падна някакъв товар, който тя дори не беше подозирала, че носи. Може би и Хектор трябваше да чуе какво чувства към него. Естествено рискуваше да изглежда глупаво, но нямаше ли да е по-добре така, отколкото да прекара остатъка от живота си в несигурност. Изведнъж разбра, че бебето не е единствената причина за ревността, която изпитваше по отношение на майка си. Тя завиждаше на Сам за смелостта ѝ — смелостта да се впусне в нещо неизвестно.

Няколко часа по-късно Лора седеше свита на издънения диван в преддверието и чакаше Хектор да се върне. Чувстваше се толкова напрегната, че можеше да се пръсне и когато малко преди полунощ

камионът му най-после пристигна, а фаровете му прорязаха две ивици светлина в мрака, тя едва се удържа да не изскочи навън. Гумите изскърцаха и моторът спря. Тя чу изтракването на вратата и видя как сянката му се насочи към обляната в лунна светлина конюшня. Наблюдава го, докато зави зад ъгъла и плътните сенки отзад го погълнаха.

Лора стана и почувства, че краката ѝ са слаби като на новородено бебе. Беше излязъл слаб вятър и някъде в далечината тя чу как се захлопва врата. Докато тихо се спускаше по стълбите, звукът от изцтракването на бравата ѝ прозвуча като укор. Никога не беше ходила при него вечер. Това беше граница, която не си бе позволявала да премине. Но ето, сега, тя следваше собствената си сянка през потъналия в лунна светлина двор, сърцето ѝ се бе качило в гърлото, а надеждите ѝ бяха толкова слаби, зависещи единствено от някаква случайност — случайност, която, ако се окажеше неблагоприятна, можеше завинаги да я лиши от приятелството му.

Настигна го точно когато влизаше. Хектор се обърна рязко назад със стреснат поглед, който веднага се успокои, когато видя, че е тя.

— Лора! За един миг помислих... — Той отстъпи назад и присви очи, за да я види по-добре на светлината, която идваше от отворената врата. — Ама какво е станало? Изглеждаш нещо зачервена.

— Може ли да вляза — попита задъхано тя.

— Разбира се. — Той задържа вратата, за да мине преди него. — Извинявай, че е толкова разхвърляно. Нямах време да разтребя.

— Няма защо, едва ли някой би могъл да каже и за мен, че съм идеална домакиня — успя даже леко да се позасмее тя.

Стаята, в която Лора влезе, беше точно така скромна и лишена от всичко ненужно, както и самият Хектор: легло, шкаф, проста маса от борово дърво и стол. Единствената следа от безредие бяха дрехите, струпани на купчина на пода. Тя изведнъж почувства някакво лудо желание да ги грабне и да зарови лицето си в тях.

— Ще направя кафе — каза той.

Гледаше как започна да се движи из малката ниша отзад, в която имаше място само за умивалник, машина за кафе и микровълнова печка. Той напълни резервоара на машината за кафе с вода от пластмасова кана, която стоеше в хладилника. Изсипа в мелничката за кафе „Браун“, която тя му бе подарила миналата Коледа, кафе на зърна

от плик без етикет. Едно нещо, по отношение, на което Хектор имаше много специални изисквания, беше кафето.

Когато стана готово, той ѝ сипа чаша и ѝ я подаде.

— А сега, ще ми кажеш ли какво е станало?

Лора се отпусна на стола. Сърцето ѝ продължаваше да бие лудо.

— Просто се почувствах самотна, това е всичко.

„Как можа да ми дойде наум толкова ужасно нещо. Не трябваше да идвам.“ Хектор стоеше изправен на мястото си и отпиваше от кафето си, а струйки пара се извиваха около лицето му. Отвори уста, за да му каже истината, но в последния момент я хвана страх и само попита:

— Добре ли прекарахте тази вечер.

— Изпихме някоя и друга бира и добре се посмяхме — усмихна се Хектор, като показва отчупения си преден зъб.

— Има ли някакви изгледи брат ти да премине към по-уседнал живот?

— Има нещо такова. Купува земя в Монтана. Затова дойде чак дотук, да говори с мен по този въпрос. Искане да отиде да живее при него. — Каза го сякаш между другото, като че ли говореха за времето.

Лора имаше чувството, че са я ритнали в корема.

— А ти какво отговори?

— Че ще помисля.

Изведнъж тя се ядоса.

— Че какво те спира!

— Работата тук преди всичко.

— Не се безпокои за това.

Тя едва не му каза това, което се въртеше на езика ѝ. „Все ще минем някак и без теб.“ Това не беше истина: без Хектор бяха загубени.

— Дай ми чашата, преди да си разляла кафето — протегна ръка той.

Лора погледна надолу и забеляза, че ръцете ѝ треперят. Изпълни я чувство на срам.

— Съжалявам — каза тя, без да знае за какво. Подаде му чашата, като го гледаше как я оставя на масата до своята. Беше облечен с дрехите, които на шега наричаше своя униформа: джинси и фланелка — днес зелена, джинсово яке, облечено върху нея, и каубойски ботуши

с дълги, остри носове. Лъскавата му черна коса падаше на права линия точно под ушите. Дори усмивката му с нищо не се различаваше от обикновено. Но всичко се бе променило.

— Защо съжаляваш? — попита той.

— За това, че напускаш.

— Не съм казал, че напускам.

— Имаш право да живееш, както си избереш. Прави каквото искаш.

Лора сведе поглед към изтърканото плетено на една кука килимче, на което той беше стъпил.

— Извинявай, не исках да прозвучи така. Но просто... Е, добре, просто, след като мине известно време, човек свиква животът да върви по някакъв определен начин. Егоистично е, знам. Нямам никакво право.

Той клекна пред нея.

— Лора — произнесе само името ѝ той.

Тя никога дотогава не беше го чувала да го произнася с такава нежност. Той повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа му.

Тя примигна и почувства влагата на сълзи по долните си клепачи.

— Не си отивай — тихи като въздишка излязоха думите от устата ѝ.

С едно-единствено движение той стана на крака, изправи и нея и я привлече в прегръдките си. Притисна я силно и повтори името ѝ още веднъж, нежно, като че ли искаше да я успокои.

Тя постави глава на рамото му, усещайки остро натиска на мускулите му върху ребрата си. Той миришеше на опушена кръчма и афършейв. Когато се целунаха, се получи толкова естествено, като че ли си поемаха въздух. Устата на Хектор, топла и сладка, имаше лек вкус на кафе. В отговор нейната се разтвори под нея. Този път беше различно от предишния — беше истинска целувка. Усещаше зъбите му и острия край на токата на колана му. Беше жадна целувка. Пълна с желание, издаваща, че и той има нужда от нея точно толкова, колкото и тя от него.

Той плъзна ръка по тила ѝ отзад и вплете пръсти в косата ѝ.

— Бих ли могъл да те оставя?

Думите му прозвучаха за нея като прекрасна музика.

— Мислех, че...

Той прокара пръст по устните ѝ.

— Нека да започнем оттук.

След това Лора не можеше да си спомни кой кого съблече. В един момент бяха облечени, а в следващия — голи, с тела сияещи на лунната светлина. Хектор я заведе до леглото, което бе запазило неговия мирис, и събуди безброй спомени у нея: дрехите му, съхнещи на въжето, очуканите му ботуши, седлото му, излъскано като полирано дърво...

„Сънувам“, помисли си Лора. Беше като в сънищата ѝ, след които се събуждаше оплетена в чаршафите си, изпотена и изгаряща от срам. Само че сега нямаше чувство на срам. Само безспорната убеденост, че той я желае. Затвори очи и остави главата си да се отпусне на възглавницата. Почувства мазолите по ръцете му и потрепна, когато я докосна. После той застана на колене, разтвори краката ѝ. Не се засрами, като видя колко възбуден е той.

Преплете пръсти зад гърба му и почувства как потрепна от докосването ѝ. Взе ръката ѝ и я притисна до устните си, като прокара края на езика си по дланта ѝ.

— Нещо, което не трябва ли направих? — попита тя.

— Точно обратното — усмихна се той.

— Кажи ми какво искаш.

— Просто се отпусни.

Той обви ръка около гърдата ѝ, като леко прокара палец по зърното ѝ. Усещането от това я накара да изпита удоволствие, което се разля надолу по тялото ѝ. Лора се отпусна напълно, като че ли беше в топла вана. Дали някога беше изпитвала такава наслада с Питър? Не можеше да си спомни. Реално сега беше само едно: устата на Хектор, която продължаваше онова, което бяха започнали ръцете му, езикът му, от който я побиваха тръпки, тялото му, което се притискаше с топлината си към нейното.

Тя разтвори още повече крака и издаде слаб вик, когато той проникна в нея. Не защото беше минало толкова много време, откакто бе правила това, а защото ѝ беше хубаво. Точно, както трябваше да бъде.

Хектор се любеше по същия начин, по който яздеше — с увереността на човек, роден за това, като често спираше да я погали по

бузата или да прокара върха на езика си по шията ѝ. Шепнеше ѝ ласкаво, докато се движеше вътре в нея.

Свършиха едновременно. Като извикаха и се извиха един към друг. Като че ли не би могло да има съмнение, че това трябваше да стане, като че ли предишните дванадесет години са били прелюдия, неизбежно развитие на събитията, които трябваше да доведат до този миг. Тя вдигна краката си и ги обви плътно около хълбоците му, изгубила представа къде свършва той и откъде започва тя самата. Единственото, което усещаше, беше топлата вълна, която я заливаше, отдръпваше се и след това я заливаше отново.

Когато всичко свърши, той се обърна на една страна и тя почувства по мократа си от пот кожа хладината от докосването на въздуха. Той нежно целуна слепоочието ѝ, а после и влажната вдлъбнатина на шията ѝ.

— Следващият път няма да бързаме толкова.

— А ще има ли следващ път? — Тя говореше като на шега, но чувството ѝ за несигурност вероятно беше изписано на лицето.

Хектор се засмя.

— Това зависи от теб.

Лора се чувства замаяна. Засмя се гърлено и се изправи на лакът, за да могат да се гледат.

— О, Хектор! Ти все още не искаш да разбереш, така ли? Аз съм луда по теб. От години... дори и по времето, когато не разбирах това.

Той прокара пръст по гънката между гърдите ѝ.

— Все се надявах, че ще го кажеш.

Не смееше да го попита дали това значеше, че ще остане. Въпросът трептеше на устните ѝ като лист, който всеки момент можеше да се отрони от дървото.

— Има обаче един проблем — каза тя, — не обичам да пиша писма.

Той наклони глава на една страна, изглеждаше озадачен.

— Защо нещо не те разбирам?

— Монтана е доста далече.

— Точно това казах и аз на Еди — засмя се Хектор.

— Мръсник! — И тя шеговито посегна да го удари.

— Ако знаеше предварително какво е решението ми, нямаше да ме помолиш да остана.

Логиката му беше желязна както винаги.

— Можеше да ми кажеш какво чувстваш.

Той хвана китката ѝ и я допре до устните си. Можеше да усети топлината на дъха му върху дланта си. Сладък трепет премина през цялото ѝ тяло.

— Необходимо беше най-напред да започнеш да ми вярваш.

— Тук не става въпрос за доверие.

— Не говоря за работата. Необходимо беше да разбереш, че никога няма да те накарам да страдаш.

Лора се усмихна, като клатеше глава.

— Ти нямаш нищо общо с Питър.

Той ѝ хвърли дълъг и твърд поглед, а после попита:

— Значи ли това, че може да решиш отново да се омъжиш някой ден?

Тя по-скоро почувства, отколкото чу думите му. Бяха като електрически шок, който я удари чак в стомаха. После усети някакво странно спокойствие. Както веднъж, когато една жена, ударила колата ѝ отзад, я бе запитала дали е добре и тя беше отговорила, че нищо ѝ няма, сякаш станалото бе най-обикновена размяна на любезности при разминаване.

Със свършено същия тон тя каза на Хектор:

— Не изключвам тази възможност.

Той замълча и се усмихна.

Любиха се отново, този път, без да бързат. Когато най-после се откъснаха един от друг, Лора сияеше, не само от задоволство, но и от сладката увереност, че това е само началото. Щеше да има следващ път и след това още много дни и нощи, нанизани едни за други като халките на верига.

Заспа здрав сън, отпуснала глава в сгъвката на ръката му. За пръв път от дълго време спа без сънища, като от време на време само несъзнателно долавяше далечно бухане на бухал и излайването на куче. Не чу, че малко преди два часа в алеята навлезе кола, не видя и неясната фигура, която слезе от нея.

Едва когато я събуди бесният лай на кучетата, се изтърколи от леглото, за да погледне през прозореца. Единственото, което можа да види, беше един от ъглите на къщата и червена пулсираща светлина, която хвърляше пурпурни отблясъци по дъсчената ѝ облицовка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път не можеше да има съмнение. Връщане назад нямаше.

Оставаше ѝ да направи само едно — да продължи напред.

От седмици вече раницата ѝ стоеше готова под леглото. Единствено Мод знаеше за това, но не беше казала нито дума. Имаше един въпрос, по който между тях двете имаше пълно разбиране: че светът, както и луната, има две страни. Слънчевата страна беше онази половина, в която живеяха хора като Лора, докато в тъмната улиците бяха винаги студени, а асансьорите, когато човек натисне бутона за нагоре, слизаха надолу.

Едва забеляза как изглеждаше полицаия, който успя да зърне, когато минаваше крадешком покрай всекидневната. Но имаше ли някакво значение? Той беше олицетворение на представата за полицаи изобщо, независимо дали беше нисък, висок, дебел, слаб, млад, стар. Полицаята, които я водеха при новите ѝ майка и баща, поредният социален работник или съдия. Полицаята, които отговаряха на повикване при проблем в семейството или търсеха наркотици. А най-лоши от всички бяха тези, които разполагаха с историята на целия ѝ живот.

Този път нямаше бележник. Само слабото бръмчене на радиостанция на фона на разтревожения глас на Мод. Момичето изпита прилив на обич — толкова силна, че почти заличи страха ѝ. Мод няма да я предаде. Тя дори ще ги излъже, ако е необходимо. „Така постъпват хората, които те обичат.“ Докато излизаше през задната врата и безшумно затваряше след себе си мрежестата врата, тази мисъл я сгря като нещо топло, пхнато под пуловера ѝ.

Полицейската кола беше паркирана зад камиона на Хектор, сигналната светлина на покрива ѝ проблясваше, ключовете бяха оставени на таблото, а когато провери, вратата се оказа отворена. Тя ги дръпна, като си помисли: „Полицаята в Ню Йорк нямаше да направят такава глупост.“ Едно движение на ръката ѝ и те прелетяха през пътеката пред къщата и с тихо изтракване се приземиха в хортензиите.

След секунда вече тичаше надолу по алеята, пътят пред нея блестеше под лунната светлина — бял като кост, а хълмовете в далечината бяха потънали в сянка. Раницата тегнеше на раменете ѝ, доказателство за това, че бе отвикнала от тежестта ѝ.

Но този път поне беше тръгнала подготвена. Тя опипа джоба на джинсите си на мястото, където беше леко издут — там беше ключът на сестра Агнес. Щеше да остане скрита в манастира до утре сутринта. По това време търсенето вече щеше да е разширило обхвата си. Полицаите вече нямаше да я търсят толкова близо до дома ѝ.

Домът ѝ. Тази мисъл ѝ тежеше като камък. Представи си Мод, Лора и Хектор, събрани около кухненската маса, кучетата в сандъчетата си до печката и котките, мотаещи се из краката им. Само че този път Лора ще си помисли, преди да тръгне да я търси.

Финч намери дупката в оградата, пропълзя през нея и се отправи нагоре по хълма. Сега беше по-лесно, защото познаваше пътя, беше с гуменки и дълги панталони и имаше луна, което ѝ даваше възможност да върви по-бързо. Не след дълго забеляза манастира, вече не така чужд и враждебен, а място, където можеше да намери убежище от всякакви злини. Дори и мисълта за постоянно пребиваващия там призрак не я плашеше. Ако въобще съществуваха призраци, не трябваше ли и те да са като хората? Някои добри, други — лоши?

Когато пое по пътеката, по която най-напред беше минала със сестра Агнес — кога беше това, преди хиляда години? — единствено, което се чуваше, беше тихото каканижене на козодоите. Високата трева шумолеше, когато се триеше в джинсите ѝ, а въздухът бе изпълнен с лекия мирис на сух градински чай. Позволи си за последен път да си представи Лора и Мод, като безценна глътка вода: Мод в халата си, с едно увиснало пред скъсване копче, и Лора в изпомачкана фланелка, която стигаше до коленете ѝ.

Момичето се спъна и каменистата пътека като че ли се изправи, за да посрещне удара. Тя стана, отърсвайки пръстта от коленете си, които я засмъдяха, и разтърка ядосано очи. Никакви сълзи. Сълзите трябваше да почакаят до момента, когато можеше да си позволи лукса да изпита самосъжаление.

Прокрадвайки се под сенките, тя тихо се придвижи откъм задната част на манастира до мястото, където един черен път се спускаше към пасището долу. Луната над главата ѝ плуваше като

призрачен галеон. Бели цветя сияеха като ярки звезди сред тревата на ливадата. Можеше да забележи подобните на кутии силуети на кошерите, спящи по това време на нощта. Сестра Агнес ѝ бе казала, че в това отношение пчелите са като хората: цял ден всяка от тях изпълнява определената ѝ задача, а нощем почива.

Почувства, че ще ѝ липсва и сестра Агнес. Винаги си бе мислила, че монахините са различни от обикновените хора. Не беше предполагала, че са способни да проявят такова разбиране. Тя напипа ключа в джоба си. Затоплен от тялото ѝ, той като че ли засия върху дланта ѝ. На лунната светлина бараката под нея беше ясно очертана, а прозорците ѝ — тъмни.

Ключалката се превъртя лесно и вратата се отвори. Момичето почувства, че сърцето ѝ подскочи, когато се озова в пълния мрак и затвори вратата след себе си. Редицата призрачни стражи, плуващи над пода с дупки вместо лица, сякаш подскочи към нея. Тя нададе изплашен вик и по ръцете ѝ полазиха мравки. Но като се вгледа, разбра, че това са бели брезентови защитни костюми и шлемове с мрежа за лицето, висящи на закачалки по дължината на стената. Спомни си, че монахините ги обличаха, когато отиваха да прибират меда. Тя въздъхна облекчено и постави раницата си на пода.

Постепенно очите ѝ свикнаха с тъмнината. Сега вече можеше да различи лъщящите като злато буркани. В средата на стаята се проточваше маса, отрупана с кашони, а в най-отдалечения ъгъл имаше бюро с компютър, покрит с пластмасов калъф. Стана ѝ смешно, като си представи как монахините влизат в интернет. Това някак не се връзваше с библейската градина на сестра Агнес.

Търсеше място, където да се сгуши за през нощта, когато чу шум от стъпки по пътеката. Инстинкт, придобит от житейския ѝ опит, я накара да се мушне под бюрото. Имаше чувството, че туптенето на сърцето ѝ изпълва цялото тясно пространство там.

След миг стъпките спряха и тя чу тихото изтракване на ключалката. Вратата се отвори и пътека лунна светлина се очерта в помещението, като освети пода на сантиметри само от мястото, където беше оставила раницата си, подпряна на един от краката на масата. Господи! Дали тя щеше да я издаде? После фигурата влезе вътре и тя издаде слаба беззвучна въздишка на облекчение. Не можеше да види лицето, виждаше само чифт обувки и края на дълга тъмна пола.

Не беше полицай, слава богу, а монахиня. Но сърцето ѝ не спря да бие, дори и сега. Имаше нещо странно в поведението на тази монахиня. Защо не включваше осветлението? Защо се движеше така предпазливо в тъмнината като... като крадец.

Тя се плъзна край момичето тихо, като котка и изчезна в съседната стая. Миг по-късно момичето чу звука от влачене на нещо тежко, нещо като сандък или шкаф, който отместваха от стената. Можа да чуе, че жената нещо мърмори сама на себе си. Рамката на вратата се освети и на стената отсреща падна дълга, като на вещица сянка.

Внезапен студ скова момичето. Изведнъж изпита силен страх, макар че не можеше да си обясни защо. Страх, който се превърна в крайно учудване, когато след няколко минути монахинята се появи облечена в обикновена пола и блуза, с високите токове, които затракаха по пода, и с коса, виеща се по раменете ѝ, така перфектно руса, че не беше възможно да е истинска. Гърбът ѝ беше обърнат и от мястото, където се криеше, Финч можеше да види само свещта в ръката ѝ и дългата ѝ сянка, която играеше по редиците лъщящи буркани.

Беше почти излязла извън полезрението на Финч, когато се обърна, сякаш чула някакъв звук. Под треперливата светлина лицето ѝ, ярко осветено отдолу, се появи внезапно — ужасяващо дълго, конско, с хлътнали очи и алена уста като кървав разрез върху него.

Лора разглеждаше Майка Игнасия с любопитство. Никога досега не беше виждала монахиня, облечена в нещо друго, освен в монашеска дреха. Преподобната майка беше облечена в обикновен бял плюшен халат, изпод края на който се подаваха сини хавлиени чехли, а подстриганата ѝ сива коса, беше доказателство за това, че информацията, която момичетата си разменяха шепнешком на уроците по катехизис, не беше вярна: монахините не си бръснеха главите.

Бяха седнали в малката гостна, в която преди цял век Сам беше пила чай. Лора, Финч, сестра Агнес и Майка Игнасия. Беше три и петнадесет и всички останали монахини спяха. Можеше да се предположи, че нищо не подозираха за тревожната ситуация близо до тях, малко по-надолу по коридора.

Майка Игнасия беше вперила поглед в момичето, две сиво-сини очи, които сияеха на лице, което изведнъж бе започнало да изглежда много старо — като лицата на мумифицираните светци. „Тя трябва да приближава деветдесетте“, помисли си Лора малко изненадано. Съзнанието ѝ се върна много години назад, когато тя и сестра ѝ се бяха вмъкнали в манастира. Това беше станало преди колко... Почти двадесет години. Жената и тогава им се бе видяла безкрайно стара, но ето, че все още беше здрава и жизнена.

— Сигурна ли си, че си видяла сестра Беатриче? — попита тя строго.

Финч нервно погледна към сестра Агнес, също облечена в халат, която ѝ кимна окуражаващо.

— Тя беше, видях я.

— Абсолютно сигурна ли си?

Въпросът беше излишен, след като игуменката можеше да направи проверка по стаите.

— Сигурна съм. — Ръцете на Финч нервно се свиха в скута ѝ.

— И че беше облечена така?

Финч кимна. На слабата светлина на настолната лампа очите ѝ изглеждаха уморени точно както когато Лора я бе намерила най-напред — слабичко момиче, сам-само на света.

Лора изпита обич към нея. „Не си сама“, искаше ѝ се да ѝ каже.

Преди по-малко от час си беше помислила, че всичко е свършило. Разстроеното лице на Мод и полицаят, който ръмжеше по своята радиостанция, ѝ казаха всичко: Финч си беше отишла. Тя остана изправена там, вцепенена, опитваща се да отговори на въпросите на полицая, без да му казва нищо излишно. Не, не беше знаела, че полицията в Ню Йорк издирва момичето. Нямаше представа и къде може да е отишла Финч. Лора не беше сметнала за нужно да му каже това, което знаеше, защото беше уверена в невинността на Финч така, както беше уверена в своята собствена. Позволи си дори да се усмихне скришом, когато младият полицай откри, че ключовете на колата му са изчезнали и се обади по радиостанцията за помощ.

Малко по-късно по телефона се обади Майка Игнасия, което се видя на Лора като отговор на молитвите ѝ. Единствената ѝ мисъл, докато тичаше към колата, беше, че щеше да уреди някак нещата. Щеше да обясни на полицията всичко. Да наеме адвокат, ако е

необходимо. Колкото и ужасно да изглеждаха нещата в момента, след толкова време криене и недомлъвки щеше да бъде облекчение всичко да излезе наяве.

Но сега виждаше, че нещата нямаше да бъдат така прости, както си беше мислила. Изглежда, че Финч, макар и случайно, беше се замесила в нещо по-сериозно от собствения си проблем.

— Имаше ли в държанието ѝ нещо странно?

Въпреки напредналата си възраст Майка Игнасия седеше изправена като струна.

— Искате да кажете, като луда? — намръщи се Финч и загриза нокътя на единия си палец. — Не, не точно така. Просто беше някак странно да я види човек облечена по този начин. Като... като нормален човек.

Устните на игуменката се разтегнаха в тъжна усмивка.

— Колкото и изненадващо да е това за теб, моето момиче, под монашеските си дрехи ние всички сме съвсем нормални.

Финч се изчерви.

— Не исках да...

— Знам какво имаш предвид — смекчи тя усмивката си. — И права си, не е част от нашите правила да се разхождаме с перуки и на високи токове.

Лора още веднъж си спомни за русата жена, която беше видяла пред конюшната. Възможно ли беше тя да е била сестра Беатриче? Да се разхожда посред нощ в цивилни дрехи не беше престъпление, дори и за монахиня. Ами ако нещата не свършваха тук?

— Изкушението приема най-различни форми — продума сестра Агнес, наведе глава и нервно задърпа колана на халата си. — Може би, ако на сестра Беатриче се помогне... — не довърши тя фразата си.

Майка Игнасия ѝ хвърли остър поглед.

— За съжаление, сестро, това е нещо, което никой от нас тук не е достатъчно компетентен да направи.

Не беше необходимо да каже това, което всички подозираха — че преобличането в цивилни дрехи може да се окаже най-малкият грях на сестра Беатриче. Когато тя посегна към телефона на масата до нея, никой от присъстващите не се учуди, а най-малко от всички — Лора.

Това, което я стресна, беше, че ръката ѝ се протегна да спре Майка Игнасия.

— Почакайте — погледна Лора Финч, която седеше някак смалена на стола си. Можеше да си представи колко кураж ѝ бе бил необходим, за да се разкрие, да рискува собствената си сигурност заради нещо, което в последна сметка можеше да се окаже фалшива тревога.

— Не бихме ли могли някак да не замесваме Финч в тази история? Тя и без това си има достатъчно неприятности. Ако полицията реши, че по някакъв начин е забъркана...

— Няма нищо — прекъсна я Финч. — Нищо не може да бъде лошо от това, което беше досега. Непрекъснато да бягам. Непрекъснато да се страхувам.

Тя вдигна измъчени очи към Лора. Надеждата беше единственото нещо, което ѝ беше останало, но сега и тя бе изчезнала.

Лора тежко отпусна ръка. С отчаяна настойчивост тя изглежда сестра Агнес, която наведе глава и започна безмълвно да се моли: „Душите ни са устремени към теб, Господи, помогни на нас, уповаващите се на теб.“

Те всички мълчаливо проследиха как Майка Игнасия набра трите цифри.

— Обажда се Майка Игнасия от манастира „Крайпътната мадона“, — каза тя решително в слушалката. — Имаме проблем, който изисква спешната намеса на полицията. Бихте ли изпратили някого тук веднага?

В другия край на града дори и неподозираща за драмата, която се разиграваше в „Крайпътната мадона“, Сам се бе свила на дивана във всекидневната си, погълната от един стар романтичен филм, който даваха по Ей Ем Си. Беше наистина сладникав филм, но въпреки това я караше често да търси носна кърпичка в джоба на халата си. В последно време се разплакваше прекалено лесно: от реклами по „Холмарк“, от сантиментални балади или когато видеше в парка хванати за ръце двойки. Единственото, за което не си позволяваше да плаче, беше Иън.

Когато се събуди и разбра, че няма да може да заспи отново, ѝ дойде наум да се обади на Джери, но четири часът сутринта беше прекалено ранен час дори за най-добрите приятели. Когато разбереше,

че не ѝ се обаждат за нещо спешно, Джери щеше да я убие. Сам се изправи с въздишка. Чувстваше се натежала, вместо плоския корем, който винаги бе бил нейна гордост, се беше появило малко кръгло коремче.

„Прекалено стара съм за такова нещо“, помисли си тя.

Когато бебето се роди, щеше да бъде различно. Щеше да има кой да ѝ помага. Но сега беше сама. Сама като стара къща, скърцаща на места, но с място за още един човек.

„Не е само това — прошепна ясно в съзнанието ѝ един глас по начина, по който правят това вътрешни гласовете рано сутрин. — Липсва ти Иън.“ Опитала се бе да освободи съзнанието си от него, като се бе втурнала в безброй дейности. Пребоядиса къщата, оправи градината, не изпускаше безкрайните събрания на фестивалния комитет, който беше навлязъл в онзи стадий от подготовката, напомнящ военни действия. Беше започнала отново да плете на една кука и дори вече бе изплела половин бебешка пелена. Но всеки ден ѝ насаждаше чувството, че плува срещу течението.

В безсънните часове преди разсъмване самотата я надвиваше. Събуждаше се, когато беше още тъмно, със свито до болка гърло, и си представяше как той спи в леглото си или, качен на скеле, работи в някой друг времеви пояс.

Дали и той мислеше за нея?

Спомни си единствения път, когато в момент на слабост му се обади по телефона и се разкай, че е направила това, в момента, в който той вдигна слушалката. Гласът му беше ясен и силен, не беше гласът на страдащ човек, на мъжа, когото беше изоставила в Биг Сър.

— В неподходящ момент ли се обаждам? — попита тя и пулсът ѝ се ускори.

— Най-обикновен. Детето чудо работи.

Той изцъка с език така иронично, че нещо я проряза като с нож.

— Какво има?

Като че ли тя беше някой стар приятел, който отдавна не се беше обаждал. Сам изпита колебание.

— Аз просто...

Какво? Защо се обаждаше?

— Просто исках да чуя как си. И да ти кажа, Иън, че... Да ти се извиня, че не ти отговорих на съобщенията. — Беше ѝ оставил пет или

шест съобщения на телефонния секретар.

На другия край настъпи кратко мълчание, след което той каза:

— Обаждах се да разбера дали си добре?

— Добре съм. Видеозонът... — каза тя и затвори очи, като си спомни колко се бе страхувала какви ще бъдат резултатите и колко отчаяно много ѝ се бе искало той да бъде с нея. Бързо добави: — Всичко изглежда нормално. Десет пръстчета на ръцете и десет пръстчета на краката.

— Чудесно — прозвуча облекчено той. — Момче ли е или момиче?

— Не искам да знам.

Никога не ѝ беше дошло наум, че Иън може да има различно мнение в това отношение и макар че той не каза нито дума, тя почувства, че не е съгласен с нея.

— Ще ти кажа, когато... веднага щом се роди — бързо добави тя. Той се засмя горчиво.

— Предполагам, че съм заслужил поне толкова, нали?

Тя потрепери и затвори очи, за да изтрие от съзнанието си появилата се картина — Иън гледа през бинокъл гнездо на орли рибари, в което цвърчат новоизлюпени птичета.

— Съжалявам — каза тя, задавяйки се.

— И аз също. — Той си пое дълбоко въздух. — Виж, тук съм започнал една работа. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо. Можеш да разчиташ на мен.

Оттогава тя не беше говорила с него.

Протегна ръка за дистанционното, което се намиреше на салонната масичка, и изключи телевизора. Колкото и странно да беше, продължаваше да не ѝ се спи... Погледна със завист Макс, разположил се на килима. Единственото, което той правеше, беше или да спи, или да гони катеричките, макар че, ако успееше да хване някоя, положително нямаше да знае какво да прави с нея. Тя се усмихна. Том ѝ го беше отстъпил с най-добри намерения, но кучето му беше просто голямо старо пиле.

Отправи се към кухнята боса. Когато дъщерите ѝ бяха малки и не можеха да заспят, им даваше топло мляко. Може би и на нея щеше да ѝ подейства същото. Отвори шкафа под печката и като порови малко, извади най-малката тенджерка, наля мляко в нея и докато то се

топлеше, се огледа наоколо и сама се учуди на всичко, което беше успяла да свърши.

Най-голямото ѝ постижение беше откриването на старите кухненски шкафове. Поставени на първоначалните си места и освежени със светложелта боя, те се връзваха много добре с белия фаянсов умивалник и вградения шкаф за чинии. Старият бежов линолеум беше заменен с плочки, а старата шивашка маса от Исла Верде, макар и доста плътно, се бе вместила удобно в нишата за хранене. Дъбовият стол с висока облегалка, който беше намерила в магазина за антикварни вещи на Ейвъри Лулин и който имаше нужда само от малко почистване, беше последният заключителен акцент.

Няма да се чувствам толкова самотна, когато бебето се роди.

Тя опита млякото с пръст и го изсипа в чаша, като му прибави и лъжичка мед. Докато сядаше на стола, като разбъркваше бавно млякото си, си помисли, че не само къщата беше обновена. Нейният живот също се бе променил — драстично в някои отношения и по-малко в други. Тя не само беше открила кои са истинските ѝ приятели, но бе открила и самата себе си: не просто майка или вдовица, носеща достойно бремето на живота, а жена на средна възраст, която беше сменила жилището си и дори беше променила своята идентичност. Ако трябва да бъдем справедливи, не беше ли това нещо забележително?

Засмя се на иронията на съдбата. Само преди няколко месеца не гледаше ли тя на тази неочаквана божия милост като на проклетие? Нещо, което бе обърнало наопаки целия ѝ живот и бе стоварило върху нея цял куп нови отговорности точно когато се бе отървала от старите. И все пак...

„Ако не беше станало така, нямаше да съм тук.“ Да се радва на независимостта, за която винаги беше мечтала. В Исла Верде тя трябваше да дръпне завесите, за да скрие светлината от екрана на телевизора от Лупе, която непременно щеше да иска да знае какво е правила толкова до късно. Светлина в кухнята по това време щеше да накара икономката ѝ да подаде глава през вратата, за да провери от какво има нужда. Но липсата на собствен живот не беше всичко. Част от живота ѝ бяха и вечните обаждания на електротехника и водопроводчика, човека, който се грижеше за басейна, и човека, който проверяваше покрива. Местата, от които течеше и които трябваше да се запушат, пукнатините, които трябваше да се запълнят с гипс,

паразитите, които трябваше да бъдат унищожени. Сега за всичко това се грижеше агенцията за недвижимо имущество.

Не ѝ липсваше и „Деларосас“. Дошло беше времето да се оттегли и да остави Лора да разпери криле по начин, който иначе би бил невъзможен. Няколкото пъти, когато Сам се отби в магазина, тя почувства, че атмосферата там е различна, като че ли се бе отворил прозорец, през който влизаше чист въздух и слънчева светлина. Дори и Лора изглеждаше по-щастлива.

Сам почувства някакво движение вън, от другата страна на плъзгащата се остъклена врата и се стресна. Тя рядко дърпаше завесите вечер. За какво? По това време единствените будни същества бяха миешките мечки и опосумите, които често ровеха в кофата ѝ за боклук. Едва, когато Макс започна да ръмжи в другата стая, тя изпита леко безпокойство.

След минута той влезе при нея все така ръмжащ. Тя то погали по главата:

— Успокой се, моето момче. Това е твоят стар приятел миешката мечка — Роки Ракун. Ако имаш късмет, може да ти остави и на теб някое кокалче, макар че сериозно се съмнявам в това.

Макс продължаваше да ръмжи, като се отпрани към вратата с вдървена опашка, отправил поглед в мрака навън. Никога досега не беше го виждала да се държи по този начин и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Ами ако това не беше миешка мечка?

Сети се за убийствата, за които цяло лято вестниците не спираха да пишат. Ежедневно се появяваха предупреждения да не се пътува на автостоп и никой да не излиза нощем сам. Но макар че експертите по съдебна медицина усърдно събираха и най-малкото влакънце като доказателство, арестуван досега нямаше.

Сам не беше се замисляла за това сериозно. Задоволяваше се да затвори прозорците и вратите — по-скоро като предпазна мярка, отколкото като израз на истинско безпокойство — може би защото мисълта, че някой може да я нападне, не ѝ беше идвала наум покрай всички други неща, които ѝ създаваха безпокойство.

Тя допи млякото си и започна да плакне чашата си на умивалника, когато Макс избухна в яростен лай.

— Какво има, моето момче? — извиси тя глас. Почти без да осъзнава какво прави, тя усети, че е бръкнала в чекмеджето от дясната

си страна и търсеше слепешком — какво? Не знаеше какво, докато ръката ѝ не хвана дръжката на нож. Дори и сега беше някак изненадана от абсурдността на това действие. Прекалено много вестници четеше, това е причината.

Но не можеше да спре тръпките, които пробягваха по ръцете ѝ, като малки хапещи насекоми. Сърцето ѝ се блъскаше в ребрата и тя беше по-будна отвсякога. Отиде до входната врата и завъртя дръжката ѝ, за да види дали е заключена. Отправи се към всекидневната, за да провери дали и предната врата е заключена, когато ѝ мина през ума, че ако някой искаше да влезе, можеше просто да разбие прозореца.

Стаята започна да се пълни с дрезгава светлина и тя си помисли: „Трябва да извикам полиция.“

Но имаше ли сериозна причина за безпокойство? Лаят на кучето? Кучетата лаят по какво ли не. Ако се обаждаше на полицията всеки път, когато Макс се разлаеше, щеше да бъде като момчето, което непрекъснато викало: „Вълк, вълк!“

Тя се оправи по коридора към спалнята. Краката ѝ изведнъж бяха омекнали. И тук спалнята ѝ беше така спартанска, както и предишната — легло и старинен шкаф, лампионът от предишния ѝ дом и красив юрган, намерен в един сандък на тавана на Исла Верде. Докато трепереща се качваше на леглото, не искаше нищо друго, освен да се увие в юргана и да се окаже, че всичко това е само нервен пристъп на страх. Погледна ножа в ръката си. Без съмнение — тъп, като всички останали. Щеше да ѝ свърши толкова работа, колкото и това глупаво куче.

Чуваше, че Макс продължава да лае в другата стая, яростно и упорито. Тя посегна към телефона на нощното шкафче. Колкото и глупаво да се почувства, когато дойдат полицаите, по-добре беше да ги извика, отколкото да обезумее от страх. Тъкмо набираще номера, когато звукът на счупено стъкло от хола премина през нея като светкавица.

Тя издаде задавен вик, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Там имаше някой. Някой, който вече беше влязъл вътре.

Тя се хвърли на пода, притиснала телефонната слушалка до ухото си.

Но линията не работеше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алис винаги беше знаела, че рано или късно този ден ще дойде. Събирала беше кураж за него като за някой медицински преглед. В края на краищата Иън беше негов син. Но когато Уес предложи да го поканят на вечеря, независимо от това тя почувства нервност. Сега, когато вечерта, от която толкова се беше страхувала, бе дошла, необходимо ѝ бе да събере цялата сила на волята си, за да задържи усмивката, която бе лепнала на лицето си. По времето, когато сестра ѝ сядаше на вечеря в къщата си, а в полицията получаваха информация за избягало от дома си шестнадесетгодишно момиче на име Бетани Уелс, Алис подаваше на заварения си син купата с картофи.

— Защо не изядеш всичко, което е останало? — предложи тя весело на Иън.

Месеците, които беше прекарала, опитвайки се да преплува океана през урагана, наречен Марти, бяха добра тренировка за нея.

Той пое купата от нея с усмивка, не по-малко огнеупорна от нейната.

— С удоволствие, ако няма други желаещи. Вечерята е наистина разкошна, Алис.

— Щастлива съм, че ти харесва.

— Не знаех, че Алис може да готви, докато не се сгодихме — усмихна се гордо от другия край на масата Уес. — Тя се стараеше с всички сили да не развали пред мен имиджа си на печена професионалистка.

— Понастоящем безработна професионалистка — поправи го тя със смях.

— Как върви търсенето на работа? — запита Иън, докато си сипваше картофите, макар че имаше чувството, че той задава този въпрос само от любезност.

— Досега съм минала шест интервюта.

— Алис скромничи — каза Уес. — Получила е вече две предложения. „Лайфтайм“ и Канал 2.

— Предпочитам да работя за някоя мрежа — обясни тя. — Имам интервю със Си Би Си в понеделник. Те търсят нов продуцент за „Шоуто на Шенън О’Брайън“. Ще видим... — сви тя рамене, като че ли пулсът ѝ не се ускоряваше само от мисълта за тази възможност.

Можеше да види, че Иън наистина проявява интерес, а... може би беше и леко учуден. Вероятно не можеше да си представи, че Уес би могъл да я уволни. И беше прав. В последна сметка това беше общо решение. Уес беше прав за едно — в Си Ти Ен, където за много от колегите си тя винаги щеше да остане жената на шефа, нейните качества щяха да бъдат недооценени. Това, което я изненада, беше колко енергична се почувства, след като напусна. Никакъв Марти Милник. Никакви студени погледи, никакви двусмислени подмятания зад гърба ѝ. Но професионалното ѝ другарство с Уес не беше приключило. Те все още си разменяха идеи. В някои отношения сега беше по-добре отпреди.

Имаше само една муха в меда — майка ѝ. Опитала се беше с всички сили да не обвинява Иън. Всъщност той ѝ беше симпатичен. Но мисълта, че той спи със Сам, беше като нещо, което човек се опитва да преглътне, но то остава заседнало на гърлото му. Подредената маса с редицата от потрепващи свещи изведнъж ѝ се видя прекалено перфектна — като сцена от театрална пиеса.

— Е, на здраве, за твоя успех — вдигна Иън чашата си.

Ако беше усетил хладината ѝ, успяваше да го прикрие много добре. В панталони от памучен плат и разтворена на врата риза той изглеждаше спокоен и имаше тен, получен при неотдавнашното му пътуване в Прованс, където един негов приятел, който имаше школа за художници, беше успял да го убеди да поеме майсторски клас. Представи си го как хвърчи нагоре-надолу сред френската природа, без въобще да помисли за бременната си бивша приятелка вкъщи.

В същото време Алис съзнаваше, че желанието ѝ се бе изпълнило. Не беше ли тя човекът, който бе искал — не, бе се борил за това — те да се разделят? Но вместо да се чувства щастлива, сега имаше усещането за нещо нередно. Може би затова тази вечер не можеше да се отпусне. Не можеше да определи дали се сърди на Иън за това, че въобще е започнал някаква връзка с майка ѝ или затова, че вече я е прекратил.

— Като говорим за успех, да пием за Гигантите — вдигна Уес чаша за голямата поръчка, която Иън току-що беше получил — стенопис за клубната сграда на най-новия стадион в Сан Франциско — поръчка, която щеше да го придвижи от състоянието на относителна неизвестност до състоянието на известност и слава.

— Това е чест — насили се Алис да се усмихне.

— Мисля, че и аз го разбирам — каза Иън със скромност, която изглеждаше съвсем искрена.

Откри, че се чуди дали може би, само може би, не беше сбъркала в преценката си за него. Беше ли той така безотговорен, както тя го бе описала? И все пак нямаше извинение за начина, по който се бе отнесъл с майка ѝ. Алис нямаше желание да научава подробности за цялата отвратителна история. Най-старата история на света — помладият мъж изоставя по-старата жена.

Заради съпруга си щеше да се постарее да я отмине. Някак си.

— Ще ти се наложи да прекарваш по-голяма част от времето си в Сан Франциско, нали? — попита тя.

— Не, ако зависи само от мен.

Алис улови някакво помръкване в погледа му. Изпита изведнъж желание да го предизвика.

— Няма ли пак да пътуваш до Европа? Ерген без ангажименти като теб? — говореше като на шега, но студеният израз на лицето на Иън ѝ показва, че го е улучила по болното място.

— Всяко дете има нужда от баща.

Последва неловка тишина. До момента бяха избягвали тази тема. Вместо това през тази първа тяхна вечер заедно като семейство бяха говорили по отделни незначителни и безопасни теми. Но това беше несигурна конструкция, като книжно хвърчило, което най-после се е закачило за клона на някакво дърво. „Как може човек да не говори за нещо толкова важно?“, помисли си тя. Уес прочисти гърло.

— Е... Не беше ли малко силно казано? Само около 3,8 по скалата на Рихтер.

Никой не се засмя на шегата му, но той не бе имал намерение да ги разсмява.

— Искате ли някой още вино? На мен определено ми се пие още.

Той сипа вино в чашата си, преди да подаде бутилката на Иън.

Без да я вземе, Иън премести погледа си от Уес към Алис.

— Искам да изясня нещо, преди да сменим темата — каза той с равен глас. — Това не засяга никого, освен Сам и мен. Ако още от самото начало всички бяха разбрали това, нещата може би щяха да се развият иначе.

Алис почувства, че лицето ѝ пламва от очевидния намек, че тя има някаква вина.

— Ако ти въобще беше помислил за майка ми, това изобщо нямаше да се случи.

Всяка нейна добре отмерена дума изтракваше като кубче лед в предварително охладена чаша. Иън я изгледа с любопитство.

— Ти наистина вярваш в това, което казваш, нали? — Говореше с мек тон, но тя отново улови нещо мрачно и неразбираемо в очите му.

Алис постави кремата си салфетка с бежов край на масата — част от сватбен подарък, получен от лелята на Уес, Естел — и я притисна с дланта си, за да добие формата на правилен квадрат.

— Това, което знам — каза тя, — е, че в този момент моята бременна майка стои съвсем сама вкъщи.

Стори ѝ се, че нещо в лицето на Иън се изкриви, въпреки че не бе помръднал нито мускул. Беше нещо толкова дълбоко и лично, че на Алис и се стори, че е прекалила. В този миг той напомняше руса версия на баща си без брада.

— А пък аз мислех — каза той, — че ти би трябвало безкрайно да се радваш. Нали това искаше?

Уес, който наблюдаваше сцената от челното място на масата, най-после надигна глас:

— Алис е права за едно нещо, синко! Дали си искал да направиш това или не, станалото разстрои цялото семейство.

Иън го изгледа хладно.

— Не се намираш в заседателна зала, татко. Не става дума за нещо, за което може да се преговаря.

Горчивината в гласа му изглежда се отнасяше за нещо, към което Алис нямаше отношение.

— Аз обичам Сам. Искам да се ожения за нея, ако тя — погледът му се спря на Алис — смяташе, че това въобще съществува като възможност.

Алис остана поразена. Грешка ли беше направила в преценката си за него? В момента обаче беше прекалено ядосана, за да мисли за

това.

— Сигурна съм, че тя има причини за това.

— Веднага мога да ти посоча две, без дори да се замисля — ти и Лора.

Алис скочи на крака.

— Няма да седя тук и да те оставя да ме обиждаш! Аз не съм човекът, който започна тази история! Ти... — Тя буквално се задави от яд.

Уес също стана разтревожен. Но Алис му направи знак да седне и успя да си поеме дълбоко въздух, преди да се отпусне отново на стола си. Отпи глътка вода. Когато вдигна поглед, видя, че Иън отива към кухнята с чиния в ръка.

— Благодаря за вечерята — каза той. — Надявам се да ме извините, че няма да остана за десерта.

— Иън, чакай — скочи Уес от масата и постави успокоително ръка на рамото му. — Не можем ли да поговорим за това? Като цивилизовани хора?

Първоначалната идея беше Иън да остане да спи у тях. Пътят беше дълъг, а шосето по крайбрежието не беше безопасно нощем, особено след виното, което беше изпил по време на вечерята. Но видът на Иън показваше, че е готов по-скоро да поеме рисковете на пътуването, отколкото да остане и миг повече под покрива им.

— Ако питаш мен, мисля, че бяхме малко прекалено цивилизовани.

Той погледна Алис, която се бе сгушила на стола си, по-скоро нещастна, отколкото ядосана.

— Проблем ли имаш с мен, Алис? Отдавна трябваше да ми изясниш това.

Уес отпусна ръката си.

— Имаш право, сине. Но не обвинявай Алис. Аз бях човекът, който трябваше да каже нещо — поклати глава той. — Надявах се нещата да се оправят от само себе си.

— Както се оправиха, когато бях дете?

Гняв и възмущение просветнаха в очите на Иън и той веднага отмести поглед.

— Извинявай, това беше удар под кръста.

Изведнъж всяка минута от петдесет и трите години на Уес се стовари върху него.

— Не, прав си — каза той. — Прав си. Оставих прекалено дълго отношенията между мен и майка ти неуредени.

— Работата не се състои само в майка ми. Последния път, когато проверих думата „родители“ в речника, срещу нея пишеше „множествено число“. — Той хвърли остър поглед към Алис. — Ти си мислиш, че бащата е човек, който се връща вкъщи от работа в пет часа и коси тревата в градината в неделя? Ако е така, тогава нищо не си разбрал.

Болката, изписана на лицето му, говореше повече от думи. На Алис и през ум не беше й минало досега, че той може наистина да иска детето си. Спомни си разкритията, които Сам направи за собствения й баща, мъжът, който в живота на Алис беше еталон за мъж, в сравнение, с който на всички мъже, които беше срещала, все нещо не беше достигало. Преди да срещне Уес. Но дори и Уес не беше безупречен. Дори и той имаше недостатъци. Ами болката, която синът му беше съдържал толкова години? Може би и нейният баща не беше така идеален, както си бе представляла.

— Седни, Иън — каза тя. Уморена нотка се прокрадна в гласа й. — Разстоянието е голямо, а ти си разстроен.

Той поклати глава.

— Ще ти помогна да измием съдовете и после тръгвам.

— Аз ще се заема със съдовете — каза Уес, който вече беше навил нагоре ръкави.

— Всички ще се включим — рече Алис и стана.

В кухнята, докато Уес разтребваше масата, тя се обърна към Иън:

— Извинявай, ако ти се сторих малко груба.

Той сви рамене.

— Женена си за баща ми, а не за мен. Няма защо да се безпокоиш за моите чувства.

— Не е толкова просто. Сега сме едно семейство.

— Така ли? Е, надявам се това ми семейство да бъде по-добро от предишното, — постави той чинията си на плота и продължи: — Виж, не искам да ставам груб, но не сме ли малко попораснали, за да играем на „Бандата на Брейди“^[1].

Ъгълчетата на устните на Алис се повдигнаха нагоре в лека усмивка.

— Гледала съм само повторението.

Изведнъж тя видя ролята, която бе изиграла в цялата тази история. Ако майка ѝ и Иън наистина бяха един за друг, беше постъпила страшно несправедливо по отношение на тях. Тя му подаде ръка.

— Мир?

Той я разтърси тържествено, макар и малко сковано и каза:

— Аз ще мия, а ти бърши.

И като отиде до умивалника, ѝ подхвърли кърпата за чинии.

Алис беше поразена от това колко просто можеше да бъде всичко. Никаква встъпителна реч, никакви светлини в центъра на сцената, просто двама души, които мият чинии след вечеря. Един вид семейство. Може би ще успеят да се разберат, а може би — не? Но поне можеха да опитат.

Когато машината за миене на чинии беше заредена, а всички тенджери, тави и тигани — измити и избърсани, Уес и Иън седнаха до кухненската маса, а тя се зае да направи кафе. Беше купила сладкиш от „Ингърсол“, но никой не искаше десерт. Ще трябва да го замрази за друг път.

Друг път. В съзнанието ѝ изникна картина: седят четиримата около същата тази маса — Иън и Сам, тя и Уес, по чорапи — пият кафе и си похапват сладкиш. Но тази картина бързо изчезна. Майка ѝ и Иън щяха да се виждат само по официални поводи. Не беше ли виновна за това тя?

Сипа кафето в чашите.

— Между другото, Иън, правя и жестока закуска — каза тя уж между другото. — Яйца, бекон, всичко, каквото трябва.

Иън се изправи, кафето му беше недокоснато. Не се усмихваше, но не изглеждаше и ядосан.

— Ако поканата е все още в сила, мисля да остана тук тази нощ и да потегля обратно утре рано сутринта. Права си — пътят наистина е дълъг.

Уес се почувства видимо успокоен.

— Можеш да облечеш една от моите пижами, ако искаш — викна той към Иън, които се беше отправил към вратата.

Иън се обърна с леко развеселен вид.

— Татко, последния път, когато спях с пижама, бях на дванадесет години.

— Почакай ще станеш и ти на моите години — хвърли му Уес обиден поглед. — Нека тогава синът ти да ти каже същото.

След минута чува шума от затварянето на вратата на стаята за гости в дъното на коридора. Уес постави чашата си върху чинийката и отправи към Алис дълъг, нежен поглед. Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си, като първо целуна кокалчетата ѝ, а после разтвори пръстите ѝ, целуна ги един по един, след което целуна и дланта ѝ.

— Казвал ли съм ти в последно време, че те обичам?

Тя се усмихна.

— Никога не ми омръзва да го чувам.

— Е, тогава ще го чуваш много често.

— Точно това искам.

След миг той пусна ръката ѝ и се изправи на крака — не много стабилно.

— Ще помогнеш ли на един стар човек да стигне до леглото си?

Беше попрекалил с пиенето, ясно беше.

Беше ѝ ясно също и какво щеше да стане в бъдеще. Щеше да има вечери, когато не повечкото вино щеше да бъде причина Уес да се движи по-бавно и да се опира на нея все по-често. Но това някак си не я обезпокои.

„В болест и в здраве...“^[2]

Тя стана и го взе под ръка.

— С най-голямо удоволствие.

Призори звънът на телефона събуди Алис. Тя спонтанно се изправи в леглото с разтуптяно сърце, а тъмната стая като че ли беше разтворила уста, за да я погълне. „Нещо е станало.“ Защо иначе ще звъни някой по това време?

Гребна слушалката.

— Ало?

— Аз съм. Извинявай, че те събудих.

Сестра ѝ. Единственият човек на света, който се извинява дори и когато звъни в извънреден случай. Алис се поуспокои малко и погледна дигиталния часовник на нощното шакафче.

— Три часът. Какво, дявол да го вземе, е станало?

— В полицията съм. — Алис чу зад нея приглушения звън на телефони. — Заради Финч. Ще ти разкажа после. Не затова се обаждам — пое сестра й дълбоко дъх. — А заради мама. Страхувам се за нея.

— Защо? Какво е станало?

— Финч е видяла нещо тази нощ. Или по-точно някого. В манастира. Много е дълго — няма време да ти обяснявам сега. Нека само да кажа, че това може би е човекът, когото полицията търси.

Уес също се събуди, седна до нея и включи нощната лампа.

— Кой е? — попита сънливо той. Алис постави ръка върху слушалката.

— Сестра ми.

— Нещо лошо ли е станало?

— Точно това се опитвам да разбера. — Алис махна ръката си от слушалката. — Лора, какво общо има това с мама?

— Може би нищо. Може би просто развивам параноя. Но звъня от доста време, а телефонът дава непрекъснато заето.

— Може телефонът й да е повреден.

— Дойде ми наум. — Последва пауза, през която Алис чу, че се затвори някаква врата. — Но ще се чувствам много по-спокойна, ако някой провери как е тя.

— Защо не полицията?

— Не е ли някак прекалено?

Алис изрита завивките.

— Тръгвам.

Нямаше истинска причина за безпокойство, но въпреки това се притесни. Отвори гардероба, за да потърси да облече нещо, но захлопна бързо вратата. Ако нещо лошо се бе случило с майка й, нямаше време за губене.

Уес вече беше станал, събличаше горницето на пижамата си и нахлузваше пуловера с висока яка, който беше носил предишната вечер.

— Аз ще карам.

Бяха по средата на коридора, когато един сънлив глас зад тях извика:

— Какво става?

Алис се обърна и видя Иън на вратата на стаята за гости, само по смачкани боксерки.

— Нищо — отговори тя. — Просто... телефонът на майка ми, изглежда, се е повредил и Лора мисли, че няма да е зле да се уверим, че всичко е наред. Вероятно прекаляваме, но...

Иън не я остави да довърши.

— Ще се видим навън.

Въздухът навън беше студен. Уес изкарваше мерцедеса от гаража на заден ход, когато се появи Иън в джинси и пуловер, облечен наопаки. След това се намериха в колата и полетяха надолу със скорост, при която нормално Алис би стискала зъби нервно.

Вместо това каза:

— Не можеш ли да караш по-бързо?

— Само ако искаш да се пребием — отговори Уес спокойно.

Иън се наведе през облегалката на седалката.

— Още колко има?

Алис се обърна назад и срещна пълния му с безпокойство поглед.

— Още няколко километра.

Ако не е бил досега в къщата на майка ѝ, той не можеше да си представи на какво изолирано място се намира тя.

— Представяш ли си какво ще си помисли тя, когато всички се стоварим по това време при нея?

— Алис, какво е това, което не ми казваш? — Иън е гледаше изпитателно.

Тя заговори, като подбираше внимателно думите си, защото не искаше да го плаши.

— Виж, вероятно няма никаква причина за безпокойство, но Лора се обади от полицията. Оказва се, че в момента разпитват Финч за някакъв човек, когото е видяла и за който те мислят, че може да се окаже убиецът от Карсън Спрингс.

— Но какво общо има това със Сам?

— Сигурна съм, че нищо — прозвучаха думите ѝ несигурно.

Едва ли беше необходимо да добавя, че сама жена на усамотено място винаги е потенциална жертва, оставена на милостта на убиеца. Иън я разбра без повече думи — тя видя как мрачно се стегна челюстта му.

— Господи! — изруга той.

Пътят излезе на равното и те завиха към Фалкон, откъдето Уес наду с бясна скорост. Алис имаше чувството, че разделителната линия на пътя се увива около гърлото ѝ. Ако нещо се случеше с майка ѝ... никога нямаше да си го прости.

Сам остана съвсем неподвижна, а биенето на сърцето ѝ сякаш идваше от някакво място извън нея, от някакъв океан, който се намираще под пода, върху който беше клекнала. Чуваше бесния лай на кучето — струваше ѝ се, че идва от кухнята — едно непрекъснато „Джав-джав-джав“.

„Това е — помисли си тя. — Утре сутрин веднага заминаваш при господаря си.“

После изведнъж ѝ дойде наум, че за нея може да няма утре и че в този момент кучето би трябвало да е най-малката ѝ грижа. Стресна се като в транс. Имаше чувството, че сърцето ѝ е стиснато от ледена ръка. „Дано да не е този, който си мисля, че е.“ От крадец не се страхуваше. Нищо нямаше значение, само да не се случеше нещо с бебето.

Изведнъж лаят рязко замлъкна. Тогава тя чу звука — лекото изхрущяване на счупено стъкло. Ледената ръка я стисна още по-силно. Погледна към прозореца на не повече от три метра от леглото. Само да успееше да стигне до него и да се прехвърли навън...

Без да довърши мисълта си тя се хвърли през леглото към другата страна на стаята. Задърпа прозореца, но той не помръдна. Дръпна по-силно. Все същото.

„О, Господи... О, моля те...“

Паника, като гореща вълна затыкна гърлото ѝ. После си спомни — прозорецът беше заключен, — пхна ръка под пердето и задраска, за да отмести металния лост, който иззвъня като цимбал.

Кучето отново залая. Сега не чуваше нищо, освен яростното „Джав-джав-джав“ на кучето. Погледна през рамо, ножът стърчеше изпод леглото. Трябва да го беше изпуснала по някое време, но нямаше спомен за това. Изминаха няколко секунди, за нея те бяха не по-дълги от един удар на сърцето ѝ.

Мекият шум на стъпки до вратата ѝ откънати я подтикна отново да действа. Тя дръпна с всичка сила прозореца, той се отвори и студеният въздух нахлу в стаята, донасяйки лекия мирис на окосена трева. На

хоризонта вече се бе появила лека розовина, като ненапълно отмита кръв.

Сам беше успяла да прехвърли единия си крак от другата страна на прозореца, когато нечия студена ръка стисна нейната.

Иън видя счупеното стъкло пръв. Когато чу лая на кучето, някакъв инстинкт го накара да хукне към задната страна на къщата, докато Алис и Уес се опитваха да отворят предната. Сега той с ужас видя какво беше останало от плъзгащата се остъклена врата. По хвърлената наблизо тухла имаше полепнало като кристална захар стъкло.

Обзе го ужас.

Иън се хвърли вътре, крещейки с всичката сила на дробовете си:

— Сам!

Подхлъзна се леко на парче счупено стъкло, а рамото му закачи друго, все още държащо се за рамката. То падна като гилотина надолу и се разби пред краката чу, като едва не отрязва един от пръстите му. Той дори и не забеляза това.

— Сам! — извика той още веднъж, като прехвърча през кухнята към другата стая. Чу лек шум в храстите отвън и тропота на стъпките на баща си и Алис, които тичаха към тази страна на къщата, чули по всяка вероятност виковете му.

Изневиделица върху него налетя нещо голямо и космато. Иън замръзна за миг на мястото си, когато голямото жълто куче, почти озверяло от напрежение се хвърли към него с бесен лай.

— Спокойно, моето момче... — отбута той кучето от себе си, което, изглежда, беше толкова уплашено, че едва ли представляваше някаква заплаха. Но къде, по дяволите, беше Сам?

Като че ли в отговор чу задавен вик от дъното на коридора.

Ръката стиснала нейната беше студена. Студена като ръка на мъртвец. В съзнанието ѝ изплува образът на Мартин в ковчега. Но пръстите на тази ръка бяха живи. Те я разтърсиха, тя изгуби равновесие и се стовари на пода с беззвучен вик. Коленете ѝ се сгънаха да защитят корема ѝ.

Свита на една страна, виждаше чифт сини обувки с високи токове и кльощави крака, които продължаваха нагоре и изчезваха под купола на тъмна пола. После се появи лицето. Отвратително и кокалесто, с руса и лъскава като на кукла коса и бледосини очи, които гледаха с невиждащ поглед. Сам знаеше, че е виждала някъде това лице, но не си спомняше къде.

Жената започна да рецитира с равен глас:

— „Защото блудницата е като бездънна яма, а чуждата жена е тесен ров... И тя дебне, за да улови жертва и да увеличи броя на грешниците сред мъжете...“

В ръката ѝ блесна нож. По-малък от ножа, който Сам беше изпуснала — приличаше на голямо джобно ножче. „Мили боже!“ Тя се отдръпна назад, когато нечий крак застъпи халата ѝ. Изведнъж си спомни къде беше виждала това лице — в манастира, когато беше при Майка Игнасия.

— Ти прегреши. — Странните бледи очи се впериха в корема на Сам, но без да я виждат, гледайки някъде през нея.

— И сега неговото наказание ще те порази.

— Ти... ти дори не ме познаваш — задъхано изрече Сам.

— Легнала си мъж, който не е твой съпруг и сега носиш детето му.

Изведнъж я обзе луда ярост, която затъмни страха ѝ.

— Коя си ти, та да ме съдиш?

Колкото и невероятно да беше, жената поклати глава с нещо като съжаление.

— Божа е тази присъда, не моя. Аз съм само негово оръдие — каза тя със спокоен глас, като че ли беше в църква и се прекръсти. — Не се страхувай. Ударът ми ще бъде бърз и милостив, както беше и при другите. „И другите? Господи!“

Ножът се спусна надолу в бляскава дъга. Сам с вик се завъртя настрани, за да избегне удара, като почувства как ножът раздра халата ѝ на сантиметри от ребрата, преди да падне с тъп звук на пода. Стаята се размаза, после отново се фокусира пред очите ѝ.

Тя протегна ръка към ножа, но жената я изпревари. Когато се наведе да го изтегли с пышкане, от нея замириса леко на фъстъчено масло. В състояние на крайно изострена чувствителност Сам

фиксираше всичко — миризмата на препаратите за лъскане на пода, конеца, който висеше от юргана, праха, събрал се тук-там под леглото.

„Ще умра“, помисли си тя и някак странно се примири с това.

После си спомни за бебето. Не трябваше да позволи да се случи нещо с бебето ѝ. Сви се на топка и се претърколи на пода, когато чу плътен глас пред стаята:

— Сам!

Убиецът замръзна на мястото си, а ножът остана неподвижен във въздуха. Точно в този миг погледът на Сам попадна на кабела на лампата, повлечен по килима. Тя го хвана и силно го дръпна. Лампата падна на земята и една от крушките изгърмя като малка бомба. Жената отскочи назад с вик, а едно парче стъкло като малка ракета се заби в ръката ѝ. Тя го перна, като че ли беше пчела, и кръвта, която потече от ръката ѝ, се размаза и заприлича по форма на нещо като грайфер от маратонка.

После съзнанието ѝ отново заработи. Тя скочи на крака и хукна към вратата. Щеше да избяга, но се оплете в колана на халата си, който се влачеше по земята. Спъна се и полетя напред, ала успя да се задържи права, защото се хвана за таблата на леглото. Жената използва това и посегна към нея, като я сграбчи през талията. Сам започна да се бори с всяка сила с ръце, много по-силни от нейните, като правеше всичко възможно да не падне на пода. Ако сега паднеше, това щеше да е краят. Само мисълта за бебето ѝ даваше сила, която тя самата никога не бе подозирала, че притежава.

— Сам! — прозвуча по-силно този път гласът.

Тя изпищя, но се чу само нещо като силно изсвистяване.

Долу по коридора лаят на Макс беше като екот на барабан в акомпанимент на звука от тичащи към нея крака.

Сцената беше като от филм на ужасите. Иън, заслепен за миг от блясъка на падналата лампа, видя само силуетите върху стената — те се свиваха и разпускаха като някаква причудлива сцена в театър на сенките. Две фигури се люлееха в нещо, което напомняше прегръдка на любовници. После той видя, че едната фигура беше на Сам. Едва я позна.

Тя успя да се отскубне. Халатът, закрепен само за едната ѝ ръка, се влачеше. Наведе се, за да вземе нещо от пода и той видя, че е нож. Протегна го пред себе си, разперила ръце и изкрещя:

— Не бебето! Няма да ти дам да направиш нещо на бебето ми!

Нападателят ѝ се хвърли със нея — беше жена с руса перука, изкривена на една страна, с така размазано по лицето червило, че му придаваше израза на животно, разтворило паст да захапне жертвата си. Когато мина пред лампата, сянката ѝ подскочи към тавана и напомни огромен паяк, готов да се впусне в смъртоносна атака.

Тогава Иън прелетя през стаята и се хвърли върху нея. Те се сборичкаха и той беше удивен от силата на непознатата — беше направо нечовешка. Юмрукът му се завъртя и той ѝ нанесе удара, на който преди години го беше научил баща му. Чу се пукащ звук, като че ли молив се счупи на две и русата глава се отметна назад, а очите се обърнаха с бялото нагоре. Докато тя се свличаше на пода, той забеляза под перуката ѝ рядка светло-червеникава коса.

После Сам се оказа в прегръдките му, трепереща, с тракащи зъби, като че ли имаше треска.

— Т-тя... тя... щеше да направи нещо на бебето.

— Нищо му няма на бебето. И ти си добре — зауспокоява я той, като галеше главата ѝ отзад. — Нищо лошо няма да се случи. Аз съм с теб. Той обви още по-плътно ръце около нея, едва преодолявайки световъртежа, който внезапно усети, когато си спомни, че едва не я беше загубил.

Сред бурята, която последва — в стаята влетяха баща му и Алис, последвани след малко от полицаите — единствената мисъл, която светеше като маяк в съзнанието на Иън беше: „Никога повече.“ Никога вече той нямаше да бъде другаде, когато трябваше да бъде до Сам. Ето къде му беше мястото, в тази къща... или в която и да е друга. Независимо от това дали щяха да живеят като съпрузи или като любовници. Нямаше значение. Важното беше да бъдат заедно.

„МОНАХИНЯ, ОБВИНЕНА В ДВЕ УБИЙСТВА.

При странни обстоятелства, които полицията
окачествява като нападение с цел убийство, в Карсън

Спрингс, Калифорния, беше арестувана монахиня от местния манастир, която вероятно ще бъде обвинена в убийствата на един бездомен и на ползваща се с популярност учителка от местната гимназия, станали през миналото лято. Сестра Беатриче Кърншоу, тридесет и пет годишна, беше задържана по обвинение, че с взлом е проникнала в дома на Саманта Кайли, собственичка на местен магазин, и я е нападнала с цел убийство. «До края на живота си ще имам кошмари — каза Кайли, — но да благодарим на бога, че никой не пострада.» Жертвата, бременна в петия месец, е била поставена под лекарско наблюдение в болница, но е изписана на следващия ден.

Местните власти са намерили улики, свързващи Кърншоу с неразкритите убийства на Кайл Хийтън, петдесет и две годишен, и Фийби Линтън, тридесет и една годишна, а източници, близки до правораздавателните органи, твърдят, че се очаква монахинята да бъде обвинена в техните убийства и в опит за убийство на госпожа Кайли. В очакване на процеса заподозряната е поставена под лекарско наблюдение в психиатричната клиника «Идит Брокуд» във Вентура. Специалистите определят диагнозата ѝ като параноична шизофрения с история на прекарано психично заболяване. Според един член на семейството смъртта на бащата на Кърншоу, намерен застрелян след развода му с майка ѝ през 1969, е била определена като самоубийство. Като момиче, в периода между четиринадесет и деветнадесет години, тя е прекарала няколко години в Католически дом за младежи с психични проблеми.

Родена като Бернадет Кърншоу в Портланд, Орегон, тя дава обет като католическа монахиня през 1974 година. До ареста си е била монахиня в манастира «Крайпътната мадона», известен с меда, който се произвежда там, продаван под името «Благословената пчела». Игуменката не направи никакъв коментар, само каза: Всички трябва да се молим за сестра Беатриче.“

[1] Популярен стар телевизионен сериал за семейство на мъж и жена с деца от предишни бракове. — Б.пр. ↑

[2] Изречение от сватбената клетва. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато септември изтичаше, животът в Карсън Спрингс започна бавно да се нормализира. Телевизията и вестниците почти спряха да се занимават със сензационния арест и хората, след изживяното напрежение, взеха да се отпускат. Вратите все още оставаха залостени нощем (това вече се бе превърнало в навик), но след залез-слънце в парка и по по-усамотените пътища отново започнаха да се появяват излезли да потичат хора. От време на време се появяваше и някой самотен нощен автостопаджия, вдигнал палец и примигващ срещу светлините на фаровете. Разговорите, които се въртяха известно време около странния арест на сестра Беатриче, се прехвърлиха на други теми: времето, което изведнъж беше станало необикновено хладно, и музикалният фестивал, който щеше да бъде открит след две седмици.

Когато Иън Карпентър се премести да живее при Сам Кайли, това почти не направи впечатление. Хората бяха привикнали вече да ги виждат как се разхождат из града, хванати за ръка, или как спокойно разговарят в „Трий Хаус“ — Сам, с вече попораснал корем, и красивият млад син на Уес Карпентър, с обичайната и вързаната на опашка коса, който я гледаше така, както всяка жена — било то млада или стара — мечтае да я гледа някой мъж. Дори и Маргьорит Мур трябваше да признае, макар и неохотно, че колкото повече ги гледаш, толкова по-малко забелязваш разликата във възрастта им.

Алис можеше да им каже същото. През четирите месеца, откакто се беше омъжила, никога досега не беше била толкова щастлива. Разногласието между нея и Уес в момента беше за това дали да инсталират топъл басейн под вековния дъб, към който гледаше спалнята им.

Уес искаше това, а тя беше против. Засега въпросът беше замразен.

Кариерата ѝ също потръгна. Тя вече си създаваше име като новия изпълнителен продуцент на „Шоуто на Шенън О’Брайън“ в Си Би Ес, а доказателство за това беше шестцифрената ѝ заплата.

И Лора не стоеше на едно място. През седмицата след ареста на сестра Беатриче отлетя с Финч за Ню Йорк, като ѝ помогна да мине през полицейските разпити във връзка с другия случай, който нямаше нищо общо със събитията, произтекли в Карсън Спрингс. Последваха дълги разговори със социалните служби. Когато всичко си дойде на мястото, Лора с ужас разбра, че от двегодишна възраст, когато майка ѝ я е изоставила, досега Бетани Уелс е била в четиринадесет различни домове на временни осиновители, последният, от които беше домът на една жена на име Шърли Стюкъл. Именно постоянния приятел на Шърли, живеещ при нея, Лайл Крюгер, трафикант на наркотици с досие за предишни престъпления, беше причина момичето да избяга.

Въпросът за преждевременната му смърт, резултат от нечиста сделка с дрога, беше разрешен изключително бързо. Полицията дори беше арестувала убийците — двойка второразредни наемници, задържани преди няколко месеца за друго престъпление. По онова време никой не беше свързал изчезването на Бетани със смъртта на Лайл. Ако не беше задължително попълненият формуляр за изчезнало лице, тя можеше наистина да изчезне безследно.

И сега, три седмици по-късно, те отново бяха тук, в Ню Йорк, този път по съвсем друг юридически въпрос. Бяха пристигнали предишната вечер и в девет и половина сутринта вече бяха в такси на път за съда на Сентър Стрийт. Всички предварителни формалности бяха изпълнени. Адвокатът на Лора в Карсън Спрингс, една жена със странното име Ронда Толтрий — отчасти ирландка, отчасти индианка навахо и отчасти помиярка, както обичаше на шега да казва тя — беше работила съвместно с един адвокат от Ню Йорк, Гари Блум, представителен възрастен мъж, който по време на разговорите им непрекъснато нагласяваше слуховото апаратче в ухото си, но който се бе оказал изключително полезен. Той ги преведе през подводните скали на социалните служби и в кратък срок успя да уреди и съдебното разглеждане, на което те сега отиваха.

Лора хвана Финч за ръката:

— Притесняваш ли се?

Момичето успя да се усмихне.

— Малко.

— Недей. Ронда каза, че всичко ще се уреди.

— Тя пък откъде знае?

Финч, свлякла се на седалката, загледана през прозореца в сивите сгради, които отминаваха покрай тях, напомняше на Лора изморен воин, облякъл ризницата си за още една битка.

— Ами дори и за това, че почти всеки ден говореше с Гари.

— Да, добре... ще видим.

— Виж, най-лошото, което може да се случи, е да се проточи малко по-дълго, отколкото очакваме.

Момичето ѝ хвърли изморен поглед, който като че ли сумираше всичко — тя знаеше добре какво е да чакаш. Беше прекарала целия си живот в очакване на дом, който няма да бъде временен. Защо този път да бъде различно?

В същото време Лора се питаше дали Финч разбира какво огромна промяна беше настъпила в нея през последните няколко месеца. Тя я погледна внимателно с крайчеца на окото си. Финч беше облечена в семпла тъмносиня пола и светлосин памучен пуловер. На ушите си бе сложила малките сребърни халки, които ѝ бе дала за късмет приятелката ѝ Анди. Тя изглеждаше не само хубава — имаше вид на млада жена, която е пред прага на нещо голямо и хубаво в живота.

— Искане ми се... — Финч прехапа долната си устна. — Нищо.

— Какво?

— Искане ми се да не трябва да минаваме през всичко това.

Лора почувства, че гърлото ѝ се свива и си помисли: „Ти не можеш да си представиш колко често и аз си пожелавам едно — да бях била с теб още от самото начало.“ Тя се усмихна и стисна ръката на момичето.

— След разглеждането днес всичко ще стане много просто. Ронда каза...

— Знам, знам... Рим не е построен за един ден. Любимият израз на Ронда.

После таксито спря пред съда, впечатляваща величествена сграда с редица йонийски колони, които като че ли носеха ехото на отминали времена. Беше я виждала на фотографии, разбира се, но те не можеха да предадат нейната импозантност. Тя се почувства като малка рибка, която голяма акула се готви да глътне.

Вътре в просторното мраморно фоайе се наредиха на опашка, за да минат през детектор за метални предмети. От другата страна имаше

просторна, покрита с мрамор ротонда с куполи, където, докато вървяха към асансьора, стъпките им шумно отекваха. Този път Финч протегна ръка и здраво се хвана за нея, като че ли от това зависеше животът ѝ.

— Ще бъдат само съдията и адвокатът на социалните служби — напомни ѝ Лора. — И господин Блум, разбира се. Той каза, че всичко ще мине много бързо. Влизаме и излизаме.

Финч ѝ хвърли поглед, пълен с укор.

— Каза го вече.

— Извинявай — усмихна се Лора. — Изглежда, че и аз самата съм малко притеснена.

— На човек му трябва време, за да се отпусне — погледна я момичето, като че ли ѝ беше по-голяма сестра с много повече опит в тези работи.

Излязоха от асансьора. Залата на съда се намираше в средата на дълъг концентричен коридор и когато бутна двойната летяща врата, Лора замръзна на мястото си. С нейния адвокат на приказки беше спряла много добре позната ѝ двойка, която и през ум не ѝ беше минавало, че може да срещне толкова далеч от дома: Хектор и Мод.

Те я забелязаха и тръгнаха към нея и Финч, усмихвайки се така, както биха направили, ако идваха от съседната улица, не от четири хиляди километра. Личеше, че Хектор се чувства малко неудобно в костюм и вратовръзка, а Мод, за разлика от друг път, беше сдържано елегантна в поостарял, но скъп дизайнерски костюм. Лора започна тихо да се смее, като клатеше глава, невярваща на очите си.

Финч, поразена не по-малко от Лора, прошепна:

— Вие пък какво търсите тук?

— Дойдохме, за да ви подкрепим — пристъпи напред Мод, за да я прегърне.

Финч се притисна към нея, но бързо се отдръпна.

— Как...

— Аз имах малко спестени пари — каза Хектор, като обгърна талията на Лора с ръка. — Реших, че е крайно време да видя с очите си за какво всички не спират да говорят за тоя Ню Йорк.

— Можеше да ми споменеш за това.

— Исках да бъде изненада.

Като че ли това, че всяка сутрин, когато се събудеше, виждаше главата му на възглавницата до своята, не ѝ беше достатъчно.

После се отправиха към предната част на съдебната зала. Най-напред вървеше Мод, прегърнала Финч. Съдията се появи няколко минути след тях — немлада жена със строго лице, която ги изглежда без всякакво любопитство, с вид, който показваше, че няма какво ново да види и чуе. Лора погледна към госпожица Харгрейв, представител на социалните служби, възпълна жена на средна възраст с къдрава кестенява коса — и почувства, че част от напрежението я напуска. Ако отегченият вид на адвокатката беше някакъв индикатор, то всичко наистина щеше да мине лесно.

Когато минаха встъпителните формалности, Гари Блум се изправи и се обърна към съда:

— Ваша милост, моята клиентка госпожица Кайли е започнала формална процедура за осиновяване. Госпожица Уелс живее под нейна опека — макар и неформално, вече четири месеца. Нашето искане е да ѝ се разреши да остане с госпожица Кайли в Калифорния до окончателното приключване на процедурата.

Адвокатката на социалните служби стана уморено на крака и Лора беше поразена, когато я чу да казва:

— Ваша милост, ние високо оценяваме готовността на госпожица Кайли в случая, но не можем да си позволим да раздаваме нашите деца като кученца на всеки, който се появи насреща. Госпожица Уелс е под опеката на държавата и независимо от това дали тя или госпожица Кайли съзнават това, тя е под защитата на закона. Препоръчвам през въпросния период момичето да остане в Ню Йорк. — Тя спря, за да провери нещо в бележките си. — Ние сме ѝ намерили подходящ дом на временни осиновители за момента.

Лора се ядоса. Адвокатката говореше така, като че ли ставаше дума за няколко дни, когато процедурата можеше да отнеме месеци, а като се има предвид разстоянието, дори и повече. Тя чувстваше, че до нея Финч трепери и жадуваше да я прегърне и успокои. Но как? Чувстваше се напълно безпомощна.

Гари престана да се занимава със слуховото си апаратче и успя да каже:

— Ваша милост с дома на тези последни осиновители, ще станат петнадесет дома на различни осиновители за петнадесет години. Не ли изстрадало достатъчно това нещастно момиче? Ние не искаме да избегнем каквато и да е процедура — единствено да ѝ бъде разрешено

да остане под попечителството на госпожица Кайли. Човек, който е повече от доказал, че е напълно подходящ да бъде настойник на момичето.

Госпожица Харгрейв веднага вметна кисело:

— Ваша милост, не можем да знаем със сигурност, че случаят е такъв, преди да е извършена съответната преценка...

Съдийката я прекъсна.

— Благодаря ви, госпожица Харгрейв, вашето възражение ще бъде взето под внимание. — Тонът ѝ беше твърд, но когато погледна Финч, студеното ѝ изражение се смекчи. — Сигурна съм, че и вие имате мнение по този въпрос, госпожица Уелс. Не бихте ли желали да го спделите с нас?

Момичето се изправи несръчно, огледа се нервно, като погледът ѝ се премести от Лора на Мод, после върху Хектор и най-после се спря върху съдията.

— Аз, ъ-ъ... ако нямате нищо против, аз искам да остана с Ло... искам да кажа госпожица Кайли — произнесе тя срамежливо.

Съдийката се усмихна.

— Да, така си мислех и аз. Но може би ще ни кажете защо, със свои собствени думи.

Две червени петна избиха по бузите на Финч и Лора изпита внезапен страх, че момичето ще се изплаши и ще се свие в черупката си. Но когато тя заговори, думите ѝ зазвучаха съвсем ясно:

— Тя е добра. Не искам да кажа добра в обикновения смисъл. Те всички се отнесоха добре към мен още от самото начало. Но Лора въобще е такъв човек! И Мод... и Хектор — също така. — Тя им се усмихна. — Накараха ме да почувствам, че съм част от тях. Че съм човек, който значи нещо за тях. Това не е без значение, нали?

Сърцето на Лора се преизпълни с нежност. Почувства как ръката на Хектор стисна нейната, но видя лицето му през мъгла. После примигна, погледът ѝ се проясни и светът се върна при нея. Разбра, че битка няма да има, когато видя, че госпожица Харгрейв се отпусна назад на стола си, като че ли нямаше търпение всичко да свърши, колкото е възможно по-бързо. Лора изпита едновременно облекчение и някаква болка. Финч — или Бетани Уелс, както беше всъщност името ѝ — беше само още един случай във вече тежкия ѝ служебен товар — за нея не си струваше дори да се борят.

— Ще отсъдя във ваша полза господин Блум — каза съдийката. — Сигурна съм, че съдът в Калифорния ще вземе под внимание вашата загриженост, госпожице Харгрейв, и ще се произнесе, след като мине през съответните канали. В междинния период, обаче аз смятам, че единствено от полза за момичето ще бъде да остане с госпожица Кайли. Виждам непрекъснато много деца, които се изгубват в системата. Една система — намръщи се тя към адвокатката с къдравата коса, — която ги проваля по най-жесток начин. В редките случаи, когато срещна човек като госпожица Кайли, аз си спомням за какво сме дошли всички ние на този свят. Тази вечер, мога да ви уверя, аз ще спя спокойно. — Тя чукна с чукчето си и обяви: — Случаят е приключен.

Лора погледна към Хектор, който ѝ се усмихна, като че ли никога не е имал и най-малкото съмнение, че всичко ще завърши точно така. Мод попиваше очите си със смачкана кърпичка. Финч беше просто зашеметена. Беше преживяла месеци на безпокойство и мъка — не с вик, със стон.

След няколко минути те вече слизаха надолу по стълбището на съда, когато Финч се осмели да промълви с глас, пълен с учудване:

— Подозирам, че това означава, че оставам при вас.

— Ако нямаш нищо против да продължаваш да делиш стая с отнесена стара жена — изквака Мод, като потърси в чантата си нова книжна кърпичка.

Лора си помисли, че ако някой иска да ги проследи, е достатъчно да върви след измачканите книжни кърпички, които Мод сееше след себе си.

Устата на Финч се разтвори в усмивка.

— Във всеки случай е по-добре от пейката на автобусната спирка. Макар че наистина хъркаш.

Лора погледна нагоре към високите сгради, които ги заобикаляха, към хората, които бързаха по тротоарите под тях. Денят беше чудесен — ясен и хладен, ден, който изведнъж ѝ се видя пребогат на възможности.

— Някой да има желание да разгледа града? — попита тя. — Изведнъж страшно ми се прииска да видя Статуята на Свободата.

Мод веднага светна.

— На мен пък цял живот ми се е искало да се кача на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

— Съгласен съм на всичко, ако можем да хапнем нещо. Имам чувството, че не съм ял цяла седмица.

Хектор прегърна Лора, привлече главата ѝ на рамото си и попита:

— А, ти, Финч? Какви са твоите желания?

Момичето премести поглед неуверено от единия към другия от тях.

— Ако нямате нищо против, искам да кажа, ако не ви е много неприятно... иска ми се да си вървим вкъщи.

По бузата ѝ се търкулна сълза. Това беше първият път, когато Лора я виждаше да плаче.

Трябваше да презаверят билетите си — те бяха за следващия ден. Но Лора не се поколеба нито за миг.

— Защо не? Можем да видим Мадам Свобода и друг път. Всички тези неща така или иначе никъде не могат да избягат.

— И Емпайър Стейт може да почака — изломоти Мод. — Всъщност, и от тук гледката е достатъчно хубава.

Когато Лора се огледа за Хектор, той вече спираше такси.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички бяха единодушни, че това беше най-хубавия фестивал от много години насам. Проведе се горе в теософския институт на Пилгримс Пийк и през трите дни на фестивала небето беше безоблачно и слънчево, а температурите — двадесет и два — двадесет и три градуса. В открития амфитеатър, който беше обърнат към долината и далечния Тойън Ридж и където в ранния период на съществуването на института бяха поставяни антични гръцки трагедии, музиканти със световна слава омайваха седналите на съгъваеми столове или одеяла стотици хора, дошли да ги чуят.

Обри Ролинджър, с рано посивяла, подобна на гривата на Тосканини, коса, дирижираше оркестъра, който беше съставен от музиканти от цял свят. Знаменитият Йо Йо Ма свири солата на Бах и Прокофиев. Мъжкият хор на хомосексуалистите изпълни Реквиема на Форте, изпратен с бурни овации. Във фестивала участваха с изпълнения талантиливи млади музиканти, а програмата включваше произведения, от ранния барок до симфония, композирана от самия Ролинджър. Една млада музикантка, седемнадесетгодишната корейска цигуларка, Ий-Джай Ким, поканена да участва в последния момент, вдигна на крака публиката с виртуозното си изпълнение на Концерта за цигулка в Сол Минор на Менделсон.

Под сенките край пътя бяха разпънати палатки, в които местни производители предлагаха свои стоки, много от тях с музикална тема: направени на ръка миниатюрни пиана, безброй разновидности на камбанки, музикални кутии, които свиреха с механичен звук популярни мелодии. Имаше и щандове, където върху фланелки и чаши печатаха мотиви по избор на клиента, и други, на които продаваха компактдискове на знаменити изпълнители. Имаше жонгльори и мимове и дори една млада жена, която правеше татуировки. Голямата награда в лотарията, събрала хиляди долари за фестивала през следващата година, беше салонна стереосистема.

Дежурният лекар, отговарящ за фестивала, беше извикан само два пъти. Веднъж — за едно момиченце, което се бе спънало в пръскачка върху тревата в една от оградените площи и си беше счупило пръст на крака. И втори път — за един възрастен господин, за когото мислеха, че е пред инфаркт, но се оказа, че има само киселини в стомаха. Никой не припадна и не получи слънчев удар, както се бе случвало други години и само една бременна жена започна да ражда, но отказа да напусне фестивала, докато не чу и последната нота на Моцартовата симфония в Ми Минор.

Най-големите неприятности, случили се с музикантите, бяха някоя и друга скъсана струна, някое и друго засегнато самолюбие и краткотрайната тревога, предизвикана от изчезването за кратко време на една цигулка „Страдивариус“. Тя беше намерена, оставена под една маса, по-скоро поради разсеяност, отколкото със зла умисъл.

Маргьорит Мур, която отговаряше за пропуските, търчеше нагоре-надолу с маниера на водач на презокеански туристически тур на борда на „Кралица Елизабет II“. Всеки ден тя изглеждаше облечена в един и същ костюм, но в различен бонбонен цвят и след часове търсене на изгубени пропуски, купища забравени програми и имена, мистериозно изчезнали от списъка ѝ, заприличваше към края на деня на фунийка с разтопен сладолед. Сам, от друга страна, макар и бременна в петия месец, изглеждаше спокойна и свежа като чая с лед и лимонадата, които се сервираха в будката, за която отговаряше. Често улавяше насочения към нея възмутен поглед на Маргьорит, но това, кой знае защо, не я притесняваше ни най-малко.

Нещата се бяха променили. Най-лошото, което беше очаквала, не се беше случило и на нея също бяха поднесени някои приятни изненади, като например случайната ѝ среща преди няколко дни с някогашната ѝ съученичка Беки Спърлок в химическото чистене. Беки сподели с нея, че Сам ѝ беше дала кураж да се разведе с мъжа си, нещо, което от години бе искала.

— Знам, че не е същото като да решиш да родиш дете — каза тя, като се изчерви до корените на къносаната си коса. — А що се отнася до Мак — разбрах, да кажем, че не искам един ден да се събудя остаряла и пропуснала всичките си възможности.

Друг случай беше Дилайла Симс. Миналата седмица тя дойде при Сам и Иън, докато бяха в „Трий Хаус“ и каза, че е чувала за

работата на Иън и би искала да види някои от картините му.

— Ще имам голяма изложба — отговори ѝ той. — Ще се открие през следващата седмица в четвъртък. Защо не дойдете?

— С удоволствие — най-сериозно отговори тя. Иън ѝ подаде покана.

— В Блу Игуана Гелъри.

Лицето на Дилайла помръкна.

— Да, то това е в Санта Барбара.

Сам не можеше да разбере какъв е проблемът — Санта Барбара беше само на двадесет минути път. За изискана жена като Дилайла, получила образование в най-добрите частни училища и чието състояние според клюките се изчисляваше на милиони долари, такова държание изглеждаше повече от странно.

— Защо не дойдеш с нашата кола? — предложи Сам.

От Дилайла, с тъмна като гарваново крило коса, се излъчваше някаква вялост, нещо, което напомняше на Сам за Спящата красавица. Може би ѝ трябваше да я насърчи някой малко, за да се събуди и да открие възможностите, които животът ѝ предлагаше.

— Трябва да си помисля. Мога ли да ти се обадя по-късно?

Погледът на Дилайла се беше насочил към Дейвид Райбек. Сам често беше попадала на тях, потънали в тих разговор за някоя току-що прочетена книга, и се бе питала дали и Дейвид не беше малко влюбен в Дилайла.

— Ако решите да дойдете, обадете ни се — каза Иън и написа номера им на гърба на поканата. — Ще направим малко отклонение и ще дойдем да ви вземем.

След това Сам, изпитала приятното удивление от нещо толкова просто — но и толкова съществено — като общ телефонен номер, беше забравила за случая. Затова се изненада, когато в деня на откриването Дилайла се обади, извини се, че не се е обадила по-рано и попита дали все още може да дойде с тях. Накрая купи две картини.

Това беше преди една седмица, а сега и фестивалът вече беше в миналото. Сам очакваше да прекарат двамата с Иън спокоен уикенд насаме, когато Лора се обади, за да ги покани на вечеря в неделя. Гласът ѝ звучеше по-щастливо, отколкото беше звучал от години, но Сам улови в него и нотка на безпокойство. Това щеше да бъде първата им вечер като семейство от сватбата насам с Иън.

Кой знае защо изглеждаше, че от сватбата беше изминала цяла вечност, а същевременно ѝ се струваше, като че ли е била вчера. Дъщерите ѝ бяха възобновили навика си да ѝ се обаждат и да се отбиват при нея. Лора беше забавна и мила, както обикновено, а сърдечността на Алис изглеждаше малко насилена. По-малката дъщеря на Сам, за която всяко нещо си имаше определено място и в чийто живот то заемаше предварително отреденото му място, не можеше напълно да определи отношението си към променената си и някак непредсказуема майка, която в последно време беше престанала да поставя интересите на другите пред своите. Да, майката е задължена да се грижи за децата си, да е готова дори да се хвърли пред летяща с огромна скорост кола, за да ги спаси, ако е необходимо... когато са малки. Не сега дъщерите ѝ бяха вече големи хора. С нея или без нея те щяха да живеят живота си.

Нализаха в алеята, водеща към къщата на Лора, когато тя се обърна към Иън.

— Не е ли това край на филма, когато започват да се появяват заключителните надписи? — попита тя, чувствайки някакво потрепване в корема си, причина, за което определено не беше бебето.

— Филмите свършват, семействата — не — протегна ръка той, за да стисне нейната. — Притесняваш ли се?

— Знам, че е глупаво. Но това е първият път след сватбата, когато се събираме всички заедно. Като едно голямо, щастливо семейство — каза тя с достатъчно силна нотка на ирония. — Мислиш ли, че ще можем да го преживеем?

— Зависи?

— От какво?

— От очакванията ти — обърна се към нея той с ленива усмивка — усмивката, която всеки път я караше да се чувства като пресъхнала земя, облята със струя хладна вода. — Опасно е, ако решиш да сложиш розови очила.

— Искаш да кажеш, че не трябва прекалено много да се старая да карам хората да заприличват на образите, които съм си създала за тях?

— Нещо такова — удари спирачка той зад червената спортна карера на Алис.

— А ако действителността се окаже много по-спокойна?

— Не се цели по мечката, преди да си я видяла.

— Аз се промених — каза тя. — Не мога да спазвам правилата от предишния си живот.

Той сви рамене.

— Създай си нови тогава.

Всеки ден Иън ѝ показваше, че това е възможно. Разбира се, не всички проблеми бяха разрешени. Знаеха къде някои части от пъзела влизаха, но други все още си търсеха мястото. Преди всичко, защото Сам разбра, че не ѝ трябва съпруг, работещ от девет до пет, тъй като и тя може би беше изгубила тази нагласа вече. Когато детето им поотраснеше, те щяха да могат да пътуват. А засега Иън прекарваше дните си в ателието, което беше наел наблизо, докато Сам беше съвсем щастлива да си стои вкъщи и да се занимава с градината. Тя установи, че не ѝ беше неприятно това, че понякога се случваше той да се увлече в работа, да забрави, че трябва да вечеря и да остане да работи до късно през нощта. Обичаше да остава сама, а беше и сигурна, че рано или късно той ще се прибере вкъщи.

Тя разкопча предпазния си колан и слезе от колата. Заедно тръгнаха към пътеката, водеща към парадния вход на къщата. Кучетата изскочиха навън да ги посрещнат, като махаха с опашки. Лора се появи в преддверието, следвана от Хектор. Беше облечена в яркочълта риза и джинси, които показваха колко стройна беше фигурата ѝ, след като беше отслабнала. Хектор си изглеждаше все същият. Стабилен като стълбовете на оградата и точно толкова неизменна част от самото ранчо.

Той се ръкува със Сам.

— Сам, радвам се да те видя. Изглеждаш добре.

Очите му, както ѝ очите на повечето други хора, автоматически се насочиха към корема ѝ и тя му беше почти толкова благодарна, колкото и за топлотата, с която посрещна Иън.

— Здравсти, как си? Има много хубави отзиви за теб във вестника. А и снимката е много хубава.

И той намигна на Сам, която леко се изчерви, като си спомни случая. Когато фотографът, който правеше снимките за откриването на изложбата, поиска да ги снима заедно, тя си помисли, че тази снимка никога няма да види бял свят.

— Здравей, мамо. Здравей, Иън — целуна Лора и двамата по бузите. — Пристигате точно навреме. Алис и аз не можем да се разберем за царевичния хляб. Тя казва, че трябва да се сложи една лъжичката бакпулвер, а аз казвам — две.

— Сложете три — каза Сам.

Царевичният хляб халапеньо, специалитет на Лупе, беше дълбоко пазена от нея тайна в продължение на години, докато накрая тя призна, че никога не е имала рецептата, а винаги просто е слагала всичко на око. Само след внимателно наблюдение и няколко собствени опита Сам успя да разбере каква е рецептата.

Тя влезе вътре след Лора и Хектор, откъдето към нея се носеше ухание на печено говеждо. На масичка, направена от стар капак на прозорец беше поставена поочукана кафява каничка с букет маргаритки. До камината, наред с ботушите на Лора, се мъдреха чифт мъжки каубойски ботуши. Изпод дивана поглеждаха две жълти очи и се показваше края на леко потупваща опашка.

В кухнята Алис мереше брашното, а Уес ровеше из фризера, за да намери формичка с кубчета лед. Мод се бе съсредоточила върху деликатната операция да обърне върху чиния желирана плодова салата, докато Финч се въртеше досами лакътя ѝ. Масата беше сложена: фаянсови чинии с мотив „синя върба“, много от тях с отчупени ръбчета; прибори, отразяващи различни фази от живота на Лора; чаши — всичките различни. Сам с удоволствие забеляза обаче, че бродираната покривка на масата беше тази, която тя откри, когато опаковаше нещата си — отдавна забравен неин сватбен подарък, получен от леля Флорин и чичо Пърнъл. Даде я на Лора, която не се притесняваше от петната и гледаше на тях като на снимки в албум, будещи спомени за преживени приятни моменти.

Сам се приближи до Алис, целуна я и долови уханието на някакъв много скъп парфюм.

— Роклята ти нова ли е? Този цвят много ти отива.

— Купих я в Кабо^[1].

— Добре ли прекарахте? — попита Сам.

— Прекрасно! — Алис размени многозначителен поглед с Уес.
— Даже разгледахме няколко вили.

— Какво, да не се готвите да излезете в пенсия? — подразни я Лора.

— О, разбира се, след поне още сто години. — Още един поглед към Уес. — А през това време е приятно човек да може да се скрие някъде от време на време. Винаги съм искала да имам къща на морския бряг. А когато ние не сме там, ти и Хектор можете да я използвате. — И след кратка пауза добави: — И мама, и Иън.

На Сам ѝ се прииска да изтръска и последните следи от неудобство така, както някога беше изтръсквала камъчетата от обувките на дъщеря си. Изведнъж откри, че иска нещата да бъдат такива, каквито бяха преди, да могат да си разменят шеговити забележки, както правеха някога. И тогава не всичко беше идеално, но поне можеха да се шегуват и да се смеят, когато неприятните моменти бяха отминали. Когато сядаха на една маса и всеки предварително знаеше мястото си, а единственото нещо, което можеше да извади някого от равновесие, беше стол с разклатен крак.

— Какво искате да пиете? — влезе с лекота в ролята си на домакин Хектор. — Иън, в хладилника те чака бутилка бира, върху която е написано името ти.

— Прочете ми мисълта, приятел.

— За мен само вода. Сама ще си я взема.

Сам познаваше кухнята на Лора така добре, както и собствената си. Докато пълнеше чашата с вода, тя хвърли поглед към Мод, която разтърси за последен път формата и зеленият пръстен от желязо с плодове се намести, тресейки се върху чинията.

Щом Сам се настани на масата, една от котките веднага се намести на коленете ѝ и замърка. Усмихна се, защото си спомни как майка ѝ казваше, че котките винаги откриват бременните жени. Зачуди се дали това е наистина така.

Мод отстъпи крачка назад, за да се наслади на произведението си.

— Гледай колко е красиво! Да ти дожалее да го изядеш.

— Няма да ни преседне, сигурна съм — каза Лора и погледна във фурната, преди да извади оттам пращящата тава. — Печката е изцяло твоя — обърна се тя към Лора.

Алис, вече беше приготвила за печене царевичния хляб.

— Само намести го така, че да е на някое от топлите места.

— Колко години вече чувам това? Кога най-после ще си купиш нова фурна? — измърмори добродушно Алис.

Лора сви рамене.

— Когато ми останат пари за това.

Не след дълго всички насядаха край масата. Лора я бе разтегнала и затова имаше достатъчно място за всички да разположат лактите си удобно, а и за кучетата да се разхождат свободно отдолу. В чашите беше налято вино, платата и купите минаваха от ръце на ръце. Скоро всички чинии бяха напълнени с връх.

Печеното беше великолепно, царевичният хляб с нищо не отстъпваше на този на Лупе. Дори и желираната салата на Мод получи заслужен дял похвали, макар че Сам лично смяташе, че неща от този род се правят преди всичко за показ. Когато отвориха втората бутилка вино, всички вече се чувстваха по-освободени и разговорът се обърна към последните промени в „Деларосас“.

— Нали помните онази фраза от филма „Построй го и всички ще дойдат“? Това спокойно може да се отнесе за уебсайтовете. Поръчките направо започнаха да ваят — поклати Лора учудено глава.

— Едва смогваме — каза Финч.

— И това изцяло дължа на Алис. — И Лора вдигна чаша към сестра си. — Ако не беше ти, кой знае кога и дали изобщо щях да се захвана с такова нещо.

— Все някога, да кажем след... около сто години — подразни я Алис.

— Човекът, който трябва да се засрами в случая съм аз — каза Сам с леко неудобство. — Не трябваше да се опъвам в продължение на години.

— Грешката не е твоя, мамо — бързо я защити Лора.

— Просто твоето поколение така гледа на тези неща.

Последва неловка тишина, през време, на която тракането на вилиците като че ли стана по-силно. После Сам прекъсна мълчанието.

— В такъв случай — каза тя весело — ще трябва да се запиша на компютърен курс. Сигурна съм, че ще бъде по-интересно от бингото в центъра за хора от третата възраст.

Всички се разсмяха и това стопи и последните следи от неудобство.

После Лора срещна погледа на Хектор през масата и прочисти гърло:

— Между другото, слушайте внимателно, имам да ви кажа нещо. Хектор и аз ще се женим.

Чу се шумен хор от възгласи. Когато виковете утихнаха, Сам избърса очи със салфетката си и каза:

— Господи! Това е най-добрата новина, която съм чувала от дълго време насам.

— Кога е сватбата? — поиска да знае Алис.

— Искаме да бъде през декември. Най-късно — през януари.

— Коледна сватба! Чудесно! — плесна безшумно с ръце Мод. — Може ли аз да отговарям за украсата?

Макар да знаеше, че Мод на моменти се увлича, Сам не беше ни най-малко изненадана, когато чу отговора на добросърдечната си дъщеря:

— Разбира се. Всички ще ти помагаме. Ще бъде много весело.

— Лора ме покани да ѝ бъда шаферка. — Финч погледна смутено Алис. — Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че не — усмихна ѝ се Алис.

Столт на Уес изскърца, избутан назад, и той се изправи.

— Предлагам тост — вдигна чашата си той. — За Лора и Хектор! Пожелавам им да бъдат така щастливи, както сме Алис и аз.

Звъннаха чаши. Наля се още вино. Изведнъж всички заговориха едновременно. Сам почувства, че някакво вълшебно спокойствие я обхвана. Всичко беше както едно време, дори още по-хубаво. Точно защото всеки живееше собствения си живот. Дойде ѝ наум, че семейството не е нещо статично. То е като непрекъснатоменящото ниво на поток, като самия живот, който може да те отведе на най-удивителни места.

Мод, леко пийнала, също вдигна чаша.

— Предлагам тост и за бебето.

Сам погледна Лора с крайчеца на окото си, но тя въобще не изглеждаше обезпокоена. Усмихна се с усмивката на жена, щастлива от собствения си живот, такъв, какъвто е.

— За бебето — каза тя.

— Надявам се, че бебето ще прилича на Сам — каза Иън.

А Уес многозначително се разсмя със смеха на баща, който все пак е успял някак да надживее юношеството на сина си.

— А ти, Алис? — попита я Лора с надежда. — Има ли шанс да поразмислиш и да решиш да имаш дете?

— Съмнявам се. — Сега Алис не изпитваше неудобство, както преди, просто размисляше.

— Нека мине малко време.

— О, ще мине, можеш да не се съмняваш. Много, много време.

— Изглежда, че известно време няма да мога да се надявам на внуци — каза Сам, за да облекчи атмосферата. Предишното ѝ неудобство очевидно напълно беше изчезнало. — Но няма и защо. Вече си имам една внучка.

И тя погледна Финч, която ѝ се усмихна с благодарност. Финч беше облечена по начин, който вероятно отговаряше на изискванията на най-новата младежка мода: плътно прилепнали джинси и пухкав розов пуловер, достатъчно къс, за да се вижда халката, висяща на пъпа ѝ. Лора беше споделила с нея, че Финч всеки ден след училище прекарва с часове на телефона, бърбейки с най-добрата си приятелка Анди Фицджералд. Но покрай всичко, което ѝ се бе струпало, Сам не бе успяла да опознае Финч. И сега с удоволствие си помисли, че ще ѝ бъде приятно да направи това.

После масата беше разчистена и бе сервирано кафе.

На масата се намери и чиния с прясно изпечени сладкиши от „Тол Хаус“. В меко осветената кухня, с камарата чинии в умивалника и кучета, драскащи в краката им, Сам имаше чувството, че обич и добри чувства изпълват всяко ъгълче от поовехтялата кухня. Достатъчно обич и добри чувства, за да им стигнат за много години напред, за да успокояват обиди и наранена гордост, дори да хвърлят мост над някоя ненадейно зейнала помежду им пропаст.

Семейство. В радост и мъка.

[1] Курорт в Мексико. — Б.пр. ↑

Издание:

Айлийн Гоудж. Чужденец в рая

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“ София 2004

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-8456-71-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.